

KIRÁLY LÁSZLÓ (CIKLON)

ÖRÖKTŐL ÖRÖKKÉ

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

ELŐSZÓ

Kedves Olvasó!

Ez a könyv családregény sorozatom utolsó köteteként a *finálé* címet is kaphatná. Én azonban, mivel azt vallom, hogy a Nagy Természet is öröktől fogva van és örökké lesz, mint a Mindenható Organizátora, és inkább fikcióból keletkezett, helyénvalónak tartom címét.

Hogy az ember mikor lépett színre, és mikor kereszteződött a magasabb rendű észlényekkel, s hogy az miként hatott evolúciós fejlődésére, kultúrlénné válására, csak következtethetünk az elhagyott, vagy ma is használatban lévő telephelyeinek felszereltségéből.

Vallom, miként Eric von Däniken, hogy az Univerzumban fejlettebb emberi kultúrák is léteznek, mint a Földön, hogy őseink az Univerzum vándoraiként jutottak a Földre, de nem várom a földöntúli rokonokat, mert véleményem szerint már itt vannak, gondoljunk az Internet világhálójára, amely képes káoszt, de békét is hozni Földünkre.

Ám, ha a földöntúliak jóindulatú segítsége ellenére mégis bekövetkezne Európa exitusa, csak magunkat okolhatjuk, mivel egyre nagyobb méreteket ölt a szeretetlenség és az egymástól való elidegenedés.

Szeretném továbbá tudatosítani embertársaimban az Univerzum Mindenható Urának szükség-szerű létezését, a Tőle való félelem helyett az iránta való szeretet kihangsúlyozását, valamint, függetlenül emberré válásunk mikéntjétől, kötődésünket Hozzá.

Nem szeretnék azonban belebonyolódni mindjárt az elején, olvassuk inkább a könyvet!

Szerző

Az ember kialakulásáról, homo sapiensként való megjelenéséről többféle elképzelés látott eddig napvilágot. A bibliai legendát ismerjük, lássuk miként vélekednek erről a Nap túlfelén.

A bazalt palota kupolacsarnokában vagyunk! A számunkra már nagyon is ismerős Pisti bá' sejtösszetételét elemzik a tudósok. Ugyanis Tina - előző könyvemben találkoztunk vele - betartotta ígéretét, hogy visszatérőben a Földről, felveszi az űrhajóra. Az öreg megbánta ugyan könnyelmű ígéretét, miszerint Xénia - élettársa - rákból való kigyógyításáért bármire hajlandó, ennek ellenére zokszó nélkül csatlakozott a földönkívüli, ám gyönyörű, szőke leányzó társaságához. Tinát, aki a teljes körű regenerálást végezte Pistin, elsősorban tudományos szempontok vezérelték, mivel az öreg, dromedár termetű, ám rendkívül éles elméjű emberben a regenerálás alkalmával rendkívül nagy mennyiségű antianyagot talált. Biokémikus lévén, elsősorban tehát a kíváncsiság vezette, midőn szűzlányokból álló háremmel kecsegtette, tudván, hogy az öreg érdeklődése még mindig erős a szex iránt. Ő ugyan Lehel és egy másik, szintén biokémikus lány, valamint egy Lehelhez hasonló asztrofizikus másik férfi társaságában már a Tejútként ismert csillagrendszerben halad a természet még ismeretlen miért-, mikéntjeire keresve a választ, az odüsszeát járt nagy társadalom azonban rajtuk kívül még éppen elegendő tudóssal rendelkezett Pisti bá' különleges sejtösszetételének vizsgálatához. Most éppen egy idős, ráncos képű, ám ugyancsak éles elméjű tudós magyarázza saját elméletét, s hogy hitelesebb legyen, egy ősrégi kódexet lapoz fel:

- Íme barátaim - mondja - a szerző képekkel is illusztrálja - persze nem valósághű, mert az angyalok közönséges szemmel láthatatlanok, csak a jobb megértés kedvéért - azt az időpontot, amikor a hűtlen, fény angyalainak elűzése után a hűséges, visszatérőben lévő győztes csapat tábort üt az egyik élettől zsongó bolygón, és elragadtatással szemléli az erdőből kitóduló, szép formátumú emlősök önfeledt táncát. Az angyalok közül többen megkívánták a hús-vér teremtményeket, és a mindenség Ura azzal jutalmazta hűségüket, hogy megengedte, hogy a még szüzek méhében testet öltsenek. A jutalom azonban nem feltétel nélküli volt, kikötötte, hogy Ők maguk is, s a testi gyönyör gyümölcseiként születendő majdani utódaik, csak a múlandó test halála után bocsátatnak be a mennyek kapuján. Hogy mi ebből az igazság, nem tudhatjuk - legalábbis eddig nem; a barátunkban és már itt is többeken felfedezett nagy mennyiségű antianyag azonban igazolni látszik, hogy lelkes lényekké az angyalokkal történt egyesülés útján váltunk. Nem állja meg tehát a helyét az a tanítás, miszerint sárból gyúráttunk volna. De más is alátámasztani látszik az elmondottakat: a nagy hasonlatosság egyes, ugyancsak fejlett emlősök, és az ember között! Erre pedig egyszerű a felelet: az angyalokkal végbement egyesülés előtt, de még utána is jó ideig, viszonyt folytattak egymással az emlősök. Aminek pedig egyenes következménye, hogy természetünket, benne értelmi szintünket még ma is az határozza meg, hogy genetikailag melyikhez kötődünk erősebben. Az antianyag jelenléte minden esetben az értelem túlsúlyát, az angyali többletet bizonyítja. Az állati többlet bizonyítására ott vannak a Földön a jelenben is végbemenő történések! Ott a többször ismétlődő, súlyos természeti katasztrófák miatt a visszafelé fejlődés inkább az állati hajlandóságokat erősítette, míg nálunk, ahol az első telepések óta úgyszólván semmi nem változott, ha nincs a menekülési hisztéria, az a senki nem tudhatja mennyi ideig tartó nyugalmi állapot-kristályosítás, mára a külső formán kívül teljesen kiküszöbölődik mindaz, ami az ösztönös állatok természetére emlékeztetne. Az angyali értelem lenne uralkodó, s bizonyára nem lenne szükség bizonytalan kimenetelű expedíciós utakra sem. Na, persze az a tény, hogy előrehaladott technikánk érintetlen marad, és még a Földön is akad néhány ember, akiben az angyali tulajdonságok, mint bátyánkban is, fölötte van az állatinak, reményt adnak a gyors felfelé fejlődésre.

Pisti bá' teleszívta tüdejét levegővel, majd:

- Hát a Földön is emlegetnek valamiféle kereszteződést - mondta -, de nem a jó, hanem a rossz angyalokkal. A sátán és az ember ötvöződésének tulajdonítják a sok rosszat, amely mára már elárasztotta az egész Földet. Örömmel hallgattam szavaidat, melyek szerint nem a gonosz, hanem a mennyei birodalom királyához hú angyalok késői leszármazottjának vallhatom magam. Bár hihetném is! Hisznek azonban abban, hogy a nagy természetnek éppúgy megvan a maga lelke, mint egyik tiszteletre méltó alkotóelemének, az embernek. Ezt a lelket mi földiek Istennek nevezzük, s bármint légyen is, mi emberek kalapot kell emeljünk az előtt az ismeretlen, de szükség szerint létező Hatalom előtt, aki megalkotta és összetartja az emberileg felmérhetetlen világunkat. Ennyit előre bocsátva, szívesen osztom meg veletek angyali génjeimet, ha azzal hozzájárulhatok egy egységes, boldog, ég-földi nagy társadalom létrehozásához. Arra persze kíváncsi lennék, hogy Wanda, vagy aki majd abban az időben királynő lesz, hogy fog kiegyezni az Isten-emberrel, akire a Földön várakoznak, úgyis mint az eljövendő aranykor királyára. De erről még bőven lesz időnk vitatkozni, most inkább engedelmetekkel megyek és szaporítom a kerubok és szeráfok családját.

- Örömmel vesszük, hogy lányaink ózdkodás nélkül foglalkoztatnak, bátyám - szólalt meg egy középkorúnak tetsző férfi -, csak arra legyen gondod, hogy elsőbb a szaporításra kijelölteknél tégy eleget. Szeretnénk, ha hozzád hasonló egyedeket nemzenél, ezért is válogattuk ki lányaink legjavát. Bennük is találtunk bizonyos mennyiségű antianyagot és remény van arra, hogy a veled való szeretkezések gyümölcsei szellemi és testi felépítésüket tekintve megközelítik az első generációbelieket.

- Rajtam nem fog múlni barátom - válaszolt Pisti -, álmodni sem mertem volna, hogy ilyen kellemes időtöltéssel fizethetem vissza, amit értünk már eddig is tettetek. - Felállt, indulni akart az oldalbejáró felé, de hirtelen megtorpant, mert a királynő, Wanda elállta az útját. - Ó, te itt - folytatta -, remélem nem mondtam hülyeségeket, mert annak ellenére, hogy az átprogramozás után díszdoktorrá avattatok, közelebb érzem magam a földhözragadt parasztokhoz.

- Látod bátyám! Magadon tapasztalod, hogy a tudomány, amellyel feltöltötték agyunkat, nem jár együtt természetünk megváltozásával! - mondta Wanda, akinek öltözéke csak abban különbözött a többi asszonyétól, hogy haját ékköves pánt fogta össze, derékban pedig a fejpánthoz hasonló öv tartotta fenn a körben, rojtokban lelógó lambada szoknyát. Előbb elbűvölő mosoly kíséretében mondta e szavakat, majd így folytatta: - Itt nálunk nem kell feszélyezned magad, nem kell alakoskodnod, mert itt az ember, nem pedig a nemesi származást bizonyító kutyabőr vagy a diploma a megbecsülés, a tisztelet tárgya. Itt különben, mint tapasztalhattad, ha egy fiatal lány vagy fiú felnőtt korba lép, készen kapja azt a tudományos anyagot, amelynek birtokában önálló tudományos kutatásokba kezdhet. Közvetítésed révén megközelíthetjük az angyali értelem szintjét, felgyorsulhat a még rejtőző titkok feltárása. A te természetes adottságod nagyon is értékes számunkra, és mi megfélelőképpen szeretnénk szolgálataidat honorálni. Ha nem tartod részemről okvetetlenkedésnek, ma én is a lányokkal tartanék, de máris késlekedünk, ugyanis úrhajóval egy távoli gyógyforrást kívánunk felkeresni. A vének szerint a forrás vize növeli a potenciát, és mi, ha nem érzed sértve magad, minden itt eltöltött napodat gyümölcsözővé kívánjuk tenni.

- Megtisztelsz fenség jelenléteddel. Egyáltalán nem tartom okvetetlenkedésnek. Mivel én már elköszöntem barátainktól, rajtad áll, hogy mikor indulunk.

- Akkor azonnal! - Wanda búcsút intett a tudósok felé, majd kézen fogva az öreget, kilépett a bolthajtás alól. Most azonban nem a zuhatag felőli oldalon mentek le a rájuk várakozók közé, hanem az ipari közlekedést biztosító, vagy 100 méter mélységű, hasított sziklafalra függesztett

liften. Közben persze beszélgettek, és természetesen mellőzték a protokollt. Wanda, aki már otthonosan mozgott a szikla-labirintusban, megkérdezte Pistitől, nem vágyódik-e vissza övéi közé, hogy viseli a klímát, kedvesek-e a lányok, mit tart a tudósok állításáról, hogy az ember az egyik fejlett emlős, valamint a magasabb rendű teremtmények: az antianyag megszemélyesítőinek ötvözte?

- Hogy őszinte legyek, kicsim - Pisti a Földön megszokott szavajárását használta -, hihetőbb ez az elmélet, mint az anyag gyurmáról szóló, meseszerű földi. Ha figyelembe vesszük, hogy az értelem, amely láthatatlan ugyan, de sűrítető, mint a fény, s általában a különböző sugárzások, akkor el kell fogadjuk, hogy barátaink eredményei még a makulátlan, angyali értelem jelenlétéről vallanak. Arra ők sem tudják a választ, hogy milyen távoli időben történt a kereszteződés, de, hogy kultúrlénnyé válásunk kezdeti szakaszában élesebb volt elménk, az szinte biztos, különben honnét az emberfeletti ismeretanyag a természet titkaiból? Elég, ha csak az erővonalak által üzemelő űrhajókra gondolunk, vagy a fény, a sugárzások kristályosítására, az élő szervezet láthatatlanná, majd szinte pillanatok alatt láthatóvá tételére, stb. Ha magam meg nem győződöm róla, elképzelni sem tudnám. De hát, ahogy elnézlek benneteket, így, hogy mindenetek látszik - bocsáss meg, amiért téged is lányaid közé sorolnak -, miért kételkednének abban, hogy ősanyáink az angyalokban is nemi vágyat gerjesztettek? Szépek vagytok, egészségesek, és túlságosan is mohók! Én igazán nem ítélem el a mezítelenséget, de kezd kellemetlenné válni fütykösöm szinte állandó merevedése az egymást váltó lányok formás, egészséges teste láttán. Itt eddig nem is találkoztam csúnya lánnyal! A kedvességük nem kényszeredett, annyira természetes lényükből fakad, hogy lehetetlen ellent mondani nekik.

- Nem vetted még észre, hogy félnének tőled? Hisz éppen csak átlépték a nemi érettség határát! - Wanda tekintetét hirtelen lefelé irányította és elmarkolta Pisti ágaskodó fütykösét - atyám! - folytatta - nehogy kárt tégy vele lányainkban!

- Vigyázok rájuk, mint a hímes tojásokra, kicsim. Magad is meggyőződhetsz róla, ha akarod! Az biztos, hogy utánam nem kell beleturkálni, kiküszöbölendő a hibás alkat, deformálódás.

- Lehetséges, hogy alávetem magam én is a kísérletnek - szól Wanda széles mosolyra nyitva ajkát, de előbb megszüloom kicsimet, mert ezzel most még hímes tojásként sem vállalkoznék! - Kacagott, majd gyengéden rácsapva, elengedte az ágaskodó fütykösöt, de egyébként sem kezdeményezhettek volna semmit, mert a lift megállt és amint kiléptek belőle, körülvették őket a lányok, akik aznapra voltak sorolva. Aztán csak pár lépésre parkolt az űrhajó is, amely a távoli forráshoz volt hivatva repíteni őket. Pisti csak miután elfoglalták helyüket az űrhajóban vette észre, hogy a szokásostól eltérően két idősebb biológusnő és a Földön már megismert sebész professzor is a társasággal mennek, de nem tulajdonított különösebb jelentőséget jelenlétüknek, és a sebész professzor, Meier meg is nyugtatta:

- Mindent úgy, Pisti bátyám, ahogy szoktad! Mi azért jöttünk, hogy a közösülés után ellenőrizzük a sperma útját. A háromnaponként, három lánnyal történő akciónak ugyanis minden esetben pozitívnak kell lenni az idő rövidege miatt - arra az időre gondolok, amelyet körünkben töltesz - nem engedhetjük, hogy pótolhatatlan génjeid veszendőbe menjenek.

Azt csak később tudta meg az öreg, hogy e naptól kezdve a lányoktól, azokat értem, akikkel befejezte a közösülési folyamatot, közvetlenül utána leszívták a felesleget, és mesterséges művelettel megtermékenyítették a velük utazó többi peteérett szüzet is! Túljártak tehát az öreg eszén, mivel Ő csak természetes úton volt hajlandó vállalni feladatának eleget tenni.

De lássuk miként viselkednek a lányok, akik átestek ugyan a beprogramozáson, de persze csak korukhoz mérten: előbb a használatos nyelveket, a tudományos fokozatokat néhány kivételtől

eltekintve, mint például Tina, csak az első szülés után kapták. A megtermékenyítendő lányok tehát tudományosan nem is voltak felkészítve a feladatra, a többször is ismétlődő rutin vizsgálatnak tudták be azt a ténykedést is, amit a biológusnők és az orvos rajtuk az utazás előtt, majd a kellemeshez kapcsolódó, több esetben fájdalmas élmény közben. Erre az útra tizenkét ivarérett lány indult, a tizenkettőből azonban csak háromnak volt esélye az első szeretkezésre, s most éppen sorsot húznak Pisti bá' kalapjából - csak mellékesen: a kalapot széles páfránylevél alkotta, lesik, hogy melyik három húzza ki a körrel jelölt cédulát. Izgulnak, persze izgulnak, mert annak ellenére, hogy ők a szeretkezést az élet természetes szükségleteként élik meg, az első alkalom tabunak számít, és még félvad állapotukban is betartották, akkor, ha valamelyikük megszegte az íratlan törvényt, lelökték a zuhatag alatti erkélyről. Ma erre nem kerülhet sor, mert minden egyes nő és férfi komputerezálva van, és már a törvény megszegésének a gondolatát is rögzíti a központi agy adatbankja.

Pisti a szalon közepén egy forgószéken ül, a lányok pedig körülötte térden, vagy féltérdre ereszkedve, némelyik törökülésben. Már a hetedik húzza az üres cédulát, s bosszúságában, mert már nagyon el volt rá szánva, rácsapott a rojtok közül előmeredő dárdára. Pisti elkapta a lány karját, majd ölébe rántotta, mondván:

- Ha annyira odavagy érte, legalább izlelt meg! - többet persze nem merészelt, és a lányok is jót kacagtak pórul járt társukon. A nyolcadiknak azonban sikerült, sőt a kilencediknek is, és örömben hulatáncba kezdtek - csípőrángás, kézmozdulatok - a tizenkettediknek utolsóként sikeredett, egy jól megtermett amazonnak. Szőke haja széles csípőjét verdeste és az öregnek is kedve lett volna vele kezdeni, mert őt is ráültette a szarvára, *akár kezdhettek is* szavak kíséretében, de Wanda, aki szemmel kísérte a fejleményeket, megállította:

- Hohó! Nem itt barátom! A rengéstől hajótörést szenvednénk! Rövidesen megérkezünk, s ott aztán mindent bele!

- Hallottátok angyalkáim?! - szólt ismét Pisti, s közben kiemelte öléből a leányzót. - Türelem kedveseim, ígérem meg lesztek velem elégedve. Felállt, de vissza is ült nyomban, mert beverte fejét a mennyezetbe. - A fránya..., - nem fejezte be, majd így folytatta: - Mit fogtok kezdeni ezekkel a liliputiaknak tervezett járművekkel, ha felnő az általam nemzett generáció?
- Wandához: - Akár előre hozzákezdhettek a számukra is megfelelő hajó építéséhez.

- Azon nem múlik, bátyám - válaszolt a királynő, akkorra már körülötte sündörögtek a lányok, de a robusztus testhez méltó legyen az értelem is, hisz a magasabb intelligenciájú teremtményekhez való rokoni kapcsolat erősítése a cél.

- Azt nem tudom garantálni királynőm, de itt vagytok ti! - Pisti kicsit bosszúsán hangsúlyozta a szavakat, majd: - Mikor érünk már a helyszínre? Összegörnyedek...

- Felfelé hogy jöttél? Az hosszabb út volt!

- Fekve! - vágta vissza az öreg - ha soká tart még, itt is azt teszem!

- Nyugalom, bátyám, megérkeztünk! - a vezérlő szobából a nem éppen alacsony, Pistihez mérten azonban törpének számító kapitány lépett elő, s a kezében tartott készüléken megnyomott egy gombot, mire a hajó oldalfalán kiszálláshoz megfelelő nagyságú nyílás keletkezett. - Íme, királynőm, bátyám, hölgyeim! Parancsoljanak! Már csak a terülj-terülj asztalkám hiányzik, de mire kijönnek a vízből, az is elkészül. - Hogy milyen vízből, arra csak a kapitány tudta a választ, mert az odisszea előtt is többször megjárta az utat.

- Hová a fenébe hoztatok bennünket - méltatlankodott Pisti, miután kiléptek a biztonságot nyújtó űrhajóból -, orrunk hegyéig sem látunk ettől a gőzfelhőtől? Hogy tudott egyáltalán itt landolni a pilótánk? - Mivel a kapitány még a műszerszobában tevékenykedett, Wanda válaszolt az öreg kérdésére:

- Ezt magad is kitalálhatnád kedves! Ezeknek a gépeknek a szeme messze a föld mélyére is belát. Különbözik nekünk időbe telik, míg szemünk itt meg tudja különböztetni a tárgyakat. A pilóta tökéletesen átlátta a terepet, és veszélyeztetés nélkül tette le a gépét. Eddig csak a régiék számára ismert a hely: egy vulkán eltömődött oldalából tör elő a gyógyvíz. A vének szerint növeli a potenciát, valósággal megfiatalodnak azok, akiknek sikerült megmártózniuk benne.

- Na akkor én nemcsak megmártózom - mondta Pisti -, mielőtt hozzálátnánk a munkához lubickolunk egyet. Gyertek lányok, irányítsátok a lépteimet, nehogy valamiféle gödörbe essek!

A lányok szeme előbb hozzászókkott a környezethez, de épphogy előreindultak, prüszkölésre, majd irtózatossá válnak figyeltek fel. Nem tudván miféle szörnyektől származik a zaj, megijedtek és magukkal vonszolva Pistit, visszafelé futottak.

- Gyorsan a reflektorokat, kapitány - kiáltotta Wanda, aki a biológusokkal és az orvossal még a hajó közelében tartózkodott.

A hajó kapitánya már éppen indult volna a többiek után, midőn Wanda utasítása elhangzott, visszalépett és kilötte a mindig készenlétben lévő mesterséges világítótestet, amely ernyő gyanánt szétnyílt, s bevilágította a tó felszínét, s azzal együtt a buja növényzettel borított partot is. Nagyszerű látványt nyújtott a vulkanikus hajlatot beborító húsos levelű páfrányerdő, figyelmüket azonban a denevére emberek nagy ricsajjal felröppenő népes csapata teljesen lekötötte.

- Nézzétek csak - kiáltotta el magát Pisti -, ezek nem valamiféle eldeformálódott angyalok?

- Volt belőlük itt szép számmal, de úgy tudtam, hogy kipusztultak már a menekülésünk előtti időkben - adta meg a felvilágosítást a kapitány. - Alkatuk igaz hasonlít a miénkhez, talán ezért is van a sok szárnyas embereket ábrázoló sziklarajz, ennek ellenére nem többek ezek a Földön található majmoknál. A húsuk kitűnő, akár meg is ízlelhetjük! - A keze ügyében lévő lézerpisztollyal célba vette a csoport legvégén repülőt - fölöttük alacsonyan húztak el az erdő irányában - majd: Gyertek utánam - folytatta -, csak az egyik szárnyát égettem le, még él és eléggé veszélyes jószágok két lábon is!

- Anyám! - a lelőtt kétlábú, szárnyas állathoz érve Pisti csak ennyit tudott kinyögni, majd miután meglepetése csillapodott: - Csodálom, hogy ti, akik a tudományt oly magas fokon művelitek, nem jöttetek rá, hogy ezek tulajdonképpen az angyalokkal történt kereszteződés selejtjeinek a leszármazottjai. Nézzétek ezt a hatalmas hímet, az első generációk mintapéldánya is lehetne. A fejlődés későbbi szakaszaiban ezek elveszítették eszüket, mi pedig a szárnyainkat. Ezeknél az angyali értelem nem öröklődött, az állati ösztöneik az irányadók! Ne öljük meg! Vigyük haza és próbáljuk meg átprogramozni memóriaegységeit. Nemrég még lányaink sem tudtak sokkal többek és szárnyuk sem volt, ma pedig kedvesek, intelligensek, korukhoz mérten megfelelő műveltséggel rendelkeznek.

- Nem osztom nézetedet, bátyám - ismét a kapitány. - A mi lányaink, akárhogy vesszük is, kultúrlények leszármazottjai, tehát észlények, ezek pedig alkatuk ellenére állatok. Persze megéri szemmel tartani, sőt - ha kevés van belőlük - mesterségesen szaporítani, az óriás hullók mellett ingyenként fogyaszthatjuk őket.

- Ragaszkodom ahhoz, hogy meggyógyítsuk és hazavigyük - mondta Pisti -, van mit ennünk nélkülük is éppen elegendő. Én nem vagyok annyira biztos, mint Te - a kapitányhoz -, hogy

ezek ösztönös állatok. Legalább kísérjük meg agyuk átprogramozását. Ha kudarcot vallunk, akkor sem veszítünk semmit, ha pedig sikerrel járunk, akár velük is folytathatnánk az angyali generáció szaporítását. Egy nagy csapat szárnyas emberrel a végítéletet is eljátszhatjuk a Földön. Neked mondanom sem kell - Wandához fordult -, hogy a század eleje óta mivel rémítgetik a különböző vallások híveiket, mi, ha nem csalódom, akár kreálhatjuk is az égi harosonásokat. Megjelenésük a Földön az atomnál is nagyobb riadalmat kelt és akkor erőszak alkalmazása nélkül felsorakoztathatjuk magunk mögött azokat is, akik eddig csak mosolyogtak családunk emberséges gyakorlatán.

- De ha egyszer állatok! - Meier professzor is megszólalt. - A kapitány csak jobban tudja. Miért hagynánk tovább szenvedni?

- A kapitány sem tud többet róluk, mint mi - Pisti nem hagyta, hogy lebeszéljék tervéről, bár az még csak sejtésekre épült. - Te - mondta - hegeszd vissza a szárnyát! Ha Mary lábfejét sikerült, akkor ezt is! Utána leborotválhatod testéről a szőrt, hadd lássuk, hogy néz ki anélkül, mi pedig elkezdjük, amiért jöttünk.

Az űrhajó parancsnoka, s vele együtt a professzor a biológusok a királynőtől várták, mi legyen a sebesült denevér-ember további sorsa: megöljék, vagy helyt adván Pistinek, meggyógyítsák, s haza vigyék? Wanda látta a feléje irányuló tekinteteket, s pillanatnyi gondolkodás után döntött:

- Tekintve, hogy már a menekülés előtti időkben kihaltak vélték ezt a különös fajt, úgy vélem, hogy már a felépítése kedvéért is megérdemel egy kísérletet. Amíg nincs 100 százalékban bizonyítva, hogy csupán ösztönös vagy értelemmel megáldott lény-e, vétek lenne elvenni az életét. Különbem sem tudjuk, hogy mennyi van belőlük, s lehetséges, hogy védetté kell nyilvánítanunk őket. Bármiképp végződjön a kísérlet! Nem látom tehát akadályát annak, hogy magunkkal vigyük, és kísérletnek vessük alá, sőt, egy nőneműt is be kell fogjunk, mert ha egyikük pozitív lesz, akkor a másik is, és abban az esetben... Tegyétek, amit Pisti bátyánk mondott, de úgy fogjátok be a párját, hogy csak hazaérkezésünk után ébredjen. Én majd vigyázok a lányokra. Ha bátyánk sejtése nem csal, úgylis át kell programozzuk terveinket.

- Köszönöm! Okosan döntöttél - mondta Pisti -, mert még állatként is érdemes lesz befogni és intenzíven foglalkozni velük. Előre élvezem a pillanatot, amidőn a mánauszi búcsújáróhely felett megjelenik egy csapat aranymázzal bevont denevér-ember, de most már tényleg induljunk, mert kifogyunk az időből. - Ölbe fogta a lányt, aki harmadik volt a sorsolás nyertesei közül és a tó felé indult, nem mulasztotta el azonban, hogy kárörvendőn visszanézzen Meier professzorra, aki zavarában megfélekedve a sebesültről, az űrhajóhoz igyekvő kapitány után indult.

Pisti és a lányok távozása után az űrhajó is felemelkedett, s alacsonyan repülve a páfrányerdőben megbúvó szárnyasok után kutatott. Wanda egyedül maradt a parton, azaz - ott feküdt mellette a szárnyától megfosztott, Pisti szerint elfajzott angyal, a kapitány szerint pedig közönséges állat. Még jó, hogy gúzsba kötötték - gondolta -, különben - szegény, akár ember, akár állat, mi sem vagyunk különbek elődeinknél, akik kontinensnyi területeket kipusztították a félvad népeket. - Wanda sajnálta a villogó szemű szőröcsomót, de nem tett semmit, hogy enyhítsen szenvedésén. Talán jobban járnak, ha fel sem fogják mi történik velük, mielőtt megvilágosodna elméjük, felfalja őket a magát kultúrlénynek tartó, homo sapiens. Arra gondolt, ami a Földön történik: a politikai és hadi támaszpontokon elhelyezett szondák híranyagát naponta összegzi, majd a legtitkosabbakat is a maguk mezíten valóságában továbbítja vissza a földi bázisra szerkesztőségünk, ennek ellenére egyre merészebbek a hatalom birtokosai. Mintha vakok és süketek lennének - a nép többségének életszínvonala egyre

mélyül, míg egy szűk rétegé egyre emelkedik. Már a létfontosságú víz, egyéb élelmiszerek is sugárfertőzöttek, mégis mind nagyobb erejű pusztító eszközökön török fejüket. Lesz-e fogantja a szónak, vagy nem lenne-e jobb visszafordíthatatlanul beavatkozni? Az európai hatalmak annyira el vannak foglalva csatlakozási tárgyalásaikkal, nem veszik észre, hogy időközben egyre távolodnak egymástól, a kétfelé szakadás egyre valószínűbb, ugyanakkor az Egyesült Államok és Oroszország egymástól független - az Európai Uniótól is - paktum politikát folytat. A számítástechnika bravúrjaira építve elhanyagolják a nem is olyan régi atomreaktorokat. Mit sem érünk vele, ha előre rohanunk, s azonközben robbanásveszélyes göcöket hagyunk magunk mögött. Itt tartott, midőn éles hasi fájdalom vette nála kezdetét. Elindult volna a kicsim? Mit tegyek? Belebámult a sűrű gőzfelhőbe és elsíkította magát, majd kis ideig várakozott, a fájások azonban egyre sűrűsödtek, s mivel semmi jelét nem tapasztalta, hogy segélykiáltását meghallották, hirtelen felugrott - egy korhadó páfránytuskón ült - felfrissítette, majd összeillesztette a denevér, vagy tán helyesebb szárnyas-embernek nevezni még vérző csonkjait, aztán, először a gyógyító energiaforrás birtoklása óta, nyújtott tenyérrel megcélozta a sebet. Miután a szárny a helyére került, a mindig keze ügyében lévő törrel átvágta a kötelékeket, többre nem futotta erejéből, mert ájultan zuhant a szőrös mellé. Hogy meddig tartott ájult állapota, azt csak sejtette abból a tényből, hogy midőn visszanyerte eszméletét, frissen tépett páfrányleveleken mellette nyöszörgött az újszülött kiskirálylány, a szőrös ember azonban eltűnt. Ebben az állapotban találták őket Pisti és a lányok, majd a nem sokkal később visszaérkező űrhajó utasai. Elképzeltük mekkora volt csodálkozásuk, főképp azután, hogy Wanda elmondta nekik mindazt, amire vissza tudott emlékezni. A történet valamennyiüket megrázta, és már egészen másképp tekintettek a lányra, a befogott nőnemű szárnyas lényre, mint előtte a megszökött hímnemű fajtestvéreire. Különben a befogott és elaltatott lény meglepően formás, hibátlan alkatú volt és Pisti megjegyzése, hogy: - Egy kis csiszolás és nálatok is kívánatosabb lesz! - nem okozott különösebb tiltakozást.

Wanda, persze már az űrhajóban - miután az orvos és a biológusnők elvégezték a szülésnél szokásos teendőket - adta elő, hogy miképp ragasztotta vissza a szárnyas ember végtagját, majd vágta el kötelékeit. Mivel ájult állapotban önmaga bármire is képtelen lett volna, egyöntetű vélemény alakult ki, hogy a szökevény vezette le a szülést, s csak miután a kicsit is lefűrösztve páfránylevelekre helyezte, távozott. Tehát kétség nem férhet ahhoz, hogy elvadult észlényekkel találkoztak, akiből a hála és a segítségnyújtás morális kötelessége sem hiányzik.

- A kérdés most, hogy miért nem ismerték fel ezen tulajdonságaikat az odisszea előtti társadalom tudósai? - a kapitány méltatlankodott. - Mert ahhoz most már nem fért kétség, hogy ezek egy későbbi populáció termékei. Továbbá ahhoz sem - folytatta -, hogy mi is a szárnyas emberek késői leszármazottai vagyunk! Két elülső végtagunkat a szükség alakította át karrá, de hogy ügyesen mozgatták a szárnyak szarus végeit is, ami aztán tenyérré, ujjakká alakult, annak itt most bizonyosságát látjuk.

- Örülök annak, hogy beismered tévedésedet - szólalt meg Pisti -, de annak még inkább, hogy megérzésem, miszerint rokon faj vagyunk, beigazolódott. Azon igazán nem botránkozhatunk meg, hogy az odisszea előtt megették őket, mert a Földön még ötven évvel ezelőtt is voltak kannibálok, sőt egyes helyeken ma is megeszik az emberhúst vallási, kultikus szertartások közepette.

- Ez így igaz! - erősítette meg Pisti szavait Wanda, aki már a legnagyobb kényelem közepett, oldalán a kicsivel egy kereveten feküdt, - de egyáltalán nem büszkélkedhetünk vele. Ezek a természet primitív gyermekei, de mindent tudnak, ami a fennmaradáshoz szükséges. Tisztelnünk kell bennük az előembert, akár az angyali keresztelődés, akár az évmilliók fejlődés

folyamata alakította elülső végtagjaikat előbb repülő alkalmatossággá. Alkalmazkodó képességüket bizonyítja, hogy az itteni körülmények között is képesek voltak fajtájukat átmenteni a jövőnek. Nekünk kötelességünk mindent elkövetni, hogy ne kárunk származzon a velünk való találkozásból.

- Mit kezdünk velük? - az egyik biológusnő szegezte Wandának a kérdést - még nem emberek, de már állatok sem!

- Fogjunk be még néhány leányzót és én hajlandó vagyok teherbe ejteni őket! - a királynő helyett Pisti válaszolt, majd így folytatta: miért lenne baj, ha kezünk mellett szárnyaink is lennének?

- Te vén szatír! - Wanda mosolygott Pisti megjegyzésén - bevinné a gyomrod ugye?

- Tán nem azért hoztatok fel? Ezeknek a génjei még nem fertőződtek az eredeti bűnnel, s bár nem éppen kívánatosak ebbeli állapotukban, az utód öröklődő, értékes tulajdonságai miatt megéri eltekinteni a kulcsínektől.

- Nem bánom, fogjunk be még néhányat - ismét Wanda szólt -, de hogy el ne ijesszük őket, majd visszajövünk egy másik géppel és úgy szippantjuk fel. Most pedig ha még nem lennétek készen a betervezett feladattal, akkor is induljunk vissza, hisz nagy nap ez a mai: megszületett a várva várt igazi örökös! Az ősi királyi ház leszármazottja! Aztán okosabb is ha egy ideig nyugton hagyjuk őket, nehogy elvándoroljanak, és akkor időbe telik, míg rájuk találunk. Kísérlethez ez az egy is elegendő, mert amennyiben elméjük fogékony, egyet sem hagyhatunk ebben az állapotban, az átprogramozás által akár évmilliók fejlődési fokozatain átléphetnek.

Wanda be sem fejezte, mert jelentkezett Mú, a férje, és időt sem hagyva, hogy bejelenthessék a nagy eseményt: kislánya születését, valamint egy, az emberhez hasonló, de szárnyas faj felfedezését, egy még nagyobb eseménnyel rukkolt elő:

- Nem akarlak megijeszteni kedves, de a váratlan és tragikus földi események miatt, sürgősen át kell értékelnünk beavatkozási stratégiánkat, és ehhez szükséges a jelenléted. Hagyjatok abba mindent és repüljetek a lehető leghamarabb haza!

- Már éppen indulni készültünk - mondta neki Wanda -, hát mik azok a tragikus események? Van az angyalkészítésnél fontosabb?

- Rövid egymásutánban több atomenergiát termelő reaktor robbant fel Oroszország és Ukrajna területén. Tízmilliók menekülnek pánikszerűen a sugárterhelés zónából. Annyira gyorsan pörögnek az események, hogy a kelet- és közép-európai államok vezetői már nem tudják, de mint a legújabb szondázás mutatja, nem is akarják leállítani a folyamatot. A nyugat-európai államok nehéz fegyvereikkel felszerelt katonaságot vezényeltek keleti határaikra, de az ötven-hatvanmillió balyus tömeg áttört. Az előrenyomulás keleti irányban is megfigyelhető, csak kisebb létszámmal. A veszélyeztetett államok vezetői most éppen arról tanakodnak, hogy milyen hathatós fegyvert alkalmazzanak. Nem késlekedhetünk, ha meg akarjuk előzni a tömegmészárlást. A vének már döntöttek, nélküled azonban nem kezdhünk hozzá. Várunk!

- Azért annyira ne siess a búcsúzkodással kedves, ugyanis nekem is van számotokra nem kisebb meglepetés, mint hogy szerencsésen megszülettem a jövő királynőjét, lányodat. Közöld a vének tanácsával és gondoskodjatok illő tisztelettel fogadni őt. Van még valami a tarso-lyunkban, arról azonban majd otthon. És most közöld a vénekkel azt is: amennyiben a helyzet megkívánja, meg kell semmisíteni a tömegpusztító fegyvereket, és ehhez nem kell bevárni hazaérkezésemet.

- De kedvesem, ebben az esetben a halál elől menekülők legázolják Nyugat-Európa jóléti államait és azokat is veszni hagyjuk, akik túlélhetnék a katasztrófát.

- Megérdemlik sorsukat! Volt elég idejük arra, hogy a katasztrófát megelőzendő intézkedéseket tegyenek a veszélyeztetett térségekben. Ők azonban nem tudtak lemondani a profitról, egyéni érdekeiket a közösségi elé helyezték, hát most viseljék ódiúmat. A halál elől menekülők pedig hátralévő idejüket legalább emberhez méltón élhetik le. A környezet pusztulása előbb vagy utóbb az élővilágot is megsemmisíti. Legalább lehetősége nyílik a természetnek arra, hogy megújítsa önmagát. Értelmetlen lenne átmenteni a jövőnek a jelen földi generációját, majd benépesítjük azokkal, akiknek a mintapéldányát visszük most magunkkal.

- Apukádékat is magukra hagynád? - Mú hangja elérzékenyült - ez méltatlan lenne hozzád.

- Ők kedvesem már a jövőt képviselik a Földön és adva van számukra, hogy megvédjék magukat. De most már valóban befejezhetjük! Indulunk kedves, azaz - nincs egyetlen szavad sem a kicsinkhez?

- Dehogy nincs kevesem, csak az örömtől nem találom a szavakat. Gondom lesz rá, hogy méltóképpen megünnepeljük világra jövetelét.

Wanda valamint Mú társalgása közben Meier professzor és a két biológus nő felhasználva Pisti lebénutságát - elmélázva tapogatta a szárnyas hajadon erőtől duzzadó idomait - az úrhajó egy másik termében a három lánytól leszívták a fölösleges spermát, majd egyenként, feltűnés nélkül, mesterséges úton elvégezték a peteérett másik kilencen a megtermékenyítést. - Biztos, ami biztos! - mondogatták maguk közt. Az úrhajó persze már felemelkedett a magasba - úton volt -, de figyelemmel a Nap méreteire, amíg megérkeznek a központi telephelyre, nézzünk utána mi is, hogy mi történik a Földön, ott is mindenk előtt a Balaton melletti otthonban.

Anna-bálra készültek, s már napokkal előtte összecődült az egész család, csak Viktória lányom és Ádám fiam maradtak távol családjukkal együtt. Na és Ferenc fiam - ismerjük már, a Delfin farm természettudósa! Felesége, Mary, valamint Hurrikán Joy névre hallgató fia, és újszülött Amor névre hallgató kislánya azonban szerencsésen megérkeztek. Továbbá velük együtt: feleségem Judit, Dávid a nagyobbik fiam, Péter az újszülött, Fatima, Irma, Nina, Lola a szintén újszülött gyermekeikkel. Nem sorolom a többit, mert egész oldal is kevés lenne, vágjunk inkább a közepébe.

A felújított, azaz újjá épített kastély dugig tele volt az itthoni és idegenből jött családtagokkal, midőn felröppent a hír az orosz és ukrain atomreaktorok felrobbanásáról. Annak ellenére, hogy nekünk nem kellett tartanunk sugárfertőzéstől, azért nem volt mindegy számunkra sem, s midőn aztán befutottak hozzánk is a menekülők első hullámai, majd azt követően szinte állandósult az újonnan érkezők rohama, okosabbnak véltük félrehúzódni az épület egyik sarkába. Tudván, hogy a réműlettől esztét veszített tömeget eltéríteni szándékától - bármi legyen is - úgy sem tudnánk! A legnagyobb forgalom a majdnem természetes környezetet képviselő Bazilika és a kastély-park között bonyolódott.

Az egyikben imádkoztak, a másikban - sebtiben összeeszkábált vasrudakra függesztett üstökben - rotyogott a pörkölt. A fáradt, éhező népségnek eszébe sem jutott, hogy esetleg kóros, agyvelőgyulladásban szenvedő marha húsát eszi. Késő estére járt már az épületen belül, épületen kívül, ki mit hozott magával, vagy útközben szerzett fekvéshez, legtöbben azonban a Bazilika gyepszőnyegére heveredve szunyókáltak, midőn egy autó-konvojval a kijevei pátriárka népes családjával befutott. Én Csabával és Simonnal, két vejemmel a parkban égő tüzekre vigyáztam, így történhetett meg, hogy egyenesen belénk botlottak.

- Engedelmeükkel uraim - Önök is menekültek, vagy talán ide tartoznak? - tette fel bizonytalanul hangsúlyozván a kérdést - első látásra egyszerű pópának véltem. - Szeretnék éjszákára megpihenni, ha akadna számunkra is egy sarok. Nem okozunk gondot. Bárhol megfelel, mint látjuk, itt már igencsak telt ház van!

- Jól látják, atyám - mondtam -, a tulajdonképpeni gazda én lennék, de valójában itt most minden mindenkié! Ha azonban elfogadja, egy kis zugot még az Önök részére is kiszorítunk.

- Nagyon köszönöm, uram, de csak szűkebb családom részére fogadom el. Én maradok a velem együtt érkező barátaim társaságában, az autókban.

Az épület oldalbejárata felől gyermeksírás hallatszott. Judit lépett ki az ajtón, karján a bömbölő Péterkével.

- Engedelmeivel, atyám - a feleségem és kisfiam jönnek - valami nincs rendben, eljűk megyek. Ti pedig - a két vőhöz fordulva - fogadjátok az atya családját és gyertek utánunk. Ön is atyám! Önnek tudnia kell, hogy sok jó megfű együtt, most pedig duplán szükség van erre.

- Köszönöm barátom - mondta a pap -, Isten fizesse meg jóságukat. Mint látom Önök még az álmukra is vigyáznak ezeknek a szerencsétleneknek. Ha nem vagyok indiszkrét, kihez van szerencsém? Feltűnően jól beszéli nyelvűket! Én a kijevei pátriárka voltam a mai napig. Mivel a város kiürűlt, nekűnk is útra kellett kelni. Hogy hol állunk meg?

- Lesz időnk meghányyni-vetni mindent, atyám. Jűjjenek utánunk, a barátság és a szeretet a falakat is képes odébb tolni. Gondolom jóllakva sincsenek! Most azonban bocsánat! - a bömbölő kicsi és feleségem elé siettem - Mi baj van gyűnyörűségek? - kérdeztem, majd magamhoz öleltem őket.

- Kik ezek? - Judit válasz helyett szintén kérdezett.

- A kijevei pátriárka és kísérete, kedvesem - válaszoltam. - Van még valami harapnivaló? mert bizonyára koplaltak egész úton!

- Csak hideg étel van édesapa, de nézd ez a kis huncut - abban a pillanatban, hogy átvette tőlem - elhallgatott. Sokan vannak?

- Csak a pátriárka családjának kell helyet szorítani - mondtam -, mi künn tölűjük az éjszakát, elfoglalhatjuk a helyűket. Nekik most nagyobb szükségűk van pihenésre. Ki tudja, holnap hasonló szálláshelyre akadnak-e, ha egyáltalán tovább mennek...

- Vagy mehetnek-e tovább? - ezt azonban már Simon, a vejem mondta, ugyanis szinte észrevétlen a hátunk mögű kerültek. - Ebben az állapotban nem ajánlatos - a mellette támoogyó fiatalasszony valamint az őket követű hozzátartozók felű mutatva. - Szerencse a szerencsétlenségben, hogy hozzánk vezérelte Isten, itt ugyanis orvostól kezdve minden szükséges adva van.

- Engedje meg asszonyom, hogy bemutatkozzunk - lépett elűre a pátriárka -, a feleségem, a menyem, gondolom felűlem már tájékoztatta kedves férje.

- Majd bent folytatjuk kedvesem - szűl Judit -, mint látom a fiatalasszonykának csak napjai lehetnek a szűléshez, vagy annyi sem. Azonnal le kell pihennie.

Péterke ismét bömbölni kezdett, a pátriárka felűje nyűjtotta a karját, hogy átvegye tőlem, a gyerek azonban ellűkte, de tűstűnt meggondolta magát és a pap szakálla felű kapott, majd minden átmenet nélkül elhallgatott és már ő kapaszkodott az ismeretlen, de számára érdekesnek tűnű - a szakáll miatt - ember felű.

- Ap-ci, apci, sakál- sakál - motyogta a gyerek, s egyúttal bele is kapaszkodott. - Sőjös - mondta tovább és húzta, a pap azonban meg se mukkant, pedig bizonyára fájhatott.

- Nem szabad, kicsim - mondtam és el akartam húzni a szakállt markoló kezét -, fáj a bácsinak!

- Semmiség apuka! - a pap átvette tőlem a már egyáltalán nem ellenkező kicsit és magához szorította mondván: mi sem voltunk jobbak. - Hadd játszadozzon a gyermek! Ha kitépné sem fájna most, hogy menyem jó kezekbe került. A fiam, vagyis a férje elpusztult a robbanásnál. Ha legalább az unokám megmaradna.

- Legyen egészen nyugodt atyám - mondtam -, a vejem - Simon vállára tettem a kezem - első osztályú sebész, a feleségem az onkológia professzora, de rajta kívül még az épületben tartózkodik egy belgyógyász lányom és a világhírű, csak Katinka professzornak ismert, ugyan-csak onkológus barátnőnk. Szóljon kérem a társainak, jöjjenek Ők is, hideg étellel és teával tudunk szolgálni, aztán majd bent megbeszéljük hogyan tovább. - Csaba és Simon felé pedig: - Ti maradjatok fiaim, rövidesen visszajövök az Anti-gyerekekkel és felváltunk benneteket.

- Menjen csak apuka és legyen egész nyugodt - nem kell visszajönnie, mi maradunk reggelig. Majd beszélünk az Anti-gyerekekhez - mondta Simon, a válasza sem várva odébb léptek.

A pátriárka, aki időközben visszament az autóhoz, hogy beszéljen övéivel, két asszonnyal és három gyermekkel tért vissza mellénk:

- A többiek maradnak - mondta. - Isten ments, hogy megterheljük Önöket, mint látom a mi fajtánk: orosz, ukrán, tatár szállta meg a környéket, azért is jobb lesz, ha éberek leszünk!

- Rendben van atyám! De persze róluk is gondoskodunk, most pedig lépünk az asszonyok után - szegény kicsikék - a gyerekek felé mutatott -, hogy miért kell nekik is szenvedniük?

- Az ő életük nem választható le a miénk mellől, kedves barátom - volt a válasz -, de ha olyan kedvesek, hogy felajánlotta kíséretem tagjainak is vendégszeretetüket, kérem inkább Ön szólítsa fel őket! Persze csak egymást váltva jöhetnek, nehogy mások elrekvirálják a kocsikat.

Nem kellett erőltetnem magam, négyük kivételével jöttek utánam, s néhány perc múltán jóízűen falatoztak az irodámban, melyet kérésemre megkíméltek a jóhiszemű betolakodók.

- Sajnos most csak ide teríthetem - mondta nekik Anna -, ide is csak ilyen szolid étkek jutot-tak, de ha nem mennek tovább, holnap pótolni fogjuk. Remélem, hagynak nekünk is valamit az átvonulóknak. A holnapra is kellene gondolniuk, mert nem olyan biztos, hogy beengedik őket a nyugati államok.

- Helyesen látja, professzor asszony! - Annát, aki a terítést végezte én mutattam be és már a képzettségének megfelelő titulust használta a pátriárka válaszában. - Őszinte leszek - folytatta - magam sem tudom elhatározni mitévők legyünk: tovább menjünk nyugatra, vagy forduljunk inkább délnek. Arrafelé több hittestvérünk van és...

- Kedves barátom - mondtam -, bocsásson meg, de szerintem ma, tekintet nélkül arra, hogy kinek-kinek melyik vallás imponál, vagy ki, melyik állam polgárának vallja magát, egyazon akarat kell, hogy vezéreljen minden embert: elkerülni a legrosszabbat! Vallási vagy naciona-lista elképzelések nem játszhatnak szerepet, amidőn arról van szó: megmarad-e egyetlen ember is Földünkön. Én az Önök helyében nem mennék tovább sem nyugatnak, sem délnek, mert itt is adva van ami ott, esetleg több! Ki biztosítja Önöket arról, hogy holnap nem kartács-túzzal fogadják-e néhány kilométerrel odébb? Aztán az a kis fiatalasszony tán már vajúdik, Isten elleni véték lenne elindítani egy olyan úton, amelynek nem látjuk a végét.

- Való igaz, barátom! - ismét a pátriárka szólt -, de gondolt-e arra, hogy holnap egy még nagyobb tömeg fog érkezni? Európa keleti fele teljesen kiürül, itt pedig ember ember hátán lesz?

- Ha innét kiszorulnánk, kiköltözünk a hajónkra. Itt horgonyoz néhány kilométerre a Balaton vizén. Minden eshetőséget számba véve itt nagyobb biztonságban vagyunk, mint bárhol másutt. Ha mégis továbbmennénk atyám, abban az esetben felajánlom bajorországi kastélyunkat. Ott is hasonló biztonságban lesznek, ha egyáltalán odaérnek - nem fejezhettem be a mondatot, mert rádióm jelzett, a kínai bázisról Viktória jelentkezett. - Bocsássanak meg uraim - mondtam -, Kínából jelentkezett be lányom, s ha kérhetem: halkítsák le kissé magukat.

- Csókollak apucika! Megvagytok még? Nem sodortak el benneteket? A műhold nagy csapatmozgásokat jelzett. Valószínűleg meg akarják állítani a francia-német határon a menekülő áradatot, de várj egy picit... - Ebben a pillanatban emelkedtek a magasba az atlantiak bombázói, s keletnek tartanak. Már el is kezdték a menekülők első áradatának bombázását - borzalmas látvány! Ha bírod nézni, továbbítom a képeket.

- Kérlek kislányom! Mindenképp látni akarom! - A pátriárka felé pedig: - Figyeljenek, kérem, bekapcsolom a televíziót. Saját műholdadás a nyugati emberbarátságról! Íme! - A képernyő megelevenedett - mint amikor a hangyák tojásaikat is cipelvén vándorútra kelnek. Eleven, mozgó autópályák! A másodrendű utakon is véget nem érő, batyus menetoszlopok, gyalog, autón, ki milyen járműhöz jutott hozzá. Az égen úszó nehézbombázók a mozgó útvonalak fölé ereszkedtek, majd ömlesztani kezdték gyomrukból a repesz- és gyújtóbombákat. A békésen vonuló tömegeből pillanatok alatt véres tömkeleg lett, lángoszlopok keletkeztek, ám az élve maradottak megmakacsolták magukat, s az úttest két oldalán nyomultak előre, átgázolván az akadályokon.

- Borzalom! Ezek nem második világháborús felvételek? - a pátriárka tette fel a kérdést.

- Nem atyám - mondtam - ezeket néhány perce készítette a repülőgép bázisunk műholdja, majd ugyanazzal továbbították ide.

- Jézus! - a kíséret egyik tagja, ugyancsak pap, felsóhajtott. A képernyőn is jól látható villámszerű villanások eredtek a bombázók nyomába és szinte egyazon pillanatban robbant fel valamennyi, tüzet és vasat okádva festették pirosra a csillagokkal díszített sötét bársony éjszakát.

- Ezek a mieink! - ujjongott fel Viktória - Már azt hittem magunkra hagynak bennünket.

A vonuló milliók azt hívnék, hogy az égiek - mennybéliel - jöttek segítségükre, megtorpantak, s mintha megtévelyultak volna, bámulták a magasban lángoló gomba-felhőket, majd egymásba kapaszkodva táncot lejtettek az édeskés szagot árasztó vér, hús, csont cafatok felett. Örömben nem figyeltek fel a kartácstűznél is veszedelmesebb, szintén édeskés vérszagra emlékeztető gázfelhőre, amelyet messzehordó lövegekkel indítottak útnak, kelet felé repülő bombázóik pusztulása láttán az előzőnléstől megrémült nyugati államok kormányai. Persze a képernyőre meredő szemek is csak akkor figyeltek fel a nem várt fordulatra, midőn az örömtáncot járók egyre nagyobb tömege kidőlt és szélteben-hosszában felharsant a rémült kiáltás: - Gáz! Gyilkosok, végünk van! - Viktória sikolyát mind hallották az asztalnál ülők, majd nyomban utána azt is:

- Apucika! Ne veszítsétek el a fejeteket. Vulkán már kapcsolatot teremtett a fentiekkel, s az űrhajók értetek mennek, áthoznak benneteket is hozzánk. De addig is osszátok szét a gázmaszkokat, idejövot pedig szedjétek fel Buda és Thereza családját is! Az óceánon túli képeket nélkülem is foghatjátok, ott sem rózsás a hangulat, néptömegek szállták meg az atomerőművek környékét, és robbantással fenyegetőznek, ha a kormány nem helyezi őket üzemen

kívül. De persze nemcsak az atomerőművekkel van baj - ez inkább csak alkalmat szolgáltat a bérből, fizetésből élőknek arra, hogy kiegyenlítsék számláikat a kapitalizmus hiénáival szemben. Nem tudom nem lenne-e biztonságosabb Franz, valamint családja számára, ha ők is átjönnének hozzánk? Még visszatérünk erre, most el kell, hogy köszönjek. Gréta érkezett mellém. Csókollak benneteket, vigyázatok magatokra!

- Csók, drága apuka! Én megyek értetek Vulkánnal - mondta legfiatalabb lányom -, már útban van hozzánk egyik úrhajó, hogy odaröpítsen. Készülődhetek, mert másfél órán belül ott vagyunk. Csak a legszükségesebbet pakoljátok össze! De nem is tartalak fel, csók addig is! Ne sajnáljatok semmit, az élet mindennél drágább!

- Várunk kislányom! - mondtam. - Jó, hogy jössz, legalább eloszlatod az esetleges bizalmatlanságot a fentiekkel szemben. Csókollak drágám! - És most -, de ezt már vendégeim felé mondtam - hozzuk be Amerikát! Lássuk mi történik ott, mert remélem nem kételkednek abban, hogy az imént látott képek a menekülő áradat pusztulásáról, a pillanatnyi helyzetet tárták elénk. Európa felett megkondult a lélekharang! Földrészünk, amely évszázadokig az emberi haladás élén volt, a halál birodalma lett, most lássuk mi történik az új világban, mert lányom szerint ott sem rózsás a helyzet, csak míg nálunk a valóságos halál elől menekülnek az emberek a veszélyeztetett területekről, ott a lehetséges veszélyt a társadalmi kiegyenlítődés megteremtésére ürügyként alkalmazzák. A plebsznek elege van a cirkusból! Az egyszerű emberek megelégtették a szolga sorsot. Nem akarnak sem többet, sem kevesebbet azoknál, akik eddig járomba fogták őket. Persze hasonló pusztítás ott is bekövetkezhet, ha a hatalom birtokosai fegyverhez nyúlnak saját népükkel szemben. De beszéljenek az amerikai műhold képei, mert látom a miénk nem eléggé győzte meg önöket. Gondolom az angol nyelv nem okoz gondot.

- Nem, nem! Mi hiszünk önnek uram, de tudja manapság már mindent össze tudnak vágni, és ezek a képek második világháborús emlékeimet idézték fel, még a gázosítás is! Egészen fiatal pópaként részt vettem negyvenkettő telén az oxigén kivonása miatt elhunytak összeszedésén, majd tömegsírba temetésén a Don-kanyarban. - A megjegyzést a pátriárka tette, de a többiek is vonogatták vállukat, amidőn azonban megjelentek a képernyőn New York, Chicago, Los Angeles feltépett utcái, s a torlaszok mögött védekező polgári lakosságot támadó rendőri, katonai alakulatok, kissé odébb pedig a már véget ért harc halottjai, sebesültjei, megváltozott arckifejezésük! - Ezt persze már nem lehet félremagyarázni - folytatta a pátriárka -, de hogy a gazdag Egyesült Államokban ilyesmi is megtörténhet? Ezek után már tényleg nincs értelme annak, hogy tovább menjünk. Önre bízunk magunkat uram, természetesen, ha nem okozunk ezzel családjának nagyobb nehézséget.

- Nem okoznak nehézséget atyám, de előrebecsátom, hogy a képernyőn látottak után nem maradunk itt, elköltözünk, csak nem nyugatra, hanem keletre, lányomékhöz a biztonságos kínai bázisra. Onnét pedig majd oda indulunk, ahová a szükség diktálja. Másfél órán belül itt lesznek értünk, tehát nem sok időnk marad a készülődésre. Amit itt hagyunk, a Gondviselésre bízunk! Ő adta, s ha úgy tetszik neki el is veheti. Mi mindenesetre az emberiség javára tettük, amit tettünk.

- Nem sok mindent láthattunk eddig, mivel már éjszaka volt, hogy megérkeztünk, de az is elégséges szavainak igazolására! - a pátriárka még mondta volna a magáét, de e pillanatban vékonyka hangon gyermeksírás hallatszott az asszonyok szobája felől, s nem sokkal utána Judit lépett mellénk, karján a néhány perccel előbb született gyermekkel:

- Kisfiú! - Judit egyenesen a pátriárka elé lépett. - Fogja nagyapa, egészségesek mindketten! Arra azonban ne is gondoljanak, hogy reggel tovább mennek, mert a kedves menyét az eddigiek is nagyon megviselték. Kipihenik magukat, aztán majd meglátjuk.

- Édesem - mondtam -, Vulkán és Gréta jönnek értünk. Nem tudom még, hogy hogyan s mint, de nem marad sok időnk a készülődésre. Az urak is velünk tartanak és természetesen készítesek fel a kismamát is újszülöttjével együtt. Nem maradhatunk itt! Nem veszélyeztethetjük gyermekeink életét. Már nemcsak a népvándorlásszerű emberáradattól kell tartanunk, nyugat megpróbálja feltartóztatni és beláthatatlanok a következmények.

- Na, de édesapa - eddig jutott Judit, kinyújtotta kezét, hogy visszavegye a mind erősebben síró unokát - mellesleg Péterke kéznél lévő pólyájába volt bekötve, midőn a folyosón előbb csak erős kötekedés, majd segély kérő sikoly hangzott fel. - Ez Nina lesz, gyere hozzám - a pátriárka felé pedig: - egy pillanatra még fogja atyám - mondta, s közben kitérte az ajtót.

Egy jól megtermett orosz vagy ukrán fiatalember rángatta Ninát egy szoba felé, s a szoba ajtajában már ott várakozott a társa is, hogy segítse becipelni a kétségbeesetten védekező lányt. Mondhatnám úgy is: lánykismamát, mert házasságon kívül született kis Baziliónk már jócskán tipegett.

- Engedd el azonnal vagy elválasztalak tőle! - kiáltott már az ajtóból Judit a prédát markoló fiatalemberre.

- Inkább gyere te is! - szólt vissza amaz. - Vagyunk néhányan, besegíthetsz ennek a szukanak.

- Besegítek - mondta Judit, majd kézfejének élével megcélozta a fiatalember vállát - te akartad - folytatta -, hát legyen! - E pillanatban a Ninát szorító kar tőből levágva a műmárvány kövezetre pottyant. - A másikat is? - kérdezte a meglepetésében szinte kővé meredt támadótól.

- Nem, nem - ordította a félkarú óriás - bocsáss meg és add vissza a karomat! Soha nem fogom megismételni az erőszakoskodást!

Judit a megcsonkított mellé lépett, felemelte levágott karját, amelyben s a megcsonkított testben szintúgy, mintha a vér is egy pillanatra révületbe esett volna, áramlásában megállt, miután pedig a végtag visszakerült a helyére, azonnal elindult, s nemcsak a vérkeringése, a kar is, azonban már nem a rosszindulat, a hála vezérelte, s a megtámadottal együtt a csodatévő asszonyt is átölelte. A pátriárka, karján újszülött unokájával, de a többi jelenlévők is - azt hívén, hogy egy földre szállt angyal áll előttük, mélyen meghajoltak, Judit azonban szerényen elhárította a hódolatot mondván:

- Nincs semmi ördögösség uraim abban, amit tettem. Csupán a rajtam áthaladó energiákat sűrítettem akaratomnak megfelelő irányba.

- De kedves asszonyom - a pátriárka Judit keze után nyúlt -, bocsánatát kérem, ha netán valamit nem az elvárható tisztelet, vagy baráti gesztus szerint cselekszünk, tekintettel arra, hogy itt Önöknél egészen meglepő dolgokra figyelhettünk fel. Valamennyi családtag tökéletesen beszéli nyelvünket, aztán sorolhatnám azzal, amit a televízió képernyőjén láttunk, na és a kis unokám világrajövelete, majd bizonyára nem utolsósóként az iménti, csodával határos cselekedete.

- Nagy tiszteletű atyám! Bocsánat, ha nem a megfelelő megszólítást alkalmazom - válaszolt feleségem -, mi itt valamennyien több nyelvet beszélünk, ami diplomás emberek számára maholnap nélkülözhetetlen lesz. A televízió valós képeket sugárzott világgá, kizárható a legkisebb család. A kis unoka megszületését az átélt izgalmak segítették. Nem zárhatók ki az iméntinél meglepőbb dolgok sem, ha velünk tartanak, de higgyék el, hogy mindaz, ami

bennünket a többi embertől megkülönböztet, az emberi elmének tulajdonítható: a világunkat behálózó erővonalak alkalmazása a mindennapi életben.

- Ilyen csak egy szent művelhet - dadogta akadozva a kérdéses fiatalember, majd Judit elé térdelt, hogy csókkal illesse ruhája szegélyét, Ő azonban felemelte mondván: - Ugyanolyan közönséges ember vagyok barátom, mint Ön és itt valamennyien, csak nem lépem túl a tradicionálisan kialakult szabályokat. Önnek sem ajánlom, hogy megismételje, mert erővonalait összekötöttem az enyémmel, s ha megfélemedezne iménti fogadkozásáról, a karja automatikusan leválik testéről, és én nem fogom még egyszer visszahelyezni.

A fiatalember ijedten felugrott és kirohant az épületből, én pedig:

- Bocsáss meg kedvesen - szoltam közbe -, de igyekeznetek kell, nem várakoztathatjuk meg Grétaékat. Nekünk itt nincs mit pakolászni, nektek azonban, de ismétlem: csak a nélkülözhetetlen dolgokat hozzátok, minden másról majd ott gondoskodunk.

Valamelyik az irodában tartózkodók közül elkiáltotta magát:

- Figyeljenek! Mintha lövéseket hallanék a park felől - be sem fejezte a mondatot, egymást váltva egyes lövések dördültek el, melyekre sorozattal válaszoltak.

- Ennek fele sem tréfa - mondtam -, maradjanak a helyükön, én kimegyek és rendet teremtek a békétlenkedők között. Hogy akarhatják, hogy befogadják őket, ha egymás között sincs nyugtuk?

- Megyek Önnel - állt mellém a pátriárka -, útközben is volt már néhány csetepaté, ugyanis majd mindenki rendelkezik valamilyen fegyverrel, mert a hadsereg is szétfutott, összevegyült a polgári lakossággal és előnyösebb helyzetek megszerzéséért a fegyverhasználatától sem riadnak vissza. Eddig szerencsém volt velük szemben, talán most is!

- Nincs időnk, atyám, békítgetni őket. Ők nem tudják amit mi, s ha közölnénk velük, csak még nagyobb lenne a felfordulás. Várjanak meg itt vagy segítsenek az asszonyoknak. Magam is rendet teremtek.

A pátriárka visszalépett, én kimentem. A parkban meghúzódó menekültek tüzei még égtek. A főbejárattól kissé oldalt halottakba botlottam, nem messze onnét egy jól megtermett süldőt cipeltek, s mint megtudtam: a faluban rekvirálták az újonnan érkezők és azok is igényt tartottak rá, akik már előbb érkeztek. A disznó tulajdonlásáért tűztek össze, miatta haltak meg többen is, pedig még nem azt volt az utolsó, akár külön-külön is akadt volna mindegyikük számára, de hát érte kellett volna menni. Az ember visszafejlődött volna érzésvilágában, vagy a tragikus körülmények váltották ki belőle az ösztönös állatot? De hát akkor hol az Isten képmására teremtett ember? Vagy az Isten sugalmazására íródott szent könyvbe nem az igazságnak megfelelő tételeket is becsempészték? Az sem lehetetlen, hogy a Földre-szakadt elődeinknek semmi közük nem volt az angyalokkal történő érintkezéshez, vagy ha igen, akkor is csak elvétve akadt köztük néhány, a többség a legvérengzőbb vadállat génjeit hordozza! Ölünk kényelemből, de csupán szórakozásból is! Vagy tömegméretű elmezavar?

Ezek a gondolatok szinte egyetlen pillanat alatt futottak át agytekervényemen, de többre időm sem lett volna, mert vagy három méterre tőlem csattant a závár és lövés csördült. Össze kellett volna esnem, hisz ilyen távolságból még éjszaka sem lehet célt téveszteni, ehelyett ámulatból bámulatba estem, ugyanis golyó helyett Vulkán kellemes baritonja ütődött dobhártyámhoz:

- Itt vagyok apuka! Bízzad rám Őket! Különben parancsolj, ezt elteheted emlékbe, mert neked szánta ez a vadorzó - egy még majdnem forró lövedéket ejtett feléje nyújtott tenyerembe, ezt követően pedig, de már a háta mögött álló Grétahoz: - menjetek be kedves az épületbe, majd

én megtanítom ezeket a barbárokat arra, hogy miként alkalmazkodjanak egymáshoz és természetesen az adott körülményekhez. Egybeolvasztom valamennyi acélból készült eszközüket, s ha még utána is kedvül támadna egymásnak esni, csak husáanggal tehetik, de még az evést is csak körmeikkel, fogaikkal bonyolíthatják le. Akik a technikai haladást egymás megsemmisítésére alkalmazzák, azokat vissza kell fejleszteni abba a korba, amikor még minden egyes falatért csupasz kézzel kellett megküzdeni.

- Gyere apuka, drága! - Gréta átkarolta vállamat és néhány pillanatig, mint szokta kislány korában, hozzám dörzsölődött. - Vulkán nagyon jó ember - mondta -, de mikor haragszik, nem kívánatos a közelében lenni. Felkészültetek az átköltözéshez?

- Mire készültünk volna fel? Szabad nekünk is megtudni, kis húgom? - Simon tette fel a kérdést, aki Csabával az épület másik oldaláról igyekezett, ők ugyanis csak a lövöldözést hallották, nem ismerték Grétaék jövetelének célját, s a menekültek összekülönbözésének okát sem.

- Ti is menjetek apukával az épületbe - Gréta helyett Vulkán válaszolt -, nem szükséges tovább örködnötök, mert ami itt most történni fog, az egyenlőre véget vet az értelmetlen viszálykodásnak. Legalábbis nem lesz mivel gyilkolják egymást.

- Majd bent röviden elmagyarázom, mi történt azóta, hogy elváltunk - mondtam -, engedelmesskedjünk Vulkánnak fiaim, adjuk át a terepet neki, hogy belátása szerint cselekedjék.

E szavakat követően lehántottam nyakamból Gréta karjait, majd közrefogva őt befelé indultunk. Simon kérdésére, hogy: - Mi szél hozott benneteket? - Gréta helyett én válaszoltam.

Elmondtam röviden, hogy miként fogadják a francia, német határnál a menekülőket, hogy a holokausztnál is sokkalta kegyetlenebb módon akadályozzák - önmaguk létét is veszélyeztetve - a tömegek vonulását nyugatra. Hogy valószínűleg a földönkívüli barátaink pusztították el a nyugati hatalmak légierejét, s valószínűleg az elgázosítást szolgáló messzehordó ágyúikat is megsemmisítik, vagy már meg is tették, az áldozatokat azonban nem tudják feltámasztani. Váztam előttük az Európa és Ázsia területén felrobbant atomerőművek által kiváltott amerikai pánik-hangulatot is, hogy beigazolódik már régtől hangoztatott jóslatom, miszerint legközelebb az Egyesült Államokban fog elkezdődni az egész Földre kiterjedő, általános forradalom, mely elsöpri a velejéig korhadt eddigi társadalmi rendszereket, majd utat nyit a mi perspektívánk előtt. Csak a felsoroltak után közöltem velük Gréta és Vulkán jövetelének célját, hogy Viktória kérésére úrhajót küldtek értünk, amely biztonságunk miatt a bázisra szállít valamennyiünket. Az elgázosítás nagy területeket érint, a légköri mozgásokat pedig ők sem tudják megakadályozni. Viktória aggodása megalapozott és jobban tesszük, ha nem tanúsítunk ellenállást. Segítsenek Önök is - mármint: Simon és Csaba - a felkészülésben, hogy mielőbb túl legyünk a veszélyzónán.

Amíg az épületen belül gyorsított ütemben készülődtünk a kastély elhagyására, künn Vulkán tevékenykedett: tudjuk, hogy egy kvazár erővonalaihoz volt csatlakoztatva és nem okozott gondot számára olyan erős mágneses teret képezni maga körül, amely szinte pillanatok alatt kupacba rántotta a közelben tartózkodók valamennyi fémről készült eszközét, természetesen a fegyvereket is. A menekültek elhülve néztek az önállósult fegyverek, balták, kések után. Hiába kapkodtak utánuk, karuk erőtlenül lehanyatlott. Vulkán pedig meggyőződve, hogy nincs több begyűjtenivaló, a mágneses tér összes energiáját egy villamba sűrítve, egybeolvasztotta a fémkupacot, a fegyverek tömegéből inkább kazlat. Az elhülve bámészkodók egyikének kérdésére, hogy miért tetted ezt velünk? röviden csak ennyit mondott:

- Hogy ne öljétek, hanem segítsétek egymást! Ha ezt teszitek, mi is mellétek állunk! Itt most meggyőződhetetek arról, hogy milyen mérhetetlen energiával rendelkezünk! Európa nyugati fele nem fogad be benneteket, két lehetőség közül választhattok: elpusztultok, vagy elfogadjátok segítő jobbunkat.

Mivel a báméskodók nyelve a látottaktól lebévult, válasz nem érkezett szavaira. Vulkán folytatta:

- Ne induljatok tovább az értelmetlen halálba, a betegségekből kigyógyítunk benneteket, a rákból is, mert ugye az elől menekültök, feltámasztani azonban nem áll módunkban.

Amidőn Vulkán e kijelentéseket tette, a rendelkezésére bocsátott űrhajók már túl voltak a gázosításra szolgáló, messzehordó ágyuk megsemmisítésén és útban a Balaton melletti településünkhöz, ahol találkoznia kellett a három űrhajónak. Ezt közölték vele is, nem meglepő tehát, hogy előbbi, helyben maradásra felszólító javaslatán változtatott, és pedig úgy, hogy azt visszavonta. S mivel a gázveszély elmúlt, nem biztatta maradásra őket, hadd menjenek - gondolta - a nyugati gazdag országok nem sínylik meg annyira a róluk való gondoskodást, mint ez a szegény, már eddig is kifosztott, aztán azoknak is kell valamit hagyni, akik utolsóként veszik kezükbe a vándorbotot.

Mi, felkészülten az útra, a folyosón várakoztunk Vulkánra, midőn bejelentkezett Mánauszából Baltázár, Lola papája, akit Judit - úgyszólván - halottaiból feltámasztott.

- Mi újság a paradicsomban? - volt első kérdésem - remélem benneteket nem érint az európai népvándorlás?

- Most indulunk a kínai bázisra - mondtam -, ugyanis félő, hogy minket is elsodor az emberáradat.

- Ami a népvándorlást illeti - volt válasza - itt sem nélkülözzük, de míg Európában a sugárfertőzés elől menekül a nép, itt nálunk az éhség, a szegénység elől. Látnotok kell miket művel a mi szent barátunk, Vincenzó - a ferences rendi barát, aki Tina velünk egy időben regenerált, s a miénkhez hasonló erővel kötött össze -, hetente újabb háztömbök emelkednek a magasba. Az ország szinte minden szögletéből idetartó hajléktalanok fogadására. Nem szégyenlős az atya: mélyen benyúl a milliomosok zsebébe egy-egy gyógyításért. Nem hittem volna ezelőtt, hogy itt ennyi rákos beteg legyen, aztán vannak másféle nyavalyák is, szerencsére még eddig egyikkel sem vallottunk kudarcot. S a gazdagok fizetnek. Úgyszólván teljesen önellátók vagyunk! Talán-talán itt nálunk válik valósággá egy egész városra kiterjedő családi közösség, majd innét indul hódító útjára az általatok megálmodott társadalmi struktúra, amely egyúttal emberré válásunk utolsó szakasza lesz. Megemlítem még, hogy eléggé előrehaladott stádiumban van a napsugarak kristályosításához szükséges komplexum munkálata. Ha beindul a termelés, a belőle származó jövedelem elegendő lesz a paradicsomi állapotok finanszírozására. Mert ugye az a végső cél!

- Igen, kedves barátom, a paradicsomi állapotok a végső cél, de látnád vagy tán láttad is a műhold által Európából és Amerikából sugárzott képeket, melyek inkább a poklok-poklát vetítik elénk! Mindenesetre örömmel tölt el, hogy nálatok rendben mennek a dolgok, és ha szerét tehetem, rövidesen tiszteletemet teszem. Most azonban abba kell hagyjuk, mert, mint látom Vulkán barátunk - Ő jött értünk Grétával - rendet teremtett a körzetben és már nem odázhatjuk az indulást, ugyanis még további programot is kaphatnak a szállításra iderendelt űrhajók. Búcsúzzunk testvér!

- Egy pillanat - Baltazár közbevágott -, itt is lennétek olyan biztonságban, mint egy - akárhogy is vesszük, katonai bázison! Kérlek, irányítsd hozzánk a családot! Egy búcsújáráshely mégiscsak biztonságosabb! Nagyon megörvendeztetnétek minket, aztán adhatnátok újabb ötleteket is!

- Várj! Kikérem a többiek véleményét és amennyiben nincs akadálya, én benne vagyok. - Mit szóltok Baltazár indítványához, hogy inkább hozzájuk induljunk? - A kérdést inkább Vulkánhoz intéztem, aki akkorra mellém lépett.

- Nekünk tökéletesen mindegy apuka - volt a válasz. - Ti hol éreznétek jobban magatokat, na - és elsősorban a kicsik? De magam sem bánám, legalább ellenőrizhetem Wang professzor munkáját. Ügyes, talpraesett fiatalember, de a kristályosításban nekem van gyakorlatom. Lehetséges, hogy ő tovább fejleszti, az első lépéseknél azonban segíteni kell! Nos? Ti mit szóltok az útirány megváltoztatásához? - intézte a kérdést a többiekhez.

Lola és Nina természetesen lelkendeztek, s mint észleltem a többinek sem volt ellenére a javaslat, így hát Kína helyett Brazília lett az úticél. Az úrhajók a park landolásra alkalmassá tett területén várakoztak. A menekültek nem láttak belőlük semmit, mert a leereszkedésnél keletkező szél messze sodorta őket a helytől, de különben is láthatatlanná tették magukat. Vulkán irányításával gyorsan ment végbe a beszállás: elsőként a gyerekek az anyákkal, Őket követték a mi, valamint a pátriárka kíséretének női tagjai, továbbá az idősebbek, utolsónak maradtak a férfiak, a legvégére pedig jómagam. Egyik lábammal már a lépcsőn álltam, midőn hirtelen erős szegyenérzés fogott el és visszarántottam a lábam a földre - én biztonságban vagyok - gondoltam. Miért vállalnám most önként az anyaföld elhagyását? - Bocsássatok meg fiam - mondtam Vulkánnak, aki az ajtónál segédkezett. - Én itthon maradok! Itt van most szükség rám! Vigyázzatok a családra, majd rádión keresztül tartjuk a kapcsolatot.

Az úrhajó belsejében mozgás támadt, s kis idő múltán Judit jelent meg az ajtóban, mögötte Anna, mellette Xénia:

- Szó sem lehet arról, hogy téged itt hagyjunk, édesapa! - Judit szavai voltak ezek, s lépett volna Ő is le mellém, de Vulkán elkapta a karját:

- Neked jönnöd kell a kicsik miatt, anyuka! Én különben helyeslem apuka elhatározását - valakinek itt kell maradnia és erre ő a legalkalmasabb. Nem kell féltenek őt, hisz az enyémhez hasonló nagyságú energiaforrással rendelkezik, s ha netán rátámadnak, meg tudja semmisíteni az ellenfelet.

- Ez igaz - mondta Judit -, de ha éppen alszik, vagy nem veszi észre?

- Arra az esetre itt leszek én! - Anna Judit elé lépett. - A kicsiknek szükségük lesz rád kedves, engem pedig tudtok nélkülözni. - A szavakat tett követte, leugrott mellém, de alig ért földet, már Xénia is ugrásban volt.

- Én pedig itthon várom be Pistit! - a kijelentés Vulkánnak szólt. - Remélem - folytatta - legközelebb hozzátok őt is magatokkal.

- Légy türelemmel szívem - szóltam fel, de már csak Vulkán állt az ajtóban, Judit mögüle integetett a kicsikkel.

- Szerintem - folytattam - nem kell útba ejtenetek sem Bázelt, sem Kirunát, mire felocsúdnának nyugaton, akkorra visszaérkeznek az úrhajók és lehűtik a forrófejűeket.

- Szívesebben maradnék én is, édesapa! - Judit szemében könnyek jelentek meg, s hogy ne lássam, befelé fordult, majd eltűnt szemem elől, Vulkán pedig leszólt hozzánk:

- Ha szükségét látjátok, hívjatok, jövünk! Most pedig indulunk! Húzódjatok hátra vagy harminc méterre, apuka!

Az űrhajók felemelkedése - éjszaka lévén - nappali világossággal járt! A kastélyba visszafelé menet nem egyszer fekvő emberbe botlottunk, így is, az emberek azonban inkább az ijedtségtől vágták hasra magukat, mert az űrhajókhoz menet még nagyon is éberek voltak, Vulkán jó munkát végzett a fegyverek beolvasztása révén. A kastély lépcsőfeljárójánál egy középkorú pópa arra figyelmeztette néhány hallgatóját: nehogy ismételten fegyverhez nyúljanak, mert az saját halálukat is okozhatja.

- Hogy-hogy ez a pópa nem ment a többiekkel - kérdezte tőlem Anna miután visszaérkeztünk az elhagyott sarokszobába, mely imént még a gyerekek és az asszonyok lakhelyéül szolgált.

- Valószínűleg nem tartozott a pátriárka kíséretéhez - válaszoltam -, de hagyjuk a kimagyarázkodásokat holnapra, nagyon-nagyon fáradtnak érzem magam. Feküdjünk le és pihenjük ki magunkat mielőtt valamihez is hozzákezdénénk.

- Én hol pihenhetek le? - szólalt meg Xénia. - Nem szeretnék útban lenni, sem pedig fölösleges harmadik.

- De kedvesem - átfogtam a vállát, másik karommal már Annát karoltam -, elfeledted talán, hogy Pisti barátom minden ingó és ingatlan vagyonát, közte a legdrágábbat rám testálta elutazása előtt? Tudomásom szerint te voltál szinte mindene, ha beéred velem, én hajlandó vagyok közös barátunk testamentumának eleget tenni. Hisz eddig is egy családhoz tartoztunk, ezután pedig - ki tudja meddig - még inkább összébb kell bújjunk, ha úgy adódna: testileg, lelkileg!

- Te bolond! - ezt azonban már Anna mondta Xéniának - hát megennék egy jó falatot is, hogy meg ne osztanám veled? Ez persze szerelmem tárgyára is vonatkozik! - Rám nézett, majd Xéniára, széles mosolyra nyílt ajka, aztán két karját gyűrűbe fonta körülöttünk - ugye nem haragszol, amiért szerelmem tárgyának neveztelek - folytatta -, de hát te is örökségként nevezted meg Xéniát! Mi így hárman, bármilyen pózban legyünk is, egyetlen remekmű leszünk! De most aztán gyorsan be az ágyba, ahogy megszoktuk, s ha netán később pajzánkodni lenne kedved - gondolom Xénia sem fog csalódást okozni.

Már kinyújtózva feküdtünk - természetesen közepütt én -, midőn halkán suttogva megszólalt Anna:

- Azért még egy gondolatot, hogy ne feledjem, megengedtek ugye kedveseim - majd válaszra sem várva folytatta. - Sejthette volna-e valaki is, amit az atomerőművek robbanásai előidéztek? Hogy több százmilliónyi embertömeg hagyja el ugyancsak több száz, esetenként több ezer éves lakóterületeit? Ha az atom helyett a tengervíz, vagy a napsugárzás felé irányítják kutatásaikat a tudósok, ma egészséges természeti környezetben élhetnénk. De nem is az erőművek által termelendő energia volt a cél, hanem az atomfegyver! Miért élnénk békében, ha háborúzhatunk? A teremtés eddig általában elfogadott menetrendje szerint az ember a természet pástora kellene legyen, ehelyett épp az ellenkezője: gyilkosa lesz! Ha hagyjuk...

- Hát igen - szóltam - mennyivel okosabban cselekszenek ott fent! Lehetséges lenne, hogy a mi ősanyáink az ördöggel pározottak? Nem a győztes angyalok valamelyikét fogadta be méhük, hanem Lucifert, bukott angyalaival?

- Jól mondod, kedves - Xénia, aki addig háttal volt felém, szembefordult. - Nem az elkorcsosodás folytán lettünk sátáni fajzat, emberré válásunk kezdete óta az vagyunk! De mintha lépéseket hallanék, figyeljetek!

Még ki sem mondta, halkan kopogtak az ajtón, majd ugyancsak visszafogott hangon:

- Bocsássanak meg uram, hogy zavarni merészelem Önöket, a pópa vagyok, aki mellett bejöttek. Isten áldását kérve könyörgök, juttassanak valamilyen vágószerszámot híveim kezére, hogy szét tudják darabolni a disznót, ami miatt annyira egymásnak estek ezek a szerencsétlenek, hogy Isten angyala, mert ki más lehetett, beolvasztotta valamennyi vágószerszámukat. Most itt állunk - lenne mit szétszítani a népnek, de nincs mivel. Foggal, körömmel pedig - amire az Isten angyala kárhoztatta Őket - nem fér hozzá annyi ember.

- Várjon meg - szoltam ki -, felöltözöm és kimegyek Önökhöz, de ne próbáljon senki erőszakoskodni, mert megismétlődik az előbbi, ugyanis nem angyal, közönséges ember volt, aki megsemmisítette gyilkoló eszközeit, csak földi ember számára ismeretlen erők vannak birtokában, amellyekkel én is rendelkezem, és nem szeretném senkivel szemben alkalmazni.

- Istenre esküszöm uram, hogy amíg én kézben tarthatom az itt táborozók irányítását, senki nem fog erőszakot alkalmazni sem Önök, sem egymás ellen.

- Rendben van atyám - mondtam -, csak az Önök biztonsága miatt figyelmeztetem. Azonnal megyek.

- Mi is megyünk veled - mondta Anna -, egy pillanatra sem hagyunk magadra. Még nem győződtünk meg arról, hogy Vulkánéhoz hasonló erők birtokában vagy.

- Jó! Akkor ugorjatok! - mondanom sem kellett volna, mert ők pillanatok alatt magura kapkodták könnyen fel- és levethető ruháikat, s még a nadrágomat húzogattam, Ők már ott álltak mellettem, hogy segítsenek az öltözködésben. - Ti aztán megéritek a pénzeteket - folytattam -, örülök, hogy alkalmam nyílik bebizonyítani előttetek is, hogy semmiben sem maradok le Vulkántól, nehogy véletlenül is eszetekbe jusson erőszakot venni rajtam. - Persze nem komolyan mondtam, hisz nagyon jól tudtam, hogy akár életüket is hagynák veszni, hogy kimentsenek a bajból szükség esetén.

- Mondd, kedvesem! - szolt Anna - látom elpárolgott belőled a fáradtság, majd miután visszajövünk, kipróbáljuk mennyit bírsz egy szuszra? - persze ő sem komolyan, tán a szíve is kacagott, ahogy mondta. De már ott álltunk az ajtónál, kissé oldalt, hisz nem láttuk ki áll kinn, számítva mindenre. Miután pedig az ajtó kitérült, s a pópa valóban egyedült várt ránk, Anna készségesnek mutatkozott kérésének azonnal teljesítésére:

- A konyhában bizonyára találunk megfelelő szerszámokat. Menjünk tehát legelőbb oda. Kövessen bennünket, atyám!

- Nem kell sehová mennünk kedvesem - mondtam -, én vágóeszközök nélkül is feldarabolom, csak vezessen atyám a tetthelyre. - A pap rám nézett, s megcsóválta fejét - gondolom azon tűnődött: vajon helyesen cselekszik-e, ha övéhez vezet, végül is megemberelte magát és elindult előttünk a park középső részén lobogó máglya irányába. A máglya körül sokan gyűltek már egybe, csak úgy tudtunk előrehaladni, hogy a pópa két karját kitérve utat nyitott.

- Engedjétek előre a gazdát, testvérek, hadd darabolja fel a disznót, különben tényleg a fogainkkal kell hozzálátnunk, ha nem akarunk éhen veszni.

Az emberek nem szívesen, mert mindenki akart a koncból, félrehúzódtak előlünk, így bár lépésről-lépésre, de eljutottunk a máglya mellett összeeszkábált bakhoz, melyre kötélén felrángatták az eléggé súlyos állatot. Ott lógott előttem, feje súrolta a földet, élet már nem volt benne, mielőtt elhurcolták volna, föbe lőtték. Akkor még nagy legények voltak elrablói, akik most csakúgy, mint akik meg akarták őket szabadítani terhüktől, lógó orral várják az adagjukat.

- Húzódjának legalább három méterre a disznótól - mondtam. - Nem szeretném Önöket is feldarabolni, előbb persze megperzseljük és ehhez nekem körbe kell járnom az állatot.

Koncentráltam, de tényleg csak pillanatokig a végrehajtandó tevékenységre - tudtam, hogy az erőforrás és köztem még ott van a központi agy, amely akaratom spontán megnyilvánulásait is rögzíti és ellenőrzi. Aztán gondolkodás nélkül élére állított tenyérrel megcéloztam az akasztott állatot. Egy villanást láthattak csak a körülöttem állók, majd a körmöktől lefelé pörkölődni kezdett a disznó bőre. A körülöttem állók ámulatukban térdre estek, csodát sejtven, vagy legalábbis földönkívüli hatalmak jelenlétét, s esdekelve csókolgatták a kíséretemben lévő két asszony ruházatának szegélyét. A pápa pedig, aki közvetlen mellettem állt, számlálatlanul szórta magára a keresztet: - Uram bocsásd meg bűneinket, és könyörülj rajtunk szolgáló által! - szavak kíséretében.

- Tegyen is valamit az imádság mellett, atyám! - fejemmel biccentettem a pópának - tartsa a szoknyáját, hadd engedem bele a belső részeket, majd hajítsa azokat a lángok közé, addig én fogyasztásra alkalmassá teszem az állat többi részét. Az adagjáért mindenki maga jöjjön, de addig is néhányan elmehettek az épület hátsó részébe, ahol minden szükségeset megtaláltok az általam itt elvégzett munkához. Vágjatok le még néhány állatot, hogy mindenki jóllakva távozzék innét, sőt - a pincéből felhozhattok néhány kisebb hordó bort is, hogy ne szomjazzatok, de amennyiben megfélekednétek a felebaráti szeretetről, ez a vékony fénysugár, amely szemetek láttára feldarabolja ezt az állatot, a fejeteket fogja tőből lemetszeni. Tanulhattok az állatoktól, azok is csak legritkább esetben támadnak hasonszórú társaikra.

Megnyitottam az állat belsejét, a pápa engedelmesen alá tartotta bő reverendáját, s miután ő távozott mellőlem, intettem a hozzám legközelebb állónak:

- Jöhettek sorba, ahogy sülsz, folyamatosan adagolom. - Láttam, hogy félnek mellém lépni, ezért hátraszóltam Annának: - Gyere kedvesem, fogjad és add tovább, Xénia kedves, te pedig menj vissza az épületbe néhányad magaddal, s hozzátok ki a kenyérből és amennyi poharat össze tudtok szedni, aztán ügyelj, hogy csak szomjukat olthassák, aki többet akar, annak vedd el tőle a kedvét.

Az első disznó szétosztása után már gyorsan pörögtek az események: az épület hátsó részében megtalálták a szükséges szerszámokat és rövid idő múltán disznóvisítástól volt hangos a környék, felszították a már hamvadó tüzeket is, de mivel a szokott módon lassan ment volna a pörzsölés és a sütés, a pápa kérésére az első után jött a második, a harmadik disznó általam történő fogyaszthatóvá tétele, majd szétosztása. Nem is tudom honnét merítettünk erőt hozzá, lehetséges azonban, hogy az erőforrásul szolgáló kvazár töltötte fel sejtjeinket is.

A menekültek köszönetét a pápa tolmácsolta, de személyesen is megtették többen, s a végére már derengett a hajnal - úgy összebarátkoztunk, mintha régi cimborák lettünk volna. Nem volt nehéz a barátkozás, hisz valamennyiüket saját anyanyelvükön szólítottuk. A pápa, aki azért végig a közvetítő szerepét töltötte be, magas képzettségünknek vélte nyelvtudásunkat, hogy is gondolhatta volna azt, hogy mindhármunk agyában idegen memória egységek vannak felhalmozva. De egy szó, mint száz: valamennyien meg voltak elégedve, amit legfőképp az üres hordók körül táncoló párok érzékeltettek olyannyira magas fokon, hogy mi is kedvet kaptunk hozzá. Elkaptam Anna derekát - Xéniát már a pápa pörgette, aztán hejehuja: magyar, ukrán, orosz és ki tudja még milyen nóták kavartak a harmattól csatakos levegőben.

Ahogy ott egymást lökdösődve jártuk a polkát, egyszer csak megszólalt egy harmonika, amely még inkább feltornázta a nélküle is magasra csapott jókedvet. Íme az ember - gondoltam -, ezek vagyunk mi: még el sem temettük halottainkat, máris tort ülünk felettük. De ne keseregjünk, hisz nem mi vagyunk az elsők, tán utolsók sem a homo sapiensek családjában. Vannak rokonaink a kozmoszban, akik nem fajzottak el, akik szó szerint értelmezik rendeltetésünket a világban, akikre felnézhetünk, akiktől példát vehetünk.

Mire Wanda, a királynő és kísérete, a trónörökösrel és a szárnyas emberek családjába tartozó fiatal amazonnal hazaérkezett a palota hegy lábához, ott a vének tanácsa, miután műholdas csatornán szabad kezet kapott tőle, már akcióba lépett, sőt - a Nyugat-Európára zúduló menekült áradat megmentésének első szakasza már be is fejeződött. Ezért, bár csak lélegzetvételnyi időre, mindent félretettek, hogy méltóképpen fogadják jövőendő királynőjüket.

Mú, Wanda élettársa, aki az odisszea előtti utolsó, egyben örült királynő leszármazottja volt, mindent elkövetett, hogy hitvese, gyermekével együtt, az ősi normákhoz igazodó tiszteletben részesüljön. Olyan, mint házasság szentsége náluk ismeretlen fogalom volt, mégis a földiénél sokkalta szigorúbb szabályok kötötték össze őket, s annak ellenére, hogy a szexuális kapcsolat mindenki mással is szabad volt, még véletlenül sem fordulhatott elő, hogy a trónt öröklő királynő nem az ősi királyi család véréből hordozza magában. Magyarozatképpen még csak annyit: a nagy társadalom minden egyes tagja, valamint azok is, akik kapcsolatban voltak vele, mint például a mi családunk, a központi agy ellenőrzése alatt állt. Nem kívánt szaporulat még véletlenül sem kerülhetett a társadalom vérkeringésébe. Rendellenes megtermékenyítéseket a központi agy a méhen belül észlelte és megsemmisítette.

E néhány magyarázó mondat után lássuk az ünnepség megrendezésének helyét, azt követően pedig az ünnepség lebonyolítását: nyilván a bazalt palotára gondol az olvasó és helyesen, de nem a trónteremben történt a királynő és a trónörökös fogadása, hanem a bazalt palota előtt. A palota tetejéről leömlő zuhatag, majd annak ágát képező sziklába vajt, egyre szélesedő folyómeder két oldalán. A mindkét oldalon elterülő hatalmas térség, amely az első expedíció odaérkezésekor a kitaposott ösvényeket kivéve csak bozót-késsel a kézben volt járható, égszín-kék testű űrhajóktól és az űrhajókkal összeszállított, az őskori repülő gyíkok bőréből készült, rojtos előkét viselő emberektől tarkállott. A több százezer főt számláló népség közül senki nem tudta volna megmondani, hogy a közvetlen mellette álló személy milyen tisztséget tölt be, az akadémikus és az egyszerű munkát végzők között semminemű megkülönböztetést nem ismertek. Minden, ami munkának nevezhető, egyenlő megbecsülésben részesült, hisz a memória egységek betáplálása folytán bármelyikük képes lett volna a tudományágak már feltárt ismereteinek továbbvitelére. A zsenialitást pedig, mint tudjuk, genetikai adottságnak tudták be, amiért sokkal inkább az egyén tartozott hálával, semmint az általa feltárt titkok alkalmazói. A mindenkori mindenki egyért egy mindenkiért itt nemcsak szólás-mondás, mint a Földön, itt élő valóság, a felebaráti szeretet az ember veleszületett, öröklődő tulajdonsága lett. Itt nem látni savanyú, nyomortól vagy irigységtől feldúlt arcokat, évmilliók beidegződésétől szinte mámoros hangulat uralkodik. Tudván tudják, hogy a központi agy grafikonján minden rezdülésük megjelenik, de ez inkább a tökéletes biztonságot nyújtja számukra, s a mindenkori királynő számára is, aki nemcsak az oszthatatlan hatalom, azzal együtt az egységes nép jelképe is!

Hirtelen üdvrivalgás tör ki, az óriási, tengerként hullámzó sokaság megmozdul, s mintha egyetlen óriás szájból törne elő a legősibb, örvendetes eseményre reagáló kiáltás: hurrá, hurrá! A magasban feltűnik a királyi méltóságokat valamint kíséretüket szállító űrhajó. Jó ötven méterre a talajtól - csak melleleg: borítása az űrhajók felemelkedésekor keletkező több tízezer hőfokon sem olvad, megáll, vagyis helyben lebeg, de csak egy pillanatig látható, aztán eltűnik. A királynőn és karján ülő gyermekén kívül az űrhajóval együtt láthatatlanná lesz minden és mindenki, azaz a - szárnyas amazon - vagy két fejjel magasabb, testesebb Wandánál - szárnyait védőleg az anya és újszülött gyermeke fölé tartja, s a hurrát, a csodálkozás ugyancsak ősi szava váltja fel: jó! Hát ezek még léteznek? - a megjegyzés az odisszeát jártak ajkáról hangzott el -, a múltban megettük őket, most pedig őrizetükre bízánk a legdrágábbakat?

De míg lent a boldogság mámorában úsztak, az űrhajóban sem szünetelt a munka: a biológus nők el voltak foglalva a lányokkal, az öreg Pisti háta mögött egyre-másra végezték a mesterséges megtermékenyítéseket, hisz még egyáltalán nem lehettek biztosak abban, hogy a befogott amazon alkalmas lesz-e hasonló célú továbbzaporításra. Meier professzor, aki a második expedícióval érkezett, valamint az öreg Pisti egymást ugratták ugyancsak az amazonnal kapcsolatban, mert bár őket nem láthatták, nagyon is odafigyeltek minden momentumra, ami a királynővel valamint gyermekével volt kapcsolatban. Többek között az amazon felügyelete is rájuk tartozott, aki, akkor még ami, hipnotikus álomban cselekedett.

- Nem irigyellek - mondta Meier Pistinek -, ha a minék is nevezzük agya befogadja a programozott memóriaegységeket, és viszony kezdődik köztetek, két szárnya közt palacsintává lapít, pedig te sem vagy egy vézna figura.

- Nem azért kell féltened, pajtás - Pistinek mindenki pajtás volt - a proletariátus elitjéből származott, s mindenkivel szemben megtalálta a megfelelő hangot. - Egyszer - szötte tovább - igaz, csak álomban, első ízben aludtam a Balaton parti parókián, már volt szerencsém egy nőstény angyalhoz. Kifejezhetném finomabban is, de hát még nincs bizonyítva, hogy ember vagy állat: szóval álomban, a templom gyóntatószékében, pap helyett egy hozzá hasonló - az amazonra tekintett - kétszárnyú angyallal találtam szemben magam. Elképzelheted mennyire meglepődtem, midőn bűneim bocsánatául penitenciaként a vele való közösülést szabta. De még ha csak szabta volna - kirángatott a gyóntatószékből, aztán le a köveztet - úgy összezárta derekamon szárnyait, hogy mozogni sem tudtam. Ki lehetett éhezve szegény, megkínlódtam vele, de azért nem maradtam adósa. Nos - úgy szemtől szemben akárha őt látnám - nézd a melleit! Ha középütt nem szőrös, a legkívánatosabb női mellek lennének, a két hátsó gerezd pedig az afrikai gorillákéra emlékeztet, valóban olyan izomzata van ennek a hajadonnak, mert ugye vizsgálataid szerint még nem szült, kettőnk közül én húznám a rövidebbet. De - ha sikerül agyának átprogramozása és elfogadja a mi életvitelünket, az sem kétséges, hogy felgyorsul az elkorcsosodott emberi faj felfrissítése. Sőt - ha a többit is befogjuk és átprogramozzuk, ezekkel a romlatlan lényekkel, az első angyali generációhoz hasonlót hozunk össze.

- Nem tudom - mondta bólogatva a professzor -, én a szexet könyvekből ismerem, gyakorlatban soha nem próbáltam ki, mert mint tudod te is, egyik nemhez sem vonzódok. Én az emberi test szöveteinek, csontjainak ismeretében, azok főképp sebészi késsel való gyógyításában jeleskedem, a biológia területén nem vagyok annyira otthon és nem is akarom, hogy evégből átprogramozzák agyamat, ha szükségessé válna akár szériában is gyárthatnánk a biológusokat - persze érdekes izgalmas téma lesz vérünk velük való felfrissítése. - Ő is végigmérte az amazont, majd: - De figyelj csak barátom! Elcsendesedtek, úgy látom a királynő fontos bejelentést kíván tenni.

- Valóban! - Pisti eddig jutott midőn, mintha a szférákból érkezne, pedig ott volt mellettük a hang forrása, felcsendült a királynő, Wanda hangja:

- Hón szeretett népem! Testvéreim! Ti, akik királynőtökké koronáztatok öntudatlan naivsággal ideérkezésem alkalmával, és ti, akik tartván a Nap ismétlődő robbanásától elhagyátok otthonaitokat, majd hosszú ideig tartó hanyattatás után, véletlen szerencse folytán visszaérkezvén megerősítettétek itthon felejtett testvéreitek utódainak döntését, halljátok királynőtök kívánságát. Mivel ősi királyi vérből származó testvéretek által fogantatott bennem ez a gyermek, méltatlannak tartom magam arra, hogy a királyi trónt tovább bitorolja. Ezennel ünnepélyesen lemondok a trónról kislányom, az ősök vérét hordozó jogos trónörökös javára. E nyilvánvaló indok mellett természetesen szerepet kapnak elhatározásomban a földi események. Mivel családon belül senki nem ismeri nálam jobban az események összefüggéseit, át kívánom venni a Földön elhelyezett szondák híryanagának szerkesztését, azaz: a szerkesz-

többizottság munkájának irányítását. Tudom - a trónörökös öntudatra ébredéséig Tinának, sógornőmnek kellene őt helyettesíteni, mivel azonban Tina fontos küldetésben van, haza érkezéséig a vének tanácsát javaslom megbízni minden olyan döntési joggal, amelyek természetüknél fogva a királynőt illetnék meg. A tanácsnak szem előtt kell tartania, hogy minden hatalom a néptől van, és amennyiben a megbízott, vagy megbízottak akadályoztatva lennének, a népre száll vissza. Kérem mind az itt jelenlévő, mind a távollévő testvéreimet fogadják el lemondásomat, és szentesítsék az általam elmondottakat. Nem kétséges, hogy egy esetleges földi-égi háborúban ki húzná a rövidebbet, de mindent el kell követnünk, hogy ne következzen be. Ezért sem halogathatjuk pillanatra sem a döntési jog átruházásának népgyűlés általi megerősítését.

E szavak elhangzása után Wanda feje fölé emelte a kislányt:

- Most pedig szavazzatok! - mondta - a felszólításra ismét orkánszerű hurrá söpört végig a völgyön, ami az előterjesztés megerősítését jelentette, de, hogy még biztosabb legyen a dolgában, figyelmét a központi agy által regisztrált és képernyőn megjelenített számokra fordította. Meggyőződvn pedig az egyértelmű akarat megnyilvánulásról, ismételten megköszönte a nép szolidaritását, majd: - Királynőtök születését megünnepelendő, érezték jól magatokat a tiszteletére rendezett ünnepség sorozaton. - Mivel az éljenzés még tartott az űrhajó belsejében is, intett a kapitánynak, hogy megkezdheti a leereszkedést. A kapitánynak csak egy mozdulatába került, s Wanda kislányával és az amazonnal együtt eltűnt a hallgatóság szeme elől. Az űrhajó ismét látható lett, de persze néhány másodperccel később már a lifthez vezető folyosó bejáratánál landolt.

A lányok, akiknél befejeződött a megtermékenyítés, jókedvűen elindultak, hogy részt vegyennek az ünnepségen, a biológusnők és Meier professzor még az űrhajón rendezgették lombikjaikat, így Wandát és kislányát csak Pisti kísérte fel a trónterembe a még hipnotikus álomban leledző amazonnal együtt. Ott, a már előre odarendelt tudósok, számítva a lány tiltakozására, előbb ártalmatlanná tették, majd átszállították a központi agy vezérlőtermébe, hogy elvégezzék memória egységeinek kicserélést. Időközben elfoglalták helyeiket a vének, s miután Wanda a kislányt Mú fiatalabb hűgaira bízta, megkezdődött a rögtönzött tanácsülés, amelyet halaszthatatlanná tettek a földi bázisokon elhelyezett szondák jelentései. Az értekezést Mú, a tanács legfiatalabb, tiszteletbeli tagja nyitotta meg:

- Testvéreim - kezdte mondandóját -, bár nehéz szívvel, de elfogadjuk királynőnk trónról való lemondását. A Földön gyorsabban alakultak ki a bizonytalansági tényezők, mint az várható volt és rá, mint mondotta is: a földi nagy kavarodást konszolidálandó, teljes erőbedobásra van szükség. Amíg a kényszer rá nem vesz bennünket, tartsuk talonban a Kozmosz energia tartalékait, próbáljunk a médiákon keresztül hatni az élesen szemben álló felekre és ki más lenne nála alkalmasabb a szondák esetleges téves információi mögött is meglátni a valós tényállást, majd levonni a megfelelő következtetéseket, hogy a Földre küldendő információs anyag ne rombolóan hasson. Mai beavatkozásunk a menekült áradat megmentése érdekében szükséges volt, de jobb lenne, ha nem kellene megismételni, mert ezek az akciók történelmi ereklyéket is megsemmisítenek, márpedig azok közös múltunk bizonyítékául szolgálhatnak. A hűgom, Tina által felhozott szerkesztőbizottságnak külön is feladatául kell kitűzni, hogy egy töről való származásunk ismerveit csokorba szedje a nagy találkozás idejére. Visszatérve mondandóm elejére: bár a gyermek királynőre való tekintettel a tényleges hatalmat a vének tanácsa gyakorolja, az anyakirálynő jelenléte a tanács ülésein véleményem szerint nemcsak szükségszerű, megtisztelő feléje és felénk is, növeli döntéseink súlyát. De - amennyiben van valakinek ellenvetése, kérem, adja elő, ha pedig nincs, akkor...

- Kedves fiam - a tanács doyen-je emelkedett föl helyéről -, künn, a népgyűlésen nem volt módomban királynőnk elhatározását magyarázni, itt azonban hivatkozhatok a menekülés előtti gyakorlatra: az anyakirálynő kezdetektől tagja volt a vének tanácsának, és mindig is sokat adtak véleményére. Tekintettel a rendkívüli eseményekre, most semmiképp nem nélkülözhetjük Öt. Majd öcsém húgai gondoskodnak a gyermek királynő neveléséről, mi pedig késlekedés nélkül lássunk hozzá, mert az eddigi jelentések nagyszabású ellenakcióról adnak hírt: a földi hatalom és pénz arisztokratái ellentéteiket félretéve, egységes fellépésre készülnek ellenünk. Persze nincs félnivalónk, de féltenivalónk igen! Fegyverarzenáljuk, akár mi semmisítenénk meg, akár saját maguk, egy kellőképpen nem átgondolt igénybevétellel a földi élet kipusztulását eredményezné, márpedig mi nem elpusztítani, megmenteni akarjuk, mint Öcsém is mondotta: az étellel együtt a kezdetektől létrehozott és ez ideig fennmaradt kulturális alkotásaikat is. A magam részéről szeretném, ha immár anyakirálynőnk a helyzethez alkalmazkodó instrukciókkal szolgálna felénk.

Wanda a trónnal szemben, az első sorban ült, felállt, egy félfordulatot tett a feszülten figyelő tanácsstagok irányában, majd:

- Köszönöm testvéreim bizalmatokat. Ha tőlem várjátok a megoldások mikéntjét, hát legyen: mivel az emberi élet mindennél fontosabb, nem szabad megengednünk további tömegpusztítást, még akkor sem, ha kulturális értékek védelmében tennénk, de azt sem engedhetjük, hogy a sugárzás elől menekülők kövessenek el szükségtelen atrocitásokat. Ennek érdekében fel kell fednünk magunkat - be kell bizonyítanunk, hogy velünk szemben hiába való lenne erőlködésük, s mint bátyám is mondotta: hozzánk nem jutnának el, mert ahhoz mi nagyon is távol esünk, hogy észrevétlen meglephetnének bennünket, de a sugárzó anyagok háborús célokra való felszabadításával gyógyíthatatlan sebeket ejtenének életerükön. A figyelemfelkeltést a földi rádió, televízió és sajtó útján alaposan előkészítjük, hogy ne okozzon különösebb ijedelmet. A tömegeket meg kell nyernünk, hogy önként, mindenféle kényszer nélkül ismerjék el társadalmi felépítésünk magasabb rendűségét. El kell érniük, hogy tőlünk várják, bennünk lássák több évezredes hiábavaló várakozásuk után a megváltás valóra váltását, bennünk, akik szavak és írott malasztok helyett tettekkel fogunk bizonyítani. Nincs értelme annak, hogy továbbiakban is csupán a médiákra hagyatkozzunk, azokat fel kell erősíteni, de ugyanakkor fel kell készítenünk 100-150 úrhajót egy esetleges invázióra. Véleményem szerint az amerikai és ázsiai földrészeket egyenlőre mellőzhetjük. Ott a nép, mint tapasztaljuk, elégtételt szolgáltat magának. A médiaháborút teljes erőbevetéssel Európára kell irányítani, mert ha nem csendesítjük le a felajzott indulatokat, a földi kultúra bölcsője - persze csak a középkortól értem - a kultúra temetője lesz. Egyezzünk meg abban, hogy én átveszem Mútól a médiák irányítását. Mától kezdve éjjel-nappal ontani fogjuk a Föld legtitkosabb helyeiről származó, legfrissebb híreket. Testvéreim már eddig is sokat tettek, hogy az általunk sugárzott anyagot a föld valamennyi országában rögvest közreadják. Nem tudván honnét a kiszivárogtatás, egymást fogják okolni a földi stratégiák, de nem ejtünk könnyeket értük akkor sem, ha elpusztítják egymást. Ti pedig felkészítitek stratégiai fegyvereinket, egyúttal népünket, esetleges előzönlést is számításba véve. Bár sikerülne a szárnyas-emberek memória egységeinek kicserélése, s a mesterséges intelligencia beépítése agyukba. Ebben az esetben őket is felhasználhatnánk. Úgyis várják már értizedek óta a világvégét - egy kis előjátékot rendezünk.

Wanda még mondta volna, de az ajtóban megjelent a szárnyas Amazon - ezentúl már nagy A-val - mögötte a műtétet végző tudósokkal. Bár termete - betöltötte az ajtónyílást - felhívta magára a tanács tagjainak figyelmét, azonban volt valami a szemeiben is, valami olyan természetű sugárzás, ami természetes intelligenciáról tanúskodott. Egyenesen Wanda felé tartott, megállt előtte, majd keresztbe tette maga előtt szárnyait, meghajtotta fejét, de egyáltalán nem látszott mozdulatán semmi a szolgálai alázatból, s megszólalt:

- Köszönöm úrnóm, hogy megtartottad életemet, íme eléd teszem, rendelkezze vele kívánságod szerint.

Wandának, de a tanács tagjainak is leesett az álluk: lehetséges lenne? Sok mindenre képesek voltunk eddig is, azonban ez az első eset, hogy egy állatnak tartott lényt sikerült átprogramozni, vagy tán a maguk módján ők is a homo sapiensek családfáját képviselik? Wanda felállt, de így is csak kislánynak tűnt az Amazonhoz képest, aki lehajtott fővel várt sorsára. Kis ideig azon tűnődött, hogy mit kezdjen a természet eme, eddig legalábbis egyedülálló variációjával, majd hirtelen elhatározással leemelte homlokáról a királynői diadémot és:

- Emeld fel fejed, kedves rokon és térdelj elé, hogy ne kelljen ágaskodnom! - A lány - feszes keblei arról tanúskodtak, hogy még nem szívtá gyermek csecsbimbóit - engedelmeskedett. - E pillanattól - folytatta az anyakirálynő - testvéremül fogadlak, sőt - néped királynőjévé teszek! Ez a diadém, melyet most homlokod fölé helyezek, miként itt nálunk, legyen nálatok is az egységes nép és a királyi hatalom jelképe! Visszaküldelek néped telephelyére azzal a megbízatással, hogy fejezd ki köszönetünket gyermekem születésénél nyújtott segítségért, magyarázd meg népednek, hogy nagyon sajnáljuk elődeink méltatlan viselkedését veletek szemben és tőlünk telhetőleg mindent elkövetünk, hogy mély, testvéri barátság alakuljon ki köztünk, amely nektek is, nekünk is előnyünkre fog szolgálni. Ti évmilliókat mentek előrébb a szellemi fejlődésben, mi pedig a veletek való párosodás folytán eredeti testi fizikumunkat kapjuk vissza. Feltételezhető ugyanis, hogy valamikor egy nép voltunk, csak valamilyen katasztrófa következtében fejlődésünk elkülönült. Száz évvel ezelőtt, de közelebbi időben is, a Földön is akadtak népek, akik különleges csemegeként fogyasztották az emberhúst, nem csodálkoztunk azon, hogy elődeiteket is étékként szolgálták fel a nagy társadalom asztalaira. Hála és elismerés illeti azokat, akik látván a kipusztulás veszélyét, elmenekítették elődeiteket védettebb övezetekbe, különben nem találkoznánk és nem tudnánk egymásnak átadni, amiben előrehaladtunk, vagy amit megőriztünk. Mondd meg népednek kedves, hogy itt miután hozzád hasonlóan valamennyien részesültök az általunk eddig elért eredmények áldásaiban, egyenlő jogokkal rendelkező családtagoknak kijáró tisztelettel ölelünk keblünkre benneteket. Természetesen - a tanács tagok felé - a ti beleegyezésetek szükséges az általam elmondottakhoz. Kérem, szavazzatok mellettem vagy ellenem! Abban az esetben, ha helyeslitek az általam elmondottakat, Mút, férjemet, és bátyámat, Pistit mellérendeljük az útra. Az expedíciót, minden eshetőségre számítva rajtuk kívül három csatahajóból és azok legénységéből javasolom összeállítani, de indulás előtt a lány kommunikációs készségét sokszorosítani kell, majd elhelyezni valamennyi vele együtt induló testvérünk koponyájában. A kommunikálás zavartalansága gondolom szükséges a félelem elűzésére. Tehát, aki helyesli az expedíció kiküldését, tartsa fel a kezét!

A kezek magasba lendültek. Egy sem akadt, aki ellenezte volna a javaslatot.

- Ebben az esetben kedvesem - szólta Múhoz - kezdjétek hozzá a készülődéshez!

- De még neve sincs ennek az újonnan megválasztott királynőnek - Pisti méltatlankodott -, minek szólítsuk? Reginának, vagy...?

- Ezt kitalálhattad volna magad is, bátyám - sietett Wanda a válasszal - természetes, hogy méltóságához illőn: Reginának! Te azonban szólíthatod kedved szerint, mert hozzád adjuk feleségül - na persze nem ragaszkodunk az egynejtűséghez, válogathatsz magadnak az udvarhölgyek közül is, de most ne húzzuk az időt, tegyetek a határozat szerint. Járjatok eredménnyel!

És most kis időre távolodjuk el a Nap és Föld fiaitól, hadd készülődjenek a megmérettetésre. Képzletünk szárnyait eresszük szabadjára, s kövessük Tina és Lehel expedícióját, amely üstökösöket megszázezer sebességgel már messze bent a Tejút csillaghalmaza között halad. Az űrhajó kereső szeme több fényévnnyire lévő objektumokról is tárgyú képet vetít eléjük, így váratlan meglepetések nem érhetik őket. Az Androméda-köd egyik Föld nagyságú bolygóján ember vagy más élőlény által alkotott, kétkezi munkát szükségelő romok tűntek szemükbe. A romokhoz hasonló színezetű vörös-gránit hegyek, égetett téglához hasonló színű sík területek, repedezett felületű folyómedrek váltották egymást. Élőlény persze sehol, a műszer 470 fokot mutatott.

- Elképzelhető, hogy valaha a mi eleink erről a helyről vándoroltak mai telephelyeinkre? - Tina tette fel a kérdést az expedíció körülötte bámészkodó tagjai felé. - A romokból ítélve, feltétlen értelmes lények lakták - folytatta - majd, mint a kémia tudósa nyilatkozott meg: - a valaha volt légkör és víz bizonyítására elegendőek a gyémántként szikrázó sóhegyek.

- Ebben az esetben az is feltételezhető, hogy nemcsak az ember bölcsője volt a bolygó, hanem sok más élőlény mellett a delfineké is, tehát Franz és Mary kísérletei a delfinokkal egyáltalán nem hiábavalóak! - A megállapítás természetesen Leheltől származott, aki még megtoldotta: - Nagy kár, hogy nem ereszkedhetünk le a forróság miatt. Sokféle leletet gyűjthetnénk.

- Leereszkedni leereszkedhetnénk - mondta Tina -, fény vagy kristály változatban rá tudnánk lőni magunkat a bolygó felületére, de gyűjtésről és más egyébéről szó sem lehetne, mert az átváltozás pillanatában megölne bennünket a forróság, aztán itt vannak a gyermekeink is! Ők még védtelenek a külső ráhatásokkal szemben, nincsenek a központi agyhoz kapcsolva, semmiképp nem veszélyeztethetjük életüket. - Tina már megszülte első gyermekét, a másodikkal pedig várandós volt, s hasonló mód az asztrofizikus élettársa is.

- Nem kellene fontolóra vennünk a továbbhaladást? - tette fel Lehel a kérdést -, ha tovább haladuk a jelenlegi sebességgel, a legnagyobb elővigyázat mellett átlépjük a megengedett határt és a központi mag magához szippant bennünket. Jelenlegi ismereteink ugyanis nem terjednek addig, hogy sikerrel leküzdhetnénk a központi mag vonzását - ahhoz az összcsillagtábor energiája is kevés lenne!

Mivel a többiek hallgattak, folytatta:

- Tudom, több milliónyi fényévvvel sem mérhető a Kozmosz terjedelme, de ha már eleink is távozni kényszerültek ebből a körzetből, akkor nem látom értelmét annak, hogy tovább menjünk.

- Valóban - szólt közbe a másik asztrofizikus -, az elhagyott romok után ítélve én is amellett vagyok, hogy nincs értelme további előrehaladásnak. Innét csak visszafelé, a központi maghoz közelítünk, az élet lehetősége a naprendszerek központi magban való elhalása, majd újjászületése után, a naprendszerek gyűrűjének középső szakaszán alakulhatott ki. Ez a tény azt is jelenti, hogy több százezer vagy több milliónyi naprendszer arra alkalmas bolygóján, vagy akár a mi Napunk már elhalóban lévő felületén megvethetjük lábunkat, de előre nem, csak hátrafelé, a naprendszerek születése irányában érdemes letelepedni. Lehetséges, hogy az innét elvándoroltak egy része maga mögött hagyván a mi Napunkat, tovább haladt, s ha a naprendszerek születése irányában indulunk kutatóútra, találkozunk velük.

- Az ésszerűség szerintem is kizárja az előrehaladást - ismét Tina vette át a szót -, gyermekeink érdekében is a hazatérés lenne célszerűbb, mielőtt azonban döntenénk, kérdezzük meg az otthoniakat, nehogy az a vád érjen bennünket, hogy bejártunk a várható nehézségek láttára.

- Nos, akkor ne habozzunk, kedvesem - mondta Lehel -, hívd őket és számolj be nekik. Te, mint az expedíció vezetője, s mint biokémikus, tán meg tudod győzni őket.

Tina az összeköttetést biztosító készülékhez lépett, majd néhány percnyi kísérletezés után Mú, a bátyja jelentkezett be. Elmondta neki a felfedezést és az expedíció tagjainak véleményét a tovább haladással kapcsolatban, s a *várjuk a tanács utasítását* szavakkal fejezte be.

- Éppen együtt a tanács, húgocskám - mondta Mú. - Jelentem véleményeteket az út további részére vonatkozólag, de addig is maradjatok a bolygó közelében, esetleg pásztázatok körül.
- Néhány perccel később:

- A központi agy elemzése szerint, húgocskám, az a bolygó minden valószínűség szerint mesterséges robbantás vagy robbantások folytán letér pályájáról, s közelebb kerülve saját napjához égett ki. Persze nem egyszerre, s volt idejük a lakóinak a bolygó elhagyására. Még nagyon messze vagytok a meghatározott céltől, s a tanács az út folytatása mellett döntött. Vigyázzatok magatokra! Veszély esetén kristályosításotok csak végső megoldásként alkalmazható.

E szavak elhangzása után a vonal megszakadt, Tina savanyú képpel adta társai tudtára: tovább kell mennünk!

Az űrhajó tehát változatlan sebességgel halad tovább, mi pedig fogjuk vissza képzeletünket és figyeljünk oda a bazalt palota tágas termében dolgozó szerkesztőbizottság munkájára. Mút, aki az anyakirálynő lemondásáig irányította, felváltotta maga az anyakirálynő, azaz: Wanda. A földi bázisokról ontják a titkosított anyagot a még Tina által elhelyezett szondák. Ott vannak mindenütt, ahol a Földön végbemenő történésekre meghatározó döntéseket hozhatnak: Moszkva, Brüsszel, Washington. Távol-Kelettel kapcsolatban fentről, minden eshetőségre felhatalmazást kapott kínai bázisunk. A vének tanácsa szem- és fültanúja lehet annak a látszólag erőszakmentes, de annál gyalázatosabb tervnek, melyet a három nagyhatalom katonapolitikai szakértői dolgoztak ki az improduktív lakosság likvidálására. A három hatalom különböző nézeteket valló vezetői abban tökéletesen egyetértettek, hogy a tehertélt jelentő, a földi lakosság több mint egyharmadát kitevő idős, lelki- vagy testi nyomorúságban szenvedő, valamint egyéb fölöslegesnek számító emberanyagot a megmaradó kétharmad felfuttatása érdekében meg kell semmisíteni. A vélemények csak a hogyan kérdésében tértek el, de végül is megegyeztek abban, hogy mindenik hatalom a saját elképzelése szerint hajtja végre a népritkítást. Ilyen módon kívántak helyet biztosítani az életerős menekülteknek, azt híván, hogy emberbaráti cselekedetükkel elkerülhetik a földönkívüliek beavatkozását.

Igen ám, de a szondák által közölt anyag néhány órán belül már a szerkesztő bizottság által feldolgozva nyomdakészen visszajutott a Föld mind az öt kontinensét behálózó, Csia és Tamás által irányított kiadói láncba, és a gyalázatos terv kiagyalói szinte még aznap saját szemükkel olvashatták, a televízió, rádió közvetítésével pedig láthatták, hallhatták saját szájukból az általuk kitervelt népritkítást. A titkosított anyag kiszivárogtatásáról nem tudván magyarázattal szolgálni, a katonai valamint a politikai vezetők egymás után lövik főbe magukat. Hajtóvadászat indul az anyag terjesztői után, de eredménytelenül végződik, mert Vulkán és Wang irányításával milliós példányszámban gyártották a híranyagot tartalmazó kazettákat is, s a három fentről érkező űrhajó segítségének közbeiktatásával, anélkül, hogy valaki is gyaníthatta volna, helyezték el azokat az adók reklámanyaga között, így még a napilapok megjelenése előtt szélteben-hosszában a földkerekségnek, nyilvánosságra kerültek a cselszövések.

A megsemmisítésre szántak milliós tömegekben szállták meg a kormányhivatalok valamint a katonai központok környékét. A biztonsági erők és a hadseregek közkatonái azonban megtagadták a lázadás leverésére kiadott parancsot. Fegyvereiket főnökeik ellen fordították,

egyben segédkezet nyújtottak a tömegek által halálra ítélt kivégzésénél. Az egész Föld felbolydult méhkashoz hasonlított, a zűrzavar azonban csak látszat volt, mert Európában Gréta, Amerikában Mary keményen kézben tartotta a tömegeket mozgató, nagyjából fiatalokból álló csoportosulásokat, a hözöngőket, atrocitásokra bujtogatókat lokalizálták. Az emberéletek kioltását persze a földönkívüliek sem helyeselték, és a forradalmi vezérkarok telephelyeire Vulkán által elhelyezett hír anyagát már a megbékélésre, a konszolidációra való felkészítés módozatait magyarázva sugározták vissza a Földre. Mivel pedig a műsorszóró állomások már a forradalmi erők kezében voltak, a nap nagyobb részében nem is sugároztak mást.

A Távols-Kelet és az Ausztrál kontinensen kívül volt a Földön még egy kontinensnyi terület, ahol az atomerőművek felrobbanásai nem okoztak riadalmat, s a pór nép lázongása is nagyban különbözött az észak-amerikai és a nyugat-európai népétől. Ugye sejtik, hová akarok kilyukadni? Hát igen - az Amazonász és a Rio-Grande által közrefogott területen, ott is inkább Bazília volt birtokain épülő Paradicsom városban a naponta ismétlődő csodás gyógyulások lázba hozták egész Dél-Amerikát. Ott ugyanis nem politikai vagy gazdasági forradalom zajlik, hanem a nagy világvallásoké. Tudjuk, hogy családommal együtt Mánausba indult a görög keleti egyház kijevi pátriárkája is, de akkorra már a római katolikus és protestáns egyházak vezetői mellett jelen voltak a mohamedán, a Buddhizmus, valamint a brahmanizmus jelentős személyiségei is. A vélemények természetesen megoszlottak a csodás gyógyulásokkal kapcsolatban - egyesek a földre szabadított sátáni csalafintaságnak, mások a természet erőinek tulajdonították. Családom egyes tagjait: feleségemet, Juditot, Lolát és Ninát, de még a ferences barát Vincenzó atyát is az ördög által megszállt személyekként tartották számon. Na persze, a gyógyíthatatlan betegségekben szenvedők, köztük a multik is mit sem törődtek azzal, hogy honnét származik gyógyító erejük. Ők talán a sátán előtt is térdet hajtanak az azonnali és tökéletes gyógyulásért, vagy legalábbis annak reményében. Az egészség oly nagy kincs, amiért minden áldozatra készek voltak. Hogy aztán mennyi köze volt a Sátánnak vagy a természetnek magának ahhoz, ami a friss mész-, beton-szagú városállamban történt, azt mi tudjuk legjobban: a Sátánnak annyi, amennyi akadályt tudott gördíteni a szeretet és az emberiség eddig soha nem tapasztalt gyakorlati alkalmazása elé, a természetnek pedig: mindazon erőforrásai, amelyeket az emberi elme saját akarátának szolgálatába tudott állítani életük szebbé, könnyebbé tétele érdekében.

Nos, tehát nézzük meg közelebbről, miért és hová vándoroltak a dél-amerikai földrész Metropolisáiból a nyomornegyedek lakói? Az Isten szabad ege alatt alamizsnából tengődő koldusok és legfőképp a rongyos gyerekhad, amely a csodák városának megalapításáig lopott, rabolt onnét, ahol volt mit, amely életmódja miatt az önkéntes halálbrigádok martaléka volt, s most a betegségéből kigyógyított milliomosok pénzén, bérelt vonatok robognak velük az ígért földjének titulált, épülő városba, hogy ott emberhez méltó életre fogják az utcára kicsapott, kóbor Mauglikat. Tulajdonképpen minden vallásban megtalálható a szeretet - felebaráti - illetén való gyakorlásának törvényszerűsége, sőt - a vallásalapítók készakarva nem nevezem meg egyiket sem - már eleve a gyámolításra szorulók érdekében hozták össze közösségeiket, nem pedig hájas papok hízlalására. Hogy aztán később az alapítási céltól eltérő elveket vallottak és gyakoroltak, az a papság vagyonosodásával van összefüggésben. A braziliai eseményeknek, annak ellenére, hogy egy ferences barát a fő mozgatójuk és egyesek szeretnék a hitelét és a papság megtépázott tekintélyének visszaszerzésére felhasználni. Ezért van a papság ökumenikus összeröffenése, alapjában véve egyik valláshoz sincs semmi közük, mégis elindíthatnak olyan folyamatot, amely az univerzális politikai és gazdasági perspektívák mellett a vallási ideológiákat is egységesíti. A földönkívüli nagy társadalomban ismeretlen a vallás fogalma, ott az ősiségből eredeztetett törvényszerűségek az irányadók ma is. Mivel a

teremtés áldásai mindenkit megilletnek, senkinek nem érdeke, hogy a szükségesnél többet halmozzon fel, ennél fogva nemcsak a vallás, a bűn és a büntetés fogalma is más normális szempontok szerint alakult ki. Nos, a Brazília középső részén épülő város polgárai minden tekintetben már a fentiekhez alkalmazkodnak. Persze a gyakorlatban még sok a régi beidegződés, de inkább csak szokásból, nem rosszindulatból térnek el az újtól. A csodák mibenlétét vizsgáló ökumenikus bizottság a kezdettől tanított erkölcsi normák szárba szökkenéseként értékelte például, hogy a volt milliomosok, egyházi főméltóságok megkülönböztetés nélkül részt vállalnak a képzettséget nem igénylő munkákban is. Megütközést csak az váltott ki bennük, hogy az új rend hirdetőire, csodatévőire egyáltalán nem illett semmiféle mágikus jelző, úgy éltek mint más közönséges ember, az irántuk megnyilvánuló bizalom egyedüli forrásaként csak az egyszerűség, a szemükben, arcukon fel-felcsillanó fény, amely kezük mozdulatát a gyógyítás pillanatában kíséri, említhető tényként.

Judit, akit Vincenzó atyával együtt meghallgatásra rendeltek maguk elé, látván az atya csűrész-szavarást, a körmönfont kérdések közepett közbeszólt:

- Semmi értelme atyám ennek a káromlásnak, hisz Ön nagyon is jól tudja, hogy honnét származik gyógyító erőnk. Hogy nincs semmi természetfölötti abban, amit mi cselekszünk és egyikünk sem óhajt a szentek táborába költözni sem halálunk előtt, sem utána. Egyenlőre küldetést teljesítünk, s ha lejár az időnk, még kristály állapotban is kihúzzhatjuk néhány ezer évig, aztán ki tudja? Lehet, hogy folytatjuk, ahol abba hagyjuk, vagy... továbbiakról nincs információnk.

- Kedves asszonyom! Szavaiból következtetve Önök természeti erőkkel vagy azok birtoklóival állnak kapcsolatban. Adhatna nekünk bővebb felvilágosítást? Vagy tiltva van? Ha igen...! Abban az esetben tekintse kérésemet meg nem történtnek! - a kérés a Buddhizmus egyik főméltóságától származott.

- Kedves - nem tudom ugyan, hogy minek nevezhetném, de mindegy - kezdte Judit. - Önök bizonyára mindnyájan hallottak arról, ami Európában történik. Arról is, hogy a szóban forgó hatalmak légi-, valamint szárazföldi haderőit előttük ismeretlen objektumok használhatatlanná tették. Mi az eleddig ismeretlenekkel vagyunk szövetségben. Onnét jöttek, ahonnan a földi emberiség ősei, csakhogy Ők nem pazarolták erőiket egymás ellen, hanem kéz a kézben - a felgyülemlett tudást, tapasztalatokat egymásnak átadva, a természet titkainak megismerését tűzték ki célul. Előnyük e tekintetben, a földi ember számára behozhatatlan, mert amíg mi itt energiaéhséggel küszködünk, Ők a Nap és a különböző naprendszerek energiáját használják a bolygóközi úrutazásokra is. Néhányunkat egy általuk kreált központi agy ellőttünk ismeretlen kvazár erővonalaira kapcsolt és adandó alkalommal annyi energiát áramoltat át rajtunk, amennyi szükséges az általunk meghatározott cselekvéshez. Innét a csodás gyógyítások: a beteg sejtek szervezeten belüli elégetése, vagy megfelelő tartalommal való feltöltése. Például törött csontok összehegesztése stb. Tehát, mint mondtam, erőnket a természetből, s nem természet fölöttiségből merítjük. De hozzá kell tennem, hogy a központi agy csak abban az esetben közvetít, ha cselekményünkkel az embert, vagy a természetet fenyegető veszélyt kívánjuk elhárítani. Gondolok természetesen saját magunk védelmére is, de szökőár vagy tornádó által veszélyeztetett területek sem kivételek, ugyanis hasonló eset már előfordult Miamiában. Persze Önök is csak a tényeknek hisznek, hát jól figyeljenek: mint tudják én az onkológia professzora vagyok és ránézésből ki tudom szűrni Önök közül is azokat, akiket szövődményes rákos sejtek elburjánzása fenyeget, vagy máris késésben vannak a gyógyítással. Abban az esetben, ha nem sértődnek meg, megjelölhetem a személyeket, de megnyugtatóan: meg is gyógyítom a megnevezetteket!

- Kérem, kedves professzornő - a pápai prelátus állt fel, maga köré nézett, majd egyenesen a szemébe Juditnak -, nincs miért tagadjam, mert azért is kértem, hogy részt vehessek ezen az ökumenikus tanácskozáson, hogy ha egy mód van rá, gyógyultan térjek haza, ugyanis semmi sem igazolná jobban a Szentszék előtt az Önök különös képességét. Én annak ellenére, hogy az egyházi hierarchiában elég magasra jutottam, nem hiszek semmiféle babonában, ellenben hiszem, hogy a Teremtő a természetet ellátta minden szükségessel, ami fennmaradásához nélkülözhetetlen. Egyáltalán nem tartom lehetetlennek az Öntől hallottakat, és kérem, amennyiben segíthet rajtam, tegye meg! Bárhonnét származzon is a sejtek működését rekonstruáló erejük, az semmiképp nem lehet az ördögtől való, hisz a teremtés folyamatosságát szolgálja. Nos, bevallom őszintén már hónapok óta here- valamint hólyagrákban szenvedek és eddig nem segített rajtam semmiféle kezelés.

- Őszintesége meghat, kedves uram - szólalt meg Judit -, a bizalomért bizalommal fizetünk. Most már csak az a kérdés tőlem, az atyától, vagy asszonytársaimtól - Lola és Nina, gyerekhaddal éppen akkor futott be a régi hacienda udvarába - fogadja szívesebben a segítséget! Az atyát nem kell kommentálnom, a hölgyek pedig Brazília leghíresebb primabalerinái, mindhármuknak ugyanaz a gyógyító erejük, ami nekem.

- Bocsásson meg kedves asszonyom - mondta a prelátus -, távol áll tőlem a bizalmatlanság legcsekélyebb megnyilvánulása is az atya és a művésznők iránt, de ha nem utasít vissza, én inkább Önt választom.

- Dehogyan utasítom vissza, kedves uram, jöjjön közelebb hozzám, egészen közel! Azért mert nő vagyok, nem fogom megrontani, csak meggyógyítani. Egyszerannyi idős mint én, de ettől függetlenül úgy tekintsen rám, mint édesanyjára, mert ami Önben most végbemegy, az egyenlő lesz az újjászületéssel.

A prelátus kéznyújtásnyira megállt Judit előtt, aki gyengéden, de érezhetően megfogta mindkét kezét. Tényleg csak pillanatokig tartott, vagy már az érintés pillanatában a prelátus felkiáltott.

- Istenem! Köszönöm, hogy visszaadtad egészségemet! - Judit felé pedig ennyit szólt: - Ugye meg tud bocsátani asszonyom, hogy nem Önnek köszöntem meg először?

- Kedves! A természet Istentől való, tehát ez a gyógyító erő is! Csakis Neki tartozunk köszönettel, de ha megengedi néhány, a jövőre vonatkozó figyelmeztető szó - gondolom mindnyájuknak hasznára válik.

- Kérem, kedves asszonyom, hálásak leszünk érte!

- Nos, de ez inkább azokra vonatkozik, akik nőtlenségi fogadalmat tesznek, persze mások is megszívlelhetik. A férfiaknál a szervezet önkielégítése nem jár együtt öntisztulással, mint nők esetében a menstruáció. A vezetékben maradó váladék többféle nyavalyának lehet előidézője. Továbbiakban - de ez kimondottan privát véleményem: ha tőlem függne, percet sem késve felmenteném az összes katolikus papot a nőtlenség fogadalmá alól, hiszen ez nemcsak természetellenes, egyúttal a teremtés folyamatosságának is gátja, ennél fogva nem lehet Istennek tetsző állapot. A szerzetesek szüzességi fogadalmát máshová sorolnám. Aki vállalja az önmegtartóztatást, annak vállalnia kell a belőle, általa származó betegségeket is! Ezzel nem azt mondtam, hogy ez az állapot Istennek, a Teremtőnek tetsző lehet. Meggyőződésem, hogy a Mindenség Ura szívesebben tekint egy, fészken ülő párja mellett fütyörésző madárcára, mint egy magát imádsággal gyötrő, besavanyodott szüzre.

- Ezek nagyon kemény szavak, asszonyom! - az egyik protestáns vallás képviselője állt fel, hogy véleményt mondjon Judit figyelmeztetésnek szánt megnyilatkozására, a Buddhista főpap azonban közbeszólt:

- Bocsánat, amiért bátorodom megzavarni, uram - az előbbi felszólaló felé - de igazak! Tökéletesen értem a professzornő privát véleményét és csatlakozom hozzá. Különben sem tartom helyénvalónak, hogy amíg más kontinenseken százmilliók élet és halál között vergődnek, mi itt az inkvizítorok szerepében tetszelgünk. A professzornő és társai, valamint azok, akikkel szövetségben a szeretet és az élet továbbvitelét szolgálják, feltétlenül kedves szolgálatot tesznek Istennek!

- Távoll áll tőlem, hogy az inkvizítor szerepét játsszam - ismét az előbbi protestáns főpap szólt -, csak arra szeretnék feleletet kapni, hogy nem függ-e össze a professzor asszony nőtlenséggel szembeni ellenszenvé vallási felfogásával, ugyanis ha jól vagyok tájékoztatva Ön zsidó vallású!

- Kedvesem! - Judit mosolyogva, de határozottan adta meg a választ. - Mit számít ma már az, hogy az ember milyen vallásba születik bele? Az életvitele az, ami meghatározza az ember hovatarozását. A jövő társadalmának felépítését szolgáló koncepciónk az élet és nem a halál szolgálatát tűzte ki célul, s olyan, mint vallás nem szerepel benne, de annál nagyobb súllyal a felebaráti szeretet. Nem osztjuk fel a társadalmat szegényekre és gazdagokra. Az egyenlő jogok és kötelezettségek a családehoz hasonlóan mindenkire egyformán vonatkoznak. Tudjuk, hogy nem megy máról holnapra, de - ha érvényesül a javak igazságos elosztása, akkor az emberek egymástól egyre távolodó szimptomája visszajára fordul. Nyugodjanak meg uraim! Mi mágikus, vagy természet fölötti segítség nélkül megtaláljuk a módját, hogy az egész Földön az egymás iránti szeretet váljon uralkodóvá. Ha a hatalom eddigi gyakorlói odafigyeltek volna az emberi társadalom, valamint a természet baljóslatú jeleire, nem következett volna be a mai katasztrofális állapot, úgyszólván az egész Földön. Önök pedig, akiknek lett volna módjuk befolyásolni az eddigi folyamatokat, nem tettek úgyszólván semmit! Mi nem igényeljük segítségüket, mert nem akasztunk olyan szamarat a rúd elé, amelyik ide-oda kapkod. Próbáljanak közös nevezőre jutni és akkor lehet szó együttműködésről, különben - feltételezem Önök sejtik, hogy a történetek után mi lefegyverezzük az ördögöt is!

Melinda, két lányom édesanyja nyitott be a csodás történeteket vizsgáló bizottság rendelkezésére bocsátott tanácsterembe, s Judit mellé lépve a fülébe súgott.

- Megbocsássanak - folytatta -, de mennem kell, a férjem hív a rádiótelefonhoz. Addig anyuka esetleg helyettesít. Egyébként is - mint jó nevű, nemzetközi jogásszal, vele kellene megvitatniuk a szóban forgó dolgokat!

- Igyekez kislányom - szólt közbe Melinda -, édesapa nagyon ideges, ne várokoztasd meg Öt! Majd és lehütöm ezeket az urakat - nem mágia és nem ördögösség az, ami ma sújtja Földünket - ez utóbbi mondatnál Judit már nem volt a teremben -, az emberi gonoszság visz bennünket végpusztulásba, ha nem kapunk idejében külső segítséget. Imént vettem hírül, hogy a sugártevékenység elől menekülőket már csak az Atlanti Óceán állíthatja meg. Az erős rádióaktivitás már Nyugat-Európát is veszélyezteti és egyáltalán nem biztos, hogy Önök közül, akik Európából jöttek, viszont láthatják-e szülőföldjüket.

- Nekem mindenképpen vissza kell mennem Rómába - mondta a pápai prelátus -, különben sem árthat már a rádióaktivitás, a kedves lánya elégette a bennem burjánzó rákos sejteket.

- Azt hiszem valamennyiünknek öröme szolgál, ami Önnel történt uram, sajnos azonban egész családnak is csekély ahhoz, hogy a sugárzás romboló hatását megállítsa. Önnek már nem kell tartania újabb fertőzéstől, attól azonban igen, hogy hazaérkezésekor már senkit sem talál Rómában, vagy csak azokat, akiknek már mindegy, hogy hol éri utol őket a halál.

Melinda szavai felhördülést váltottak ki a jelenlévőkből, majd így folytatta:

- Az iménti hír szerint földönkívüli barátaink felszólították családnak Magyarországon maradt tagjait az ország elhagyására. Egy rendelkezésükre bocsátott úrhajó hozza őket ide, egyúttal felveszi a család Nyugat-Európában lakó - tartózkodó - tagjait is, amiből következik, hogy Európa egész területe a veszélyzónába tartozik. Innét csak azok indulhatnak biztonsággal haza, akik Távol-Keletről érkeztek a vallási kérdésekkel foglalkozó szimpóziumra. Önöktől függ miként döntenek, de hogy meggyőződhessek szavaim hiteléről, rendelkezésükre bocsátjuk műholdas csatornáinkat.

- Az önök barátai sem tudnának segíteni? - ismét a prelátus vette át a szót. - Ha kedves lánya meg tudott gyógyítani engem, Ők bizonyára többre is képesek.

- Bizonyára megvan bennük a szándék - válaszolta Melinda -, de mi akarjuk-e? Különben a mi barátaink az életet megőrző sugárzásra specializálták magukat, nem pedig a halálsugarakra.

- Lehetséges - a prelátus inkább csak magának, de hangosan mondta -, hogy beteljesednek a jehovista hívők híresztelése: itt a világ vége?

- Azt azért nem hiszem - válaszolt ismét Melinda - bízunk a jövőben és semmi esetre se az ördögöt keressük egymásban!

Most pedig, mielőtt a szárnyas emberek nyomába erednénk, elemezzük ki néhány szupertitkos földi bázison elhelyezett szonda jelentését arról, hogy miként hallgatta el az amerikai kormányzat a boszniai polgárháború tömeggyilkosságait rögzítő kémhold felvételeket, majd azt követően, hogy a szonda által közvetített lehallgatásokat a Harald-tól felszámaztatott szerkesztő miért tette talonba és hogyan bűnhődött meg tetteiért.

Tudjuk, hogy Wanda, miután lemondott kislánya javára királynői méltóságáról, átvette Mútól a szerkesztőbizottság irányítását. Természetesen nagyobb gyakorlattal rendelkezett férjénél és bár nem bizalmatlanságból, de visszaforgatta a szondák összes addigi jelentését, majd összevetette a központi agyban tárolt anyaggal. Nos, azok a jelentések, amelyek a tömeggyilkosságokról szóló kémhold felvételeket taglalták, szórén-szálán eltűntek, s csak a központi agynak köszönhetően, amely a bizottság tudta nélkül fogta és tárolta a szondák híryanagát is - kerültek a bizottság, azaz - előbb Wanda - keze ügyébe. Az anyagból nyilvánvaló lett, hogy a tömeggyilkosságokat nemcsak az amerikai titkosszolgálat vezetői, hanem az elnök és közvetlen tanácsadói is végignézték, éppúgy, mint a háborús bűnökkel vádolt szerb vezetőket. E tényből következnie kellett volna, hogy Őket is a háborús bűnöket vizsgáló bíróság elé idézzék. Ehelyett azonban Ők voltak leginkább azon, hogy a kompromittálódott szerb vezetőket eltüntessék a politika porondjáról. Fontosabbnak tartották a mohamedán tábor tulajdonában lévő olajmezőket, azokra való tekintettel a szintén mohamedán bosnyákok felfegyverzését a szerbek nacionalista törekvéseinél. A gyengébbet pártfogolni tulajdonképpen dicséretes cselekmény, de persze az is nyilvánvaló volt, hogy az olaj-sejkek által pénzelt fegyverkereskedelem beindítása nem a béke, hanem az újabb háborúskodás kezdetét jelenti és elsősorban az amerikai fegyvergyárosok érdekében állt. De kinek állhatott érdekében, hogy a szondák által fősugárzott híryanag ne kerüljön vissza a Földre, hogy az amerikai pénzarisztokrácia mocskos üzelvei ne juthassanak a mi média hálózatunkba, azáltal pedig a tömegekhez. Wanda nagyon gyorsan rájött a rejtélyre: az egyébként kiváló New York-i

újságíró ugyancsak nacionalista meggondolásból kivette az anyagból, mert nem akarta, hogy a béke apostolaként tetszelgő hazája, háborús gyűjtogatóként lepleződjön le. Büntetése az lett, hogy a vének tanácsa, úgy is, mint a kis királynő gyámja, olyan döntést hozott, miszerint törölni kell az emberek - földieket értem - memóriaegységeiből az összes olyan anyagot, amelyek faji, nemzetiségi vagy vallási nosztalgiazásra adnak támpontot. A döntés nemcsak a két expedíció, valamint a földről felszármatatott szerkesztőkre vonatkozott, hanem a földön létező hatalmak vezetőire is. A végrehajtás érdekében egy programozó űrhajót indítottak útnak a Földre, parancsnokául Mút, Wanda élettársát választották, aki mellé Grétát rendelték kalauznak. Ezért az űrhajónak előbb Őt kellett felvenni a kínai bázisunkon.

Azt már tudjuk, hogy az űrhajó láthatatlanná téve magát landolhat akár a levegőben is, továbbá anélkül, hogy bárhová behatolnának, felszippanthatják a mütétre kijelölt személyeket, ezért a továbbiakat bízunk rájuk, mi pedig induljunk el a szárnyas embereket befogni készülő Nap-expedíció nyomába, s talán a legizgalmasabb eseményeknek leszünk tanúi.

Mi tagadás - Pisti kellemetlen helyzetbe került, mert a frissiben kinevezett szárnyas királynő átprogramozása nagyon is sikerült: nyelvbicsaklás nélkül ejtette ki az angol szavakat, s magas intelligencia hányadosa mellett a termete is kiérdemelte, hogy felnézzenek rá. De nemcsak kiérdemelte, ki is követelte, sőt - a feleség jogait is, ugyanis Wanda a koronával egy időben, élettársáról is gondoskodott, ígérete szerint Pisti személyében. Az angyali gének hordozója, a földről felszármatatott öreg dromedár tehát már a valóságban is ízlelgethette, milyen érzés az angyal két szárnya között szeretkezni. Regina, mert ugye a továbbiakban már társ-királynőként szerepeltetjük, nem kényszerítette Pistit, a szemében időközönként felcsillanó tűz azonban jelezte, hogy nem bánná, ha félrevonulnának és eleget tennének utódnemzési kötelességüknek. Pisti, bár termetre maga is jóval erősebb volt az átlagnál, mégis törpének érezte magát Regina szárnyai között, de nem utasíthatta vissza, mert a vállalt kötelezettség mellett, a büszkeség is fokozta energiáját, továbbá: az angyali generáció késői nemzedékének királynőjével szeretkezni, a szőrös mellek ellenére is kellemes volt. Testének szaga inkább felcsigázta, mintsem lelohasztotta volna szexuális vágyát - nem úgy, mint az álombéli, tollal fedett, büzlő szörny. Bár igaz, elindulásuk előtt illatos földről importált rózsaoiljal szagósított fürdőben masszírozták avatott kezek, s útközben is többször ismétlődött szabad ég alatt edzett testének rangjához illő kezelése. De persze idejük is volt rá, mert a potenciát növelő tó mellett hiába kutattak a denevér szárnyas emberek családja után, elköltöztek telephelyükről, s ismerve a Nap nagyságát, az űrhajónak is időbe tellett, s főképp bókászva, az új telephely felkutatása.

Hosszas keresgélés eredményeként - épp egy széles völgykatlant pásztáztak kétoldalt radarral, midőn repülő alkalmatosságokat pillantottak meg az ernyőn. Előbb csak kis pontoknak látszottak, majd valóságos denevérek, s bár csak néhány pillanatig tarthatott a megtévesztésig menő hasonlatosság, Regina arca felragyogott, s elkiáltotta magát:

- Megvannak! Ők azok! Az enyéim! - Pisti pedig így szólt:

- Tegyétek láthatatlanná az űrhajót, úgy közelítsük meg őket, különben leereszkednek a sűrűbe és eltűnnek a szemünk előtt.

- Lehetnek vagy százan! - Éva, Kim egyik felesége, az űrhajó kapitánya szólalt meg. - Lehetetlen megállapítani számukat pontosan, mert ide-oda keringenek.

- A vadludaknak is több eszük van! - ezt ismét Pisti mondta. - Azok legalább V-alakot vesznek fel felszállás után, hogy ne legyenek egymás útjában. Vigyáznunk kell, nehogy egynek is baja essék. Olyanok ők számunkra, mint a búzának a szűz föld - persze ti nem

érthetitek, mert még sosem láttatok búzát, amely a Föld lakóinak legfontosabb tápláléka. A fontos most az, hogy a mag is kifogástalan legyen, ezért jöttem én!

- Ne bízd el magad férjecském - Regina helyesbített Pisti kijelentésén -, enyéimnek is megvan a magukhoz való eszük. Különb, hogy segítette volna világra a kis királynőt bátyám? A különbség köztünk, hogy mi a természetet nem hamisítjuk, olyannak fogadjuk el amilyen, nem akarunk sem szebbet, sem jobbat, nem akarjuk megváltoztatni, szaporodásunkat a körülményekhez igazítjuk. Annyit szülünk, amennyi fennmaradásunkat biztosítja. Azért, hogy a körmösök gyomrát tömjük, nem sokasodunk, pedig terebélyes szárnyunk végének hajlékony íze ugyanúgy képesek mindenre, mint a ti ujjperceitek. - Regina, szárnyas népének nyelvezetén beszélt, először, befogása óta, de mert a memória egységeiből kivett, majd sokszorosított anyagot beültették az expedíció tagjainak koponyájába is, valamennyien értették az általa elmondottakat, sőt - Pisti, aki szinte lebénulva hallgatta Regina egyszerű és tömör szavait, eléje térdelve átölelte lábszárát, s tőle szokatlan hangnemben kért bocsánatot:

- Bocsásd meg királynőm, hogy hallgatásodat butaságnak véltem, majd szavaidból következtetve nagyon is a realitásokat szem előtt tartó népedet a vadlibáknál is ostobábbaknak neveztem, pedig a magam és családom - a földit értem - perspektivikus elképzeléseit hallottam ki szavaidból. Mi is arra ösztökéljük a tömegeket, hogy ne szaporítsák a magukat Istennek képzelő gazdagok szolgálójának. Ha egyszer a Teremtő úgy rendelte, hogy mindenki arca verítékével keresse meg kenyerét, ne legyenek kivételek.

- Osztom véleményed bátyám! - Meier professzor, akit azért soroltak az expedícióhoz, hogy mennél kevesebben essenek áldozatául, ha a befogásnál nem hallgatnak Reginára, helyesbítette Pisti szavait -, ez a felfogás azonban csak a Földre vonatkozik, ide nem! Az itteniek már régtől a természet érdekében igyekeztek mennél több titkáról fellebbenteni a fátylat, természetesen magukat is annak organizmusába sorolva. Itt már régtől értelmi szintje, valamint ösztöne szerint osztályozzák az állatvilágot és biztos vagyok afelől, hogy Regina memória egységeinek ismeretében eszükbe sem jutna újabb kannibalizmus. A fejlődés érdekében szükséges és célszerű fajtáink keresztezése. Regina és a közösség, amelyben eddig élt, bizonyíték arra vonatkozólag, hogy az angyali generáció valóban létezett. Most ne keressük az okát annak, hogy a fejlődés hogyan és miért hozta létre a különböző populációkat, a fontos, hogy a különbözőségek ellenére újból egyesíthetők, és ez a tény főképp neked kedvező, mert Regina közösségének hímei besegíthetnek lányaink megtermékenyítésében. Te felszabadulsz az édes, de súlyos terhelést jelentő kötelezettség alól, ugyanakkor egészségesebb, sokoldalúbb lesz a születendő gyermekek népes serege, mert ugye, így megsokszorozható a szaporodás, ami a természet meghódítása szempontjából egyáltalán nem közömbös.

- Nem akarsz azt mondani, hogy én feleslegessé váltam? - Pisti felkapta fejét, s előbb a professzorra, majd Reginára tekintett. - Bár nem is bánám, el sem hiszed mennyire hiányolom Xéniát. Kedvesek ezek a gyerekek, de velük mégsem olyan, mint vele. Olyan, mint neked egy műtét. Feleségem halála után az hittem soha többé nem fogok nőre nézni és lám - úgy beleestem, mint egy bakfis.

- Nos, mondhatnék olyat, hogy feleslegessé váltál barátom - Meier professzor felemelte hangját -, hisz életed legnagyobb feladatát kaptad! A Földre egyenlőre nem térhetsz vissza. Bele kell nyugodnod abba, hogy szerelmed biztonságban van a család többi tagjával együtt. Amíg ott lenn nem konszolidálódnak a dolgok, itt Regina, vagyis a királynő férjeként bőséges tennivalód lesz azon kívül is, hogy teljesíted férji kötelességedet. A jövő angyali generációjának atyja leszel, s mint Ábrahámra a zsidók, az idők végezetéig emlékezni fognak rád!

- Bizonyára nagy megtiszteltetés lesz számomra - mondta Pisti -, de maradjunk inkább a jelenben és figyeljünk. Talán közelebb is mehetnénk hozzájuk?

- Nem mehetünk közelebb - szólt Éva -, a katlan beszűkült, elsodornánk Őket. Így is minden idegszálammal oda kell figyelnem, különben - a veszélyhelyzet kikerülése néhány pillanatra elterelte figyelmüket, ez az idő azonban elegendő volt ahhoz, hogy az üldözöttek - tágabb értelemben - lerepüljenek a kényernyőről.

- Hová tűnhettek? - a tekintetek Reginára szegeződtek - csak nem figyelmeztetted őket? - Pisti tette fel a kérdést, egészen belesápadva a gondolatba, hogy nyomukat veszíthetik.

- Alattunk vannak! - Regina megmosolyogta ijedelmüket, majd így folytatta: - Ne felfelé, ereszkedjünk le egészen a vízfelület fölé, aztán állítsátok meg az úrhajót, hogy kiugorhassak enyéim közé. De ne menjetek tovább, landoljatok a parton, majd én egyedül beszélek előbb velük.

- Tedd, amit mond - szólt Pisti Évához -, ez az Ő birodalma, s mi engedelmisséggel tartozunk neki.

Tulajdonképpen csak a csoport eltűnésekor figyeltek fel arra, hogy hol is vannak: a katlan valóban beszűkült. A buja növényzetű hegyoldalak jobbról és balról is párafelhőbe vesztek. Feltűnő volt számukra a katlan aljában elhelyezkedő tó kristálytisza vize, melybe a párateltség ellenére is egészen a kikoptatott bazaltfenéig betekintheztek. Meglepő volt még, hogy a partok bujasága ellenére a vízben úszó szárnyas embereken kívül semmiféle élőlény nem volt felfedezhető. Terjedelmes szárnyaik úgy hatottak, mintha mozdulatlanok lettek volna, mégis - szinte bombázókként haladtak előbbre egészen egy mélyen a víz fölé hajló, a túlsó partba ékelődő sziklaóriásig. A sziklán túlra azonban nem jutott el egy sem közülük, eltűntek alatta, persze nem egyszerre, hisz sokan voltak ahhoz.

- Itt állj meg! - intett Regina Évának, aki a vezérlőtábla előtt, kezét az indítókarra téve várakozott -, nyiss ajtót, utánuk megyek. Valószínűleg a hegy gyomrában ütöttek tanyát. A parton ti is letáborozhattok, semmi esetre se menjetek tovább, bármeddig tart is távollétem, várakozzatok rám! - a szavakat tett követte, beállt a félig nyitott ajtóba, majd ugrott, s oly hirtelen eltűnt Ő is, mint társai.

- Nem csodálkoznék, ha soha nem látnánk viszont - szólalt meg Meier professzor.

- Azt azért nem hiszem! Érzésem szerint kedvel bennünket és ne feledd, hogy Ő már - külsejétől eltekintve - kultúrlény - mondta Pisti -, engem sokkal inkább izgat, hogy egyáltalán befogadják-e azok után, amit műveltünk vele? Ez a hirtelen változás minket is zavarba ejtett, ők pedig még angyalszárnyakkal is épphogy két lábra álltak. Nem látok semmi ehetőt a közelben, lehet, hogy egymás velejét szívják. Az általuk körmösöknek nevezettek jó példával szolgáltak. Hagyni kellene Őket jelenlegi állapotukban, kristályosítani és már mint kultúr lényeket kelteni életre.

- Beszélhetünk a vénekkal - szólt közbe az egyik biológus, szintén nő -, de véleményem szerint ne siessük el, ne legyünk előre bizalmatlanok, mert eljátszhatjuk a barátságukat. Táborozzunk le a parton és várjunk rá. Félnünk nem kell tőlük, hisz bármelyikünk egyedül is elbánná velük, ha támadnának.

- Így igaz! - erősítette meg Pisti a biológusnő szavait - Évához pedig így szólt: - Vidd kedves partközelsébe az úrhajót, keresünk alkalmas helyet a letáborozáshoz, aztán majd meglátjuk - vagy Ő jön értünk, vagy mi megyünk utána, mindenre fel kell készülnünk. Ha támadnának, nem öljük meg őket, csak elaltatjuk! - Még bizonyára folytatta volna, de Meier felkiáltása magára vonta figyelmét:

- Nézzétek - mennyire hasonlatos ez a terep a miénkhez! Még innét felülről is szembeötlő!

- Várjatok kicsit a beszéddel - szólt rájuk Éva -, leteszem az úrhajót, nem szeretném, ha elharapnátok a nyelveteket. - Kevéssel később pedig így szólt: - Ellentétben a professzor véleményével, úgy látom, hogy ez még szűz föld. Le kell égessek vagy kétszáz négyzetmétert, hogy letáborozhassunk, de előbb radarral körülpásztázom a partot. Nem szeretnék elpusztítani semmit, ami számunkra értékes lehet.

Fél óra elteltével az úrhajó majdnem sima, egyenletes partoldalon landolt, persze a vastag növénytakaró elégetése után. Előbb hozzá kellett szokniuk itt is a félhomályhoz, mert az úrhajóban lévő nappali világításnál másképp festett minden és a radar is tiszta, vagyis megszürt képeket vetített eléjük. Nagy energiájú kézilámpákkal és nagyítókkal felszerelve hagyták el a tökéletes biztonságot nyújtó járművet, hogy ellenőrizzék Meier professzor feltelezését az esetleges, valaha volt civilizáció nyomaira vonatkozólag, de hosszabb keresgélés után sem találtak semmit.

- Fentről talán jobban kivehető a hasonlatosság - mondta a professzor -, ha nem találunk kézzel fogható valamit, ami civilizált lakóira emlékeztetne, esetleg fentről alaposabban körülnézhetünk.

- Azzal egyelőre várunk - szólt Pisti -, leülünk a partra és figyelünk.

Meier professzor ellenben nem nyugodott bele a csalódásba, s míg a többiek a vízbe lógatták lábukat, ő tovább kutatott a hűlőfélben lévő hamu alatt. A hegy lábához érve lépcsőtöredékekre akadt.

- Ez már valami, nem gondoljátok? - inkább önmaga megnyugtatóra magasba emelte a talált töredéket és sietve igyekezett a többiekhez, hogy közösen vegyék vizsgálat alá.

- De miért kellett lépcsőfeljáró a hegyoldalon, hisz itt legfeljebb a hegy gyomrában alakíthattak ki valamiféle lakható helyiségeket? - morfondíroztak többen is.

- De hisz ott is a hegy gyomrában vagyunk - vitatta tovább Meier professzor -, egy, ne adja Isten, nagy erejű rengés hasonlónvá tehetné az ottani terepet az ittenihez. A hegy megrepedne. A most zuhatagot alkotó folyó a keletkező kanyon bazalt talapzatára esve tavat alkotna és máris helyben vagyunk.

- Inkább ne! - Pisti azt akarta mondani: maradjon minden a helyén ott is, meg itt is, midőn a kristálytiszta víz fenekén megpillantották a feléjük közeledő Reginát.

- Tudtok úszni? - kérdezte félig kiemelkedve a vízből. - Találkozni akarnak előbb veletek, de csak víz alá merülve közelíthetők meg.

- Hogy néz ki ott benn? Lehet egyáltalán közlekedni? - a kérdést Meier professzor vetette fel -, nem lenne okos dolog tőlük, ha rosszban törnék a fejüket, mert ebben az esetben meg kell semmisítenünk őket.

- A csapat vezetője a bátyám, akit elfogtatok, de királynőtök szabadon engedte. Engem elfogadtak, benneteket sem fognak bántani, különben bent olyan világítás van, mint nálatok: bazaltba süllyesztett kristályok ontják fényüket.

Regina válasza eloszlatta a gyanút, ami kis ördögként, a látszat ellenére azért ott lapult a szívküvely mélyén, s miután ellátták magukat a szükséges felszereléssel, Éva, a kapitány kivételével fejest ugrottak a vízbe.

- Vezess bennünket - mondta Pisti -, egy kis víz alatti úszástól nem fogunk visszariadni.

- Csak helyeselni tudom, amit mondtál, bátyám! - Meier professzor, aki utolsónak ugrott, közvetlenül Pisti mellett taposott. - Akkor is a látogatás mellett döntenék, ha nem fogadnának szívesen, mert amit Regina a világításról mondott, az igazolni látszik feltevésemet, hogy itt valaha civilizált nép lakott!

- De hát akkor mit keresnek ezek itt? - a biológusnő tekintete Reginaéét kereste.

- Nem sokkal előttünk érkeztek Ők is - adta meg a választ Regina -, már régtől ismerték az idősebbek, de csak most határozták el átköltözésüket. - Nem messze a táborozási helytől, egy víz alatti üreg előtt Regina megállította őket: - Itt átmegyünk, de csak egyesével, kövessetek! Ha valamelyiktek nem bírna követni, kapaszkodjék a lábaimba!

- Kedves vagy - szólt ismét Pisti -, de inkább cselekedjünk! Égek a vágytól, hogy megismerjem új rokonaimat.

Ezek voltak az utolsó szavak köztük egészen addig a pillanatig, midőn a hegy alatti vájattól kiemelkedve maguk köré tekinthettek, akkor azonban az ámulattól csak dadogás jött ajkukra, még Reginaéra is, pedig ő másodízben nézhetett körül.

- Anyám! Hogy mit megérhettem! - a hang Pistié volt. A többiek inkább érthetetlenül motyogtak. De persze nem sokáig bámészkodhattak, mert a régvolt palota romjaival egy időben megpillantották a hegy alatti tavacska partján ugrásra készen álló óriás hímekeket is.

- Atyám! - ismét csak Pisti szavait lehetett hallani -, ezek szőröstől-bőröstől felfalnak minket! Nem kellene megmutatni nekik, hogy mit tudunk?

- Meg ne kíséreljétek az erőszakot! - nézett maga köré Regina, mert abban az esetben mindenre képesek ezek is! Különböző békés lények, csak rovarokkal és növényekkel, azok alkotóelemeivel: rügyekkel, gyökerekkel, alkalom adtán gyümölcsseikkel táplálkoznak. Most pedig gyertek utánam, s majd kinn a parton vegyétek le magatokról az övet, hadd lássák, hogy bár nincs szárnyatok, azon kívül mindenben hasonlóak vagyunk, még nyelvünket is beszélitek. Tudomásul vették, hogy a jó királynő akarata szerint ezentúl kizárólag nekem tartoznak engedelmességgel.

- Mondd meg nekik, hogy testvérként jöttünk - mondta neki a professzor -, szeretnénk, ha eddigi életmódjukat feladnák és csatlakoznának hozzánk. Mi ugyan fizikailag korcsok vagyunk hozzájuk képest, szellemileg azonban messze fölöttük állunk. Ha azonban egyesítjük egymástól különböző, de hasznos tulajdonságainkat, nekik is, nekünk is előnyünkre válik.

- Igyekezzünk! Itt vannak már a sarkunkban! - türelmetlenkedett a biológusnő. Hátranéztek - a mögöttük lévő partról eltűntek a szárnyasok, ellenben majdnem a fenékhez nőve, mintha óriás ráják lettek volna - a felszínen még csak buborék sem látszott - úsztak a nem várt vendégek nyomában.

- Nyugodjatok meg! - intett maga köré Regina -, mi nem vagyunk emberevők, mint ti!

- Attól nem is félek - válaszolt a biológusnő -, attól inkább, hogy a szárnyuk alá vesznek és felnyársalnak. Még nem láttam ekkora hímveszőket.

- Pisti bátyátoké sem sokkal kisebb, de hogy megnyugtassalak: a mieinknek csak a felépítése durvább a tietekénél, különben gyengédek. Asszonyaikra és gyermekeikre szemük fényénél is jobban vigyáznak. De majd tapasztalni fogod, mert itt azzal kezdődik a barátkozás. Légy hozzájuk kedves, tudni fogják őket, hogy meddig mehetnek. De kinn is vagyunk a vízből. Gyertek utánam kicsit feljebb a parton, hogy az utánunk jövők is lerázhassák magukról a vizet.

Pisti, valamint a küldöttség többi tagja, mintha nem hallották volna Regina szavait, megvetették lábukat, elbűvölte Őket a szemük elé táruló látvány - tulajdonképpen csak akkor nézhettek igazán körül, hogy hová is vezette őket a szárnyasok királynője. A professzor nem tévedett, amikor azt mondta, hogy egy rég múltban létező civilizáció telephelyére bukkantak. A szinte kettéhasadt hegylanc felezte az ugyancsak bazalt kőbe metszett palotavárost is. A víz, amelyből kiléptek, több millió évvel előttük, emberi kéz alkotta mederben, mint központi településükön, zuhatagokat alkotva haladt a nagy kráter felé, majd a természeti katasztrófa után a hasadék lett a hegyvonulat vízgyűjtő medencéje. De, hogy ezt a telepet nem vették birtokba a várható katasztrófa elől elmenekült, majd visszaérkezett naplakók? Bizonyára ennek is meg van a magyarázata, vagy még jóval a menekülés előtt történt ez a Naphoz mérten kisebb mozgás és nem volt idejük az itt lakóknak menekülésre, vagy hazatérésük után még nem jutottak el ideig. A világítótestek mindenesetre arra utalnak, hogy a két közösség kapcsolatban volt egymással.

Csodálatos természet! Pisti és társai csak ámultak-bámultak, mozdulni sem tudtak a természetes és mesterséges folyamatok egyedi ötvözeté láttán: évmilliók viszontagságai porrá örölték a katasztrófa által megrepedezett bazalt felszínét, buja növénytakaró lepte el ismét, mely közül az emberi elme által kristályba tömörített napsugárzás csillagokat varázsolt a beltéri tó egyébként szabad egére, bevilágítva a páradús félhomályt.

Persze bármennyire is megkapó volt a látvány, az ábrándozás nem tarthatott sokáig, mert Regina, miután előbb néhány lépést tett övéi felé, körbehordozta szemeit, majd szegényes, de saját nyelvükön kísézőire mutatott.

- Íme testvéreim - akik eddig vadásztak ránk, akik elől kénytelenek voltunk elbujdosni, most békét és testvéri kézfogást nyújtani jöttek hozzánk. Ők felajánlják segítségüket a fejlődés folyamán elért eredményeik átvételéhez, s cserébe csak azt kérik, hogy általatok megtermékenyített asszonyaik, a mieinkhez hasonló, szárnyas angyalkákat szülhessenek. Persze ez fordítva is értendő! - hátra lépett, kézen fogta Pistit. - Mint látjátok és már választottam egy magamhoz méltót, ti pedig válogathattok, mert sokkal többen vannak, mint mi...

- Nem gondolod húgom, hogy ez az ajánlat csapda, hogy magunktól menjünk fazekaikba? - Regina bátyja, akit Wanda szabadított ki kötelékeiből, kételkedve szólott. - Minek nekik szárny, hisz a belőle kialakult kézzel sokkal előbbre mentek a fejlődésben. Belőlük istenek lettek, legalábbis annak képzelik magukat, mi megtartottuk eredeti formánkat, megmaradtunk természetes közegünkben, most miért akarnak visszafejlődni hozzánk?

- Egyáltalán nem akarnak visszafejlődni - válaszolt Regina - a szárnyakkal együtt vissza akarják kapni azt az angyali őserőt, amelyet mi birtokolunk, de nem tudunk vele mit kezdeni. Nem tudhatjuk, hogy miért maradt el a többitől a mi nemzetségünk, de mi ugyanazokkal az adottságokkal, angyali szárnyakkal is állati sorban élünk, míg Ők szükségleteik szerint alakítják a természetet, szárnyak nélkül is tudnak repülni, sokkal gyorsabban, mint mi. Ezt, ha beültök úrhajóikba, magatok is tapasztalni fogjátok. Hogy magas fejlettségük ellenére mégis miért van szükségük a bennünk szunnyadó őserőre? Megmondom nektek: azért, hogy a pihent, kihasználatlan génekkel felvértezve megsokszorozzák eddigi eredményeiket. De mi is jól járunk, mert az egyesülés által hozzájutunk történelmi múltjuk idején összegyűjtött örökségükhöz. A bennem végbement változából következethettek, s mindez egyszeri besugárzással, anélkül történik, hogy a szárnyunkat is meg kellene billenteni érte.

Hogy mit értettek az elmondottakból, mit nem? Egy biztos: Regina besugárzott memóriaegységei tökéletesen működtek. Mivel azonban a szárnyasok részéről sem igen, sem nem nem hangzott el, csak súgtak-búgtak egymás között, kételyeik eloszlatására Pisti még megtoldotta Regina magyarázatát.

- Mi nem bizzuk magunkat a természet szeszélyeire barátaim! Gondolkodni és alkotni tudó lények vagyunk, ahol tudjuk, amiben tudjuk, zabolázzuk meg! A mi szolgálatunkra lett rendelve és nem fordítva. A ti felfogásotok szerint az ember vinné a szamarat! Ha velünk jöttök, ugyanazt a tudást kapjátok, amit húgotok és nem lesztek többé a természet kiszolgáltatottjai. Mivel azonban tudom, és számítottam is arra, hogy a meggyőzés nem fog menni simán, hisz Regina, aki immár királynőtök, szintúgy ellenkezett, pedig mint mondotta is: fájdalom nélkül kapta mindazt, amit nektek is felajánlott. Teszek egy javaslatot! Ti elmentek, én pedig vagy közülünk többen is, itt maradunk néhányatokkal túszként, amíg értünk nem jöttök. Beszéljétek meg egymás között, aztán közöljétek Reginával, hogy mit határozotok. Gondolom benne és szűkebb családjában, amelyhez most már én is tartozom, megbízhattok. De hol vannak az asszonyok és a gyerekek? Ismervén Reginát, a jó királynő akaratából feleségemet, ti nem vagytok hermafroditák!

Pisti szavai mintegy jeladásnak is tekinthetők voltak, mert a palotarom egy szűk hasadéka felől ének csendült, s nyomban utána asszony nép tűnt fel kisebb gyerekcsapatot közrefogva. A hasadékból libasorban jöttek elő, azonban kiérve a tágabb terepre gyűrűt alkottak. Regina, aki nem ment a többiekkel, értem alatta a hímneműeket, Ők ugyanis egy valamikori tágas terem repedezett falai közé húzódva vitatták, hogy elfogadják-e a javaslatot -, kézen fogva Pistit az asszonyokhoz indult. Menet közben persze vitatták: vajon sikerül-e bogarat ültetniük a barátságatlan hímek fülébe, mert ha nem, abban az esetben nem ússzák meg erőszakos beavatkozás nélkül.

- Pedig - Pisti gyengéden végigtapogatta Regina szárnyait - ezekért a repülő alkalmatosságokért mi szinte mindenre hajlandóak vagyunk!

- Én bízom benne, hogy a te javaslatod, kedvesem, valószínűleg felbátorítja őket a látogatás viszonzására - mondta Regina -, de ha nem, az asszony néppel talán könnyebben boldogulunk.

- Miről énekelnek társnőid? - Pistinek felfelé kellett néznie, kissé szégyenkezve tette, hiszen a Földön, de a Nap túloldalán sem akadt sok hozzá hasonló alkat. - A dallam - folytatta - egyáltalán nem hangzik szomorúnak.

- Nem is szomorú, de mindenesetre mély vágyakozást fejez ki - Regina szárnyának csücskével Pisti hímvesszejét birizgálta. - Arról szól a dal, hogy majd egyszer szétnyílik ez a félhomály, kivilágosodik körülöttünk s eljön a fény hercege, hogy visszavigye népünket nemzőjéhez, a fény országába. De hisz - Regina megtorpant - csak nem te lennél? Ha körülnézünk itt - ezek a napot pótló kristályok és otthon nálatok - máris megvan a magyarázata, miért épp most kellett találkozunk.

- Hát én nem hiszem, hogy a fény hercege lennék, de kedves vagy, hogy szóbahoztad, mert minden úgy összevág. Lehetetlen nem arra gondolni, hogy ez a találkozás veletek szinte sorsszerű: az itteniek, helyesebben: a nagy társadalom visszaérkezése hosszúnak is hosszú önkéntes számkivetettségből, a katasztrófális állapot a Földön, a Nap és a Föld késői lezármazottainak találkozása és még sorolhatnám, de még lesz időnk meghányi-vetni, hogy miért épp most találkoztunk.

Az asszonyokhoz érkeztek. - Próbáld meggyőzni őket - folytatta -, hogy nem vagyok ember-evő, ne zárják el előlem gyermekeiket, mert én nagyon is szeretem a kisdedekeket, s ha minden rendben megy, kettőnknek is születik rövidesen az övékhez hasonló kis angyala.

Regina teljesítette Pisti kérését. Az asszonyok - minden bizonnyal a hímek már felhívták figyelmüket a jövevényekre, azzal együtt Regina szabadon engedésére, sőt, hogy diadémmal a fején királynőként érkezett vissza közéjük, engedtek a gyűrű szorításán, s Pistinek hozzáférhetővé tették az aprócska angyalkákat. Tüstént fel is kapott egyet közülük a karjára, míg másik kezével a szárnyak alatt átfogva, hintáztatni kezdte. Az asszonyoknak annyira megtetszett az erős férfi gyengédsége, hogy a szoros gyűrű szétszakadozott és mindenik nyújtotta Pisti felé az övét, a kicsik pedig harsány kacaj közepette, ami fogható volt, mindenbe belekapaszkodva csüngtek rajta. Ám a boldogságnak ezek az önfelelt pillanatai csak rövid ideig tarthattak, mert melléjük érkezett Regina bátyja és közölte, hogy döntöttek: elfogadják a szárny nélküliek ajánlatát, azonban feltételül szabják, hogy távollétük idejére egyedül Pisti, a szárny nélküli főnök maradhat asszonyaikkal és gyermekeikkel a telepen. Időközben persze fény derült arra is, hogy a süldő gyerekek a hegy másik oldalán játszanak - Reginának azonban velük kell menni, hogy egyenrangú felekként tárgyalhassanak a szárny nélküliek vezetőivel. Ha csapdát állítanak nekik, akkor az asszonyok rajta állnak bosszút.

- Nyugodtan mehettek barátom - mondta Pisti -, a tenyerükön fognak hordani benneteket, de mihez kezdek én ennyi asszonnal? Megesznek vacsorára!

- Ettől viszont neked nem kell félned. Ha valamelyiküknek megtetszel, menj vele bátran, semmivel sem rosszabbak nálam. - Utóbbi már Regina mondta, s még hozzátette: azért nehogy elkoptassátok, hagyjatok belőle nekem is! - De ezt már az asszonyokhoz intézte, akik szemlátomást örültek, hogy az ismeretlen, de barátságos hím - Pisti - tényleg még szőrösnek is olyan szőrös volt, mint szárnyas barátaink - velük marad.

Ezután már gyorsan pörögtek az események, készülődésre nem volt szükségük, mert nem vittek magukkal ruhakölteményeket, még királynőjük is anyaszült mezítelenül indult a visszaútra. Egyedül a fejét ékesítő diadémot nem hájtotta le magáról.

Azt azonban, hogy miként alakult a szárnyas emberek, valamint az asszonyok további sorsa, annak ismertetését hagyjuk későbbre, most foglalkozzunk az amerikai forradalom legújabb fejleményeivel. A korlátlan lehetőségek hazájában ugyanis a forradalom sem nélkülözhetette a meglepő fordulatokat: New York után Chicago, San Francisco, Los Angeles, Miami következett, s hogy miért éppen ezek a városok voltak a forradalom zászlóvivői? Mert ezekben a városokban volt legnagyobb a távolság a mérhetetlen nyomor és a mérhetetlen gazdagság között.

Tudjuk, hogy Mary a forradalom kezdetétől az észak-amerikai városok nyomornegyedeinek védangyala volt, s nevét szárnyára kapta a mozgalom, amely a társadalom családi alapokra történő átalakítását tűzte ki célul. Nem meglepő tehát, hogy volt barátai, akik még filmcsillagként ismerték, rátaláltak, és igyekeztek volna befolyását saját hasznukra fordítani. Kísérletezésük azonban csak abban az esetben járt eredménnyel, ha nem volt ellentétes a kitűzött céllal. Emiatt többen meg is orroltak rá, nem egy esetben életére törtek, hogy aztán átvegyék tőle a vezérszerepet. Hasonló esetnek lehetünk mi is tanúi:

Mary Floridában járván kis időre hazaruccant, hogy üdvözölje övét, vagyis szűkebb családját a delfin-farmon. A félig vízbe süllyesztett lakó-, valamint laboratóriumi épületek egyikének teraszán, kislányával, Ízisszel, valamint Hurrikánnal, Joy-val játszott, midőn az épületeket a parttal összekötő hídon megpillantotta egyik, volt Hollywood-i partnerét. Mivel annak idején nem éppen barátságos módon váltak el, Mary kérte a közelben tartózkodó nőrszöt, hogy küldje el a kellemetlennek ígérkező látogatót. A nőrsz felszólítása azonban hiábavalónak bizonyult, mert a színésznek gyenge, adottságai ellenére törtető, a forradalmat önző, magán-

célok elérése érdekében támogató férfi félrelökte és már az erkélyen egyenesen az asszony és a gyermekek felé tartott, mondván:

- Nem szabadulsz meg tőlem könnyen, szerelmem! Elég sokáig kutattam utánad, s ha azt hiszed, hogy gyermekeid láttán feladom, nagyon tévedsz!

- Vidd kisfiam a húgod testvérekéitek közé - súgta Mary Hurrikán fülébe -, megyek én is utánatok, csak előbb elintézem ezt az erőszakos bácsit. - Ugye nem kell mondanom, hogy testvéreké alatt a delfineket értette. Miután pedig a kisfiú és kislány lecsúszva a lépcsőfeljárón elvegyült a lent várakozó delfinek között, rákiáltott a már csak néhány lépésnyi távolságra lévő férfira:

- Addig távozz, míg férjem észre nem veszi jelenléted, különben nem állok jót érted.

- Ugyan Mary Grande, tévedsz, ha azt hiszed, megijesztesz férjeddal, ha le akartok rázni, meg kell fizessétek. Tudom, hogy férjed multimilliomos, azért is csatlakoztál a forradalmi stábhhoz, hogy mentsd a bőrét. Túl naiv elképzelés, nem illik hozzád. - Pisztolyt vett elő és elkezdett vele hadonászni: - Ha nem akarod, hogy lejárassalak a forradalmi bizottmány előtt, akkor fizetni fogtok, de férjed részére is lenne néhány szavam a múltaddal kapcsolatban.

- Az én múltamban nincs semmi amit takargatnom kellene férjem elől, vagyonunkkal pedig már eddig is a forradalmi bizottmány rendelkezik! - Mary feléje lépett, a férfi azonban mellőzve minden udvariasságot, ami talán régebbi intim viszonyuk miatt megillette volna az asszonyt, akkorát lökött rajta, hogy háttal átbukfencezett a korláton. A nőrsz, látván, hogy a két közeli ismerős között veszélyes helyzet alakult ki, lecsengetett Franzhoz, ugyanakkor hátulról - az ijedtség is közre játszhatott - Mary után lökte a revolverrel hadonászó férfit. Ami ezután következett, arra csak a delfinek tudnák megadni a pontos választ, mert mire Franz feljött az épület alatti konténer laborból, az erkélyen egy remegő nőrszöt, az erkély alatti vértől habzó vízben egy cafatokká tépett hullát, közel hozzá pedig a delfinek által felszínen tartott, gyermekeit magához ölelő asszonyt találta. A jelenetnek tanúja volt még vagy tucat forradalmi bizottmányi tag is, akik Mary-ért érkeztek, hogy Washingtonba vigyék, s a forradalom anyjaként, a Fehér Ház elnöki székébe ültessék. Dióhéjban elbeszélve talán ennyi, kissé bővebben pedig:

- Uram! Uram! - a miszisz, Istenem - jajgatott a nőrsz. - Az úr, a delfinek!

- A csónakot! - kiáltott a megszeppent lányra Franz, majd percet sem késve a hulla és az életmentő delfinek közé ugrott. A nőrsz még a csónak kötelének kibogozásánál tartott - annyira ideges volt, hogy nem ki-, hanem összebogozta a csomót - midőn a forradalmárok kocsija a híd mellett megállt, s persze elegendő volt a vízre pillantaniuk, hogy felfogják mi is történhetett, s egyikük rohanvást igyekezett át a hídon, félrelökte a szerencsétlenkedő nőrszöt, s már ugrott is a csónakba. A következő pillanatban pedig a vizet taposó Franz és a delfinek alkotta tutajon egymásba kapaszkodó anya és gyermekei mellett termett. Miután pedig elhelyezkedtek a csónakban, s a kicsik - már a gyerekek vissza-, bekéredzkedtek a vízbe testvérekéik mellé, hogy úszva közelítsenek az épülethez, az már inkább idilli képet mutatott.

- Mit keresett ez az ismeretlen nálunk? - fordult kérdéssel Franz feleségéhez, midőn már túl voltak az ijedtségen, és a baráti kézfogásokon. A nagyobb részt egyetemistákból, munkás fiatalokból álló bizottsági tagok örömeüknek adtak hangot a szerencsés kimenetelű, tragikus eset miatt.

- Neked ismeretlen volt, kedves - válaszolt Mary, hozzám azonban intim szálak fűzték Hollywood-i tartózkodásom idején. Bizonyára kellemetlen volt számára az eltűnésem, s most, hogy újból szárnyára kapott a hír, porondra léptem, utánam jött, hogy megfizettesse velem -

veled a veszteségeit. Így utólag visszaemlékezve, csak együtt, párban velem vitte ő is valamire. Eltűnésem után lecsúszott, s most igyekezett Ő is belekapaszkodni a forradalom szeke-
rébe - úgy gondolta: eljött megint az ideje, hogy velem sikere vigye nagyra törő ambícióit, vagy ha nem lennének hajlandó arra, hogy magam mellé vegyem, hát megfizeteti velünk háttérbe szorulását. Arra bizonyára nem is gondolt, hogy rá is fizethet. Mint embert sajnálom, de hozzá hasonló forradalmárookra nincs szükségünk. Talán, ha tudja, hogy a mi családi vagyonunk a forradalom aranytartaléka, másképp cselekszik, a történeteken azonban már nem változtathatunk.

- Megérdemelte, amit kapott - mondta a nőrsz felbátorodva. - Ha nem Ő, akkor a Miszisz, vagy esetleg közülünk többen is ott fekszünk a vízben.

- Okosan beszélsz, kedves - a magas, szőke fiú, aki kibogozta a csónak kötelét, majd elsőként ugrott, hogy segítséget vigyen, a lányhoz lépett és átölelte a vállát -, de te is hősként viselkedtél, mert ahogy átlökted a korláton ezt a pisztolyos gengsztert, az nem mindennapos cselekedet volt. Tán éppen ezzel mentetted meg a Misziszt, aki a jövő Amerikájának anyjaként fog bevonulni a történelembe, ha egyáltalán lesz még jövőnk. És most rátérhetünk jövetelünk céljára, ugyanis az államok forradalmi tanácsa úgy határozott, hogy a forradalom zászlajának tartott Mary nővérünket iktatja be az eltávolított elnök helyébe és mi azért jöttünk, hogy tudomására hozzuk, és magunkkal vigyük. Előbb azonban - de hol vannak a kicsik? - lenézett a vízre - egy pillanattal előbb még itt voltak barátaikkal, vagy ahogy Önök nevezik ezeket a kedves állatokat: testvérekkel.

- Őket nem kell félteni barátom - szólalt meg Franz -, gondolom azt akarta mondani: temessük el ezt a szerencsétlent?!

- Igen-igen, de a gyerekeik? Az a tetem már nem kér kenyeret, egy vagy két órával előbb vagy utóbb kerül a földbe, nem fogják tőlünk számon kérni. A kicsiket azonban fel kell készíteni az útra, ezenközben, látom rendelkezésünkre áll a markoló, majd mi kiszedjük a vízből ezt a gyászvitét és el is hantoljuk, hogy Önnek is legyen ideje a felkészüléshez. Tudom, nem szívesen hagyja itt népes családját - a delfinekre értette -, de a beiktatáson való részvételt sem hagyná ki. Tehát?

- Köszönöm barátaim - mondta Franz -, segítőkészségük a mi szűkebb családunk jellemzője. Látom feleségemben jó tanítómesterre akadtak, és amennyiben az a megtiszteltetés éri, hogy államok piederstáljára emelik, bölcs és szeretni is tudó anyja lesz a népnek. De elég a beszédből, mi kezdjük a készülődést, Önök pedig - lenézett a vízre, s mielőtt befejezhette volna az elkezdett mondatot egyik idősebb forradalmár közbeszólt:

- Mi lesz az állatokkal? Az első állami díjat ők érdemelnék, mi több: alapítványt kell létrehozunk, amely örködni fog, hogy a delfinek észlénynak kijáró megbecsülésben részesülnek, hogy vadászatuk a földkerekség valamennyi tengerében halálbüntetéssel sujtassék!

- Köszönöm barátom! - Franz megrázta a munkás kinézetű, de komoly, intelligens tekintetű forradalmár kezét -, szándékomban volt hasonló indítványt tenni, mivel Ön megelőzött, sőt - tetőzte az állami díj adományozásával, elállok szándékomtól. Persze - maga köré nézett - kérem, hogy az itt jelenlévő barátaink támogassák Önt a döntéshozatal alkalmával. Csengesen kedves - fordult ezután a nőrszhez - maga természetesen velünk jön, segítsen feleségemnek a kicsik felkészítésében.

- És ki marad az állatokkal? - kérdezte az előbbi forradalmár.

- Bocsánat - Franz megütközve nézett a kérdezőre. - Mintha Ön nevezte volna észlényeknek imént! De megnyugodhat, mert itt minden automatizálva van, még az etetés is! A dada elegendő egy személyben is ellátásukra. Ami pedig az őrséget illeti - fentről mesterséges szemek pásztázzák az öböl vizét és lézerrel semmisítik meg az ellenséges behatolót.

Amíg Franz néhány mondat erejéig megnyugtatta az aggodalmaskodót, előkerültek a gyerekek is, ezt követően a család bement az épületbe, a bizottmányi tagok pedig elkezdték a hulla kihalászását. Mivel a beiktatási ceremónia ezúttal nemcsak egyszerű székfoglalás lesz, mint legtöbb esetben volt: egy egész földrész társadalmi átalakulását fogja elindítani, nem sűrítjük a fejezet még hátralévő részébe, egy hosszabb értekezést igényel. Hagyjuk itt abba a morbid gondolatokat, melyek a tragikus eseményhez vezettek, váltsuk fel azzal a humoros ismerkedési szokással, mellyel az angyali generáció késői leszármazottainak asszonyai ingerelték a mi idős, de jó kondícióban lévő Pisti bátyánkat.

Lássuk tehát - a szárnyas emberek szőrös mellű, ugyancsak szárnyas, éppenséggel csúnyának sem mondható asszonyai előbb kis távolságból körbe mustrálgatták, majd melléje lépve elől-hátul tapogatni kezdték, mint a Jancsi és Juliska meséjében a boszorkány tette a gyerekekkel. Persze végül is a teremtés vesszejénél kötöttek ki. Forgatták, húzogatták, méricskéltek - más mérőeszköz híján egy bokorról vesszőt törtek, s azt ágyéktól a köldökig a hasfalra helyezték, ezt követően pedig Pisti hímvesszejéhez, amely földi értelemben abnormálisnak számított. Valószínűleg meg voltak elégedve, mert csettintettek a nyelvükkel és egyikük olyan közel hajolt hozzá, hogy Pisti megijedt:

- Te - kiáltotta el magát -, ha beleharapsz, szétrúgom az álkapcsolatot.

Az asszony azonban nem akart harapni, a szárnyak végén lévő, elszarusodott, hajlékony csontokkal addig-addig birizgálta, mígnem ágaskodni kezdett, s akkor az egész embert szárnyai közé fogta. Pistinek akarata ellenére hanyatt kellett feküdnie, ami pedig ott, a többiek szeme láttára történt a továbbiakban, az messze túlment Regina ölelésein: egy érett asszony telhetetlenségét kellett kielégítenie, s inkább ahhoz a vad, élehetetlen vágtához volt hasonlítható, amidőn a papnak álcázott angyal utána ment a gyóntatószékből, s penitenciaként hagynia kellett, hogy megerőszkolja. Csakhogy az akkor álmában történt, ekkor pedig a valóságban. Mikor pedig az asszony kielégülve szárnyaira dőlt, s az öreg az hitte, hogy vége, felállhat, akkor kezdődött igazán: sorra jöttek a többiek, hogy a már működésképtelen szerszámot legalább összevevessék saját hímneműjük szerszámával. Tudom - egyesek fintorognak jelen sorok tartalmán, pedig ami ott történik - szemforgatás ide, szemforgatás oda, az embernek nevezett teremtményt kíváncsi, nyugtalan természete tette, teszi a természet urává. De menjünk tovább - az egyik izzasztás után következett a másik: az asszonyok, hogy pótolják Pisti energiavesztését, egy közelben lévő romos helyiségbe vezették, ahol izzó köveken ujjnyi vastag hernyókat pirítottak.

- Látom a hernyó nemcsak a Csendes óceáni szigetek lakóinak csemegéje, ti is kedvelitek - mondta nekik Pisti - azok persze nem értették, hiszen hogyan is értették volna - sokan a földlakók közül sem tudják, hogy merre van Új Kaledónia, s még hátra volt átprogramozásuk is. De nem is figyeltek Pistire, ellenben szárnyuk szarus végével ügyesen kapkodták le az izzó bazaltról a pirosra sült kukacokat, majd egymást váltva tömködték a vendég szájába, ügyet sem vetve arra, hogy Ő öklendezve köpködi maga elé. Bizonyára azt hitték, hogy meg akarja osztani velük az ínycenc falatokat, s szemernyit sem hagyva veszni, mint a galambok csipegették a földről. Midőn pedig megelégtették az etetést - Pisti gyönyörűségére - egy keskeny folyosóhoz, de inkább repedéshez indultak vele, mely átvezetett a hegy ellenkező oldalára, ahol a südő nemzedék növényi rostokból összegubancolt labdával tekeszerű játékot űzött.

- No lám! - gondolkodott hangosan Pisti -, nem is olyan igazi úri gondúzás ez, ha ezek a nagyra sikerült denevérek is ismerik.

Az asszonyok ösztökélését, hogy csatlakozzon a játékosokhoz, fáradtságára hivatkozva elutasította: - különben is kinőttem már az efféle játékokból - mondta, majd kettőt is magához ölelvén elterült a százszorszéphez hasonló, apró virágokkal benőtt moha-ágyon. Ha nem lettek volna meztelenek, Szinnyei Majálisát reprodukálják. De hagyjuk a békés hangulatot árasztó jelenetet - úgy tartják: jóból is megárt a sok! Kövessük gondolatban ismét a Tejút rendszerben száguldó különleges felszerelésű űrhajót, Tina és Lehel expedícióját.

Az expedíció céljára vonatkozólag előbbi fejezetekben már megismerkedtünk azzal a feltevéssel, hogy ember egy fekete lyuknak nevezett, de tulajdonképpen a természetet stabilizáló, a teremtést állandósító ösközegben már újjászületett, vagy éppen megsemmisülésre készülő, feléje közelítő bolygóról, vagy általa veszélyeztetett naprendszerrel menekült, vagy szükség szerint menekül előre, vagy hátrafelé.

Hogy miként jutottak el a Tejútnak nevezett csillagrendszerbe, ha ismerjük az űrhajó energiaforrásait: a Kozmosz erővonalainak gyakorlati alkalmazását, a sebességet illetően nem igényel külön magyarázatot, de az űrhajó anyaga sem, mert egyik ismerete és gyakorlati alkalmazása a másik ismerete nélkül el sem képzelhető. Elismerem, hogy technika terén nagyot lépett előre a mi társadalmunk, azonban a Nap túloldalán élőkhöz képest a mieink csak kapisgálnak. Valamit mindig felfedeznek, mielőtt azonban elkezdődhetne annak gyakorlati alkalmazása a társadalom javára, mindig felüti fejét a földi ember örök ellensége: az egymással szembeni bizalmatlanság, a tulajdonlás, a miért te, miért nem én. Egyetlen szóval kifejezve: viszálykodás, amely aztán, mint már volt is róla szó, visszajára fordít mindent, amit az emberiség javára alkottak. Ez a tulajdonságunk valószínűleg földi adottságainknak tudható be, mert a Nap túloldalán élők, de még régebbi társadalmak tagjai sem birtokolhatták, mert akkor nem fejlődhetek volna a természet ismerete és a technika terén oly magas fokra, hogy szerkentyűiken egymástól távol eső bolygókra induljanak új településeket létesíteni. Vagy csupán felfedező útra, mint a mi Tinánk és Lehelünk. A nagy titok tulajdonképpen az, hogy honnét jöttünk, hol volt az emberiség bölcsője, mert az a tanmese, hogy Isten hat nap alatt teremtette a világot, s benne külön az embert, ma már csak gyerekeknek adagolható, na és egészen naiv felnőtteknek. Véleményem szerint a teremtésnek sosem volt kezdete és sosem lesz vége, egyidős a Teremtővel, aki azt mondotta Mózesnek: Én vagyok...! Ami azt jelenti, hogy öröktől van és örökké lesz, s Vele együtt a természet is. Esetleg más dimenzióban. Márpedig az örökbe minden belefér. Az ember is lehet tehát több százezer, vagy több százmillió éves. Ebben az esetben azonban bölcsője nem a Földön, de nem is a Nap túl oldalán ringott, hanem... De ne merüljünk fejtegetésekbe, hallgassunk oda inkább Tina és Lehel eszmecegerjére, Ők ugyanis már többet tudnak, vagy legalábbis közelítenek a titok nyitjához.

- Nem értem miért utasított bennünket a központi agy továbbhaladásra - mondta Tina lehangolódva -, hogy őszinte legyek, már beleringattam magam a hazatérés gondolatába. Jól érzem magam veletek, de ez a bezártság már kezdi sokkolni az idegeimet. Nekünk sem mindegy, a kicsiknek pedig még fontosabb lenne a szabadon áramló friss levegő. Nem vagyunk híján az oxigénnek, de ez a mesterségesen előállított mégsem ugyanaz, amit az erdők fái termelnek. Aztán megennék már egy szelet olyan igazi, tojásból kelt gyíkhúst is, frissen sültve. A tablettáktól émelyeg a gyomrom. Miért kell tovább haladnunk? Hisz a bolygó, amelyet érintettünk, már egy elhagyott településről vallott, s ha csak visszafelé menekülhettek eleink, akkor még abban az esetben sincs értelme továbbhaladásnak, ha újabb elhagyott bolygókra akadnánk.

- Kedves vagy! - Lehel magához ölelte a kedvét vesztett Tinát. - Emlékeztetek arra, hogy elutazásunk előtt is tisztában voltunk azzal, hogy küldetésünk nem lesz diadalmenet, sőt - azzal is számoltunk, hogy csak kristály állapotban jutunk haza majd valamikor. A vének nem a régebbi településre kíváncsiak, hisz abból még több is lehet előttünk - az ember létezésének a mikéntjére keresik a választ és a központi agy az útba ejtett bolygóról az általunk közölt adatok alapján megállapította, hogy az csak közbülső település lehetett, s már kultúrlényként lakták eleink egy nagyon távoli időben. Ne veszítsd el a türelmed, lehet, hogy hamarosan ráakadunk arra, amit keresünk, még nagyon távol van tőlünk a Kozmosz központi magja, nem kell tartanunk attól, hogy magába szippant. Ezenkívül feltételezem, hogy a tudat más dimenzióban is létezik, nemcsak ebben a testnek nevezett kotyvalékban, amit mi képviselünk és időben figyelmeztet a veszélyre. Ha a mi gyenge, múlandó testünk egyéniséget képviselő tudattal bír, elképzelhetetlen, hogy a végtelen térben kavargó mérhetetlen anyag ne rendelkezne nagyságához, mennyiségéhez méltó, ugyancsak egyéniséget képviselő tudattal. S ő, még a demarkációs vonal előtt figyelmeztet bennünket.

- Nekünk egy későbbi élettér felkutatása fontosabb, mint az, hogy hol és miként fejlődünk olyanná, amilyenek vagyunk.

Tinát egyáltalán nem győzte meg Lehel érvelése.

- Gondolnod kell arra, kedves, hogy a vének már az egyesülés utáni időkre terveznek - folytatta magyarázatát Lehel. - A Földön jelenleg a vagyoni és a vallási különbségek osztják meg az emberi társadalmakat, s ha mi kézzel fogható bizonyítékokat teszünk elibük, melyek megdöntik az eddigi elméleteket, könnyebb lesz szót érteni velük. Egyáltalán nem mindegy, hogy erőszakkal vagy erőszak nélkül megy végbe a nagy átalakulás. Több milliárd ember átprogramozása, hogy elfogadja a mi strukturális elméletünket, majd a gyakorlatban is alkalmazza, hosszabb időbe telne, és nem menne konfliktusok nélkül. Nálatok persze más a helyzet - nem zavarják zavaros elméletek, vagyoni különbözőségek az emberi kapcsolatokat. Egyetlen nagy család vagytok, azaz most már vagyunk. Valamennyiünket egyazon cél vezet: egységes, jóléti társadalom kialakítása. A Földön ezt lehetetlennek tartják, de mint mai álmom is rávilágít, ott is elindult egy egységes folyamat az egységesítés felé, ha érdekel, szívesen elmondom...

- Már hogyan érdekelne, kedves - Tina ráhajtotta fejét Lehel vállára -, minden érdekel, ami veled, velünk kapcsolatos, hallgatlak!

- Nos, tehát - kezdte Lehel - álmomban Mánausban jártam. Együtt voltunk ott annak idején, nem kell lefesterem előtted a terepet. Csak persze azóta sok minden megváltozott: a kis település várossá fejlődött, csupán a haciendát hagyták érintetlenül, na és - a kápolnává alakított kis hűtőházat. A hacienda közelében akkor volt banánültetvények eltűntek, helyettük egészen az őserdőig nyúló park fogadja a naponta ismétlődő csodákra váró tízezreket. Mondhatom jó munkát végzett Vincenzó atya, ügyesen kamatoztatta tőled kapott tehetségét a rákos betegek gyógyítása terén. A parkot félkörben átölelő épülettömböket abból a pénzből építették, amelyet a betegségükből kigyógyított milliomosok zsebéből emeltek ki. A nagyobb csoda azonban az, hogy a volt betegek nemcsak pénzüket fektették be a paradicsomnak elnevezett város beruházásaiba, csatlakoztak a naponta csöstül érkező hajléktalan, munka- és kenyérszükségletűkhöz, s velük egy családot alkotva költöztek be a frissiben felhúzott épületekbe. Mindezeket már az expedíció elindulása előtt hírül adták az ott elhelyezett szondák, az álombéli kép pedig sokszorosan felülmúlta, ténylegesen a paradicsomnak nevezett mennybéli országban éreztem magam. De csak pillanatokig, mert igazából még körül sem nézhettem, midőn megrázó képsor váltotta fel az előzőket: apósomat, a csuhájától megfosztott Vincenzó atyát, Bazíliót, majd sorban utánuk a család odamenekült férfi és női tagjait, láncra fűzve

hajtották egyenesen felém a marcona kinézetű katonák - mintha egyenesen a pokolból szalasztották volna Őket. Kétoldalt a különböző vallások főpapjai fehérben, feketében fennhangon mondták napi zsoltosmájukat, körülöttük füstölővel szaladgáló gyerekek - még most is érzem orromban az erős tömjénszagot. A menetet fényes, luxusautóikon heverésző, élveteg pofájú arisztokraták zárták.

- Hová hajtjátok ezeket a szerencsétleneket? - fordultam kérdéssel az egyik katonához.

- Nem látod azokat az oszlopokat? - akkorát köpött felé, hogy egy veréb is megfűrödhetett volna benne. - Kiszúrják a szemed! Bűbájossággal szédítik a népet, ezért halálra ítéltettek és elégetjük őket.

- És miféle bűbájossággal? - volt a következő kérdésem.

- Elvitatják Istentől a csodatevő erőt. Önállósították magukat az államtól. - Még mondta volna tovább, ahogy ott mellette lépdeltem, de eleget hallottam ahhoz, hogy felmérjem családunk kritikus helyzetét, s ellépve a katona mellől apósom mögé soroltam, hogy segítek, ha neki nem sikerülne kiszabadítania magát, még mielőtt az oszlophoz kötőznék.

- Miért nem semmisítitek meg ezt a gyülelést hadat, apuka? - kérdeztem. - Ha lelocsolnak és meggyújtanak benneteket, késő lesz! Ma már nem raknak máglyát, benzinnel pedig gyorsan megy.

Időközben az oszlophoz érkeztünk és a katonák kezdték kioldani a bilincseket, majd kötéllal az oszlophoz kötözni - elsőként apósomat, aki kihúzta magát és baráti hangnemben kérte a katonát, hogy jobb karját hagyja szabadon.

- Öreg vagy már - válaszolt a katona -, ha akarod, mindkét karod szabadon hagyom, úgysem menekülhetnél, mert ha más nem is, a golyó utolér. Tulajdonképpen sajnállak benneteket, de a parancsot teljesítenem kell!

- Jó, rendben van barátom, nem ellenkezem - mondta apósom - hozzám pedig: - Ezek a barmok azt hiszik, hogy a sátántól kaptuk a gyógyító erőt. Hihetetlen, hogy a szuper technika korában lehetséges középkori babonákkal sakkbán tartani, félrevezetni milliós tömegeket. Nagy hírű tudósok képtelenek elhinni, hogy a természet erőit alkalmazzuk a betegek gyógyításakor. Azt pedig még úgy sem, hogy távoli égitestek energiájából szükség szerint tudunk igénybevenni.

- Na, elég legyen, öreg - szólt hozzá a katona -, ha a tudósok sem értik, én hogy érteném. - Azt hitte, hogy apósom hozzá beszélt. - Inkább szállj magadba és készülj a halálra, mert ezektől - a főpapok felé intett - hiába vársz kegyelmet. Ezek is, mint mindenki más, a pénzembereket szolgálják.

A benzines autó akkor érkezett mellénk. A katona csapolt egy vödörrel és apósomra akarta önteni. A kanna azonban önállósította magát, kiszakadt a katona kezéből, s annak feje fölé emelkedve egész tartalmával ráborult.

- Sajnállak barátom - mondta neki apósom -, de ha ti nem mertek ellenszegülni parancsokaitoknak, kénytelen vagyok magam megvédeni és családomat. Állj félre, hajítsd el ruháidat, különben belőled lesz elsőként égő fáklya.

A katonának volt magához való esze, eleget tett apósom kérésének, ami inkább felszólítás volt. Anyaszült mezítelenre vetkőzött, miközben egyre hátrálva távolodott a kivégzőhelytől. A következő katona, aki Vincenzó atyát kötözte, hasonlóképp cselekedett, majd sorban utána a többiek is, mikor pedig az is futásnak eredt, apósom kinyújtotta jobbát, s az ujja hegyéből kipattanó szikra lángra lobbantotta azokat a katonákat, akik nem hajították el ruháikat. Az égő

fáklyák előbb lángfalat, majd lángtengert rögtönöztek az üldözöttek és az üldözők közé. De természetesen csak egyik oldalon, hogy a mieink sértetlenül elhagyhassák az ugyancsak lángoló oszlopsort, ellenben a menetet kísérő autókaraván belerohant a lángtengerbe, és egytől-egyik ott pusztultak. A halálra ítélekkel együtt megmenekült papok, katonák és civilek térden csúszva könyörögtek az életükért a város lakói előtt, akik áttörve a katonaság sorfalát rohamra indultak, hogy kimenekítsék szeretteiket, vagy ha azt nem is tudnák, megbosszulják halálukat.

Lehel álmának nagy része tulajdonképpen a Brazíliában végbemenő állapotokat tükrözte. A brazil kormányzat, a főpapság, valamint a Közép- és Észak-Amerikából odamenekült multik nyilván nem nézték jó szemmel az akkor már egész tartományra kiterjedő városállam önállósulását. Mozdósították a hadsereget, hogy ha szükséges erőnek erejével szerezzenek érvényt a központi kormányzat rendelkezéseinek. Az összeütközés a hadsereg és a városlakók között tehát valóság volt. Az is, hogy Mary akkor már az Egyesült Észak-Amerikai Államok elnökeként avatkozott be a harcokba, természetesen a városlakók oldalán. A továbbiakban a valóságot és az álmot már keverhetjük, mert a végeredmény a fontos, tehát:

- A kavarodásban - folytatta Lehel - nem lehetett tudni, hogy ki kicsoda, melyik táborhoz tartozik, mert az urak is pörére vetkőztek, hogy elkerüljék a bosszút. Így is ki tudja hogy végződött volna az összeütközés a tűzzel és vérrrel felavatott városiak, valamint a katonaság között, ha a legkritikusabb pillanatokban magukra nem vonják a figyelmet a fölöttük köröző amerikai repülőgépek. A felségjelből ítélve a mieink tudták, hogy csak Mary-ék lehetnek, s kihasználva a gépekre irányuló figyelmet, megpróbálták szétválasztani az összegubancolódott csoportokat, de nem sok sikerrel. A rendteremtés csak a Mary-vel érkező forradalmi gárdistáknak sikerült, s akkorra persze az életben maradt főpapok kérésére megérkezett a katonaság visszavonására vonatkozó felszólító parancs is, de a főpapoknál is többet nyomott a latba, hogy a brazil kormány nyilván nem kívánt összeütközésbe kerülni sem az új észak-amerikai, sem azzal az ismeretlen, de annál hatásosabb hatalommal, amely a bűbájosokat is kimentette szorult helyzetükből.

- A továbbiakban csak Mary szavaira emlékszem - Lehel mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta volna -, ugyanis közvetlen mellettem ölelte keblére apósomat: Drága apuka - mondta - nálunk már az új rend érvényesül! A forradalmi tanács rendeletet alkotott az egész nemzetre vonatkozó családi struktúra bevezetéséről. Nincs többé szegény és gazdag: a mi kis családjunkban alkalmazott és bevált közvetlen testvéri kapcsolat az irányadó. Nem tűrjük többé, hogy néhány hataloméhes szélhámos milliókat küldhessen halálba, avagy boszorkányosdit játsszon, mint itt is tették.

- Még jó, hogy csak álmoképek voltak - jegyezte meg Tina -, de jó lesz, ha felkészülünk a legrosszabbra is, mert nem valószínű, hogy áldozatok nélkül megtörténik az átalakulás. Túl nagyok az ellentétek a Földön!

- Igaz! - mondta Lehel - már gondoltam arra, hogy az álmokép lehet valóság is! Nem bánám, ha visszafelé tartanánk. Rég nem kaptunk semmi érdemleges hírt a Földről, és ki tudja - a tőke urai részéről megnyilvánuló közöny, vagy a kizsákmányoltak részéről halmozódó bosszú, milyen katasztrófát fog előidézni, vagy már meg is történt az összeütközés és akkor...

- Odanézz, kedvesem! A radarernyő! - Tina ijedten kapott Lehel karja után. - Mit jelenhet ez? Meggondolták magukat otthon, vagy honnét érkeztek ezek a jelek? - A radaron többször egymás után megjelent a felírás: Stop, stop, stop!

Kim, aki éppen figyelőben volt, átszólt hozzájuk:

- Mitévők legyünk? Előre, vagy hátra?

- Egy pillanat - mondta Tina -, kapcsolj a központi agyhoz!

- Megszűnt az összeköttetés - szólta vissza Kim -, átmentünk a központi agy hatókörén. Egy másik dimenzióba érkeztünk, vagy nem is tudom. Valami vagy valaki akadályozza továbbjutásunkat, de figyeljete a képernyőre! Ennek már a fele sem tréfa! - A képernyőn új felirat jelent meg: Ember vissza! Ha átmentek az élet és a halál demarkációs vonalán, többé nem lesz számotokra visszatérés! Az űrhajó irányíthatósága megszűnik! A központi mag foglyai lesztek míg meg nem semmisültök!

- Ki vagy, hogy ily felvilágosítással szolgálhatsz? - Lehel ajkáról szinte önkéntelenül fakadt a kérdés.

- Mindegy, hogy minek neveztek, de imént te pontosan rátapintottál létezésem szükségszerű voltára: az egyetemes világ tudata vagyok! Mielőtt azonban mást is kérdeznél, forduljatok meg. A természet törvényei örök időkre vannak megszabva, azon belül önmaga rendelkezik: annyit enged megismerni magából nektek is, amennyit biztonsága veszélyeztetése nélkül megengedhet.

- Miért figyelmeztetsz bennünket a veszélyre? - volt Lehel következő kérdése, miután Kim hátra arcot csinált az űrhajóval.

- Mert a szándék, ami ösztönöz benneteket, nincs ellenemre. Továbbá, becsülöm bátorságotokat! Ti vagytok az elsők a tudattal rendelkező teremtmények közül, akik idáig merészkedtetek.

- Nem a bátorság hajtott minket - mondta Lehel -, sokkal inkább az engedelmesség.

- Ebben az esetben még inkább kiérdemeltétek a figyelmeztetést, továbbá tudatni kívánom veletek, hogy ebben az irányban nincs értelme további kutatásnak. Az ember kialakulásának bölcsője már rég beleolvadt a nagy kohóba. Vegyétek tudomásul, hogy az anyaghoz kötődő tudatos lények közül egyedül ti, vagyis az ember képes kitérni a természet körforgásának szabályszerűen bekövetkező változásai elől. Ezt a képességet tökéletesítsétek! Búcsúzásul pedig fogadjátok meg tanácsomat: mindig a természet körforgásával ellentétes irányban haladjatok, ha szükségessé válik a helyváltoztatás, de még sokáig élhettek jelenlegi bolygótokon, ha nem siettetitek az élet kipusztulását.

- Mi természetesen hisszük, hogy a nagy természet tudata vagy, s az sem titok előtted, hogy tőlünk távol áll sebet ejteni rajta, sőt - az eddigi sebeket is gyógyítani szeretnénk! De miért írásjelekkel léptél kapcsolatba velünk, ha egyszer szándékaink építő jellegéről meggyőződteél?

- Mert én más dimenzióban létezem, mint Ti. Olyan vagyok a nagy természet számára, mint számotokra a levegő: láthatatlan és mégis mindenütt jelenlévő. Mivel minden eleve pontosított szabályok szerint megy végbe, csak akkor jelentkezem, ha szükségét látom, mint jelent esetben is! Ami pedig a természet megóvását jelenti, biztosítlak benneteket arról, hogy semmi sem kedvesebb nekem, és nem maradok adósoatok, de nem hagylak magatokra. Együtt szállunk harcba azok ellen, akik pillanatnyi előnyökért feláldoznák a jövőt! És most jó utat! Majd jelentkezem ismét, ha érzékelhető módon akarok veletek tudatni valamit.

A képernyőn megszűntek az írásjelek, s Lehel, mintegy büntudattal kérte:

- Csak egy pillanatra még, Uram! Hiszen meg se köszöntük figyelmeztetésedet!

- Dehogy nem fiam! Eleget tettetek felszólításomnak! - E szavak azonban nem a képernyőre íródtak, ott zakatoltak saját tudatában. Végül is - gondolta - mintegy a sugallat folytatásaként: nem váltunk el egymástól, velünk van anélkül, hogy tetszetős formában mutatná magát, de nincs is arra szükség, hiszen, bár csak csipetnyi része vagyunk mi is a nagy természetnek! Tudatunk, ha akarná sem függetleníthetné magát tőle.

- Mi a véleményed - kérdezte Tina szorosán hozzá bújva. - Jelentsük a központi agynak, hogy hazafelé tartunk?

- Szerintem már keresnek bennünket - mondta Lehel -, ha beérkezünk a központi agy hatósugarába, úgy is leolvassák gondolatainkat. Foglalkozunk inkább a kicsikkel. Az utóbbi időben eléggé elhanyagoltuk őket. Hazafelé talán több gondot fordíthatunk rájuk, ha csak nem kapunk utasítást a ki tudhatja mikor elhagyott bolygó teljes külső-belső feltérképezésére. Persze - valószínűleg a vének is megszívlelik a tanácsot és a naprendszerünk vonulásával ellentétes irányba kell folytatnunk a további kutatásokat.

- Egyetértek veled, kedves - mondta Tina -, de beszéljük meg a többiekkel is a történeteket - az expedíció többi tagja az űrhajó laboratóriumában dolgozott a jelenés idején -, együtt bizonyára könnyebben fejthetjük meg a képernyőre írt szöveget.

Tina és Lehel átmentek az űrhajó tanácstermébe, mi pedig egy gondolattal lépünk vissza, na nem a Földre, előbb nézzünk utána: sikerül-e felkészíteni a fellelt szárnyas embereket a jelenések könyvében megírt szerepre.

A bazaltpalota és a palota völgy lakói néhány órára megszakították napi elfoglaltságukat, egymás hegyén-hátán ott tolongtak a folyó két oldalán táborozó űrhajók között. Valamennyien: kicsik, nagyok kíváncsian várták a szárnyas embereket szállító űrhajókat. Az öregeknek nem volt újdonság a repülő ember, a húsuk ízére is emlékeztek, még az odisszea előtti időkből. De már akkor, mint ritka fajt tartották nyilván, sőt közvetlenül a várt, de be nem következett katasztrófa előli menekülés előtt már egyetlen példányt sem találtak, pedig a felszín közelében repülő alkalmatosságaikkal a felszín alá is mélyen beláttak. Tényleg csak a véletlennek tudható be, hogy néhányuknak sikerült eltűnni a fejlődési folyamat sokkal magasabb fokán lévő, már abban az időben lézer technikával rendelkező fajtestvéreik elől.

A fogadásra természetesen Wanda is kijött a palotából. Számára, vagy inkább a kis királynő számára emelvényt rögtönöztek, amelyen rajtuk kívül még a régi időkből visszamaradt néhány vén is helyet kapott, s míg az űrhajó érkezésére vártak, felelevenítették a még régebbi könyvekből ismert legendát, az angyalokhoz fűződő genetikai rokonságról.

- Arról nem tesz említést a krónikás - mondta az egyik öreg -, hogy szárnyakkal bíró, testes lények lettek volna, azt azonban nyomatékkal aláhúzza, hogy az ember tudati világa a velük való kapcsolatból származó genetikai örökség. Hogy aztán a tudat tudja-e függetleníteni magát a testtől? Annyit már a várható tragédia előli menekülésünk előtt ismertünk, hogy a kristályosítás vagy a fénné válás által nem veszítjük el tudatunkat, és nincs is degeneratív hatással rá. Ami pedig az angyali generációra jellemző erős testalkatot illeti, továbbá az ismeretekkel szembeni fogékonyabb agyat, valószínűleg a magasabb rendűség, esetleg más dimenzióbeli sajátosságból eredeztethető. Szerény véleményem szerint, az anyagi világon kívül létezik egy tisztán tudati világ is! Mi e kettő kompozíciója vagyunk! Egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy ezek a szárnyas lények is az angyali generációval hozhatók össze, de hogy rokon faj, azt igazolja az a tény, hogy a Reginának elnevezett amazon agyának átprogramozása a remélnél is jobban sikerült.

- Akár így, akár úgy - szólt közbe Wanda -, nekünk a földiek miatt szükséges szárnyas angyalokat kreálni. Ott ugyanis már a legrégebbi időktől szárnyakkal ábrázolják Őket egy mennybéli ország lakóiként, sokan azt sem vitatják, hogy bár látható, fogható külsővel nem rendelkeznek, bármikor és bárhol a kívánt külsőt ölthetik magukra. De ha a központi agy közreműködésével végrehajtott átváltozásainkat figyelembe vesszük, akkor nincs is min csodálkozni.

- Az asszonyok és lányok egészen oda vannak Pisti bátyánk döntése miatt - szólalt meg Mú Wanda mögött -, már most is hiányolják az öreget, mi lesz később?

- Majd ha megpillantják a szárnyas hímek szerszámát, megnyugszanak - mondta Wanda. - Nekem már volt szerencsém megbámulni, nem irigylem lányainkat, de nem is óhajtok közelebbi kapcsolatba kerülni velük. Természetesen a szerszámaikra értem.

- Ezt a témát tegyük egyenlőre talonba - szólalt meg egy másik öreg, ugyancsak a régi időkből -, ellenben mit fogunk tenni, ha tényleg egy elfajzott angyali garnitúrával hozott össze bennünket a sors és a regeneráció útján olyan sejtmutációt indítunk el bennük, amely az eredeti angyali magasabbrendűséget állítja vissza, s bosszút akarnának állni régebbi sérelmeikért, mert hisz nem indok nélkül bujdosnak előlünk. A tőlünk való félelmet örökölték az elődöktől.

- Erre, látjátok, eddig nem is gondoltam - jegyezte meg Wanda -, de ebben az esetben bocsánatot kérünk tőlük, továbbá - nem minden indok nélkül adtam össze Pisti bátyánkat Reginával. Azáltal pedig csak nyerhetünk, ha a magasabbrendűségből eredő információs anyaggal mélyebbre tekinthetünk a természet előttünk még ismeretlen titkai közé.

- Igaz! - hagyta helyben az előbb szóló öreg -, de nem árt, ha már előre felkészülünk egy nem várt fordulatra is! Én, aki az agysejtek között turkálók, mindenesetre figyelni fogom őket. A központi agy olvasni fog ugyan gondolatainkban, csakúgy, mint a miénkben, de előfordulhat, hogy azt is dezorganizálni tudják!

- Ezt azután, hogy kislányom születésekor a kötelékeitől általam szabaddá tett rab, hálája jeléül, mielőtt elmenekült volna, világra segítette a kis királynőt, fel sem tételezném róluk. Én ugyanis azt tartom: aki hálára képes, az szeretni is tud, méghozzá önzetlenül.

- Csatlakozom véleményedhez, kedvesem - mondta Mú -, abban az állapotban nyugodtan szálláshelyükre röpíthetett volna, és ha őket meg is találják, te és kislányunk már... De ne beszéljünk erről, mert még a gondolata is rémülettel tölt el. Különben, nézzétek! Ott jönnek, s ha minden reményeink szerint történik, rövidesen megtudjuk a választ, az általatok felvetett kérdésekre, de Regina magatartásából ítélve, én nem tartom Őket gonosznak, vagy mint a Földön mondanák: rossz angyalok leszármazottainak. Ha bármi módon kötődnének azokhoz, elődeik sem hagyták volna felzabáltatni magukat.

- Ez is igaz - szólott ismét az öreg -, de várjuk ki a pillanatot, amikor már tévedést kizárva mondhatunk véleményt róluk. Most pedig tartasuk nyitva szemünket, mert akárhogy vesszük, nagy nap ez a mai: több százezer, esetleg több millió év után találkozik két rokon faj - az egyik túl civilizált, a másik megrekedt valahol, valami által a fejlődési folyamatban. A kettő rokonságát vitathatatlanul bizonyítja az agy alkalmazkodása a tudat befogadására, a továbbiakat majd meglátjuk! A szárnyaknak is meg van az előnyük, de alkotni velük nehézségekbe ütközik, kéz és szárny együtt viszont akadályozná egymást, tehát egyik fölösleg. A földiek megrendszabályozása után kiiktatjuk a szárnyak képzését szolgáló kromoszóma részecskéket, de helyesebb az átalakítás szót használni, mert átlépve egy hosszú fejlődési folyamatot, mindjárt fogamzás után a kezek mutációját indítjuk el.

- Leállíthatnád magad - szólalt meg a Wanda mellett ülő középkorú hölgy, s mivel tudjuk, hogy náluk a női nem viseli a kalapot, nem csodálkozhatunk azon, hogy az akadémia kiváló professzoraként az anyakirálynő mellett, a kis királynő felügyeletét látta el. - A megfelelő időben - folytatta - előadhatod kételyeidet, most azonban ne kösd le figyelmünket kellően meg nem alapozott sejtéseiddel. Helyesen mondtad imént: nagy pillanat ez a mostani! Hát jegyezzük meg, vessük emlékezetünkbe a legkisebb mozzanatát is!

Az úrhajók időközben leereszkedtek a számukra üresen hagyott térségre, s az oldalfalba behúzódó ajtó nyílásában megjelent Regina, majd nyomban utána a hímnemű szárnyasok népes csapata.

- Nézzétek, milyen daliás legények! - egy másik, már eléggé ráncos képű, ugyancsak akadémikus hölgy jegyezte meg - hát nem kár lenne pecsenyét sütni belőlük? Megmagyarázhatatlan, hogy hozzánk való hasonlóságuk ellenére fel sem merült bennük annak idején, hogy testvéreink húsát esszük.

- Nem szeretnék ismételtlen hasonló megjegyzést hallani - mondta Wanda, majd végighordozta félre nem ismerhető tekintetét az emelvényen ülőkön. - Adjátok tovább - folytatta -, aki pedig akaratumk ellenére vét a testvéri szeretet mindenek fölött álló törvénye ellen, azt fogadás utáni tanácsülésünkön javasolni fogom a nap kráterba ömlő folyóba vetni!

- Helyesen szóltál húgom - mondta az először megszólaló öreg -, ha nem járnánk sikerrel velük, mint rokon fajt, akkor is kötelességünk lesz felkarolni őket! Nagyon kell vigyázzunk a velük való kapcsolattartást illetően, mert a tudat kezdeti stádiumában sokkal érzékenyebb, sérülékenyebb az ember, ők pedig még igencsak primitív állapotban leledzenek.

- Köszönöm - Wanda gyengéd mosollyal honorálta az öreget, majd: - Úgy látom, hogy húgom, Regina, egyenesen felénk irányítja lépteit. Állva és főhajtással fogadjuk őket, hogy első pillanattól nyilvánvaló legyen, miszerint barátsággal és nem ellenséges szándékkal viszonyulunk hozzájuk.

Wanda épphogy befejezte, a jövevények az emelvény elé érkeztek, s mintegy vezényszóra - Regina útközben gyakoroltatta velük - féltérde ereszkedtek, majd a maguk nyelvén köszöntötték a kis királynőt, valamint az üdvözlésükre megjelenteket. Wanda, karján kislányával, Krisztinával, lelépett az emelvényről, csókkal köszöntötte Reginát, majd intett a többieknek, hogy álljanak fel, s szemlátomást kereste közöttük azt a férfit, aki megszabadulván kötelékeitől világra segítette kislányát. Miután pedig rátalált - nem volt könnyű a felismerése, mert csak egyetlen egyszer, akkor is szülési fájdalmak közepett látta - hozzálépett, főhajtással köszöntötte, aztán lábujjhegyre állva egyik karjával lehúzta fejét, homlokon csókolta, s valamit súgott a fülébe anyanyelvén, mert természetes, hogy az Ő memória egységeit is feltöltötték a Reginától hallottakkal. Az idegen megértette, szárnyait Wanda és a kislány fölé emelve valamit motyogott, úgy tetszett, mintha húséget esküdött volna, mert a következő mozdulattal szárnyai közé vette őket, de úgy, hogy alig lehetett valamit is látni belőlük. Amidőn pedig kibontakoztak, a kislány átkerült az idegen behajlított szárnyára, s oly nyugodtan ücsörgött, mintha oda teremődött volna. Tán tikos kapcsolat keletkezett hármójuk között a szülés levezetése közben? Mindenesetre Wanda, a többiek nem kis meglepődésére, kézen fogva, a szárnyassal együtt indult vissza előbbi helyére. Mielőtt azonban a dobogóra léptek volna, az emelvény oldalánál várakozó vagy két tucat szűz egyike sárkánygyíkbőrből készített előkét kötött a férfi derekára. A nagyobb meglepődés azonban ezután következett: a kislány elhárította a felügyeletével megbízott professzornő feléje nyújtott kezét, belekapaszkodott a szárnyas ember hajzatába és erősen arcához simult. Miután pedig az édes mamája kísérletét is, hogy visszavegye, szívszaggató sírással utasította el, maradt a szőrös képű, de alapjába véve gyengédnek tűnő idegennél, aki, mivel szárnyai akadályozták a leülésben, az anyakirálynő mögé állt. Az erős, vaskos izomzatú férfi, gyermekkel a szárnyán, Michelangelo alkotásaihoz hasonlított. A dromedár, ápolatlan külsőt megszépítette szemének sugara.

Mire a dobogón rendeződtek a helyek, a szüzek is felkötötték a nagy társadalom egyetlen öltözékét a vendégségbe jött férfinépség derekára - nők, férfiak egyaránt szalagokra hasogatott sárkánygyíkbőr köténykét viseltek szeméremrészük előtt - természetesen Reginát sem hagyták

ki - tudjuk, hogy övéire akadván lemeztelenítette magát, s csak a királynői méltóságát jelképező diadémot hagyta homlokán. A felsorolt előzmények után elkezdődhetett Regina részéről a vendégek bemutatása, utána pedig a rövidre fogott, inkább csak tisztelgésnek tetsző beszéd:

- Íme - kezdte -, eleget tevén kéréseteknek, elhoztam népem felnőtt férfi tagjait, hogy hódolatukat tegyék a kicsike királynőtök előtt. - Mélyen meghajtotta magát, míg a férfinépség arccal a földre borult. - Mivel bátyám - a dobogón állóra mutatott -, majd az én elfogásom után nem bízhattak bennetek, elbujdostak és csak hosszú keresés folytán akadunk rájuk, továbbá: csak nagy rábeszélésre és Pisti bátyátok, élettársam túszként való hátrahagyása árán voltak hajlandóak velem jönni. Az itt látottak, valamint a kis királynő ragaszkodása bátyámhoz elegendő biztosítékot nyújt számunkra, és tapasztalván a bennem végbement változást, sorstársaim is alávetik magukat a beígért memóriaegységek beültetésére. Gondolom, az enyémhez hasonló sikerrel fog végződni, s azzal együtt az utóbbi időben általatok is tapasztaltak benneteket is meggyőzhetnek arról, hogy mi is egy magasabb rendű fajhoz tartozunk, és kár lenne testünk anyagát étkezési célra felszolgálni. Amennyiben a művelet eredményével Ti is, mi is meg leszünk elégedve, a férfiakkal visszamegyek a telephelyre és elhozom az asszonyokat, velük együtt persze a gyermekeket és a fiatalabb nemzedéket. Három úrhajó ehhez a szállítmányhoz is elegendő lesz, de nem húzzuk az időt, lássunk munkához. Velük könnyebb lesz, mint velem, nem fognak tiltakozni a beültetés ellen. Javaslom: kezdjétek a bátyámmal, ugyanis eddig Ő volt nemzetsége feje és nem közömbös számunkra a memóriaegységek beültetése utáni magatartása.

- Kedveseim - Wanda felállt, de így is legalább két fejjel alacsonyabb volt a mögötte álló, Kerubnak elnevezett szárnyas hímnél -, ez a találkozás veletek az élet szinte valamennyi területén megváltoztatta eddigi felfogásunkat. A régmúltban történtek felett már hiába siránkoznánk. Örülünk és vigadjunk a felismerés felett: három, a fejlődési folyamatban különböző szinten álló, ugyanakkor minden valószínűség szerint egy töről fakadó faj, de inkább egyetlen fajhoz tartozó három fajta találkozott - gondolok a Földön lakó testvéreinkre is. Többé nem kell tartanunk egymástól, ez persze egyelőre csak rátok és ránk vonatkozik, mert a Földön most folyik a jó és a rossz döntő ütközete, amelynek befolyásolására szeretnénk igénybe venni a Ti segítségeteket is. Hogy együttes fellépésünk eredményes legyen, előbb velünk egyenlő szintre kell emelkedjétek. Sok-sok évezred kínkeserves tudományos kísérleteinek eredményeit kapjátok egyetlen besugárzással. Furcsának fogjátok találni, hogy saját emlékeztetetek mellé egy rakás eddig soha nem látott, hallott idegen egység rakódik, de mindenképp előnyötökre szolgál, mert a tudással együtt kapjátok az alkalmazásához nélkülözhetetlen intelligencia szintet is. A különbséget köztünk csupán a kezek és a szárnyak fogják jelenteni. Meg van rá a lehetőség, hogy azt is kiküszöböljük, hiszen a sejtmanipuláció révén beavatkozhatunk a természetes folyamatokba, de egyelőre a szárnyakra nagyobb szükségünk van, mint a fejekben lévő, vagy automatikusan besugározható elméleti tudásra. Földön élő testvéreink még inkább hajlanak a misztikum felé, s ti megjelenésetekkel nagyobb hatást gyakorolnátok rájuk, mint mi az övékénél hasonlíthatatlanul nagyobb technikai fölényünkkel. Mivel azonban az általam elmondottakat közületek csak királynőtök érti, megköszönöm irántunk tanúsított bizalmatokat, és kezdődjék a nagy művelet, amellyel az evolúció lassú fejlődési fokozatait átlépve a mi szuper civilizációnk egyenjogú tagjai lesztek. Utolsóként, mivel Ti is feltételhez kötöttétek idejöveteleteket, nekünk is van mindahhoz, amit elmondtam egyetlen feltételünk és pedig: Ti az átprogramozás után békében hazamehettek asszonyaitokhoz, gyermekeitekhez egy fő kivételével - Regina bátyját, Pisti bátyánkért cserében, itt tartom magam mellett, amíg valamennyien át nem költöztök hozzánk. Utána maga dönti el, hogy mellettem marad, vagy nem, ő ugyanis a kis királynő világra segítéséért egyes egyedül, különleges elbánást érdemel, s mint

láthatjátok Ti is, a gyermek ragaszkodik hozzá. Az átköltözést hozzánk persze csak arra az időre értette, amíg közös erővel elfogadható állapotba hozzuk jelenlegi táborhelyeteket, amelyet valószínűleg egy nagy rengés pusztított el. Utána természetesen, mint két testvérnép, állandó kapcsolattartás mellett, békében és szeretetben, egymást segítve haladunk a számunkra kijelölt pályán, vagy egy néppé olvadunk össze, egy királynő gyermekeiként. Most pedig - hátrafordult - akkor veled kezdjük - felnézett a kislányt ölelő dromedárra, aki megértette a feléje irányuló tekintetből az asszony oldhatatlan vágyát: megismerni és megkapni őt! De mintha a kislány is megértette volna, mert midőn az idegen - számára nagyon is ismerős - lehajolt, hogy átadja, már sírás nélkül kapaszkodott a feléje nyúló anyai karokba.

- Kísérd őt - szolt Wanda Múhoz -, szeretném, ha a memóriaegységek beültetésénél Te is jelen lennél. - Mivel Mú láthatólag húzódozott, még hozzátette: - Kedvesem, a lányunk választotta Őt, nem én, a királynő akarata pedig szent és sérthetetlen!

E szavak elhangzása után jelezte, hogy a fogadást befejezettnek tekinti, majd lefelé indult az emelvényről, leérve pedig magához karolta Reginát. - Aki végzett - mondta neki - teljes biztonságban járhat-kelhet itt, a visszaindulásig. Örüljenek és vigadjanak a mieinkkel együtt! Mától kezdve itt minden a rendelkezésetekre áll, még asszonyaink és leányaink is. Legalább felgyorsul az újabb angyali nemzedék szaporodása!

A szárnyas férfiak, kerek százhetven fő, mindegyike legalább érinteni akarta a kis királynőt, Wanda pedig hagyta, de a kicsike is tűrte, sőt - játékosan belekapaszkodott bozontos szakállukba, belemarkolt a mellüket borító, sűrű szőrzetbe, ahogy kézről-kézre adták egymásnak. Ezenközben az asszonyok és lányok is elkezdtek a válogatást - előre kinézték maguknak, hogy melyikükkel kezdeményezzenek a besugárzás után. Mivel a monogámia náluk ismeretlen fogalom volt - még a királyi családban is - volt keletje az izmos, dromedár termetű, szárnyas férfiaknak.

Hogy a besugárzás milyen sikerrel járt, valamint a nagy társadalom tagjai és a szárnyas emberek kapcsolata miképp alakult, azt most ne boncolgassuk, a prelúdiumból lehet következtetni a fináléra is, ellenben Lehel álma folytán kicsit előre ugrottunk Mary sorsát illetőleg, mert már mint az Egyesült Amerikai Államok legújabb elnöke akadályozta meg családtagjainak kivégzését Mánausbán, azaz: a Paradicsomról elnevezett városban. Azt ne vitassuk, hogy a legújabb kori inkvizíció szörnyű bűnét a család tagjai természetes erőforrásaikkal is meg tudták volna akadályozni, ragaszkodjunk a tényekhez: Mary gépének érkezésekor már lángokban állt a feszítsd meg-et harsogók és a kivezényelt katonaság: a fizetett bérenc és a szolgaként engedelmeskedők serege! Az ő személyes megjelenése az egész latin amerikai földrész lakosságát kiragadta az ottani és az oda menekült finánciók urainak, valamint az ájtatos álarcmögé bújt fekete hadsereg inkvizícióra éhes főkorifeusainak kezéből, s a továbbiakban már nagyobb véráldozat nélkül ment végbe ott is a nagy átalakulás, ráadásul aki ismeri az ottani viszonyokat, az nem csodálkozik azon, hogy alsó papság zászlai alatt. Most pedig, mivel az álom megelőzte a valóságot, lépünk vissza Mary eskütételére, majd székfoglaló beszédére, mert az egész földi társadalom számára tanulságos: miért éppen a legerősebb, szuper hatalomként ismert Észak-Amerikai Egyesült Államokban lobbant lánggra az egész Földön végigsöprő világforradalom szikrája?

Röviden tudnánk válaszolni a kérdésre: mert ott volt a legszembetűnőbb, a legnagyobb szakadék a javakban dúskáló elit és a lecsúszott közép, majd a már egészen ellehetetlenül alsó réteg között. De halljuk Mary szájából, aki befutott színésznőként jól ismerte az amerikai nép törésvonalait, a mélyben végbemenő lassú izzást, mely aztán tüzet okádva tört felszínre. Persze csak a fontosabb momentumokat idézem fel:

- Kezdhethnénk sokkal előbből is - mondta a lelkesen ünneplő több százezer főnyi, vagy inkább több milliónyi hallgatóságnak - a Fehér Ház előtti térség zsúfolásig megtelt, s mivel az egész várost valósággal előzönlötték a felfegyverzett forradalmárok, a városszerte sűrűn elhelyezett hangszórók harsogták Mary szavait -, de van nekünk is éppen elegendő bűnlajstromunk az emberiség ellen elkövetett gaztetteinkről! Elsőként talán az őslakó indiánok kipusztításával foglalkozzunk: volt e joguk pionírjainknak ahhoz, hogy életlehetőségeikkel együtt az életüktől is megfosszák a talán már a vízözön előtti időkben ide települt indiánokat? Tudom, hogy egymás ellen is viseltek háborút a különböző törzsek, a keresztvízben megmártózott eleinknek mégis fegyver helyett a szavak erejével kellett volna kezdeni, hisz a primitív népek általában naiv jóindulattal fogadták a náluk csak kevéssel is műveltebb betolakodókat, terület pedig volt akkor még bőséggel. Már akkor fegyveres hódítás helyett a szeretet jegyében egymást segítve, a különböző népek egymásba olvasztásával kellett volna kezdeni. A sokszínűség talán egy humánusabb fajtát eredményezett volna. Ez a romlatlan, szűz terület alkalmas lett volna az egyetlen nagycsalád kialakítására, amire most hitet teszünk. Egyetlen ösztönös állat sem gyilkolja a saját fajtáját, akkor miért teszi a tudattal rendelkező ember? Miféle Isten képmásai vagyunk mi, hogy a magasabbrendűségünket egyre intenzívebb fegyverek készítésére használjuk, egymás kiirtása végett? De maradjunk csak Amerikában: az amerikai nagyság háttérében a kegyetlen népirtás mellett, a még kegyetlenebb banditizmus szedi áldozatait még napjainkban is. Az államgépezetbe beépült maffia nem ismert könyörületet senkivel szemben. A szabad piacnak elkeresztelt rablógazdálkodás áldásait csak a néhány millió tőkés és az őrizetükkel megbízott gorillák, bérgyilkosok élvezték eddig. Ámde nagyon tévednek azok a közgazdászok, akik azt állítják, hogy az emberek különbözősége miatt nincs alternatívája a gazdasági versenyre épülő tőkés társadalmi rendszernek. Mi rövid idő alatt be fogjuk bizonyítani, hogy igenis van! Ennek érdekében családi tulajdonba vesszük államunk összgazdaságát! De jól jegyezzétek meg: nem állami, családi tulajdont mondtam, amely merőben különbözni fog az eddigi, kudarcot vallott próbálkozásoktól. Tudom, egyesek egyenlőségjelet tesznek a kommunista és a mi kommunáink közé, ezek megnyugtatóására közlöm, hogy a forradalmi tanács törvényt alkotott, amely szerint a házárdöröket, a csaló, naplopó elemeket, azokat, akik embertársaikat kihasználva akarnak ezután is boldogulni, a tettenérés pillanatában likvidálni kell. A forradalmi gárda minden egyes tagja egymagában rögtön ítélő bíróság is! Hogy azonban ne történhessenek visszaélések, a hatáskörét túllépő gárdatagra ugyanúgy vonatkozik a törvény, csak őt a forradalmi tanács kihelyezett sejtjei likvidálják. A törvény alulról felfelé kiterjed magára az elnökre is, őt is likvidálni kell nemcsak törvénszegés esetén, akkor is, ha a törvény megszegőinek érdekében mentési akcióba kezd! Tehát nagy- és kiskapu lezárva, a jövő családi társadalmában csakis becsülettel, az emberi értékek tiszteletben tartásával lehet és fogunk is boldogulni. Azoknak, akik a tengereken manőverező flottáinkban bíznak, innét üzenem, hogy a régi idők soha nem jönnek vissza. Az egyszerű nép felismerte, hogy a győztes háborúk után neki csak a halál, jobb esetben egy vagy két mankó jutott osztalékul. Az első, de még a második világháborúban is volt némi lelkesedés. A koreai, a vietnámi, majd az olajsejkek háborújában azonban csődöt mondott a katonai morál, ahol tudtak, szökdöstek katonáink, mert egyre világosabb volt előttük, hogy számukra értelmetlen az öldöklés. A még vacilláló katonai vezetők vegyék számításba azokat a földönkívüli barátainkat, akik megsemmisítették Európa nyugati államainak haderejét, a jelenleg figyelő szemük azokra irányul, akik a szűk elit érdekében semmitől sem riadnának vissza, ha azzal sikerülne visszaállítaniuk a régi, hierarchikus rendet. Vége az istenségek uralmának! Istenből egy is bőven elegendő! Ez a Föld az összemberi társadalomé, s minden embernek ugyanazok a jogai és ugyanazok a kötelességei, melyeknek ki-ki tehetsége: szellemi és fizikai adottságai szerint köteles eleget tenni. Nem lesz többé, hogy egyik bársonnyal takarózik, a másik újságpapírral az utca kövezetén. Mindenki szükségletei szerint meríthet a

természet ajándékából, vagy a termelt javakból, azonban a természet szükségtelen rombolását, vagy az egyéb szükségtelen pazarlást minden esetben büntetni fogjuk! Nem lesz szükségünk korrupst bírakra, minden esetben a családi tanács dönt, a szűkebbtől az osztársadaloméig! Lényeges különbség lesz a régi felállással szemben, hogy a családfő szerepét az apa helyett az anya veszi át. Elég volt a háborús vérfürdőkből, nem azért neveljük fel gyermekeinket, hogy aztán háborús mézárszékekben végezzék! A férfiak nem voltak képesek eddig soha megakadályozni az emberiség értelmetlen egymásnak rugaszkodását, talán az anyai szív többre lesz képes!

Mary még mondta volna, de csak úgy, mint hallgatósága, Ő is felfigyelt az öböl felől hallatszó, egyre erősödő repülőmorajra, amely néhány másodperc múlva több tucat támadó helikopterben öltött testet. A gépek nem kímélve senkit és semmit, tüzet okádva repültek az óriási tömeg fölé, s a hirtelen támadt kavargásban a gépek pusztítása mellett, egymást taposták agyon az emberek. Mary feljajdult - a fájdalmas sikolyt, mely ajkát elhagyta, visszahangozták a hangszórók, de csakhamar úrrá lett magán, s az ijedséget legyőzve magabiztos hangon felszólította azokat, akik még állva maradtak, hogy maradjon mindenki a helyén, nem lesz idejük a gépeknek a támadást megismételni. Még el sem hangzottak szavai, midőn ugyancsak az öböl felől hatalmas robbanások jelezték, hogy Vulkánék akcióba léptek, a szondák jelentései meggyőzték a véneket, hogy áldozat nélkül nem megy az átalakulás, a régi normákhoz körömszakadtáig ragaszkodó katonai lobby hazáját is képes elpusztítani, mintsem feladná. A központi agy révén utasították a Föld légkörében tartózkodó három romboló űrhajót, hogy a már feltérképezett amerikai támaszpontokat földön, vízen és levegőben egyaránt semmisítsék meg. Igen ám, de mire az utasítást megkapták az űrhajók, a katonai lobby-t támogató katonai vezetők is parancsot adtak a forradalom legfőbb bázisainak megsemmisítésére - így történhetett meg, hogy az űrhajók a már kilőtt és célnak tartó rakétákat vették előbb tűz alá, de még így is sikerült néhányuknak telibe találni és szörnyű pusztítást végezni.

Szerencse a szerencsétlenségben, hogy azért annyi eszük volt a katonai vezetőknek - mellőzték az atom robbanófejeket - és azon kívül, hogy valóságos tűzijátékot idéztek elő - főképp a két Óceán felett - a légkört csak kevésbé szennyezték. Egy egészen közlelől - valószínűleg tengeralattjáróról indított rakéta a Fehér Házat is telibe találta, s az emelvény mögött, amelyről Mary beszélt, hatalmas lángok csaptak fel. A tömeg összehúzódott, már nem is menekült senki, az emberek álltak egy helyben, mint a megigézettek, s várták a megváltó halált. Épp jókor érkeztek tehát Gréta és Vulkán, akik a helikoptereket megsemmisítő űrhajóról ereszkedtek le a dobogóra, Mary mellé.

- Itt vagyunk nővérekem - mondta Gréta és átölelte sógornőjét -, egyelőre itt is maradunk, mert mint látom elegendő tennivalónk akad.

Hát az valóban akadt! A Fehér Ház előtti térség, ahol néhány perccel előtte még forradalmi mámor uralkodott, halottakkal és sebesültekkel volt tele, mint annak idején, Bazilió feltámasztásakor a mánauszi hacienda... A halottakkal már nem tudtak mit kezdeni, a sebesültekkel azonban igen! Hárman háromfelé indultak, hogy a természet erőinek koncentrált alkalmazásával gyógyítsák a sérült testrészeket. Földi ember számára persze csodaszamba vehetők ezek a műveletek, s Ők is csak a központi agy közreműködésével végezheték, de ha belegondolunk, hogy a legbonyolultabb élő test is egyetlen sejtből épül föl, akkor nem is olyan hihetetlen, hogy távoli rokonaink a biológia ismeretének olyan magas fokára jutottak, hogy ami nekünk csoda, az nekik, bár bonyolult, de az ismeretek összességének egy központi agyba táplálásával a pillanat műve lehet.

A keresztény egyházak ma is hivatkoznak Jézus csodáira! Én ugyan más szemszögből szemlélem a dolgokat, mégsem tartom lehetetlennek azokat, mert a Teremtő, akit nem tagadok, azért adott magából egy szikrányit, hogy megtaláljuk a választ mindarra, amire szükségünk lehet. Ennél fogva kezdettől az lett volna a dolgunk, hogy a válaszokat keressük, s magunkévá tegyük, amire teremtődtünk. Sajnos mi földiek mindennel inkább foglalkozunk, de nem zárható ki, hogy Jézus, aki korának legnagyobb forradalmára volt, s joggal mondhatjuk: a legnagyobb tudósa is, ismerte azokat a szindrómákat, amelyek a különböző betegségeket jellemzik, egyúttal a gyógymódot is! Csodái tehát nem szükségképpen istenségének tulajdoníthatók. Nagy kár, hogy az akkori uralkodó osztály tagjai és a főpapság, talán éppen azért, mert több volt náluk, kivégeztette. Ha neki sikerül a küldetése, azóta már rég egységes lenne az emberi társadalom. Sajnos, hogy azok, akik halálra ítéltették, halála után pedig Istenné kreálták, már kétezer éve vele takaróznak szörnyű bűneik elfedésére. Szegény Jézus! Rád s a paradicsomi királyságra hivatkozva mennyi, de mennyi embertársunkat küldtek halálba, tévesztettek meg, s tartanak sakkban még ma is, pedig mennyire ártatlan vagy Te! Hisz küldetésed egyedül a Teremtő és teremtménye, Isten és az ember megromlott viszonyát volt hivatott rendezni!

E néhány sort csupán azért soroltam ide, hogy bizonyítsam, miszerint az elvont tudományokat tagadó, a létező világ törvényszerűségeit kutató ember, sokkal közelebb van Teremtőjéhez, mint a meditáló! Most pedig hagyjuk, hogy az elképzelhetetlennek tartott amerikai forradalom áldozatait állapotukhoz mértén ellássák, mi pedig lássuk tovább, miképp boldogulnak földöntúli barátaink kiveszettnek hitt, valahol a fejlődés egy bizonyos szakaszában rekedt, de kimutathatóan az angyali generációból eredeztethető, újdonsült rokonaikkal.

A testileg nagyon is fejlett, kezek helyett szárnyakkal rendelkező, egyébként formás alkatú férfiak már valamennyien átestek a beprogramozáson, és mivel nemcsak testileg, szellemileg is egészségesek voltak, sikerrel. A régmúlta emlékeztető süvölvények - inkább erős szörzetük miatt nevezem így a különben szép szál legényeket - majdnem kivétel nélkül középkorúak - készen kapták mindazt, amit az ember - kétkező - több tíz, avagy tízszer százezer év alatt az ismeretekből felhalmozott. Azzal együtt - a tudományos szinthez mértén - intelligenciát is, mert természetes jó tulajdonságuk, agyuk miénkhez hasonló kapacitása ellenére, a regeneráció előtt igencsak az öntörvényű természet gyermekeiként léptek színre. Most szemlátomást jó hangulatban röpdöstek a földi ember számára is szupermodern úrhajók között. Vajon mekkora távolságot kellett bejárnia az embernek, mígnem a szárnyakból kezek lettek, s az ösztön helyébe a tudat lépett? A fejlődés eme szakaszai egyértelműen bizonyítják a hosszú-hosszú átmeneteket. De hogy a magasabb rendű, tudattal rendelkező angyalokkal még a szárnyas szakaszban ötvöződött az ember, azt a regeneráció és az átprogramozás nagyszerű eredménye mindennél ékebben igazolja. Azt pedig, hogy ösztönös állatként léptünk színre, bizonyítja az a tény, hogy még ma is sok embert az ösztönei irányítanak, mert a véletlenek egybeesése folytán mindig az első keresztezésnél kimaradtakkal érintkeztek elődeik. De nem célom fejtegetésekbe bocsátkozni, maradok a tényeknél: hogy a szárnyak végén lévő ízelt, inkább karmos, mint körmös ujjképződmények ügyesen mozogtak, azt bizonyítja a fiatalasszonyok, lányok viháncolása körülöttük, s egyúttal azt is, hogy Regina bátyja, Kerub, aki elsőként esett át a regenerációs műveleten, s most Wandával, az anyakirálynővel édes-kettesben izlelgetik egymást, könnyűszerrel segédkezett a kis királynő születésénél, Wanda mellett.

- Miért ne szülhetnék én is egy kis angyalkát - mondta Wanda Mú-nak, aki érkezése óta az első és egyetlen volt számára. - Tudom, válogathatnék kedvem szerint, de nekem te egyedül is sok vagy! Ő azonban - a Kerubra mutatott, aki akkor lépett ki az újjászületés fülkéjéből - más, mint a többi! A termete, a megjelenése, mozdulatai - szinte rápillantásra látszik, hogy nem közönséges vér folyik ereiben és én ezt már akkor észleltem rajta, amikor megkötözve feküdt

előttem a kérdéses tó partján. Érthetetlen, hogy eleid, akik a technikát oly magas fokon művelték, de azon kívül is a természet ismeretének oly mélységéig jutottak, közönséges állatként öldösték ezeket a szerencsétleneket a húsuk miatt.

- Ha ti nem jöttök, kedvesem - válaszolta Mú -, most sem lenne másképp. Bár eredményes lenne az angyali generáció génjeinek rekonstruálása, de még inkább, ha a génekkel együtt, a tudat is vissza kapná eredeti képességeit, mert véleményem szerint eddigi ismereteink nagy része abból az időből származik. Csak egyetlen példa: a bolygók erővonalainak gyakorlati alkalmazása. A Földön csak most jutottak el a bolygók energiájának hasznosításáig és most is csak a mi közvetítésünkkel. De ne várokoztassuk a professzor urat - úgy tudom javaslatodra az orvostudományok tudora lett - különben, ha mint mondtam - egy náluk tökéletesebb angyalkát szülnél, bizonyára hasznára lenne egész társadalmunknak, tehát miért is ellenezném? Magatokra hagylak, aztán igyekezzetek a legjobbat, a legszebbet, a legtokéletesebbet összehozni.

Nem volt tehát ellenvetése Múnak, aki pedig az örült királynő egyenes ági leszármazottja, valamint a gyermek-királynő természetes apja volt. De ebben a társadalomban mindent, még a szerelmet is alárendelték az össztársadalom érdekeinek, s mivel a központi agy az egyedek gondolatait is regisztrálta, még véletlenül sem kísérletezhetett senki, hogy a már természetesnek vett gyakorlaton változtasson. Wanda és a Kerub - ezután csak úgy fogom nevezni -, ugyanis a következőkben fontos szerepet kap - teljes biztonságban átadhatták magukat a gyönyörnek, abban a reményben, hogy a teljesülés gyümölcsöző lesz!

- Miért hoztátál ide minket - kérdezte a szexuális gyönyör elmúltával a Kerub -, van-e olyan területe a természetnek, ahol ti nem mozogtok otthonosan? Mi újat tudnánk mi kicsikarni belőle, ha ti már valamennyi összetevőjét a célnak megfelelő módon alkalmazzátok? Teremteni mi sem tudnánk, de egyébként is szükségtelen lenne, hisz mindenből többlet van! Hagytatok volna bennünket megszokott környezetünkben, aztán majd, amivé fejlődünk volna. Aki nem küzd meg mindazért, ami életét szebbé, könnyebbé hivatott tenni, az nem is tudja kellőképpen becsülni. Mi a biztosítéka annak, hogy mi nem élünk vissza bizalmatokkal? Hogy a tudást, melyet Ti jóindulattal belénk plántáltatok, nem fogjuk ellenetek felhasználni? Olyan hirtelen jött minden, talán ti sem gondoltátok át - lehetséges-e az üldözött vadból hasznos segítőtársat nevelni? Én hálával tartozom elsősorban is neked, és húgom, Regina is, de a többiek?

- Nem ti, mi tartozunk hálával, kedves - vette át a szót Wanda -, de tudnod kell, hogy a különböző ismeretanyagot tartalmazó memória egységek elhelyezésével egy időben eltávolították belőletek a tőlünk való ösztönös félelmet. S különben ti is, velünk együtt a központi agyhoz vagytok kapcsolva, amely által a tudást, melyet elhelyeztek koponyátokban, nem alkalmazhatjátok sem egymás ellen, sem ellenünk, mert az ismeretek bővítésére vagytok Ti is beprogramozva, és a vele ellentétes gondolatokat, a megszületésük pillanatában törli az agy. A Ti degeneratív fejlődéseitek ellenére birtokában vagytok olyan géneknek, amelyek a láthatatlan dimenzióbéli lények - angyalok - és az ösztönös állat szerelmi kapcsolata révén keletkeztek, tehát alkalmasak vagytok a mi ismereteink továbbfejlesztésére. Egyenlőre azonban ennél sokkal fontosabb feladat vár rátok. A Föld nevű bolygón lakó testvéreinket kell visszaretteníteni attól, hogy magukkal együtt elpusztítsák életterüket is. Ők ugyanis alkatilag hasonlóak hozzánk, elméleti, valamint gyakorlati tudományok terén közelítenek bennünket, erkölcsi téren azonban egyre mélyebbre zuhannak, s ha nem állítjuk meg Őket, még itt is katasztrófát idézhetnek elő. De van még valami: ott a tóparton szüléssel vajúdván éreztem, hogy valami, megmagyarázhatatlan, de nagyon erős kötődés van kettőnk között. Ezért gondolkodás nélkül oldottam ki kötelékeidet. Hogy akkor benned mi ment végbe, nem tudhatom, csak szama-

ritánus cselekedetéből következtethetem ki, hogy közelebb álltok hozzánk minden más teremtettnél. Hogy e találkozást követően miként fogalmazódott meg bennem a gondolat, hogy ti helyettesíthetnétek a szárnyakkal ábrázolt angyalokat, egy, a Föld lakosságát érintő végítélet imitációjában, melyet szándékunkban áll megrendezni, már nem igényel különösebb magyarázatot. Most azonban folytassuk, amit elkezdtünk kedves, életem végéig eljátszogatnék szárnyaid alatt, de azért is, mert sok angyalkára lesz szükség és azokat fel is kell nevelni, csak utána kezdhetünk velük valamint.

- Rajtam nem múlik, kedves - válaszolt Kerub -, nemes cél érdekében kész vagyok mindenre, de nemcsak én - egész nemzetiségem! Nem sok idő kell hozzá, hogy a ti közreműködésetekkel egész szárnyas armádiát hozzunk össze.

A következő pillatokban olyasmi történhetett velük, mint amikor a Mindenható iránti hűség jutalmául a hűtlen Lucifer elleni hadjáratból visszatérőben lévő angyalsereg egy része egyesült a virágzó réten játszadó nimfákkal, majd azok méhében megfogantak az első, már tudattal bíró emberek. Wandát a gondolatra, hogy Ő közvetítésével veheti kezdetét az emberiség újjászületése, borzongás fogta el. Amidőn pedig bekövetkezett a Kerub újabb magömlése, minta mázsás súly lökődött volna hüvelyébe, ágyéka szétnyílt, ülepe nyomot hagyott a bazaltban - tudta, hogy a sors asszonya lett, mert nem lehetséges, hogy a véletlen műve lenne mindaz, ami manapság történik: a magát embernek nevező - lelkes - állat egyes társadalmi már a csillagokat ostromolják. Tina és Lehel expedíciójára gondolt, míg mások, mint a földi is, egyre mélyebbre süllyedve, eddigi eredményeit is veszni hagyja. Hová megy, ha városait, falvait ismét - mint már annyiszor - elpusztítja? Vissza a természetes barlangokba? Nem is érdemel mást! Ki tudja hol áll meg gondolatmenete, ha vissza nem rántja a valóságba a központi agy figyelő szolgálatának hangszórója, hogy hírül adja, miszerint a Tejút csillagrendszerébe irányított expedíciójuk bejelentkezett és utasításra vár. Wanda, aki mint anyakirálynő, a vének tanácsában előkelő helyen szerepelt, mintha kígyó marta volna meg, kidobta magát a behemót férfi szárnyai alól és anélkül, hogy magyarázattal szolgált volna, rohant a vének tanácsába, bővebb információk miatt, hisz már elkönyvelték, el is siratták az expedíció pusztulását.

Na persze - nemcsak Wanda ugrott nagyot, vele örül a nagy társadalom valamennyi tagja - az öregek egymást előzve indultak a palotába, hogy kiértékeljék Lehelék jelentését, a folyó mindkét oldalán elterülő hatalmas térségen pedig tetőfokára hágott a jókedv, immár kétszeresen is okuk volt ünnepelni. Testvérekre leltek a szárnyasokban, és megkerült az elveszettek hitt expedíció. Hogy mi volt ott? A zuhatag melletti lépcsőfeljáró mellett vártak az asszonyok-lányok az agyamosáson átesett szárnyasokra, s hogy ijedtükben el ne repüljenek, hárman-négyen is ráakaszkodtak egyre, majd sétára invitálván Őket, rövid huzavona után eltűntek a páfrányok között, aztán egymást váltva belemerültek az angyal-csinálásba. Mint tudjuk: náluk a szex természetes velejárója volt az életnek, nem ismerték a szemérmeskedést. De csakhamar magukra találtak a vendégek is! Új memória-egységeik nem gátolták a régebbi ismeretanyagot, ingajaratban röpködtek a folyó egyik partjáról a másikra, gyengéden páfránylevelekre ejtve az éppen soros partnert! Szép az élet ott, ahol nem mérgezik természetellenes, tudománytalan elméletek, mi azonban ne merüljünk el a romlatlan társadalom pajzán játékaiban, ereszkedjünk le a trónterembe, ahol nagyon is komoly problémákról esik szó. A szupermodern technika eredményeiről, melyre éppen romlatlansága predesztinálta a nagy társadalom népét. Most a központi agy által készített, vagyis inkább rögzített jelentést játsszák vissza. Tina és Lehel expedíciós útjuk megszakításának személyes, egyben, már a központi agy által korrigált előadásban.

- Nem hallottunk hangokat - magyarázta Lehel -, de határozott készletet éreztünk, hogy teljesítsük a radarernyőre írt utasítást, különben sorsunk beteljesedik. Hiszen a központi agy hatókörén kívül már kristályosításra sem gondolhattunk volna. Ahhoz pedig kétség sem férhet, hogy az általunk felfedezett és az ember által már elhagyott bolygótól előrébb, ha volt is valaha élet, már nincs akkor sem, ha még nem zuhant volna az Ősközegbe, de semmi okunk kétségbe vonni a figyelmeztető jelzést. Bárkitől, bárhonnét jött is, szükségszerű volt! Mi - a hangsúlyon észre lehetett venni, hogy Lehel egy pillanatra tétovázik - hisszük, hogy valóban a Kozmosz tudata - lelke - fordított vissza és adta tudtunkra, hogy előttünk már nincs keresgélni valónk! Tudjuk, hogy egyesek megmosolyognak bennünket, pedig nincs abban semmi hihetetlen, ha a nagy természet Mindenható - tudata - Szelleme, egy-egy adott pillanatban látható, hallható, vagy csupán érzékelhető módon megnyilatkozik. A mi esetünkben ez történhetett! De persze - a döntés joga a tiétek, bármi legyen is, mi engedelmessé válunk! Esetleg hazafelé jöttünkben leereszkedhetünk az elhagyott telephelyre adatgyűjtés végett. Nagyon távol esik otthonunktól, de mivel a többi útba eső bolygón nem tapasztaltuk semmi olyat, ami kultúrlények jelenlétéről vallana, valószínűsíthető, hogy onnét már szuper-modern eszközeiken egyenesen jelenlegi telephelyünkre érkeztek az ősközeg közelségétől veszélyeztetett ősök. A bolygó koordinátáit ismeritek, s ha a központi agy részéről sem merül fel kétség a leereszkedéssel kapcsolatban, legközelebb már onnét jelentkezünk. Vége!

- Várjatok! - kiáltott bele Wanda az előtte rögzített magnetofonba. - Kimondhatatlanul boldogok vagyunk! Bárki volt is, aki fényírással visszafordított benneteket, hálásak vagyunk neki, és az elhagyott bolygóra is csak abban az esetben ereszkedhetek le, ha életetek nem forog veszélyben. Tudatom veletek, hogy szerencsésen megszülettem új királynőtöket, és már át is adtam a trónt kislányunknak. A trónöröklés tehát már nem problematikus. Továbbá: ráakadtunk az angyali generáció késői, még szárnyakkal bíró utódaira. Regenerációjuk tökéletesen sikerült, s már gondoltunk Tina és a szárnyas emberek vezérének párosítására, de ehhez szerencsésen haza kell érnetek. Vigyázzatok magatokra, és ne keressétek a veszélyt. Itt Wanda beszél! Ha bármi okból megszakadna összeköttetés az aggyal, azonnal induljatok haza!

Utasítás vége!

Még nem fejezte be Wanda, midőn az oldalnyíláson belépett a terembe Kerub és láthatólag kereste a számára megfelelő helyet, mivel a szárnyak miatt kényelmetlen lett volna elhelyezkedése a nézőtér rögzített székein. Wanda észrevette a tétova tekintetet, felállt és melléje lépve a trónszékhez vezette, majd hátrafordulván:

- Engedelmetekkel - mondotta -, átadom helyem barátunknak, itt kényelmesen támaszkodhat szárnyaira is. Közölni kívánom még, hogy Kerubot a kis királynő mellé kívánom beosztani, úgy is mint orvost, úgy is mint nevelőt Tina hazaérkezéséig. Utána pedig megegyezés szerint: a királyi család vérének felfrissítése megelőzi az időközönkénti degenerálódást, de nem különben benne is vezéruket, ha úgy tetszik: királyukat tisztelik társai, amire nekünk is tekintettel kell lenni! - Miután pedig a kerubot beerőszakolta a trónszékbe, s visszatért előbbi helyére:

- Sürgősen határoznunk kell az expedíció további sorsáról! Előre bocsátom, semmi olyant nem támogatok, ami az expedíció vesztét okozná!

- Ezt, azt hiszem a tanács valamennyi tagja nevében kijelenthetem - állt fel a vének tanácsának doyen-je -, még abban az esetben sem engedhetnénk, ha azzal társadalmunknak nagy szolgálatot tennének. De amennyiben nem jár életveszéllyel, ha másért nem, azért is érdemes lenne a bolygó külső-belső feltérképezése, hogy megtudjuk, mikor hagyták el őseink, ugyanis eddig rajtunk és a földieken kívül nem ismerünk más, civilizációra képes lényeket, de ezen túl is sok mindenre választ kaphatnánk. Javaslom, tápláljuk be az agyba a bolygó koordinátáit, s majd amit ő mond!

- Várjatok! Várjatok! - Csu Te, antropológus rontott a terembe sűrű bocsánatkérés közepett. Mint tudjuk az első expedícióval érkezett, s Mú előtt Wandának csapta a szelet - engedelmetekkel - folytatta -, mielőtt az úton lévő expedíció bármire is utasítanátok, szükségesnek tartom tudomásotokra hozni, hogy a szárnyak kivételével semmi olyan nem találtam új barátaink testi felépítésében, ami eltérne a miénktől. Az érdekesség kedvéért kiszámítottam, hogy körülbelül 60-70 millió évnél kellett eltelnie, míg a szárnyakból alkotni tudó, kultúrát teremtő kezek lettek. Valószínűsíthető, hogy új barátaink elődjeit kísérleti alanyokként hozták magukkal előbbi telephelyükről elődeitek, akik már akkor hipermodern technikával kellett rendelkezzenek, különben hogy jöttek volna ide? E megállapításból következik, hogy a szárnyak nem feltétlen jellemzői az angyali generációnak, hanem a tudat - lélek - átlagon felüli képességei. Az a kérésem, hogy amennyiben leeresztkedhet expedíciónk az emberi társadalom elhagyott telephelyére, nemcsak a felszín térképezésük fel, vegyenek mintát a felszín alól is, és amennyiben a sok-sok millió év után maradtak emberi csontokra utaló képződmények, mennél többet hozzanak magukkal. Azokból ugyanis kikövetkeztethetjük, hogy ott, vagy még előbb, egy sokkal távolibb időben értük el jelenlegi, kultúrát teremtő képességeinket. Ha úgy tetszik: adottságainkat. Még csak azt tenném hozzá: új barátainkkal akkor cselekszünk humánusan, ha a Földön megrendezendő végítélet imitációját követően a szárnyakat alkotni tudó kezekké változtatjuk.

- Köszönjük barátom - szólalt meg Wanda -, tudományos megállapításaidat természetesen figyelembe vesszük. Számításaidat ellenőriztetjük a központi aggyal, és amennyiben engedélyt adunk a bolygó feltérképezésére, kérésed teljesítése egyike lesz az expedíció legfontosabb feladatainak.

- Köszönöm - mondta Te, nevezük továbbra is úgy, mint már megszoktuk a sorozat előbbi köteteiben -, úgy gondolom: ez a felfedezés az ember jövője szempontjából is döntő fontosságú lesz. Megbizonyosodhatunk az elmélet helyességéről: az ember kialakulása egyidős a természetével. A magasabb rendűekkel való ötvöződés ellenben már jelenlegi állapotunkban történt. Hogy hol? Esetleg arra is feleletet kaphatunk az ismeretlen bolygó titkainak feltárása útján. És most nem kellemetlenkedem tovább. Üdvözlöm az expedíció tagjait! - meghajolt és távozott.

- A bolygó, amelynek koordinátáit már akkor közölte az expedíció, amikor elhaladt a közelében, majdnem a központi agy hatósugarának határán van - közölte egy szintén idős, ráncos képű kozmológus, majd így folytatta: - Én annak ellenére, hogy továbbhaladásra adtunk utasítást, már akkor betápláltam a központi agyba és a következő információt kaptam. A felszín, amely jelenleg teljesen kiégett állapotot mutat, valaha gazdag növényi, továbbá a legfejlettebb emlősökig - köztük az ember - megszámlálhatatlan faj, a rovarokat is számításba véve - kultúrájának biztosított életlehetőséget. Ma oly magas a felszínen uralkodó hőség, hogy semmiféle élő szervezet nem bírná elviselni, ellenben az űrhajó burkolata a többszörösét is bírja, tehát anélkül, hogy elhagynák, vagyis kiszállnának, tökéletes röntgen felvételeket készíthetnek mindarról, ami akár a felszínen, akár több méter mélységben fellelhető. Én a felszín fölötti vizsgálódásra javasolom megadni az engedélyt, mert barátaink szárnyait a sejtmutáció folytán percek alatt kezévé tudjuk változtatni, s a hatvan- nyolcvan millió év fejlődési folyamatát kiküszöbölhetjük. Ellenben antropológusunkkal vallom: sok mindenre fényt deríthetünk a röntgenképek elemzése folytán is. Mivel pedig a bolygó és az expedíció közötti távolság rohamosan fogy, nincs sok időnk szófecsérlésre.

- Ha állításodat a központi agy igazolta, akkor nincs okunk további tárgyalgatásra, javasolom, adjuk meg az engedélyt a bolygó megközelítésére - a doyen szavai voltak ezek. - Szavazzunk.

A szavazás eredménye egyöntetű volt, s a következő percekben a központi agy, amely a hatósugarába való beérkezést követően állandó kapcsolatot tartott az expedícióval, továbbította a döntést. A vének, a különböző tudományok képviselői elégedettségüket bizonygatva állták körül Wandát, aki a Kerubot nyugtatta: nem kell tartaniuk attól, hogy elveszítik szárnyaikat, mivel egyelőre azokra fontos szerep vár, de utána is csak abban az esetben alakítják át, ha tulajdonosa kifejezetten kéri.

Most azonban még mielőtt az Ősközeg felé tartó bolygó felszínéről adnánk tudósítást, tekintsünk vissza a Földre, mert ott is van ám tollhegyre való bőséggel.

Először is - Lehel álma csaknem tükrözte a Mánausz melletti Paradicsom városban lezajlott atrocitásokat. Vincenzót, a szentnek tartott barátot, akit a földönkívüliek, Tina által különleges erővel ruháztak fel, rendtársaival együtt elégetésre ítélt az inkvizícióra összegyűlt ökumenikus főpapság, az ördöggel való cimboraság miatt. Hiába magyarázkodott a család, elsősorban a szegény szerzeteseket vádolták - a sátáni erőknek tulajdonították a csodás gyógyításokat, azt pedig még inkább, hogy aki egyszer szemébe nézett Vincenzó atyának, az nem tudott mellőle szabadulni. Az betegségének megszűnte után erejét, eszét, ingó és ingatlan vagyonát a Paradicsom város terjeszkedésére áldozta. Az egyesülés felé kacsintható vallási vezetők persze nem sokra mentek volna, ha nem csatlakozik hozzájuk a brazil, valamint a forradalom elől elmenekült észak-amerikai milliomosok, s ugyancsak azok nyomására a brazil kormány abban a hitben, hogy ítélet végrehajtásával lebénítják a már délen is érzékelhető forradalmi hangulatot. Ezért vezényelt katonaságot a helyszínre, így hát a sarokba szorított barát az utolsó pillanatban - azért várt, mert el akarta kerülni a felesleges emberhalált - egy gömbvillámmal végigpörkölte a milliomosok által felbérelt, *sátán, sátán, halált, halált* ordító csöcseléket, s természetesen az őket uszító, mögöttük haladó felbujtókat is. Az érdekesség kedvéért: a katonákat kikerülte a villám, talán mert közel álltak az áldozatra szánt szerzetesekhez.

Aztán Mary sem repült Brazíliába, ellenben - már a beiktatás után - felszólította a brazil kormányt, hogy akadályozza meg a boszorkányüldözést, mert ha csak kisujjkkal is hozzá nyúlnak övéihez - a barátot és szerzetes társait is a családhoz tartozóknak tekintette - felégeti az egész brazil kormánynegyed. A felszólítás persze a tragédia után érkezett, és a kormány mosta kezeit, mint annak idején Pilátus, egyúttal visszarendelte a kivezényelt katonaságot. De ha az atya nem vette volna igénybe a földönkívüliektől kapott erőt, Gréta és Vulkán a láthatatlanná tett űrhajóval időben érkeztek a Paradicsom város központjában álló hacienda fölé, hogy megakadályozzák a barátok máglyahalálát. Azonban függetlenül attól, hogy az ítéletnek sehogyan sem tudtak volna érvényt szerezni, az igazsághoz hozzátartozik az is, hogy a Judit által rákból kigyógyított pápai prelátus, ami tőle tellett, mindent elkövetett a szerzetesek életének megmentése végett, de többségben voltak azok, akiknek semmi sem lett volna drága, ha azzal biztosíthatják a régi rend fennmaradását. Na persze az amerikai forradalom, s azzal együtt a szuper hatalom támadó fegyvereinek elpusztítása mozgásba hozta úgyszólván az egész összemberi, földi társadalmat: A keleti államok, mint Oroszország, Kína, Japán - csak a nagyokat említem - úgy gondolták, ütött az óra, hogy a gögös, minden eddigi háborúskodást nyereséggel záró amerikai népet megfegyelmezzék. Európában, Afrikában és Dél-Amerikában pedig családunk és a földönkívüliek áldozatkész munkája nyomán, már kezdett kialakulni az új rend. A családi alapon szerveződő politikai és gazdasági struktúra, amit az amerikai forradalom is célul tűzött maga elé. Egyébként ideje, hogy ismét a család fejeként fűzzem tovább a történeteket, s talán alkalmas erre a bekapcsolódásra az a párbeszéd, amely Vulkán, a földönkívüliek megbízottja, lányom Gréta, valamint köztem lezajlott:

- Nem késlekedhetünk, apuka - mondta lányom - mellesleg a Paradicsom városhoz közeli gyáróriásban a napsugárzás kristályosításának technikáját szemléltük meg. - Elpusztítottuk Észak-Amerika támadó fegyvereit, s most meg kell védenünk Őket - Mary-ékre célzott -, különben hiába volt minden eddigi erőfeszítésünk.

- Kislányom - mondtam -, nem kétséges, ha azt akarjuk, hogy fajunk, az ember ki ne pusztuljon Földünkön, akkor nekünk kell először lépnünk! Észak-Amerikához hasonlóan el kell pusztítsunk, vagyis inkább használhatatlanná kell tegyünk minden atom- és egyéb tömegpusztító fegyvert, bárhol legyenek azok. Amíg nem lesz egységes az emberiség, addig mindig fennáll a veszélye a háborúskodásoknak, tehát nem tehetünk kivételt. De, mint látom, Wang - a kínai fiatalember felé - már berendezkedett a tömeggyártásra és rövidesen kiiktathatjuk az energia termelésből az atomreaktorokat is. Az európaihoz hasonló tragédiák a jövőben nem ismétlődhetnek meg.

- A kínai és az itteni gyárunkban már eddig is van annyi kristály felhalmozva, hogy az atomreaktorokat nyugodtan kiiktathatjuk, kivonhatjuk az energiaszolgáltatásból, akarom mondani: energiatermelésből. - Ezek Wang szavai voltak, aki, mint tudjuk a napsugarak kristályosításának tanulmányozására indult a második expedícióval, mivel azonban a Nap túloldalának odisszeát járt lakóit az első expedíció tagjai a véletlen folytán kiszabadították kristály börtönükből, Wang közvetlenül az eljárás feltalálójától kapott leckét, sőt vele együtt tért vissza a Földre, hogy a naptól nyert energiával szükségtelenné tegyék a Föld további kiaknázását. Megtisztítsák légtérét az energiatermelés folytán keletkező szennyeződésektől, főképp az energiát termelő atomreaktorokra való tekintettel. - A kristályok - folytatta - szinte korlátlan ideig alkalmazhatók, mert önmaguktól, automatikusan töltődnek, következésképp az egész földi létre kihatással lesznek.

- Ha így állunk - mondtam egyenesen szembe fordulva Vulkánnak, s hozzá intéztem szavaimat -, lépj kapcsolatba fiam fenti barátainkkal és közöld velük a mi álláspontunkat. Amennyiben Ők is helyeslik és kevésnek tartjátok magatokat az akció lebonyolítására, kérj tőlük mindjárt segítséget.

- Utólagos engedelmekkel apuka, én már lebeszéltem a fentiekkel, inkább csak a te áldásodra vártunk - mondta Ő -, egy-egy nagy teljesítményű kristály elegendő lesz bármelyik energia termelő egység behelyettesítésére. Egyúttal elkezdhetjük a nukleáris robbanó fejek kiszerezését is a rakétákból. Persze tűzijáték nélkül közömbösítjük, nem semmisítjük meg, mint az amerikaiakét, s ha konszolidálódnak a dolgok, belőlük is kristályokat gyártunk, mint a napsugárból.

- Értelek fiam - mondtam -, ez eddig rendben is lenne, mert áldásomat már kezdettől élvezitek. De ha nem semmisítitek meg, a kiszerezéshez, főképp az atomreaktorok esetében, kevesen vagytok, ezért gondoltam segítségre.

- Drága apuka - Vulkán elmosolyodott -, Földre érkezése óta Gréta lányom élettársa, ezért a bizalmas megszólítás, de többnyire mások is így szólítanak -, a kiszerezést ne úgy értsd, hogy kiemeljük, bár nekünk az sem okozhat különösebb nehézséget, csupán ártalmatlanná tesszük, hogy ne alkalmazzassák rendeltetése szerint. Erre a műveletre pedig egymagam is elegendő vagyok. Wang azért csatlakozik hozzám, hogy biztosítsa a hátvéd szerepét, ha mégis előadódna valami nem várt esemény. De nagyon kicsi az esélye annak, hogy földi eszközökkel akadályozni tudnák tevékenységünket, különben - láthatatlanok leszünk.

- Rendben van, fiam - megráztam Vulkán jobbját, majd egyszerre öleltem keblemre Wanggal, aki Vulkán előtt volt Gréta jegyese, de a kínai tudományos akadémia megbízásából csatlakozott a második Nap-expedícióhoz és eltávolodtak egymástól. - Azért vigyázzatok

magatokra! Én nem hiszek a csodákban, de véletlenek mindig előadódhatnak még tudományos felfedezések terén is, és a földi ember eddigi eredményei sem szégyellni valóak. - Lányomra néztem: - Te is velük mégy?

- Nem! Nem apuka - Vulkán válaszolt kérdésekre -, Gréta egyelőre itt marad veletek. Ő veszi át ideiglenesen a gyárkombinát irányítását. Kívülem, és Wangon kívül csak Ő ismeri a kristályosítás teljes technológiáját. Távollétünkben ügyel a termelés folyamatosságára és bonyolítja a szállításokat. Mivel Észak-Amerika - Kanadát is ide számítva - energia szükségletét ellátják a föld alá süllyesztett vízi erőművek, egy űrhajó gondolom elegendő lesz a szállításokra, egy készenlétben a kínai bázison marad, eggyel pedig mi megyünk. Elsőként Oroszországban, valamint a vele szövetséges államokban szüntetjük meg a veszélyforrásokat. Kína és Japán csak akkor kerül sorra, ha Viktóriának nem sikerülne meggyőzni Őket arról, hogy letegyenek a tulajdonképpen ellenünk indítandó támadásról. Azért ellenünk, mert mi a jelenleg már védelem nélküli amerikai államok mellett szállnánk harcba. A többi nukleáris fegyverrel rendelkező állam nem hiszem, hogy merne kezdeményezni, az amerikai és európai nukleáris fegyver-arszénál felszámolása intő példa lehet, de ha mégis, hát itt vagyunk - azaz, csak voltak, mert az utolsó szó, mintha már az éter hullámain érkezett volna fülemhez, Vulkán is Wang is egyik pillanatról a másikra eltűntek mellőlünk.

- Nem szoktatok elbúcsúzni? - kérdéssel fordultam lányomhoz.

- Mi nem váltunk el apuka - volt a válasz. - Én Vulkán révén fenti barátaink teljes bizalmát élvezem, ami azzal jár, hogy a központi agy közvetítésével kicserélhetjük gondolatainkat, foghatjuk a fentiek üzeneteit. Ma reggel például arról kaptunk hírt, hogy bejelentkezett a már elveszettnek hitt űrhajó, amely Tina és Lehel parancsnoksága alatt a központi mag irányába indult, az ember régebbi településeinek felkutatására.

- Viktória tud róla? - Mint tudjuk Viki legidősebb lányom, a kínai bázisunk parancsnoka. - Nem, nem tud róla, de arról sem, hogy férje eltűnt az általa vezetett expedícióval. Mivel fent még nem írták le őket, ez idáig csak annyit tudhattunk róluk, hogy ismét fontos felfedezésre kaptak utasítást. Ez azonban már veszélytelenebb, mert a központi agy hatóságában vannak.

- Sajnálom szegény Viktóriát - mondtam -, de különösen a gyermekeiket, na persze Lehelt, apjukat sem kevésbé!

- Ne sajnáld Őket, apuka - Gréta, mint kislány korában szokta, átölelte a nyakamat és úgy csókolt kétoldalt. - Mi, velük együtt, olyan erők birtokában vagyunk, amelyenkről más földi halandók eddig nem álmodhattak. Erkölcsi normáink is az új helyzethez alkalmazkodnak, következésképpen sem Viktória, sem Lehel nem szenvednek a magánytól, nagyon is intenzív életet élnek, a gyermekeik pedig már az új korszak nagy családjának gyermekei: más a jövőképük, más eszközök állnak rendelkezésükre, mint nekünk is az ő korukban, természetes, hogy a szülő és a gyermek egymáshoz kötődése is megváltozott. A mi társadalmunkban nem lesznek utcán céltalanul, elhagyottan kóborló gyermekek, mert a családfő, jelenleg Te, apjaként gondoskodik mindenkiről. Mi vagyunk a kovásza annak a földi társadalomnak, amelyik lassan, de biztosan csatlakozhat a földönkívüliek társadalmához. Lehel és Tina expedíciója a fentiekben, valamint rajtunk kívül esetlegesen létező emberi társadalmak felfedezésére, vagy azok elhagyott telephelyeinek feltérképezésére indult! De odanézz! Nem érted jön valamelyik a helikopterrel?

- Remélem nem gáncsoskodnak megint egyesek - mondtam -, vagy egyáltalán belenyugszanak-e valaha is az eddig kivételezett osztályok az egyenlőségbe?

- Ha belenyugszanak, ha nem, apuka - Gréta előbb még mosolygó arca elkomorodott -, ezt a hullámot már nem állíthatja meg semmiféle áramlat. Végigsöpör a Földön és aki vagy ami útjában áll, azt magával ragadja. A kapitalizmus régi, önmagát túlélte rendszerével szemben az elszegényedett, de felvilágosult tömegeket már nem lehet tovább maszlagokkal etetni, hülyíteni.

- Várj kislányom - mondtam -, még visszatérünk ehhez a témához, de miért éppen Lola jött a helikopterrel?

- Talán a szűkebb családot érintő dologban - volt Gréta válasza -, nem akarták nagy dobra verni.

A helikopter néhány méterrel odébb ereszkedett le és Lola - a közelmúltban vizsgázott aviatikából - kissé bizonytalan léptekkel közeledett felénk, s még félúton sem volt, midőn szája sírásra görbült, szemeiből pedig peregtek a könnyek.

- Édes - suttogta vállamra borulva, Gréta felé csak biccentett -, nagyon nagy veszteség érte családunkat!

- Ne hagyd el magad - mondtam és felemeltem magamhoz ajkát -, mi már sok nehéz napot átéltünk együtt kedves, nyögd ki már, mi történt?

- Kirunából kaptunk hírt édes, Janzen papát agyonlőtték a sugárfertőzött területekről menekülők. A még fájdalmasabb azonban, hogy apja halálának hírére a fiatal Janzen feleségével, Irmácskával és a kis Dianával átrepülési engedély nélkül indultak Pekingből haza és Oroszország felett lelőtték a gépet. Mindhárman szörnyethaltak!

- Kivel beszéltek?

- Jörggel! Szegények egészen odavannak! Hogy miért is nem jöttek veletek? Ette volna a fene a grófságukat, most mire mennek veled? Jörg szerint újabb menekülési hullám indult nyugat felé, s ha értük tudnánk menni, most minden gondolkodás nélkül útra kelnének hozzánk. Már a kicsik miatt is el kell követnünk mindent! - Odin, Wótan és a kicsi Jörg...

- Mit szólnál egy kis kiruccanáshoz, kislányom? - a kérdést Grétához intéztem, aki azt híván, hogy Lola és én magánügyemről van szó, kissé odébb húzódott és nem hallhatta a suttogást. - Kirunába kell mennem - folytattam -, bármi áron is!

- Én nem hagyhatom itt az üzemet apuka, de miért olyan sürgős?

- Janzen papát agyonlőtték a menekülők, továbbá - de most erősítsd meg magad, mert olyat mondok, ami téged nagyon is érint - Gréta testvérénél is jobban szerette Janzent -, a te bálványimádó Janzened kislányom feleségével, Irmácskával, valamint a kis Dianával tragikus véget értek. Hazafelé menet Oroszország felett lelőtték Őket. Meg kell tudnunk, hogy hol történt a szerencsétlenség, mi van a tetemeikkel, utána pedig mindent félretéve értük megyünk! Kérlek, lépj azonnal kapcsolatban Wandával és engedélyeztesd az úrhajóval történő oda- vagyis a helyszínre repülést.

Nem tudom mennyit értett szavaimból lányom, mert akkor már Lolával egymás nyakában zokogtak, úgy kellett szétválasztanom Őket, s csak midőn kissé megnyugodtak, folytatta:

- Az még jobb lenne, ha Vulkánék időt tudnának szakítani és Ők bonyolítanák le a tetemek - ha ugyan maradt belőlük valami - átszállítását, vagy akár visszajöhetnek értünk is, s a tartalékban készenléten hagyott úrhajót addig az orosz légtérre kell vezényelni. A kínai elnökkel majd én beszélek, nem hiszem, hogy figyelmeztetésem ellenére bármibe is belekezdene, de a Japán fél sem, hiszen Ők nagyon jól tudják, hogy Amerika már nem ellenfél, inkább kell

tartaniuk a mindenkiben potenciális ellenfelet feltételező orosz kormánytól. De hagyjátok már abba!

- Ne haragudj apuka - mondta lányom -, olyan hirtelen tört ránk ez a tragédia, hogy egyszerűen nem tudok szabadulni a gondolattól: valóban megtörtént-e, vagy csak bolondját járatják velünk. Egy pillanat: Vulkán szólított - közli, hogy a rádió híradását hallván egyenesen a helyszínre indultak. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a gép nem robbant fel, a Bajkál tó fenekébe fűrődött, több kisebb hajó is tart a radarral jelzett helyszín felé. Valószínűleg a kiemelés végett, de nem lesz rájuk szükség, mert Ők már lent vannak a mélyben. Várj kicsit, mindjárt folytatom: igen, igen! Figyelj apuka: most hatolnak be a gép belsejébe.

- Eszerint az is lehetséges, hogy életben vannak? - A megjegyzéssel inkább csak magamat akartam nyugtatni, mert a két lány szemei a távolba meredtek, lélekben vagy talán a valóságban is a két férfi feszített munkáját figyelték! A feszült idegállapot azonban tényleg csak néhány percig tarthatott, mert épphogy elképzeltem magamban a négyes temetést, Gréta lányom valósággal felsikított, de örömeiben:

- Élnek! Apuka élnek! Mindhárman életben vannak! Már viszik Őket az űrhajóra, amely láthatatlanul ott lebeg a víz felett. Hála neked Istenem! Odin nem hagyta cserben imádóját! Most Vulkán csak egyedül újból alámerült, hogy kiszerezze a nukleáris hajtóanyagot és azt is magával vigye az űrhajóra. Várjátok! De nem - már végzett is vele, ölében a hasadóanyagot tartalmazó hengerrel kiemelkedett a vízből. Már együtt vannak az űrhajón, micsoda boldogság! Istenem, még egyszer hála neked, amiért életben hagyta Őket! Most feljebb emelkednek, mert amíg a hajók kellő távolságban vannak, felrobbantják a mélyen beágyazódott kétéltűt - Janzen gépe a légtérben éppúgy tudott közlekedni, mint az űrben -, most lövik ki rá a halálsugarat, szinte látom a villanást és hallom a hatalmas robbanást. Már el is indultak, de ide jönnek vissza. A készenlétebe lévő hajó elfoglalta őrhelyét az orosz légtérben. Vulkán a közbejött események hatására mégis meggondolta javaslatodat és kérésére a fentiek útba indítottak két újabb rombolót. A többiről majd ők személyesen - ez az élményt közvetve nem lehet érzékeltetni, meg aztán mire végére érnének, itt lesznek.

- Nagyon-nagyon örülök kislányom annak, amit most hallottam tőled - mondtam -. de még bennem van a kétely, ami téged is foglalkoztatott a hír hallatán: vajon valóban élnek, vagy csak hozzá akarnak szoktatni a gondolathoz, hogy nekünk sem sikerülhet minden.

- Drága apuka, nekem nem lódíthatnak és Vulkán ezt nem is tenné, én pedig Téged semmiképp nem csapnálak be, hiszen rövidesen kitudódna az igazság.

- Jól van, jól - kislányom, hát persze, hogy hiszek neked, de talán jobb lesz, ha mi visszarepülünk a haciendába, hogy felkészítsük a többieket is a jövevények fogadására, utána pedig meg kell tgyük az előkészületeket Janzen bátyátok temetésére. Ott te is jelen kell legyél! Úgy intézzétek, hogy arra az időre Vulkán vagy Wang átvehesse tőled a posztot.

- Bízd rám apuka, úgy intézem a dolgokat, hogy én is veletek mehessek Kirunába. Most pedig tényleg jobban teszitek, ha indultok, majd utánatok megyünk Vulkánnal. A két újabb romboló és a már készenléteben lévő elegendő lesz az orosz nacionalisták féken tartására.

- Mindig éreztem kislányom - mondtam -, hogy te nagy dolgok véghezvitelére születtél.

- Nem csak én apuka! Családunk valamennyi tagja, de induljatok, mert még nekem is vannak itt kötelezettségeim.

- Megyünk drága - de ezt már Lola mondta -, te egyedül is megbirkózol a ráruházott feladatokkal, mi pedig apuka nélkül, tudod úgy is - nem fejezte be, megragadta akarom és húzott a helikopterhez, majd miután elfoglaltuk helyünket folytatta. - Ninával együtt áldjuk a napot, midőn veled találkoztunk. Nem is tudom, mi lett volna belőlünk Nélküled.

- Kis buták - mondtam -, hát miért nem hallgattatok rám, mentetek volna férjhez. Még ma is találtok magatokhoz valót, nem is egyet. Én már megyek kifelé az életből, ti pedig most tartotok a sűrűje felé, nem tudlak benneteket a szükségletnek megfelelően kielégíteni, aztán nem hanyagolhatom feleségemet, Juditot sem.

- Ne is említsd sem előttem, sem Nina előtt a másik férfit. Mi nem mocskoljuk be veled közös emlékeinket, de nincs is szükségünk másra, hisz potenciád szinte lankadatlan. Továbbá - nekünk elég pusztán a gyermek, akivel megajándékoztál és ha már sehogy sem viselnénk a szexuális hiányt, ketten vagyunk, kielégítjük egymást, mint előtted tettük.

- Hogy őszinte legyek, nekem egy pillanatra sem voltatok terhemre - mondtam -, de nem tudom, hogy Judit hogy viseli el kapcsolatunkat.

- Felőle nyugodt lehetsz kedves - átkulcsolta ujjaimat -, Judittal nincs titkunk! Azt állítja, és szerintem őszintén, hogy a velünk való kapcsolatot óta vele is teljesebb a szexuális viszonyod.

Különös megközelítése a vágyak beteljesülésének! Ezt azonban már csak úgy gondoltam, mert nem akartam szavaimmal zavart kelteni Lolában, akinek még nem volt kellő gyakorlata a repülésben és minden figyelmére szüksége volt a biztonságos leereszkedéshez. Elhagyván a gépet, a szokottnál is erőteljesebb hangon kiáltottam az udvaron várakozók felé:

- Élnek gyerekek! Élnek!

- Hurrá, hurrá! - volt a válasz és szinte pillanatok alatt az udvaron termettek az otthon lévők:

- Mondd már, hogy történhetett, hogy életben maradtak? - Judit kérdése volt. - Mert ha lezuhantak, fel is robbantak, akkor pedig semmiféle csoda nem védhette meg őket. A földönkívüli erők sem, mivel ők lemaradtak az átprogramozásnál.

- Nem is csoda védte meg őket - mondtam -, a hajtóművet érte a rakéta, ami azt eredményezte, hogy lezuhantak, bele a Bajkálba, de a nukleáris hajtóanyag sértetlen maradt. Vulkán, valamint Wang, akik a közelben tartózkodtak, szabadították ki őket a fenékbe fűródött gépből. Hála a szinte mindent bíró anyagnak, nem zúzódott össze és az ijedtségen kívül nem hiszem, hogy más bajuk esett volna, de rövidesen tapasztalni fogjuk, mert ide tartanak, és majd innét együtt megyünk Kirunába.

- Jaj, drága apuka, el sem tudom képzelni, hogy mi lehet az én kis Wótanommal - Melani lányom borult a nyakamba, Wótan, mint tudjuk az Ő gyermeke és Tereza lányunknál érte az európai, népvándorlásnak is beillő, annál sokkal kegyetlenebb menekülő áradat -, hogy miért is nem mentünk értük?

- Mert akkor még nem jöttek volna velünk, lányom - mondtam -, ezt kihangsúlyozták az öregek is, a fiatalok is! Aztán mi sem gondoltuk, hogy Skandinávia északi részét is célba veszik a sugárfertőzés elől menekülők. Mindent azért mi sem tudhatunk! Különben, ha a fiatalok bajba kerültek volna, vagy ezután kerülnének, ők meg tudják védeni magukat. Csak az azonnal beálló halált nem tudják megakadályozni, mint apjuk Janzen esetében.

- De apuka! - Melaninak majdhogyan tátva maradt a szája -, már itt is vannak! - Melani valószínűleg válaszolni akart megjegyzésemre, de ezenközben felnézett az égre, és megpillantotta a hacienda fölött éppen nyugalomba helyezkedő űrhajót. *A már itt is vannak* kijelentése

persze valamennyiünk figyelmét felfelé irányította. Vulkán épp akkor lépett ki ölében Irmácskával - Boszniából menekült örökbe fogadott lányunk -, aki karján a kis Dianát tartotta -, s mintegy Jákob lajtorján lefelé tartva indult felénk, mögötte Wang, aki szintén ölében hozta Janzent. Az űrhajó ugyanis ellenséges támadás kivédésére készült, alkalmatlan volt arra, hogy a fiatalokat a központi agy erővonalaihoz kössék, ezért hozták ölben őket. Mivel legtöbbünk előtt már ismert volt ez a közlekedési mód, inkább csak az lepett meg, hogy Judit, aki közvetlen mellettem állt, egyszer csak emelkedni kezdett fölfelé, majd midőn összetalálkoztak, kikapta Irmácska kezéből a kis Dianát, s már ott, ég-föld között lebegve csókjaival halmozta el, mielőtt visszaindult volna közénk.

Nos, az örömet, melyet holtaknak hitt kedveseink életben maradása kiváltott belőlünk, szavakkal kevésbé lehetne kifejezni, leírni még úgy sem, ezért most váltsunk témát! A temetésre való készülődés ugyanis már egy másik hasonló nagy érzés, a bánat függvénye, azt pedig tegyük egyelőre talonba! Ráérünk elsírni könnyeinket majd a kedves halott mellett, aki két vejem édes szülője volt. Most kövessük Lehel, harmadik vejemet, aki az ősmag irányába indított expedíció visszafelé útján a civilizált emberi társadalom által valaha lakott, és e könyvben már említett bolygó fölé érkezett.

Lehelék már harmadízben kerülték meg a bolygót, melynek feltérképezését az űrhajó elhagyása nélkül kellett elvégezniük. A nagy társadalom vénei határozottan megtiltották nekik az űrhajó elhagyását, mert az előzetes mérések alapján a központi agy arra a következtetésre jutott, hogy a bolygó felületén uralkodó hőség miatt semmiféle élet nem lehetséges. A következtetés helyességét a bolygó felszíne felett hajózva most már közvetlen közlekedéssel érzékelhették, de persze csakis a műszerekkel.

- Mennél tovább vizsgálódunk - magyarázta Lehel az expedíció többi tagja előtt -, annál meggyőzőbbnek találom a hasonlóságot a bolygó és egyes földi, természeti népeknél szokásban volt zsugorított fejek közt. Olyan szabályosnak látszik itt minden, mintha egyszerre illant volna el a bolygó valamennyi nedve, atmoszférájával együtt, mert nyilván anélkül nem alakulhatott volna ki itt, a látottakból ítélve, egészen magas civilizáció, értem alatta a biológiához kapcsolódó valamennyi kultúrát, természetesen az emberét is.

- Valóban - szólalt meg Kim, az űrhajó kapitánya -, nekem is feltűnt, de megelőztél abban, hogy szóvá tegyem. Észrevételezésem azonban annyiban különbözik a tiédétől, hogy inkább csak olyan póznákra tűzött, naptól kiszáritott fejekhez hasonlít - halálfejekhez -, üres szemgödrökkel, letompított orral, de azért fentebből nézve: a koponyán látható hosszanti dudorok, a cikk-cakkos, ugyancsak hosszanti mélyedések, a lapos térségek feltételezik a valaha volt hegyeket, folyómedreket, sík területeket. A város, középítmények maradványai csak szemölcsöknek látszanak, de a több ezerszeres nagyítás kétségkívül bizonyítja, hogy itt valaha nagyon is intenzív élet volt! Nem pedig csak lehetett! Most pedig engedelmekkel teszünk egy körutazást a bolygó felszíne alatt.

- A számból vetted ki a szavakat - mondta Lehel -, éppen akartalak kérni, hogy a következő körnél, de lehet több is, ereszkedjünk alá! Milyen mélységig pillanthatunk be a bolygó belsejébe?

- Rendes körülmények között tízezer méterre, de kicsit megerőltetve a duplája is lehetséges. Na persze, ha figyelembe vesszük a tektonikus mozgásokat, akkor a dupla is csekélység, mert ez a bolygó legalább háromszorosa lehetett a mi Földünknek.

- Most pedig egyharmada, ha van - ismét Lehel vette át a szót -, de ha így van, amit a mérések is igazolnak, akkor már rideg, kihűlt állapotban kellett beérkeznie az ősközeg forró övezetébe. Különben nem lenne ennyire tökéletes a zsugorodás.

- Sehogy sem stimmel - szólt közbe Tina, a biológus -, hiszen innét már több millió évvel ezelőtt elvándorolt az ember, ha úgy tetszik: Óseink. Már rég bele kellett volna zuhannia az ősközegbe.

- Valamennyien tudjuk, kedves - így az asztrofizikus -, a természetben egy millió év annyi, mint számunkra egyetlen nap. A kozmosz kerülete mérhetetlen, mert kiterjedése a végtelenbe vész! Hogy az ősközegből kiváló gáznemű anyag, szilárd tömeggé alakulván - a különböző, több milliányi naprendszer - mennyi idő alatt halad végig rajta, nem hiszem, hogy számokkal kifejezhető. Az a néhány millió év az elvándorlástól napjainkig, belefér az ember történetébe.

- Nem hagynátok abba a meditálást? Nekünk tárgyi bizonyítékokra van szükségünk! - Kim, lehetetlen megmondani hányadik élettársa, szintén biológus szólalt meg. - Hová bújnak az ember a hideg elől, de a meleg elől is? Olyan helyre, ahol védve van előlük! Jelen esetben csak a kéreg alá költözhetnek, tehát indulás!

- Kezdtől megyünk megállás nélkül, kicsim - így Kim -, még hogy nem zakatolunk, mint a földi vonatok, de igazad van, szócséplés helyett a monitorra vessétek figyelmeteket!

- Ezt anélkül is megtesszük, ha nem figyelmeztetsz - Lehel szavaiban ingerültség volt érezhető -, de ugyanolyan fontos a felszín szemmel tartása, nehogy ütközzünk valamivel, ez pedig a te kötelességed!

- Hopplá, állj! - Tina idegesen kiáltott fel. - Ott! Oda nézzetek! - A monitoron egy egész város tűnt fel - föld alatti - az épületek, a bennük lakók, üzemekben dolgozók a bolygóhoz hasonló zsugorállapotban, a tragédia pillanatában elfoglalt pózban. Mintha évmilliók, évmilliárdok óta vártak volna erre a tárlat bemutatásra! Ami leginkább felizgatta az expedíció tagjait, hogy miniatürizált állapotukban is koruk társadalmának teljes tükörképét adták mind kulturális, mind technikai fejlettség tekintetében. Az üzemekben gyártás alatt lévő, a raktárakban felhalmozott alkatrészek tömege immár nyilvánvalóvá tette expedíciónk tagjai előtt elszármazásunk módját: amíg a bolygó gyomrában tartózkodók elől összeszűkültek, menekülésre alkalmatlanná lettek a közlekedő aknák, addig a felszínen tartózkodók a mindig készenléti állapotban lévő űrhajóikkal - már akkor ismerniük kellett a bolygók erővonalainak alkalmazását - elhajóztak a mai, vagy a már szintén elhagyott településekre alkalmas bolygók felé.

- Fantasztikus! - Tina majd kibújt a bőréből -, örömmel lemennék közéjük, hogy testközelből vegyem szemügyre ezeket a kis emberkéket.

- Ha elhagynánk az űrhajót, belőlünk is elillanna testünk hetvenöt százaléka és hasonlóak lennénk hozzájuk! - A megjegyzés Italtól származott, aki az átprogramozás révén lett az antropológia professzora.

- De felesleges is lenne kockáztatni, hisz a róluk készített képek mindent elárulnak - Lehel ezt olyan komolyan mondta, hogy a továbbiakban eszükbe se jusson hasonló megjegyzést tenni. Majd ha befejeztük a feltárást - folytatta -, az eredményt továbbítjuk a központi agynak és megfelelő válaszokat kapunk mindarra, ami kétséges előttünk. Az már eddig is biztos, hogy egy szupermodern társadalom által elhagyott bolygóra akadtunk. A falakon függő térképek az asztalokra kifeszített tervrajzok felhasználásával az alkatrészek könnyen összerakhatók, sőt az időpont is! A központi agynak semmiség annak megállapítása, hogy mennyi telt el a zsugorodás kezdetétől napjainkig. Az itteni leletek mindenesetre magyarázatot adnak arra, hogy miért nem találtunk a felszínen csontmaradványokat, akár ha zsugorállapotban is. Vélemé-

nyem szerint mind az ember, mind az állatvilág földi maradványait elégették. Már a zsugorodás előtt fogytán volt az élettér és minden talpalatnyi területre szükségük volt, ezenkívül egy szupermodern társadalom a környezetre is adott. Aztán van még egy hátsó gondolatom is: lehetséges, hogy a bolygó drámája - a zsugorodást értem - ma is tart, vagyis egészen addig, amíg bele nem zuhan az ösközegbe. Azoknak, akik a dráma kezdetekor felszínen tartózkodtak, eszükbe sem jutott a föld gyomrában rekedteket értesíteni a veszedelemről, mert vagy nem volt rá idejük, vagy megteltek a szállításra alkalmas eszközök.

- Valószínűleg fején találtad a szöveget, pajtás! - Kim jóval fiatalabb volt Lehelnél, de a közvetlen hangvétel általános volt az expedíció tagjai között. - De még csak az első kör kezdetén vagyunk - folytatta -, egyelőre ne következtessünk, fogadjunk szót az én kis cicámnak - biológus élettársa - és keressük a további bizonyítékokat.

Kim éppen hogy befejezte mondandóját, újabb földalatti település tűnt fel, az előbbinél is nagyobb méretű, hozzá hasonló miniatürizált állapotban.

- Na tessék - a kis cicámnak nevezett biológusnő felugrott ültéből -, alig haladtunk valamint, máris újabb város, a bizonyítékok tömkelege tárul elénk. Itt meg kell állnunk! - szólt férjéhez. - Lehetséges?

- Nálam minden lehetséges kicsim, de nem állunk meg, a település felett keringünk egészen addig, amíg alaposan át nem fésüljük minden zugát.

- Íme! Mindjárt egy könyvtár! Ennél nagyobb kincsre álmomban sem mertem volna gondolni! - Itali megjegyzését Tina is megtoldotta:

- És pontosan a település központjában. Nem lehetne jobban megvilágítani? Milyen kár, hogy már abban az időben nem ismerték a sugárzás kristályosításának a módját.

- Akkor sem biztos, hogy világosabb lenne a bolygó gyomrában - adta meg a választ Kim, s egyúttal felerősítette a településre irányított infravörös sugarakat, melyek hatására a monitoron megjelenő képek felismerhetőbbek lettek.

- Köszönöm, köszönöm! - Ezt a szót szinte valamennyien megismételték, és hálásan tekintettek Kim felé, aki tökéletesen elsajátította a szuper-modern készülék kezelését.

- Nézzétek azt a könyvet az olvasóteremben, ott az asztal jobb oldalán ülő férfi kezében! A fedőlapján, amelyet mintha készültek volna a látogatásra, direkt fekvő helyzetbe állított az olvasó, egy szárnyas nőnemű alak látható koronával a fején. - Ez utóbbi megjegyzés Tinától származott, aki mindjárt megtoldotta azzal, hogy: - Most már senkinek sem lehet kétsége afelől, hogy az asszony minden tekintetben megelőzte hímnemű társát, a férfit.

- De mi lehet az oka annak, hogy eddig egyetlen szárnyakkal bíró emberi lényt sem fedeztünk fel a két településen? - a kérdést Itali tette fel, majd válasza sem várva próbálta magyarázni: - Az feltételezhető, hogy a szükség váltotta ki az újabb, fokozatos átalakulásukat a mai képzettségűnké. Itt azonban evolúcióval nem számolhatunk, sokkal inkább hajlamos vagyok annak a ténynek az elfogadására, hogy itt két egymástól különböző, de kultúrfaj háborúskodott egymással és az erősebb legyőzte a gyengébbet.

- Nem értem - szólalt meg Lehel -, hogy mondhat egy antropológus ilyet, hiszen ránézésre is megállapítható a fajazonosság, továbbá egyazon fajon belül több irányú fejlődés is lehetséges. Ezt megerősíti Wanda közlése a Nap általunk lakott oldalán előkerült szárnyasokról.

- Amíg bizonyosat nem tudunk, nincs értelme vitának - mondta Kim -, a könyv fedőlapja lehet csupán a képzelet szüleménye, ellenben, a mi sugaraink a könyvben lévő anyagot is továbbítják. Mi itt csupán a szemmel látható anyaggal foglalkozhatunk, a központi agy azonban

nemcsak agyunkba lát bele. Lehetséges, hogy amíg mi itt a borítólapon lévő alak kilétén vitázunk, ő már a könyv tartalmát is megfejtette és a vének máris többet tudnak, mint mi a felfedezésünkről.

- Ez így is van! - a hang Wandáé volt, s egy másik képernyőn a hanggal egy időben feltűnt alakja is - az angyal királynők uralmát tárgyalja a könyv. Ez a szárnyas faj az emberrel rokon, s a bolygó másik felén élt békében, jólétben egészen addig, amíg a mi őseink le nem igázták őket, majd előbb rabszolgaként, később személytelen állatokként tartották, sőt élelmezés céljából tenyésztették. A bolygóról való menekülésük alkalmával, de ez már nem szerepel a könyvben, hoztak néhány példányt magukkal, többre, mint látjátok, az emberek menekítésére sem idejük, sem helyük nem volt. Egy ideig itt is élelmezési célból tenyésztették, de még az odisszea előtti időkben kipusztult fajként tartották nyilván. Hála azonban a gondviselésnek, néhányukban maradt még némi szikrája a valaha volt ősi kultúrának és elbujdostak a vadonba. Így biztosították fennmaradásukat a mai napig. Az ottani és az itteni írott dokumentáció alapján bizonyossá vált az angyali generáció létezése. Mi több: azoknál, akikre rátaláltunk, teljes sikerrel járt a regenerálás művelete. Valószínűsíthető, hogy húsuk fogyasztása folytán lettek az itteniek békés természetűek, de egyben az is valószínűsíthető, hogy a közösülés, majd öröklődés folytán, a magasabb rendű, angyali értelemnek köszönhetően hozták létre már ott a szuper kultúrát, amelyet aztán itt tovább fejlesztettek. Az érdekes az egészben, hogy mi, földi emberek, akik kezdetektől gyilkoljuk egymást, találtunk rájuk, majd alkalomadtán elmondom hogy, hogyan és milyen körülmények közepette, most csak annyit: kezdeményezésünkre a vének tanácsa beleegyezett a regenerálásukba és íme: a királynőjük, Regina!

E szavak elhangzása után Wanda félreállt, s helyébe Regina lépett.

- Üdvözöllek benneteket, Kozmosz hősei - mondta, de olyan elragadó mosoly kíséretében, hogy a leghidegebb férfi kebleket is izgalomba hozta volna. - Köszönetek nevünkben is őseink földjét. Nélkületek soha nem tudjuk meg, hogy mi sem voltunk mindig üldözöttek, hogy békében és mindennek bőviben éltek őseink hosszú-hosszú ideig az angyalok földjén. Kérjük, hogy a bolygó azon felét, ahol a mieink telepei voltak, intenzívebben kutassátok át, mert minden, ami arra az időre emlékeztetne, fontos lehet most már egységes népeink számára. Kívánunk nektek eredményes munkát és szerencsés hazatérést. Ígérem, hogy mint társ-királynő, elsőként ajánlkozom bármelyiktek mellé ágyasnak. A könyv szerint a rég múltban, leigázóik megölték a szárnyakkal született kicsiket. A közeljövőben azonban mennél több szárnyas kis angyalkára lesz szükség, elsősorban is azért, hogy békességet vigyünk a békétlen földi emberek közé. És most, béke veletek! Kár, hogy nem előbb találkoztunk, akkor bizonyára veletek tartok.

- Légy üdvözölve, kedves rokon! - Tina lépett a készülékbe, amely a szöveggel együtt továbbította a képet. - Azt ugye nem kell mondjam, hogy mekkora meglepetést okoztál megjelenéseddel, de ugyanakkor kimondhatatlan örömet is! Az egyáltalán nem biztos, hogy ezen a bolygón ringott az emberiség bölcsője, de az már igen, hogy a szárnyas emberek, valamint az angyalokról szóló legenda valós tényekből szövődött. S ha másért nem, hát ezért is érdemes volt megtenni a hosszú csillagközi utat. Legyetek nyugodtak: nagyon is aprólékos odafigyeléssel dolgozunk, és minden érdemlegeset továbbítunk hozzátok. Most azonban, bocsáss meg, csók, puszi mindenkinek, de ki kell lépjek a vonalból. Egy újabb település ugyancsak a föld alatt! Lépj ki te is, kedves! Reméljük lesz időnk egymás megismerésére.

Egy újabb település - de miféle település! Egy nagy területen rekeszekre osztott karám tűnt fel, bennük, már a rekeszekben, Reginához hasonló szárnyasok szintén zsugorállapotban, csak kétszer akkorák, mint a kézzel megáldottak. A karám mellett oxigényártó üzem, majd minden irányban, a zsugorodás miatt lezárt, alagútrendszer. A meglepetést azonban egészen

más okozta: a rekeszekhez láncolt dromedárok vérét szívták kívülről a rabtartók, volt amelyiknél többen is sorban álltak.

- Miféle ősöktől származunk mi? - a kérdést Itali tette fel, s mindjárt válaszolt is rá. - Hiszen ezek vámpírok!

- Nem egészen barátom - javította ki Lehel -, valószínűleg még mielőtt az űrhajók alkalmazhatók lettek volna, megszűnt az élet a bolygó felszínén. Lementek tehát a mélybe, s ott tökéletesítették az űrhajót, mellyel azután elhajóztak, de addig is élniük kellett, s a legegyszerűbb megoldást választották: azt ették, itták, ami lent is adva volt. Levitték magukkal az addig is rabszolgaként tartott, tenyésztett szárnyas dromedárokat - legalábbis azokhoz mérhetőek - és velük, valamint a mélyben is szaporodni tudó férgekkel táplálkoztak. Nem egy példát találunk erre a Földön is.

- Ez így igaz! - Kim helybenhagyólag legyintett, majd: - Mit megadnék most egy tál cserebogár mártásért.

- Nehogy már honvágyad legyen, pajtás - Lehel vállon veregette a Földön is alacsony termetűnek számító kapitányt. - Tartsd szemed a radaron, mert mint látom elég szűkre szabott kanyonban haladunk. Nem szeretném, ha néhány millió év múltával hozzájuk hasonló állapotban találnának minket is. Nem különben - a gyíkhús sem alávalóbb a cserebogárnál.

- Aztán itt vagyok én is! - A szőke, ugyancsak alacsony termetű, de feltűnően csinos élettárs Kimhez hajolt, de úgy, hogy ne akadályozza a látást. - Harapj belém kedves! Nem tudom milyen lehet a cserebogár mártás, de talán a gyíkhúsnál ízletesebb vagyok. Láttam imént mekkora szemeket meresztettél a szárnyas királynőre, nehogy előre belezúgjon, mert ebben az esetben, mikorra hazaérünk, elkoptatom a műtyürekedet. Erre egyébként is meg lenne minden okom, hiszen nélküle - már a királynő nélkül - is sokan várnak rád.

- Bizony-bizony a gyerekek! - Kim felsóhajtott. - Már nem is tudom számon tartani hányan vannak.

- Nem hiányolnak téged azok kedves, de meddig kell még nézzük ezeket a szerencsétleneket? Már mióta haladunk felettük! Kifordul a gyomrom, tudod, hogy megint terhes vagyok!

Mint már szó volt róla: elég nagy területet foglalt el a karám, de hát szükség is volt rá, hiszen bizonyára egymást is táplálniuk kellett a haszonállatként tartott szárnyas embereknek. Felmerül a kérdés, hogy mi tartotta az óriási üreget, hogy nem omlott össze? Hát - a monitoron csak azt lehetett látni, hogy tíz méterenként egy-egy oszlop, de hogy milyen anyagból? Erre csak a központi agy adhat választ. Itt kell megemlítenem az újszülött bolygók lehülésének, majd újbóli felmelegedésének a folyamatát, azaz: születéstől a halálig, mert nemcsak mi vagyunk erre kárthatva: hogy a lét és nemlét között ingázzunk, hanem a Kozmosz minden lakója, a naprendszereket is számításba véve. Nos, hogy lehet-e évmilliárdokban mérni azt az időt, amelyet az ösközegből való kilökődéstől a visszatérésig körön belül a naprendszerek befutnak - nem tudom, de véleményem szerint más emberfia sem, de az szinte biztos, hogy körülbelül félútig hűlnek, az út másik részén pedig - egészen addig, míg bele nem zuhannak az ösközegbe, melegszenek. Mindkét esetben zsugorodás megy végbe, mert a kihűlt, csökkent térfogatú bolygó, amint megérkezik a felmelegedés szférájába, térfogata növekedését elszívja az egyre intenzívebb hő, amely az ösközegből áramlik feléje. Mint már volt róla szó: egyedül az ember képes lavírozni a két folyamat között, de neki is el kellett jutnia a szuper technika arra a fokára, amely képessé tette a csillagközi űrutazásra. A monitoron megjelenő anyag arról tanúskodott, hogy a szóban forgó bolygón végezték el őseink az űrutazásokra is alkalmas szerkentyűkön az utolsó simításokat. Miután tehát a föld felé kényszerültek, még hosszú-hosszú ideig tudták magukat élelmezni, vizük is volt, mert az olvadó jég ontotta magából az

édes vizet, bizonyára csak az utolsó szakaszban, talán csak az aknák elzáródása után vették igénybe az életet biztosító vért. Vámpírsággal egyáltalán nem vádolhatók, a látvány egyáltalán nem volt szemet gyönyörködtető, nem csoda, ha Kim élettársának a gyomrát felkavarta, de nem különben a műszerterembe berontó úrgyerekek: az expedíciót ugyanis úgy szervezték, hogy a megfelelő párokat válogatták össze az élettani szempontok kielégítésére az út közben születendő gyerekekre is felkészülten. Nos, hogy a tudományos munkát a gyerekek ne akadályozzák, két nőrsz is indult az expedícióval, s bár melléjük nem osztottak férfit, már mindenik egészséges gyermeknek adott életet. Azt, hogy az expedíció melyik tagja ejtette őket teherbe, azt egyedül a központi agy tudhatta. De, hogy miért kavarták fel Kim élettársának a gyomrát? Mert egytől-egyik feléje indult, hogy tejtől duzzadó emlőiből szívhasson. Kim nem hagyta ágyasát pihenni, szinte mindig volt teje, s mivel jóból is megárt a sok, nem csoda, ha kifakadt:

- Lehet-e vámpírsággal vádolni őket - egyik kezével a monitorra mutatott, miközben a másikkal a hozzá legközelebb álló kicsit mellére emelte -, ezek talán gyengédebben bánnak velem?

- Hogy mennyire igazad van! - Kim összecücsörítette száját, s hozzá hajolt, de azon nyomban visszarántotta, mert a szőke Cica karja felemelkedett, hogy rásuhintson.

- Te szégyentelen - mondta az asszony -, képes lennél elszívni a kicsik elől?

- Mi tagadás - válaszolta a férfi -, nekünk sem ártana egy kis frissen fejt tejecske, de ahhoz tejelni kellene a többi asszonynak is. Persze tudom, hogy a tudományos munkát gátolná a sok gyerek, a kísérletekhez magam is elegendő lennék.

- Hogy érted ezt? - Tina kérdezte, de a többiek is feléje meresztették szemüket.

- Már, ami a gyerekek számát illeti - Kim nem volt szégyenlős, a válaszbba mégis belepirult -, egy kis többletmunka részemről nem is lenne ellenemre.

- Ki kell, hogy egészítselek, te kis töpörtő - szólt közbe Lehel - nekünk többieknek sem lenne ellenünk az a kis tejecske, azonban kötve vagyunk az úrhajó adottságaihoz. De foglalkozunk inkább a monitoron látható őseinkkel: véleményem szerint a szárnyas és a már mindenben velünk azonos alkatú lények ugyanahhoz a populációhoz tartoztak, csak a bolygó egyik oldalán gyorsabb volt az evolúció, mint a másikon, de mint látható - a könyv fedőlapján lévő ábra is tanúsítja - már szárnyakkal is kultúr körülményeket teremtettek. Ez a tény nem zárja ki, hogy az ösztönös állat, az angyalokkal bekövetkezett szerelmi kapcsolata útján nyerte tudatát, és vált emberré. Tehát rokonságunkat az angyalokkal nem a szárnyak jelentik, hanem a tudat, amely minden más, földhöz ragadt lény fölé helyez minket.

- Akkor mi lehet az oka, hogy például földi viszonylatban szárnyakkal ábrázolják az angyalokat? - a kérdés Tinától származott, neki ugyanis volt szerencséje látni a Balaton melletti bazilika angyalokat ábrázoló szobrait.

- Erre nem tudnék okosabb választ, mint még a szárnyas korból fennmaradó legendák adták hozzá az alapot.

- Elég messzire nyúlnak vissza - Kim inkább csak a fogai között sustorgott -, ha figyelembe vesszük, hogy a Földön is található szárnyas embert ábrázoló ősrégi rajzok, akkor...

- Akkor, akkor - ismét Tina szólt, nem hagyta, hogy Kim befejezze a mondatot -, és ha a földiek is egyenesen innét származtak oda! Említettétek már, hogy ősrégi úrhajórajzokat is találtak, persze nem ebben a tökéletes formában, de a Földre érkezést követő későbbi időben, csupán a legendákra hagyatkozva is rajzolhatták tehetséges elődök. Aztán még valamire emlékeztetnélek benneteket: miért van az, hogy a földi ember természete annyiban különbözik

a miénktől? A farkas természetre gondolok: ha nincs semmi ok a gyűlölködéssre, akkor kreálnak! Más szóval: újraterezztik a háborúskodást! Iméent vetődött fel bennem a gondolat, hogy az angyali rokonság nem mindenkit érintett meg akkor sem és most sem: a populációban jócskán maradhattak ösztönös állatok és ezek leszármazottai, ha itt-ott keveredtek is az angyali generáció leszármazottaival, természetük közelebb van az ösztönös állathoz. Bocsáss meg kedvesem - szólt Lehelhez -, de szerény véleményem szerint a Földre talán ezekből jutott több! Az angyali tudat némelyikben nagyon is koncentrálódt, innét a zsenik, tudósok, továbbá a hozzátok hasonló, jóindulatú emberek, a többséget azonban éppen csak érintette, ezért van az, hogy néhány jó vagy rossz vezető tömegeket tud megmozgatni.

- Nem is rossz elmélet, kedvesem! - Lehel magához ölelte Tinát. - Talán közelebb áll az igazsághoz, mint az általam felállított.

- Most ne elméleteket firtassatok - szólalt meg hirtelen Kim, majd, de ezt már a nőrszökhöz -, jó lenne ha kivinnétek a kicsiket, most nincs időnk velük foglalkozni.

- Igen, igen! - helyeselt az asztrofizikus, de nem várva be a kicsik távozását, a monitoron látható újabb jelenséget próbálta magyarázni. - A kéreg formájából arra lehet következtetni, hogy itt két kontinens csúszott egymásra. Abból, amelyik alulra került, nem láthatunk semmit, bizonyára, mert olyan mélyre nem tudunk behatolni. Azonban a felső tartogathat számottevő emléket a régmúltból. Itt, közvetlen alattunk tengerfenék lehetett. A felsőbb réteget világítsd át - Kimhez fordult -, tengeri emlősöket nem vihettek magukkal a bolygó belsejébe, persze a zsugorodás folytán a fenék is gyűrődött, de csak találunk valamilyen csontvázat vagy egyebet, ami magyarázatul szolgálhat, mint a tengerek, mind pedig a szárazföld élővilágára, mert hogy csupán emberek is ember formájú emlősök lakták volna a bolygót, az elképzelhetetlen.

- Ne mondd tovább! Helyben vagyunk! Atyám! Itt egy egész hegyóriás halmozódott fel csontokból, de hogy mit tudunk kihámozni belőle? Hiszen össze van préselődve, vagy talán mégis? Csinálok róla egy sorozatot és majd nagyítással. - A felkiáltás és az újabb leletre vonatkozó megjegyzés Italtól származott, aki be sem fejezve mondandóját elkezdte kattogtatni a vastag földkéreg ellenére is egészen tiszta képeket gyártó készüléket, s a képeket persze azon nyomban elemezni kezdte. A felfedezés meglepő erővel hatott valamennyiükre: - Ezek a szerencsétlen élőlények egy nagy erejű tektonikus mozgás áldozatai lettek - folytatta -, szerencsénkre azonban, bár miniatűr állapotban, és csak így sokszoros nagyítással külön lehet választani. Majd alapos odafigyeléssel össze lehet rakni az egyes példányokat, de nem kell leparkolni fölötte - már a lelet felett -, haladjunk tovább, ti figyeljétek a monitort, majd szólok, ha sikerül a kísérlet, mert csak arról lehet szó.

Az űrhajó természetesen nem állt le, de már ismét csak a felszín közelében vizsgálódtak. Mivel a körbehajózás kezdetén, a felszínen nem találtak semmit, arra gondoltak, hátha mégis ráakadnak olyasmire, ami fontos lehet, vagy értelmetlenné teszi a további kutatást. Találtak is még néhány épületmaradványt, csontvázat, ugyancsak a tengerekben élő, állati eredetűt, de újabb, még fel nem fedezett értékes leletre nem akadtak. Tina megunván az egyhangúságot, Itali után ment és fölé hajolva figyelte, hogyan rakosgatja össze nagyító, és számítógép közreműködésével a miniatűr csontocskákat, majd mintha valami megcsípte volna, egyszerre csak felkiáltott:

- Jé! Ennek tökéletes mását láttam a Földön, Mary-ék delfin farmján. Ez egy palackorrú delfin csontváza. - Átfutott Lehelért és húzta magával. - Nézd - mondta -, palackorrú delfin csontváza. Ez sok mindent az eddigiektől eltérő megvilágításba hoz az élet elterjedésével kapcsolatban.

- És pedig? - Lehel figyelmesen nézett Tina elmélyült arcára.

- És pedig - folytatta a biokémikus nő -, vagy már eleve adva van az élet kialakulásának lehetősége az egyes bolygókon, vagy az ember, miután megalkotta repülő alkalmatosságait - vitte magával az egyes populációkat, például a ceteket!

- Okos nő vagy, kedvesem! Hogy mondhatod ekkora szamárságot? Ezek az állatok vízben élnek, de ha nem így lenne, akkor sem vihetnék őket ilyen hosszú időutazásra, mint amidőn mi is vagyunk. Néhány delfin még elférne űrhajónkon, de hová tennék egy száz tonnás bálnát?

- Elegendő volt csupán egyetlen életképes sejtet magukkal vinni minden egyes populációból. A Nap túloldalán nem, a Földön azonban adva voltak a feltételek továbbfejlődésükhöz. Na persze - gondolom az evolúciós fejlődésük előlről indult, s ezért van, hogy csak most érték el itteni fejlettségüket. Ennek a bolygónak az élővilága már az eddig látottak alapján is megegyezik a földiével. Tehát minden valószínűség szerint itt is adóttak voltak a feltételek, mielőtt bekövetkezett a katasztrófa.

- Akkor szerinted lehetséges, hogy Franz és Mary nem hiába áldozták életüket a cetek családjához tartozó delfineknek?

- Még hogy lehetséges-e? Egészen biztos, hogy találnánk valamiféle rokonságot a valaha szárazföldi emlősként élő cetek és az ember között. Gondolj Fannika húgod kísérleteire, amelyeket Stockholmban végez azoknak a szuper-modern számítógépeknek a segítségével. A kísérletekből már eddig is elfogadható az a tényállítás, hogy kezdetben, de mehetünk későbbre is, egyáltalán nem muszáj visszamennünk az egysejtűekig, az ember legfeljebb külsőben különbözött a többi fejlett emlőstől, s párhuzamos útján így is sokféle keveredésen esett át - a rágcsálóktól, a ragadozóktól, mígnem kialakult mai formánk, amely aztán hajlékot adott a tudatos, magasabb dimenzióbeli - úgymond angyali lényeknek. Emberről tulajdonképpen csak ettől az időponttól beszélhetünk.

- Hát nem tudom - szólt csendesen Lehel -, de engem, mint asztrofizikust nem annyira az ember származástana, sokkal inkább maga a kozmosz érdekel. Annak térfogata, ha egyáltalán mérhető? Ma már tudjuk, hogy egy központi mag tartja fenn az egyensúlyt a születni, s úgy szintén meghalni sohasem szűnő égítetek milliárdjában, de hogy van-e határa, vagy végtelen és örök, mint az alkotója?

- Most ez egyáltalán nem érdekes kedvesem, filozofálgatni ráérünk majd otthon, ha egyáltalán valaha is hazaérünk, hiszen olyan messze vagyunk, s addig még sok kérdő- és felkiáltó jel keresztezi utunkat. Én, Franz, azaz öcséd, valamint feleséged realiztikus felfogását vallom: ami még nem bizonyított, és a bizonyításnak megvannak a tárgyi adottságai, azt nem szabad érintetlenül hagyni. Én meg vagyok győződve arról, hogy kísérleteikkel nagy szolgálatot végeznek az emberiség jövője szempontjából. De halljuk Italt, végül is az ő asztala, mi a véleménye a valaha volt itteni élet összetevőiről?

- Megegyezik a tiéddel, kedves rokon - mondta Itali - unokatestvérek voltak -, ezen a bolygón, éppúgy, mint a Földön folyók, tengerek, szárazföldek váltakoztak, és ahhoz alkalmazkodtak az élőlények is. Amennyiben beszélhetünk az ember és a cetek rokonságáról, akkor még itt kellett kereszteződniük, s ha sikeresek lesznek a Földön végrehajtott kísérletek: az ember tudata átöröklődik a delfin koponyájába, akkor az ember Földön való tartózkodása millió évekkel meghosszabbodik.

- Mindenesetre nagy változás menne végbe - mondta Lehel -, de mit szól terveinkhez a mindennek Teremtője? Mert ugye akkor követnénk el a legnagyobb tévedésünket, ha Őt kihagynánk számításainkból!

- Őt kedvesem csak a földi kufárok hagyták ki! Mindent a pillanatnak: vallják, pedig - legalábbis mi tudjuk -, hogy múltunk, jelenünk és jövőnk mennyire egymástól függ! - A megjegyzés Tináé volt, aki szorosán magához ölelve tartotta Lehelt, majd így folytatta: hagyjuk most magára természettudósunkat, a titkok megfejtését sem lehet erőltetni, és különben is fáradt vagyok, pihenjünk le kicsit, mielőtt váltanád Kimet. Ha valami különlegességre akadnak, úgylis felzavarnak. Érzésem szerint rövidesen parancsot kapunk hazaindulásra, azt pedig neked kell levezenyelned!

És most távolodjunk el mi is az úrhajótól, s próbáljunk földi értelemben vett, tiszta aggyal gondolkodni. Már az első pillanatban szembeszökő, hogy míg egyes földi halandók, a földönkívüliekkel azon munkálkodnak, hogy az emberiség jövőjét múltjának megismerése révén biztosítsák, mások, az Egyesült Államok is, nukleáris katasztrófával fenyegetőznek, arra az esetre, ha veszélyeztetve éreznék hatalmuk fennmaradását. Ők persze, mit sem tudnak arról, hogy a földönkívüli Vulkán és a kínai Wang már kiszerezték a veszélyt jelentő tölteteket, s a rakéták kilövésük esetében megsemmisülnek már a légkörben vagy azon kívül. Ezt azért tartottam szükségesnek leírni, hogy érzékeltessem: mekkora a különbség ember és ember között. Az egyik önös érdekeiért mindent hajlandó kockára tenni, a másik pedig az össz-emberi társadalomért életét is hajlandó előre nem láthat veszélynek kitenni. Például a fejezet első felében leírt, múltat kutató expedíció tagjai, akik még be sem fejezték megbízatásukat, máris a Kozmosz másik félköre felé tekintenek, hogy egy újabb expedíciós úttal előre bázist biztosítsanak az emberiségnek arra az időre, amikor mai telephelyei elérkeznek a kritikus időszakhoz, amikor megszűnnek rajtuk az élet feltételei. A különbség valószínűleg abból adódik, hogy az egyik emberben erőteljesebbek az ösztönös, állati hajlandóságok, míg a másiknak már az arcára van írva - tükröződik róla magasabb rendű teremtményektől öröklött többlet. Mivel az ember lányait - az ember szót előlegeztem - kizárólag a Teremtőhöz hú angyalok szállták meg, tévesen tartják a gonosz embereket az ördög által megszállottaknak. A gonoszság valamelyik vérszomjas fenevadtól öröklődött, megszabadítani tőlük társadalmunkat egyáltalán nem tartanám bűnnek. Ne higgyék azonban, hogy bárki halálát hideg fejjel venném tudomásul, mert én az élet, nem pedig a halál apostola szeretnék lenni! Végtelenül sajnálom, hogy a napsugárzás kristályosítását csak a kelet-európai atomreaktorok többszintes robbanásai után kezdhették el Vulkán és Wang. Ha idejében rendelkezésükre állnak a nagyteljesítményű napkristályok, akkor kicserélhetik az atomreaktorok plutónium fűtőelemeit, és nem következik be Európa tragédiája, a modern idők nép vándorlása a velejáró pusztítással. Szegény Európa! Öreg és szétlőtt, pedig a történelem folyamán betöltött szerepéért megbecsülést érdemelne.

Most pedig mivel úgylis Európánál tartunk, induljunk el ismét egy temetésre, a Skandináv félsziget északi részére, az ősi viking grófságba, hogy megadjuk a végtisztességet barátunknak, testvérünknek. Két vejem apjának, akit a sugárfertőzés elől menekülő - gyengéd kifejezéssel élve - esztét vesztett ember agyonlőtt. Pedig oka sem lehetett rá, hiszen Janzen kitárta előttük a grófi birtok kapuit, s azzal együtt rendelkezésükre bocsátotta élelmiszer tartalékait is. A hazáját, otthonát nem egy esetben szétfutott családját elhagyni kénytelen ember beszámíthatatlanságát azonban más mércével kell mérni, mint a normál körülmények között élőkét. Ezért mi sem bosszútól lihegve ereszkedtünk le előbb a kirunai kastély-parkba, hogy ott felszedve Tereza lányomékat induljunk a temetés színhelyére, a vagy 25 kilométerre lévő szomszéd kastélyba. Két vejem: Jörg és Janzen, Tereza, valamint Irmácska lányaim férjei majdnem összeakaszkodtak már hazamenet apjuk temetésének mikéntje miatt. Tudjuk, hogy a Bajkál-tóból kimentett Janzen-családhoz Mánauszban csatlakoztunk, Jörg pedig Kirunában, lányom nagyapjának ódon kastélyában lakott családjával - de hallgassuk Őket:

- Hogy mondtad? - Jörg, az idősebb fivér szeme szinte vérbe borult -, apuka kívánsága lett volna, hogy halála után égessük el tetemét, majd temessük hamvait az erdőben lévő Odinszobor talapzatába? Ez istenkáromlás lenne és nem engedhetem meg akkor sem, ha örökre megharagszol.

- Na nem! Csak anyukával tudom bizonyítani, hogy ezt kérte tőlem legutóbbi itthon tartózkodásom alkalmával. Ennek ellenére, ha örökre megharagszotok, és soha nem szóltok többé hozzám, akkor is megteszem, amit kért tőlem. - A fiatalabb fivér arcán is meglátszott, hogy apja kérésének akkor is eleget tesz, ha mindenki más ellene szavaz.

- Egyszerűen nem hiszem el, hogy apuka ilyet kért tőled, legfeljebb viccnek szánta, mivel tudta, hogy te inkább pogány vagy! A huszadik század végén áldozatot bemutatni egy rég feledésbe merült, esetleg legendába burkolódzó pogány istenségnek - erre csak te vagy képes! Apuka jó keresztény volt!

- Jó keresztény volt, ezt igaz - válaszolta Janzen -, de ugyanakkor ízig-vérig viking volt, a vikingek istene pedig Odin! Ti nem tudhatjátok, nem is hiszitek, pedig igaz, hogy apuka számtalanszor velem tartott, sőt - ő választotta ki az áldozati szarvast is!

Itt a párbeszéd megszakadt, mert az úrhajó leszálláshoz készülődött, földet érve azonban előlépett a háttérben meghúzódó Gréta. Mánauszba visszaérkezvén Wang átvette tőle a kristályosító üzem irányítását, hogy Vulkánnal együtt jelen lehessen a temetésen.

- Janzen igazat mond! - Gréta ugyanolyan elszántan beszélt, mint testvérként szeretett sógora. - Kislány koromban - folytatta - többször magukkal vittek engem is. Abban az időben Janzen papa szokta a szarvas vérével meglocsolni a máglyát.

- Nos - ez aztán mindennek a teteje - szólt Jörg. - Te ugyanolyan pogány vagy, mint az öcsém, hogy hihetnék neked is?

- Mert a Föld királynője még sohasem hazudott! - Ezt azonban már Vulkán jelentette ki, majd gyengéden megfogta mindkét fivér vállát, hogy megakadályozza, ha netán valamelyiken erőt venne az indulat. - Nem feledkezhetek meg arról, hogy ti már hozzánk is tartoztok, mi pedig nem ismerjük a haragot. Sok-sok milliónyi testvérünk a legteljesebb egyetértésben él együtt, egymás mellett, a versengést köztünk nem az egyéni érvényesülés fűti, hanem a közjó: hogy minél többet adhassunk magunkból a közösségnek. Atyátonkon már nem segíthetünk, nekünk azonban nem mindegy, hogy hogyan élünk tovább - egymás kezét fogva, vagy lökdösődve. Neki tökéletesen mindegy, hogy hamvait miként adjátok az enyészetnek, az érzelem számít, amellyel búcsút vesztek tőle, és amely szívetekben megmarad iránta. A természet nagy Organizátora szintén nem aszerint értékeli cselekedeteinket, hogy keresztényi, pogány, vagy a különböző vallásokon belül létező szekták szerint fejezzük ki iránta hódolatunkat, hanem, hogy mennyi az őszinteség abban és mennyi a látszat. A magam részéről helyesebbnek tartanám, ha eleget tennénk az elhunyt édesapa kívánságának, tekintve, hogy nálunk is hamvasztás van szokásban, de nem késlekedhetünk, mert még ma vissza kell repülni Mánauszba, hogy folytassuk a kristályok elhelyezését az erőművekben.

- Apuka, neked mi a véleményed? - Tereza kérdezte, de valamennyien felém fordultak. - Én - folytatta - tiszteletben tartanám a drága végakarátát.

- Várjuk meg Dianát, kedveseim - mondtam -, mi csak javasolhatunk, de Ő állt hozzá legközelebb, s ha enyhíteni akarunk fájdalmán, akkor az Ő kívánsága mindenki másénál előbbre való. Mint látom, már el is indult felénk.

Az úrhajót ugyan nem láthatták, minket azonban igen, s az első, aki megpillantott bennünket, rohant jelenteni a kastély asszonyának - Diana a grófnő megszólításért is haragudott, Ő nem

született főnemesi családban, szokta volt mondani, s csak azt értékelem, amiért saját magunk küzdöttünk meg! Valószínűleg ez a felfogása készítette arra, hogy a nagy családi vagyon ellenére ragaszkodott mindkét fia egyetemi végzettségéhez. S mivel magyar létére nehezen sajátította el felnőtt korban is az idegen nyelveket, Janzennel kötött házassága kezdetétől angol, német, svéd nyelvtanárokat foglalkoztatott. Diana, a hír hallatára, hogy megérkeztünk, belekarolt idős, svéd származású nyelvtanárnőjébe - együtt öregedtek meg, s inkább családtagként, barátnőként, a fiuknak tantiként - nagy tiszteletnek örvendett. Feketében voltak mindketten, s lassan, egymást támasztva haladtak a mészfehér kőzúzalékon.

- Nem hiszek a szememnek - mondta Diana -, mivel jöttek ezek? Nemrég beszéltem Jörggel, akkor készülődtek, és íme - valamennyien megérkeztek: Pekingből, Mánauzból is!

- Mindegy, hogy mivel jöttek, kedves - Ingrid, a tanárnő szorosabbra fogta Diana karját, hogy felfogja, mert megcsúszott a ropogós zúzalékon -, fontos, hogy itt vannak és megszabadítanak a gondtól.

- A menekültektől nem! - Már csak az egy szobában rendezkedhetünk be, a többi az övék!

- Ne bántson ez, kedves Dina - becézte -, mit sem ér a vagyon, hisz velük együtt pusztulunk mi is! Nekünk ugyan már mindegy, de az isten szerelmére: beszélj rá Jörg fiadékat, hogy menjenek ők is Dél-Amerikába, hiszen itt rájuk is a lassú halál vár, ha nem valamelyik örült fegyvere végez velük is, mint szegény, jó férjeddél, és akkor mi lesz a családdal? Ki tudhatná mikor lesz vége ennek a menekült-áradatnak? Azt hittük kimaradunk belőle, és lám - itt vagyunk majdnem a világ végén, mégis ránk találtak, sőt! Kérlek - a kicsik kedvéért tedd meg! - Itt abbamaradt a párbeszéd köztük, mert mi is mentünk elibük és összetalálkoztunk.

Azt ugye nem kell leírjam, hogy hogyan zajlott le a találkozás az anya, két fia, lányai - első házasságából származott -, az unokák és hát köztünk. Elegendő annyit említenem, hogy valamennyien nagyon közel álltunk egymáshoz, ami manapság ritkaságszámba megy a modern családoknál. A közelséghez járult még a jólneveltség, az átlagosnál magasabb műveltség. Ez utóbbi kettő valamennyiünkről elmondható, s ez magyarázatul szolgálhat magatartásunkra: hagytuk, hogy a szűkebb család elhullassa könnyeit, s csak utána fejeztük ki részvétünket az elhunyt halálával kapcsolatban. Mivel az idő múlt, Vulkán sürgetett bennünket, s a részvétnyilvánítással egy időben kitértünk a temetés módjára, és arra is, hogyha szükséges, erőszaktól sem riadunk vissza, de magunkkal visszük az egész famíliát - Dianát és barátnőjét, Ingridet is!

Hogy mennyit értettek belőle, nem tudhatom, én nem olvasok mások agyában, mint a központi agy, de miután a szűkebb család, Jörgöt is beleértve eldöntötte, hogy tiszteletben tartják az apa végakarátát és porhüvelyét a kívánt módon és helyen elégetik, majd elhelyezik, a fiatalok a kastély kápolnájába indultak apjuk teteméért. Mi többiek - Diana és a tanárnő is, visszafele indultunk, s elhelyezkedtünk az úrhajón, ott vártuk be, amíg a fivérek felkészítették apjukat az utolsó útra. Egy kissé magam is meglepődtem, midőn megpillantottam Őket a kápolnából kilépni, annyira szokatlan volt a látvány. A fiatal Janzen ölében hozta gyolcsokba csomagolt apját, Jörg mögötte lépdelt, két oldalán Tereza, Irmácska, néhány lépésre tőlük Lola és Nina, ellenben Gréta és Vulkán, akik szintén velük mentek fel az épületbe, lemaradtak. Hogy miért, azt néhány perccel azután tudtuk meg, hogy a tetemet elhelyeztük az úrhajón. Mivel nyugtalan voltam távolmaradásuk miatt, utánuk akartam menni, de alig hagytam néhány lépésre magam mögött az úrhajót, megpillantottam őket, amint lóhalálában rohannak ki az épületből. A kápolnát és a sziklába vágott ősi temetkezési helyet értem alatta, s csak néhány lépést tehettek, midőn a kápolna mögötti sziklaorom nagy robajjal előbb felemelkedett, majd visszazuhant.

- Istenem! Ezek berobbantották a kriptát! - A gondolat szinte belém vágott, de mire nyugodtan mérlegelni kezdhettem volna, hogy vajon helyes volt-e, mellém érkeztek Ők is, s Gréta csak annyit mondott:

- Ők kérték, apuka! - az Ők Jörgre és Janzenre vonatkozott, akik már apjuk teteméért menet eldöntötték, hogy anyjukat is magukhoz véve végleg búcsút vesznek ősi jussuktól.

Miután meggyőződtem arról, hogy a kriptán kívül az épület sértetlen maradt, elindultam mellettük, s már az űrhajó mellé érve szólaltam meg:

- Temetés után ugyanezre kérlek én is benneteket! Kirunában! Jörgnek családjával együtt velünk kell jönnie!

- Akkor már a magyarországit is, apuka! - bár - Gréta elkomolyodott - szeretném, ha meg tudnánk menteni legalább a hajómúzeumot!

- Ott nem robbantunk, kislányom - mondtam -, már az eddigi is sok volt és még kirunai! Magyarországi kastélyunkat a templommal együtt egy orosz pópára bízom! Nagyobb gondja lesz rájuk, mint nekünk volt!

Továbbiakban már gyorsan pörögtek az események: felszállás után, alacsonyan repülve percek alatt a tetthelyre értünk. A pilóta, aki az űrhajót vezette, Mánausból való, elindulásunk óta meg sem szólalt, mintha nyelve sem lett volna, engedelmesen követte Janzen utasításait, Ő ismerte legjobban az utat, Odin, a vikingek istenének szobrához. Első dolgunk volt a közeli farakásokból máglyát építeni, de a szokásoktól eltérőleg Janzen porhüvelyét a máglya közepében állva helyeztük el. A máglya alsó részét a közeli fabódéból hozott benzinnel lelocsoltuk, hogy a hasábok gyorsan lángra kapjanak. Jörg meg akarta gyújtani, de Janzen leintette:

- Még nem vagyunk készen, bátyám! Áldozatról, útravalóról is gondoskodni kell! Mint látom maga Odin gondoskodott róla! - vagy kétszáz méterre a máglyától legelt egy szarvascsorda -, de nincs fegyverünk, hogy leterítsünk egy szép bikát.

- Azon nem múlik testvér - szólalt meg Vulkán -, válaszd ki a legszebbet közülük, a többit bízd rám!

Janzen végignézett a csordán, majd rámutatott egy, a csordától kissé oldalt figyelő, jól megtermett szarvasbikára:

- Ez megfelelne!

Vulkán kézfejeének élével megcélozta a szarvasbikát, s az egy pillanattal később már a földön hevert.

- Nos, gyerünk érte - szólt -, kedvesebb az áldozat, ha nem minden nehézség nélkül jutunk hozzá. - Én is menni akartam velük, de engem visszaparancsoltak. - Te maradj apuka, magam is idehoznám, de ez elsősorban Jörg és Janzen áldozata, továbbiakat már nekik kell elvégeznie.

A fivérek értettek a szóból és elindultak a szarvasért. Nem telt fél órába, agancsával a kúpra helyezték a bikát, s csak utána folyatták ki a véré, majd felhasítva ráterítették a máglyára, mielőtt meggyújtották volna.

A benzinnel átitatott, egyébként is száraz fenyő lángja egy pillanat alatt magasba csapott. A fény elkápráztatta szemünket, s csak ahogy vesztett erejéből - a fahasábok vörös izzásba mentek át -, majd egyre lejjebb rogytak, láthattunk valamit szeretett testvérünkből: ő is vörösben izzott, s érdekes módon, mintha a szarvas agancsa az ő fejét díszítette volna. Az állat többi része ugyanis akkorra elhamvadt. A szinte istenné válás jelenése annyira magával ragadt

bennünket, nem vettük észre, hogy Vulkán és Gréta eltávoznak körünkből, az űrhajó fel-emelkedésére azonban már felfigyeltünk, hiszen, mint tudjuk: a földtől való eltávolodás alkalmával olyan mennyiségű hő termelődik az űrhajóban, hogy az alatta lévő talaj folyékonnyá válik és besüpped. A talaj ilyenén való átalakulása pedig szintén izzással jár együtt. Vulkán a gránitszobor fölé irányította az űrhajót, Gréta pedig a szoborra kúszva, a fején lévő szarvak alá csomózta a leeresztett kötélhágcsót. E művelet végeztével az űrhajó feljebb emelkedett, Gréta pedig visszajöve közénk felszólított bennünket, hogy húzódjunk hátra kissé oldalt a már úton lévő szobor elől. Miután pedig eleget tettünk a felkérésnek, az űrhajó, alatta a kötélhágcsón lógó szoborral az egyre összébb roskadó máglya fölé állt, midőn pedig az egészen össze-rogyott, kisebb földrengésszerű morajt előidézve megnyílt alatta a talaj, majd pillanatok alatt eltűnt szemünk elől, s vele egy időben ereszkedett alá a szobor is. A nyílás elzáródása után a két szarv állt ki a földből. Janzen a szarvak felszínén maradását Odin üzenetének hívén a bódéhoz ment, s egy svéd fűrésszel tért vissza, majd töből levágva a kiálló részeket, egyik felét bátyjának nyújtotta, másikat megtartotta magának, mondván:

- Helyezték biztonságba, s ha úgy hozná sorsunk, hogy találkozunk vele, lesz mire hivatkoznunk.

De elég - igaz csak egyelőre - a komor hangulatból, nézzük ismét az élet vidámabb oldalát. A frissiben átprogramozott szárnyas férfiak annyira jól érezték magukat a nagy társadalom királyi székhelyén, hogy vezetőjük, Kerub felszólítására: szedjék össze társaikat, mert vissza kell térniük elhagyott szálláshelyükre asszonyaikért, gyermekeikért, azt válaszolták: kár lenne a szállító eszközökért. Elegendő, ha a vezér és húga, vagyis Regina értük meg, ők pedig addig bedolgozzák magukat - a program, kezdeti szakaszában, kizárólag kis, szárnyas angyalkák nemzését irányozta elő számukra. Ehhez pedig a nagy társadalom hölgykoszorúja sokkal nagyobb befogadóképességgel rendelkezett az övékéénél. Kerub és Regina tehát kénytelenek voltak Meier professzor, a volt floridai sebész, valamint Te, a kínai antropológus társaságában útnak indulni. Meier, mint tudjuk, nem volt ugyan homoszexuális, de egyik nemhez sem vonzódott szexuálisan. Te, az antropológus azonban kettejük helyett is helytállt, az expedíció megérkezése napjától elsőb a makogók, később a nagy társadalom asszonyainak valóságos Don Juan-ja lett. Csoda-e, ha a szárnyasok telephelyére érkezésük kiábrándítólag hatott rá, ugyanis a férfi népség távollétében, szinte valamennyi szülésre alkalmas nő terhes maradt az öreg Pisti által, akit túszként hagytak hátra.

A valaha volt palotahegy, a földrengés következtében többfelé osztódott, de még így is kiterjedt térséget alkotott belső udvara, alkalmas leszálló pályául szolgált a visszaérkezett két űrhajó számára - első alkalommal a szétnyílt bazalthegy árkában keletkezett tó partján ereszkedtek le, amiért aztán víz alatt kellett bejutniuk az elhagyott palotaromba menekülő szárnyasokhoz. Az űrhajóból kilépve igazán idilli kép fogadta az érkezőket: az idős Pisti hanyatt feküdt az állandóan parázsló tűz mellett. A parázs felett egy óriás hulló henger alakú teste pörkölődött, a nyársat valószínűsíthető volt, hogy Pisti készítette - két süldő, még kevésbé szőrös hölgy forgatta a szárnyaik végén lévő mozgatható ízekkel, de olyan ügyesen, hogy sokan emberi kézzel sem tudták volna utánozni. Pisti körül szárnyaikat keresztbe rakva ült az asszony nép, annyira megbűvölte őket együgyű meséivel, hogy mukkanni sem tudtak. Volt némi hasonlatosság a távol-keleti kényurak és Pisti magatartásában, s ez főképp abban mutatkozott meg, hogy szinte mozdulatlan arccal tűrte, amint egy ugyancsak süldő lány pálmalevélszerű legyezővel időnként megmozgatta feje körül a forró levegőt, egy másik pedig megtermett fűtykösét birizgálta, talán, hogy állandó készenlétbe tartsa.

- Te aztán megtaláltad itt is Amerikát - mondta neki Te, s míg Meier szégyenlősen elfordította fejét - még nem vetközte le a földi prüdériát - Ő szétvetett lábbal, az elhelyezkedésben természet adta moralitást tükröző csoport mellé állt, s kajánul vigyorgott.

- Álljatok fel! - kiáltott az asszonyokra Regina -, nektek kellett volna vigyázni rá - Pistire célzott -, de mint a hasatok mutatja, valamennyien lefeküdtetek vele.

- Ne bántsátok őt! - az egyik nagy hasú asszony Regina elé állt. - Ő jó ember, valamennyiünket kisegített, azon felül előteremtette az élelmet, ezt is Ő fogta - az anakondára mutatott -, hálából és jó szívvvel adtuk magunkat össze vele.

- Jó - nem is bánom, hiszen itt is csak kötelességét teljesítette, de Őt férjemül jelölte ki a jó királynő, aki felemelt bennünket a kétkező, eddig ellenséges emberi társadalom közé. Ezentúl egyforma bánásmódban lesz részünk, velük egyenlő jogokkal rendelkezünk. Egy központi agy vigyázza, hogy senki ne árthasson nekünk, de mi sem árthatunk senkinek. Egy néppé olvadunk össze a kézzel bíró rokonainkkal és nekünk meg kell mutatni, hogy semmiben sem vagyunk alacsonyabb rendű teremtmények, mint Ők!

- Bizony így van kedveseim! - Te vette át a szót Reginától -, az igazat mondja a ti királynőtök! Ti és mi egyetlen fajhoz tartozunk! Valaha egy másik bolygón, egy őssejtből fejlődünk azzá, amik vagyunk. A közös Ősök előbb valamennyien szárnyakkal rendelkeztek, repültek, mint ti, de a bolygón végbemenő különböző katasztrófák, továbbá az éghajlati viszonyok és egyébek miatt a fejlődés egyenlőtlen volt. De ezt nektek még hiába magyarázom. Az már biztos, hogy Őseitek szárnyasként is magas kultúrát teremtettek maguk körül. Egyenlőre elégedetek meg annyival, hogy a mi társadalmunknak jelenleg minél több szárnyasra van szüksége, és egyáltalán nem baj, hogy az öreg teherbejuttat benneteket. Ha pedig már elégséges létszámmal rendelkeztek egy másik bolygón elvégzendő akcióhoz az akció után szárnyaitokat a miénkhez hasonló karokká fogjuk átalakítani és ölelhetek ti is, mint mi! - Átkarolta a hozzá legközelebb állót és felágaskodva megcsókolta. - Így ni - folytatta. Van-e még köztetek sorban álló, úgy értem, aki még nem került sorra az öregnél? Az csatlakozhat hozzám.

- Mit akarsz te kis töpörtyű - fordult feléje Pisti - különben az expedíció tagjai is csak így becézték az antropológust -, de nem irigylem, kísérletet tehetsz, ezeknek sem árt egy kis színeződés. - Reginához pedig: - Kedvesebb is lehetnél asszonytársaidhoz. Ha meg nem szánom őket, eldugulnak és meddővé válnak. Nálunk különben sincs születésszabályozás, ha naponta szülnének egy kis angyalt, akkor is kevesen lennének ezen az óriásira nyúló területen. Ha akarod, ők valamennyien udvarhölgyeid lesznek, férjeik pedig tarthatnak odaát akár háremet is, mint a földön a muszlinok. Aztán - az agy sem jelezte, hogy nem tartja ildomosnak szeretkezéseimet, egyébként sem áll fel semmiféle vérfertőzés, legalábbis eddig - átnézett a kínaira -, ha csak ezután nem? Nem tudom, hogy téged mire programoztak be, azt azonban igen, hogy engem egyenlőre kizárólag szaporításra!

Regina válaszolni akart, de mielőtt kinyithatta volna száját, a szemközti, kanyonszerű hasadékból, nagy számú, különböző korú fiatal fiú, lány inkább röppent, mint bukkant elő, majd leereszkedve a földre valósággal megszállták a két úrhajó körüli terepet. Kerub - a szárnyasok között Ő vitte továbbra is a vezérszerepet - ügyet sem vetve a spontán kialakult párbeszédre, addig némán ácsorgott a kör szélén, a fiatalok érkezésére azonban felkapta fejét, majd gyorsan pergő szavakkal rendelkezett:

- Te öreg, szabad vagy! Inkább hálával, mintsem haraggal vesszük tudomásul, hogy túszként is gondoskodtál asszonyainkról és gyermekeinkről. Az csak természetes, hogy azzal viszonozták, amivel tudták, kedvességedet, ezért nincs mit szemére vetni egyikünknek sem.

- Sejtettem - szólalt meg Pisti -, hogy sikerülni fog az ember - már a kétkező - ismeretanyagát beépíteni agyatokba. Hogy egy eddig ismeretlen katasztrófa folytán maradtatok vissza a fejlődésben, de tulajdonképpen egy fajhoz tartozunk. Megvallom őszintén: megszerettelek benneteket! Így szőrösen is tisztább a szívetek, mint a miénk. Annyi jóindulat, ragaszkodás van bennetek, hogy már nem is kívánok visszamenni a Földre, ahol pedig egy ugyancsak kedves család vár rám. Köszönöm nektek mindazokat az érzéseket, amelyeket csak a romlatlan paradicsomi állapotok között táplálhat egymás iránt az ember, s ha sikerül a mi királynőnk terve: a ti közreműködésetekkel visszavezetni elátkozott földi testvéreinket a szeretet és békesség ősi forrásához, elmondhatom én is magamról, hogy nem éltem hiába. Pedig nem is olyan rég még azt is átkoztam, aki világra hozott. De ne bámuljatok - jó volt, szép volt itt veletek, de két karral azért más az ölelés. Szeretném, ha kívánságomat, hogy a regenerálással szárnyaitokat karokká változtassák, ti is támogatnátok odaát. Mert - a szörzeten könnyen változtathatunk, az még hagyján, a szárnyak azonban - amennyire előnyösek, annyira hátrányosak is. Ha kívánságom teljesül, akkor teljes lesz a boldogságom! Istenem! Azt hittem magtalanul szállok alá és most íme! - Végignézett az asszonyokon - mivel érdemeltem ki? Most pedig indulás! Az üzött vad emberré lett! Van elég zabálnivaló rajtunk kívül is!

A bepakolás gyorsan ment, hiszen mindenki azt vitte, ami rajta volt: saját bőrét! Nem voltak palotáik, cifra gúnyáik, a régmúlt angyali generációjának emlékeiből csak ösztönös félelem érzetük maradt kétkezes hasonmásuktól. Hogy a ki tudhatná hány százezer éves haszonállatként tartásuk idején maradt-e bennük némi tudat? Bármelyik fejlett emlős megszelídítve, hajlandó nemi kapcsolatba lépni az emberrel, az a tény azonban, hogy agyuk nem fejlődött vissza és képes a kultúra befogadására, azt bizonyítja, hogy a maguk módján azért kommunikáltak egymás között, ami elegendő volt a szinten tartáshoz. Még nem estek át a regeneráláson mégis - az idős Pistivel töltött idő - tudjuk, hogy napunk több mint kettőszázhetven ezerszerese Földünknek - az oda-vissza út Reginának és Kerubnak, azzal együtt: meg kellett győződjenek a művelet - már a regenerálás - tartósságáról is, tehát nem tudhatjuk mennyi ideig maradt túszként az öreg a szárnyasok romvárában. A kultúrlény jelenléte elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy a természet minden rezzenésére éberen figyelő vadak, mert azok voltak, alvó tudata éledezni kezdjen. Abban, ahogy szeretkeztek, vagy csupán játszadoztak az öreggel, az ösztönön kívül már a szabad akarat is szerepet kapott.

Mivel két úrhajó állt rendelkezésükre, a fiatalokat és felnőtteket is két-két csoportra osztották. Az egyikben Regina és Pisti, a másikon Kerub, Meier professzor és Te vigyáztak a rendre, mert röpködtek ám a kis angyalkák, akár csak a római Szent Péter Bazilika kupolacsarnokában. Te meg is jegyezte:

- Nem gondoltam, hogy ilyen szaporák vagytok, ezt tudván meg sem kellene várni az újszülötteket, mert így is elegen lennétek ahhoz, hogy a kék bolygón megejtsük a próféták által megjövendölt végítélet imitációját. Ahhoz, hogy egy akolba terelődjön a szétkuszálódott földi társadalom, alkalmasabb időpont később sem igen adódna. Ma, amikor úgyszólván a Föld egész lakossága mozgásban van - egy meglepetésszerű égi jelenés! Aztán az sem szükséges, hogy az egész Földön egyszerre menjen végbe! De amennyiben a vének ragaszkodnának az azonos időponthoz, akkor úgy, hogy a Föld egyik felén éjszaka legyen, míg a másikon nappal - de a Nap elfedése sem okozna gondot. A sötétségbe burkolódzó Földet csak a Ti - Kerub felé - foszforeszkáló testetek világítaná meg.

- De miért lenne szükséges, hogy az egész bolygón egyszerre menjen végbe a végítélet - kérdezte Meier professzor. - Elkezdjük a Paradicsom városban, aztán megyünk végig a dél-amerikai, majd az észak-amerikai kontinensen. Ott a család már eléggé előkészítette a családi struktúra bevezetését. Azok a csodás történések, amelyeket a földönkívüli erők birtokában

hozzátartozóink ott művelnek, már bejárták az ismert világot, az angyali jelenés, melyhez Wanda ragaszkodik, betetőzése lesz a földi társadalom megmentése érdekében végzendő, és már eddig is végzett munkánknak.

- Megbocsátotok, hogy közbeszólok - kezdte Kerub -, de arra nem gondoltatok, hogy visszafelé is elszülhet ez a látványos akció? Hogy pont a fordítottja történik, mint amire számítottok, azaz most már: számítunk? Az anyakirálynő szerint a földi ember beszámíthatósága ma már teljességgel bizonytalan. Az írás szerint a végítélet napján az égből alászálló angyalsereg csak azokat a földi halandókat hagyja életben, akiknek az ajtófélfáján ott lesz a meghatározott jel, a többit leölik. Mi csak imitáljuk a végítéletet azzal a céllal, hogy megállítsuk a földi társadalom halálmenetét, mihez fogunk kezdeni, ha észreveszik, hogy mi is olyan sérülékenyek vagyunk, mint ők?

- De ti nem lesztek sérülékenyek - ismét a professzor vette át a szót -, a fény, amely belőletek áradni fog, egy tulajdonképpen lézer - pajzs lesz, s ha valaki venné a bátorságot és rátok támad, az angyalok lángpallosánál is hatásosabb fegyverré változik - csak fel kell emelnetek szárnyatokat, s a belőle kipattanó szikra szükség szerint öl vagy gyógyít! Még csak akarnotok sem kell, elvégzi a központi agy, amely pillanatra sem hagy magatokra.

- Ez minden esetre megnyugtató - mondta Kerub -, mi ugyanis képtelenek lennénk arra, hogy öljünk. Valószínűleg békés természetük miatt tudták őseinket is karámba terelni, majd étkezési célokat szolgáló állatként tartani.

- Nem értem, miért nem védhetnétek magatokat, ha megtámadnak? - A kérdést Te tette fel. - Hiszen még a rovarok is védekeznek a maguk módján.

- Nos - a professzor válaszolt -, a tudat, hogy meg tudnánk magunkat védeni, de csak a támadó élete árán, s ezért inkább kitérünk, kétségtelen jele a magasabb rendűségnek, de nem kevésbé az is, hogy bár eltudnák ejteni szárnyaikkal is a kisebb, alacsonyabb rendű állatokat, ehelyett azonban a földön féregként ismert rovarokat, pajorokat eszik, na és a különböző növényeket.

- És a kígyó? - Te az anakondára céltart, amelyet éppen érkezésükkor forgattak a nyárson -, mint látom, jóízűen fogyasszák a húsát - az asszonyok akkor tálták, természetesen a magukkal hozott páfránylevelekre, pedig volt bőven egyéb étkezés is a hajón -, de hogy tudták kifogni ezt az óriás csúszómászót, gondolom Pisti nélkül sehogy sem ment volna. Megkóstoljuk? - szólt a professzorhoz. - Húsa hasonlít a sárkánygyíkéhoz: fehér, lemezes felépítésű. - Asztalhoz lépett és csipett az egyik darabból, majd: - Honnét vettétek a sót? - fordult Kerubhoz -, mi ugyanis szükiben vagyunk és orvosságként adagoljuk.

- Az egyik hasadékból mérhetetlen mennyiségben található - válaszolta Kerub.

- Ebben az esetben legközelebb teherszállító hajókkal jövünk - mondta Te -, de egyébként is körül kell nézzünk alaposabban az elhagyott telepen, hiszen valaha virágzó élet volt itt, minden jel arra utal. Az is lehetséges, hogy újra birtokba vesszük, hiszen az élet minden lehetősége adott. Cserélhetjük az állatvilágot is: innét oda, onnét ide! Például ezt az óriás termetű csúszó-mászót is, bár úgy gondolom, ahhoz, hogy ez ott is meghonosodjon, egy nagyobb méretű tavat kell képezzünk, de hát ez egyáltalán nem okoz nehézséget. Alig várom, hogy elkezdődjék a Föld előzönlése általunk, persze előjátékként a ti jelenésed. Mi, kínaiak csemegének tartjuk a kígyókból készített ételleket, de ha lemegyünk, a kígyókon kívül, állatok sohasem látott hideg-, melegvérű állatokat hozhatunk magunkkal és szaporíthatjuk őket itt is. Az már a múlté, hogy egymást egyék az emberek. Ha itt és esetleg más bolygókon is beindul a termelés, soha nem látott jólét keletkezik a Földön. Én természetszerűleg a Kozmosz valamennyi lakható bolygóját értem Föld alatt. Ezt a kort jelezték előre már a különleges tehetséggel megáldott próféták is!

- Megbocsáss - szólt közbe Meier professzor -, a mai technikával a jelenlegi településeken is elő tudnánk állítani mindenkit kielégítő élelmiszer készletet, de az aranykort nem csupán az élelmiszerben való dúskálódás jelenti, az csak nélkülözhetetlen ahhoz, hogy az emberiség, természetesen ti is - fordult Kerubhoz - mert nem a végtagok tesznek emberré, hanem agyunk mérete és az agyvelőben ügködő, magasabb dimenzióbeli tudat - elérkezzen a csúcra, ahonnan már csak lefelé nézhet... Ha a Földre indítandó inváziónk sikerrel jár, utána már csak arra kell ügyelnünk, hogy a kezdet kezdetén kiiktassunk minden olyan kezdeményezést, amely gátja lenne annak, hogy létezésünk miérettjeire a megfelelő választ adhassuk.

Az egyik fiatal, de már az érettséghez közel álló lány, lecsípett anakonda adagjából, majd Meierhez lépve, annak szájához illesztette. A professzor el akarta utasítani, a Kerub azonban angol nyelven, melyet a lány még nem értett, figyelmeztette:

- Ne utasítsd el a lány kedveskedését, ami egyben azt is jelenti, hogy a férjéül választott. Az elutasítást megvetésnek fogná fel és nálunk ősi törvény, ha egy lányt elutasít választottja, azt a horda, vagy nevezhetjük bárminek, elkergeti, ha ugyan önként nem megy.

A fiatal nimfa történetesen a kerub lánya volt, türelmesen megvárta, míg apja befejezi, majd vissza akart lépni, de a professzor elkapta egyik szárnyát, majd mindkét karjával magához húzta:

- Isten ments attól, te csodálatos Heléne, dehogyan kosarazlak én ki, a baj az, hogy én még nem ismerem a két nem közötti kapcsolatot, legalábbis a gyakorlatban. Ha így elfogadsz, boldogan állok melléd, s ha nem válnék be anélkül, hogy megharagudnék, választhatsz másik férjet. - A professzor ezt persze a szárnyasok nyelvén mondta, így tehát valamennyien értették és jól kacagtak, mire Meier még szorosabban fogván a lányt, az úrhajó rendelője felé indult, amely személyes használatára is szolgált: tudományos kísérleteihez és nyilván pihenésre. Hogy bent mi történt közöttük, mi nem, egyikük arca sem árulkodott róla midőn nagy sokára kiléptek onnan, majd elfoglalták már egymás mellett az asztalnál helyüket. A mód azonban, ahogy attól kezdődően Heléne gondoskodott a professzorról, elárulta, hogy a tudós, akit nem tudtak megbüvölni sem a földi-, majd azt követően a nagy társadalom szépségei, elveszítette önállóságát. Lehetséges, hogy Helénének, függetlenül a szárnyaktól, valóban angyali küldetése volt? Egy még szűz talajba hullott gabona a nemesebb fajtából, általában is az átlagnál értékesebb, nemesebb termést hoz, s Te, látván az elégedettséget mindkettejük arcán, még az anakonda fogyasztása közben megjegyezte:

- Az eddigi magatartásodból következtetve - a professzorhoz szólt -, nem hittem, hogy valaha is képes leszel a nemzés szolgálatára. Mostantól azonban hajlamos vagyok az ellenkezőjét állítani. Láthattad: én ajánlkoztam, s te kapósabb lettél náluk. Ráadásul a vezér lánya vetette ki hálóját feléd. Ebből a frigyből egészen különleges embernek kell születnie, ha ugyan nem magtalanágod miatt tartottad magad eddig távol a nőktől. Ha így lenne, segítségre lesz szükséged, de bár tévednék! Minden esetre - szeretném, ha legalább a keresztapaságot rám testálnátok.

- Megnyugtathatlak, hogy nem vagyok magtalan - válaszolt a professzor -, nem lennék jó orvos, ha erről nem győződtem volna meg. Ami a nőktől való eddigi távolságtartásomat illeti - már zsenge gyermekként embertársaim gyógyítása iránt köteleztem el magam. A kutatás és gyógyítás egészen lekötött és mondhatom: ki is elégített. Itt fenn azonban, ahol tudományos módszerekkel egyetlen élő sejtől rövid úton elő tudjuk állítani annak megfelelőjét, mindegy, hogy miféle élőlényről legyen szó, ahol minden fajta betegséget mechanikusan tudunk gyógyítani, az én érdeklődésem is más irányt vett. Kutatásaimat az itteninél is tökéletesebb embertípus kialakítása felé irányítottam, és talán nem vagyok önző, amennyiben kísérleteimet

magammal - magamon kezdem. A keresztapaságra vonatkozó kérésedet előre is köszönettel tudomásul veszem.

- Halló dokikám! - a professzor felkapta fejét, de vele együtt valamennyien, a kicsik is, az egyik oldalsó monitorra szegezték szemüket, amelyről az öreg Pisti nézett szembe velük. - Utólagos engedelmeddel lehallgattalak és csak gratulálni tudok ahhoz, hogy szakítottál a vénlegénységgel és elfogadtad Helénét asszonyodnak. Jobban nem is járhattál volna: nemcsak ártatlan még, alakra is egyike a legformásabbaknak, s emellett fejedelmi sarj, akárcsak az én Reginám! - Pisti a másik úrhajó egyik kabinjában, kényelmesen oldalt dölve, Regina szőrös mellein matatott. - Nézd ezeket a ritkaságszámba menő dudákat - folytatta -, Héraklész kis pondró volt ahhoz a fiú gyerekhez, aki ezeken nevelődik, hisz ha megtelik tejjel, egy egész földi óvodának a szükségletét kielégíti.

- Akkor te sem panaszkodhatsz bátyám - mondta a professzor -, Regina csodálatos példány, és szőrtelenítés után szépségversenyt is nyerhet.

- Honnét veszed, hogy mi szőrteleníteni akarunk? - Pisti felhúzta szemöldökét, mintha szemeivel követni akarná ujjainak mozgását.

- Tudtommal a regenerálást követően azzal fogjuk kezdeni a kozmetikázásukat - válaszolta a professzor. - A földi jelenés után pedig sejtmutációval kezékké alakítjuk a szárnyakat. Nem lesz többé szükségük arra, hogy saját szárnyaikkal repüljenek, pótolják azokat a Kozmosz erővonalai. Közelebb és könnyebben tudtok egymáshoz simulni, ami a szeretkezés gyönyörét hatványozza.

- A szárnyak mutációja igen - mondta az öreg -, a szőrtelenítést azonban elhagyhatjátok, ugyanis a szőr izgatólag hat, védi a bőrt, kár lenne eltávolítani. A földiek különben pofára kezdenek visszafelé kanyarodni az ősi rítushoz: borotvátlan arc, vállig érő haj, lassan a férfiak feneké is ki lesz a gatyából, mire jelenésünk ideje elérkezik, semmiben sem különbözünk egymástól. De különben sem szépségversenyeken van a hangsúly, hanem, mint imént mondtad: az ember még tökéletesebbé tételén. Nem hátrafelé kutatni, mint a mi Fannikánk teszi Stockholmban, hanem előre: mivé válhatunk még, hogy ha koponyánkat megdolgoztatjuk?

- És mivé válhattunk volna - bocsáss meg, hogy közbeszólók - mondta a professzor -, ha nem mentünk volna majd mindig hátrafelé is annyit, amennyit előre? Persze ez csak ránk, földiekre vonatkozik, mert hisz itt egészen más a lemaradás oka, ha egyáltalán beszélhetünk lemaradásról.

- Nincs jobb dolgotok az értelmetlen filozofálgatásnál? - Wanda, az anyakirálynő tűnt fel egy másik monitoron. - Csak érjetek szerencsével haza, majd gondoskodunk értelmes időtöltésről. Különben Tina és Lehel expedíciója olyan dolgokat tárt fel, amelyek igazolják Fannika nővérem kísérleteit, az ősemlősök egymás közötti vad szeretkezéseit - azokon keresztül a fejlődéstörténet folyamatát, egészen mai formánk kialakulásáig. A tudat persze más lapra tartozik, még nem tudhatjuk, hogy Fannika számítógép monstuma jelezni fogja-e az angyalokkal végbement szerelmi nászt? Nekünk már nincs kétségünk afelől, hogy valóban olyan leckét kapnak tőlünk, amely után többé nem kívánnak elkonszorogni a nyájtól. Aki közülük mégis megteszi, annak többé nem lesz módja visszatérésre, mert Lót feleségének sorsára juttatjuk. Tudomásotokra hozom továbbá, hogy már el is indult tíz teherúrhajó a megfelelő személyzettel és gépekkel, hogy felmérjék és mindjárt el is kezdjék a felújítását hajdan volt, a kéregmozgások következtében azonban rommá dőlt településnek. A regenerált férfinépség elmondása után ítélve akár egy új központ kialakítására is alkalmas lehet. A tanács örömmel vette tudomásul, hogy Pisti bátyánk jó munkát végzett, s úgy határoztunk, hogy nem halogatjuk már sokáig a Föld előzönlését - a jelenleg létező és a már útban lévő - születendő -

szárnyas testvéreinkkel egyszerre több helyen, képátvitellel pedig az egész Földön látható, hallható lesz a megrendezendő végítélet imitációja. Apukáék az egy Vulkán és néhány űrhajó segítségével csak toldozni, foltozni tudnak. Egyszerre és véglegesen le akarjuk zárni a földiekkel való bajlódást. Az egyszerű emberek részére elegendő lesz a harsonás angyalok megjelenése, a főkolomposokat pedig - még nem döntöttük el. Vagy regeneráljuk, vagy a helyszínen megsemmisítjük. De minek beszélek annyit, majd itthon - úgyis alaposan előkészítünk mindent. Ha valamilyen akadályba ütköztök út közben, jelezzétek, de különben innét is szemmel tartunk benneteket. Majd jelentkezem.

- Várj! Az egyik asszonytól megindult a szülés és mint a többiek jelzik, farral jön a kicsi, de nem is jön - elakadt, s ha nem segítünk sürgősen, mindketten odatesznek - Pisti ijedten, kapkodva beszélt.

- Mire való a kezed, Pisti bácsi - Wanda is felemelte hangját -, láss hozzá, majd az agy irányítja ujjadat.

- Az istenért ne! - Meier professzor egész belekékült -, hagyjátok nekem, hiszen itt vagyok. Leszállunk és átmegyek. Két angyal sorsát nem bízhatjuk az öregre.

- Rendben van! - mondta Wanda - a két hajó kapitányához pedig így szólt: - Közelítsétek meg egymást, s ha nincs alkalmas hely a leszálláshoz, akkor álljatok meg, hogy a professzor átmelessen a szülő asszonyhoz.

- Engedelmetekkel én is megyek! - Kerub szólt közbe. - Őket én ismerem legjobban. Ha a szárny akadt el, nekem már van gyakorlatom hozzá, a kis királylány is farral jött, és vágás nélkül segítettem világra hozni. Erről eddig nem nyilatkoztam, most azonban szükségét látom.

- Természetes, hogy beleegyezünk - mondta Wanda -, de induljatok máris, nehogy későn érkezzen a segítség. Amit pedig rajtam elvégeztél - majd elszámolunk, ha megérkeztek.

Az utolsó mondatot Meier és Kerub már nem hallhatták, mert az űrhajókat zökkenőmentesen letették kapitányaik - igencsak néhány méterre egymástól, és szinte másodpercek múltán elkezdődhetett a szülés, azaz a műtét, mert a kicsi mindkét szárnya elakadt és hiába nem akarták, vágni kellett, azaz: császármetszést kellett alkalmazni. A szülésnek ezt a módját a Kerub csak az agyába beültetett memóriaegység révén ismerte, gyakorlata azonban nem volt, ezért Meier professzor végezte el, méghozzá anélkül, hogy segítségül kérte volna a központi agyat, a mindig keze ügyében lévő lézerszikkével.

- Gratulálok - mondta a műtét végeztével Kerub. - Ha nem találkoznánk ezek most halottak lennének, mert hasonló esetekben, igaz ritkán fordult elő, nem tudtunk segíteni.

- Nem olyan rég még a Földön is nagy volt a csecsemőhalandóság, még régebben gyermekágyi lázban is sok asszony halt meg, ma azonban egyre ritkábban fordul elő. Itt a nagy társadalomban azonban már az odisszea előtti időkben is a Kozmoszból nyert energiával gyógyítottak, de most nem is ez a fontos - élnek, elevenek! El sem tudtam volna képzelni, hogy ezekkel a hatalmas szárnyakkal is ilyen gyengéden tudják babusgatni kicsinyeiket - nézd - hát nem gyönyörűség? És én ez idáig csak orvosként, érzelem nélkül végeztem munkámat, ezután másképp lesz! Biztosítlak arról, hogy lányod jobban nem is választhatott volna.

- Ezt kár volt mondanod, mert anélkül is tudtam! - Kerub két hatalmas szárnyát Meier köré vonta, de itt nincs több dolgunk, ami még hátra van, elvégzik az asszonyok, aztán itt van a királyi pár is - Regina és Pisti - nézzünk kicsit széjjel odakint. Idejövet éppen csak körülnézhettem, de az is elég volt ahhoz, hogy új település céljára alkalmasnak ítéljem. Kíváncsi vagyok, mit szólna hozzá?

Elköszöntek. Persze szükséges tanácsokkal látták el a kismama körül sürgölődő asszonyokat, mielőtt kilétek a félig nyitott ajtón. Csodálatosan szép völgy tárult szemük elé: két oldalt csupasz, meredek bazalthegyek által közrefogott hatalmas térség közepén álltak. Valamivel világosabb és kisebb páratartalmú légkör vette körül őket, nagyobb terjedelmű víz: folyó, tó sehol és mégis - a növénykultúra már egy fejlettebb szakaszát mutatta az addig ismerteknél: hiányoztak a páfrányok, az esőerdőszerű kúszónövények, a földi pázsitfűhöz hasonló zöld növényzet borította az egész térséget, s közte valóságos virágszigetek, különböző színben.

- Ez itt maga az Eldorádó - mondta Meier professzor, de alighogy kimondta, egy csíkos hátú, csúszó- mászó emelkedett ki előtte a fű közül, s igencsak vészjóslóan pörgette nyelvét.

- Ne mozdulj - szólt halkán Kerub -, majd én...

- De hisz csak ki kell nyújtani ujjam és vége!

- Nem kell minden kicsiségre igénybe venni a Kozmosz erőit - szólt ismét Kerub, majd szárnyának egy gyors mozdulatával, a végeken lévő ízék közé csípte a kígyó fejét. - Így ni - mondta -, jó falat lesz Te-nek. Hallottad, hogy náluk az effajta csúszó-mászó ínycenc eledelnek számít. Kíváncsi vagyok, hogy készíti el. Mi is szívesen fogyasztjuk, de eddig csak sóval ízesíthettük, na és ha el hagyták aludni a tüzet, akkor nyersen, de nemcsak ezt, mindent egészen addig, míg valami módon tüzet nem kaptunk. Volt, amikor nagyon messze kellett érte repülni, oda, ahol még ma is parázslik a felső réteg, azaz kéreg.

- Ezentúl nem lesznek ehhez hasonló gondjaitok - mondta a professzor.

A professzort Meierre értem, mert tudjuk, hogy a regenerálás folytán Kerub az ismert orvostudományok doktora lett a kis királylány világra segítésének ellentételezéseképpen. S mint ilyen, kvalifikáltságát tekintve, fölötté állt Meiernek is.

- De ha ilyen ügyesen fogjátok ezeket a mérges jószágokat, megérné néhány órát itt tölteni. Összeszednék néhány napra való friss, fehérjedús eledelt. A kisebbeknek, de nekünk felnőtteknek is hasznos lenne.

- Ezen igazán nem múlik - szólt Kerub -, az enyéim örömmel tesznek eleget, de előbb közölni kell a központtal kérésünk okát, egyben nem ártana, ha felküldenének egy kutatóhajót, hogy fentről befogják és feltérképezik ezt az eleddig általunk nem ismert, csodálatosan szép vidéket.

A két úrhajóban összezsúfolt vegyes szárnyas népségnek nem volt szüksége biztatásra, néhány percen belül úgy röpködtek szanaszét a virágtengerben, mintha óriás pillangók lettek volna. Egyik-másik belehasalt a színes kupacba, majd szárnyait maga elé csapva húzta fejéhez, mintha csak a mézet szívna, kis idő múltán azonban - midőn felegyenesedett, hosszú kígyó kapálódzott szárnya végén. Te, a kínai, szakavatott ügyességgel nyúzta bőrüket, egyiket a másik után, de nem győzte és segítségül hívta Meiert.

- Gyere már, dokikám - mondta az úrhajóból éppen kilépő professzornak, aki előtte a központnak vázolta, miért maradnak le, s kérte a terep műszeres feltérképezését -, de az öreg is segíthetne, ne játssza a keleti kényurat - folytatta, miközben a keze úgy mozgott, mintha születésétől mást se csinált volna.

- Nyúzzad csak te, vakarcsa - szólalt meg az öreg, aki az ajtóban állva meghallotta Te megjegyzését -, ezeket a gilisztákat hozzád méretezték, majd megyek én is, ha nagyobb akad horogra, bár nem hiszem, hiszen azok, aminőt ettetek, ott tanyáznak, ahol nekik is nagyobb falat jut. Vagy tévedtem?

Úgy ötven méterre tőlük egy körülbelül hat méter hosszú, ötven-hatvan centiméter átmérőjű hulló elkapta az egyik asszonyt, s elkezdte szorongatni. Pisti korát meghazudtoló fürgeséggel előbb be, majd kezében a lézer pisztollyal - babonásan tartózkodott a Kozmosz erőinek alkalmazásától - rohant egyenesen a szerencsétlen asszonyhoz, aki körül már többen voltak, de nem mertek közelíteni a vagdalkozó szörnyeteghez. Az öreg habozás nélkül melléje lépett és levágta a szörny szabadon mozgó részét, majd a vastag, még mozgó gyűrűből kirántotta az asszonyt.

- Láttad? - szólt hátra Te-hez -, ezt csináld utánam! A kényúr is elvégzi a ráeső részt. Elég régóta itt vagy már, megtanulhattad volna, hogy itt ki-ki a képességeinek, testi, szellemi adottságainak megfelelő munkát végzi. Ha téged Regina szárnya alá kapna, szipákolni sem lenne időd, egyből beszippantana.

- Azért helyedben nem bíznám el magam. Szegény Xénia otthon - a Földön sopánkodik, hogy mi is lehet az Ő kandúrjával, te pedig itt megjátsszod magad. Nem tettél semmit azokért a sejtekért, amelyek az angyali generációig visszamenőleg öröklődtek benned. De várjuk meg az eredményt, mert igaz felpumpáltál néhányat a központi telephelyen is, de csak szülés után tudjuk meg, mi bennük a különlegesség. Természetesen a születendőkre értem.

- Arra igazán nem vagytok beprogramozva, hogy itt egymásnak essetek - Meier professzor, aki beállt Te mellé, mert már kettes sorban várakoztak szárnyaik végén dobálódzó, mérges jószágokkal az asszonyok, s Te nem győzte a nyúzást - elérkezettnek látta az időt, hogy figyelmeztesse két földi társát: - Ha megérkezünk, kérni fogom a vének tanácsát: emeltessék ki agyatókból a földi csökevényekre emlékeztető házsártoskodást. Vegyetek példát Kerubtól, az Ő regenerálása sokkal később történt, s mégis - hozzátok képest gentleman. Vagy talán az is öröklődik, fejedelmi privilégium és a regenerálás előtt is birtokolta? Ha a kis királynő születésekor tanúsított magatartását vesszük, akkor igennel kell válaszolnunk. Ti azonban - hiába néztek sértődötten rám, igénylitek a beavatkozást, hogy azonosulni tudjatok az itteni, békétlenséget nem ismerő társadalommal. De ha ilyen nehezen szabadultok meg a földi beidegződésektől, vajon érdemes lesz-e sorstársainkat egy táborba terelni? Sorsukra hagyni Őket bűn lenne, de vajon nem lenne-e jobb kristályosítva talonba tenni Őket egészen addig, amíg a Föld ki nem gyógyul az általunk okozott sebeiből.

- Van szavaidban ráció, doki - mondta Te -, de annyi áldozat után már nincs visszalépés, végig kell menni az úton, amelyre léptünk! Különben egy kis ugratás, mint ami köztünk itt volt, még nem ok arra, hogy ilyen messzemenő következtetésre juss! Igazam van? - Pistihez fordult: - Ha megsértődtek, gyere, apríts engem is darabokra, mint azt a dögöt!

- Nem addig ám, pajtás! Abból a dögből több falat jut mindnyájunknak, mint belőled jutna. Belátom, én sem voltam egészen fair hozzád, de hogy az effajta hibákért hagynánk sorsára a földieket - azt már nem! Azzal az erővel, amellyel rendelkezem, egyedül is elindulhatnék, hogy rendet teremtek, de semmi esetre sem hagynám, hogy a jók a gonoszok sorsára jussanak. Nem sokat tudok a Bibliából, de ezek a szavak megragadtak bennem: ha egy is akad közülük, már megérte a fáradságot! Nem pontosan idéztem, tudom, de nem is a szavak a fontosak, hanem a cselekedetek.

- Egyet értek veled - szólalt meg Kerub -, némi kiigazítást azonban, engedelmetekkel szeretnék eszközölni!

- Örömmel vesszük, barátom! - majdnem egyszerre mondták mindhárman. - Jogod van hozzá, halljuk mi lenne az, amiben tévedtünk?

- Először is - kezdte -, itt nincsenek előjogok, másodsor: a munka minden fajtája, módja egyformán megbecsülendő, harmadsor: a közösség minden tagja osztozik a kivételeket nem ismerő, általános érvényű szeretetben, amelynek letéteményese a mindenkori királynő.

- Hisz eddig rendben is lenne - vetette közbe Pisti. - Itt, s mint tapasztalom nálatok is valamennyien egészségesek, erősek, szépek vagytok és ezután is azok lesztek, mert a központi agy már méhen belül kiszűri azokat, akik fejlődési zavarral születnének. A Földön azonban nagyon sokan vannak, akik vagy már úgy születtek, vagy valami folytán váltak szerencsétlenné. Mi lesz azokkal az egyesülés után? Vagy rájuk is vonatkozik, amit imént felsoroltál?

- Erre nem tudok válaszolni - felelte Kerub -, de kérdezzük meg az anyakirálynőt, talán döntöttek már arról is, hogy maradhatunk-e itt néhány napig? Vízkészletünk elegendő lesz, továbbá lehetséges: anélkül, hogy látnánk, van közelünkben is nagyobb felületű vízmennyiség, esetleg rajta taposunk. Különben honnan ez a gazdag növénytakaró? A kutatóhajót már valószínűleg útnak indították és nálunk is többet tudnak.

Kerub még folytatta volna, de Regina megjelenése - terjedelmes alakja betöltötte az űrhajó bejáratát - magára vonta figyelmét, s a másik háromét ugyancsak.

- Gyertek be mind a négyen - hívta őket -, a királynő kíván szólni hozzátok!

Wandát, annak ellenére, hogy kislányára ruházta méltóságát, továbbra is királynőjeként tisztelte a népes nagy társadalom, a szárnyasok pedig, akik tulajdonképpen neki köszönhettek mindent, valósággal ragadtak hozzá.

- Szomorúnak látom az én testvéreimet - folytatta Regina - természetesen Wandára értette. - Valami nincs rendben nálatok?

- Minden rendben van náluk, kedves - ez azonban már Wanda hangja volt, szolid, de magabiztos -, sőt túlteng bennük az energia, ezért foglalkoznak a kelleségénél többet egymással. Gondoskodik róla, hogy lestrapálják Őket, ne legyen idejük békétlenségre egymás közt.

- De kedves királynőm - Pisti mély basszusa válaszolt -, tudhatod, hogy mi csak ugratjuk egymást ezzel a törpével. Te-vel szeretetünk azonban mit sem változott egymás iránt. Ami pedig a lestrapálást illeti, én megtettem a magamét, remélem nem fognak panaszkodni rám az asszonyok és ti is meg lesztek elégedve velem. Társaimról már nem mondhatom el ugyanezt, de majd pótolják. Halljuk tehát - azon kívül, hogy magatartásunkat kifogásolod, mivel lepsz meg bennünket, mert ugye nem csupán ezért rendeltél riportra a monitor elé mind a négyünket?

- Valóban nem, és ti se vegyétek rossz néven, ha egy kisebb földi ugratást megengedek magamnak. Úgy néz ki a dolog, hogy a tudást be tudjuk táplálni az agyba, egyéniségünk azonban marad! De ne vesztegessük az időt: a megadott koordináták után, a kereső hajó rátok talált és persze a magasból - csodálatos képeket továbbított hozzánk. Ti azon tanakodtatok, hogy honnan a gypszyonyeg, a virágtakaró? Hát a régebbi időkben, amikor még az ottani klíma is hasonló volt az ittenihez, vagy az élet vizének ismert tó környékéhez, nagymennyiségű víz rakódott le az alsóbb rétegekben, s most ezt a vízmennyiséget párologtatja felfelé az izzó magma. Az eredmény: a szárazabb klíma ellenére dús, de az itteninél már fejlettebb növénykultúra. Feltétlenül megfontolandó egy, az eddigiéknél nagyobb méretű település létrehozása ott, de kizárva mindent, ami a terület elszennyezéséhez vezetne. Az egészséges klíma kizárólag pihenési célokat szolgáló intézmények létesítését indokolja. Rövidre fogva: az elhagyott telephelyre küldött és már útban lévő teherhajókat hozzátok irányítottuk, én pedig egy gyors hajóval, a tanács valamennyi tagjával még ma indulok, hogy a helyszínen hozzuk meg a nagy fontosságú döntést. Tehát maradjatok nyugton, addig is éreztétek jól magatokat.

Regina ne feledd amit mondtam, te pedig Pisti megnyugodhatsz, mert nem fogjuk a Taigetoszról ledobálni a Földi nyomorékokat, egyéb szerencsétleneket. Mi, akik egyetlen élő sejtire rá tudjuk építeni a többi, bármely élőlényről legyen is szó, nem okoz nehézséget a már meglévő, de beteg szervezet rendbehozatala. Csak persze nem egyik napról a másikra, időbe telik, amíg az egész Földön végbemegy a regenerálódás folyamata, de kivétel nélkül mindenki átesik rajta, mert helyesen mondta Kerub: nálunk sem születési, sem beosztásbéli kivételek nincsenek, a szeretet hálója pedig ugyancsak egyformán befog mindenkit!

- Megengedsz egy kérdést, nővérem? - Regina szavai voltak ezek. - Ha mi maradunk, s ti jöttök, mi lesz az asszonyokkal és a gyerekekkel? Már nagyon hiányolják a férfi népséget! Nem jöhetnek Ők is veletek?

- Kedvesem - mondta Wanda -, ha eddig megvoltak nélkülük, a még hátralévő kis időt már kibírják az asszonyok is, meg a gyerekek is! Férjeiknek pedig egyenesen paradicsomi állapot az itteni! Mit gondolsz, miért mondtam, hogy strapáltasd le a négy férfit? Ha Pisti egyedül is bírta, a másik három már csak be tud segíteni annyit, hogy ne szenvedjenek a hiánytól. Bele kell élnetek magatokat abba, hogy itt mindenki mindenkinek anyja, apja, testvére. Egy kicsit szokatlan, de biztonságérzetet ad, aztán - nem is olyan rossz! De nem tartalak fel tovább benneteket, mert kint már tényleg nyugtalanítják kedveseinket a kígyók. Vigyázzatok, nehogy kárhozat legyen ennek is a vége.

- Nos - mit szóltok hozzá? - Regina kárörvendően kiegyenesedett előttük -, az enyémmnek - Pisti - már én is sok leszek, bátyámnak itt vannak a feleségei, amíg vitatkoztatok, beugrott hozzám a professzor által Helénának elnevezett unokahúgom és elmondta, hogy asszonnyá lett, a professzor nőül vette. Egyedül te vagy facér testvérem - Te-hez szólt, végy tehát mély lélegzetet, aztán hajts rá, majd mi megnyúzzuk azokat a férgeket, megsütjük, meg is etetünk, hogy arra se kelljen időt pazarolnod. Tudomásom szerint a központi telepen te voltál a leggyihosabb, most módodban lesz kielégíteni étvágyadat, de csak azokkal engedlek össze, akik maguk is akarják...

- Boldogan állok rendelkezésedre - mondta Te széles vigyorral -, be fogom bizonyítani, hogy többet tudok, mint a te nagyra nőtt dromedárod.

- Nem veszem rossz néven tőled a sértést - szólalt meg Pisti, majd - de már Regina felé: - Figyelmeztess az asszonyokat, hogy vonuljanak félre vele, nehogy szégyenben maradjanak mindenki láttára. Előfordulhat ugyanis, hogy nem talál ki az egérke.

- Na elég a tréfából! - Regina megpróbált merev, szenttelen arcot vágni, de sikertelenül, a mosoly ott vibrált a szeme alatt, a szája szögletében -, lesz időtök arra, hogy megmutatkozzatok, most azonban lássunk hozzá a munkához! Ti hárman gyorsabban tudjátok nyúzni a férgeket - Pisti, Te és Meier - én pedig bátyámmal gondoskodom arról, hogy ízletes falat váljék belőlük.

Mind az öten kivonultak a többiek közé - az asszonyok és idősebb lányok már hármassorban álltak, s türelmetlenül várták, hogy megszabaduljanak gyilkos terhüktől. A fiatalabbak pedig a kicsikkel együtt kisebb felhőként röpdöstek, élvezték a szabadságot és mindazt, amit a természet addig rejtett előlük. Persze csak képletesen, hiszen bármekkora területet jártak be előtte, az mindösszesen csak elenyésző volt az egészhez képest. A nagy társadalom úrhajói előtt is sok ismeretlen volt még. Regina összeterelte a még bóklászó asszonyokat is.

- Mára elég lesz, kedveseim - Wandától hallotta ezt a szépen csengő szót, s úgy gondolta: mint társa - uralkodónak, neki is kötelessége a fegyelmet gyengéd, szeretetet sugárzó szavakkal fenntartani -, aki leadta zsákmányát az csatlakozzon a fiatalokhoz és közös erővel gyűjtsenek össze minél több száraz kórót a sütéshez.

- Előbb talán nyársakat kellene vagdosni, különben hogy sütnénk meg, de ehhez megint csak a mi kezünkre lesz szükség! - a megjegyzés Pistitől származott, aki mindjárt megtoldotta azzal, hogy: - A még nyúzatlan jószágokhoz elegenden lesznek ketten, én Kerubbal elindulok nyársakért, nehogy az asszonyok feleslegesen kárt okozzanak a növényzetben.

- Szerintem is jobb lesz, ha nem rontod itt a levegőt - mondta Te -, előbb-utóbb úgy is beléd marnának és akkor nekem kellene helyettesíteni.

- Elég legyen - szólt közbe Regina -, megegyeztünk, hogy a froclizásnak vége! Ha befejeztétek a nyúzást és annyira odalennél az angyalbőrért, akár velem is kezdheted, anélkül, hogy helyettesítened kellene bátyádat.

Pisti ezt már nem hallotta, mert a messzebb elterülő bokros felé tartott Kerubbal. De az asszonyok sem hallhatták, mert kissé távolabb álltak, vagy már karógyűjtéssel voltak elfoglalva. Te, egy pillanatra visszarettent, a nagyon is jól megtermett nő nem volt számára éppenséggel bizalomgerjesztő, de megemberelte magát:

- Ha te is akarsz, én benne vagyok, de aztán?

- Nem kell félned Pisti bátyádtól, mert elveszem a mérget annak is, de különben csak a szája nagy, a tehetsége fogyóban. - Regina terpeszbe állt - a szárnyaim alatt el is bújhatsz, észre sem fogják venni, hogy ott vagy!

Meier professzor elnevette magát, Te pedig, hogy elterelje magáról a figyelmet, az éppen fölöttük átrepülő gyerek-csapatra mutatott:

- Ha ezt a Földön látnák, tagadni sem lehetne az angyali inváziót! Lehetséges, hogy itt lesz az ezeréves paradicsomi állapot, még mielőtt az örökkévalóságba vonulnánk?

- Az még messze van, barátom! - a professzor belebámult az éppen akkor fellobbanó vörös lángokba, majd így folytatta: Előbb - akár csupán csak imitációval, de lehetséges a valóságban is - be kell következnie a végítéletnek. Akik utána megmaradunk, könnyen elférünk a Földön is! Különben az írás is földi és nem égi paradicsomról beszél.

- Az írást Lehelék expedíciója megdöntötte. Végítélet szerintem sosem lesz. Tragédiák voltak, katasztrófák is, sőt ezután is lesznek! Az ember azonban túlélte és ezután is túl fogja élni! A jövőben még inkább így lesz, hiszen az eddig alvó, magasabb rendű intelligencia - Te Reginára tekintett - egyesül az emberével, és túlteszi magát valamennyi nehézségen. Amíg a Kozmosz létezik, az ember is létezni fog! Felfogásom szerint örökké!

A lángok magasba csaptak! Az asszonyok fáradhatatlanul hordták a tűzrevalót. Az időközben visszaérkezett Pisti és Kerub egymás után húzgálták nyársaikra a kígyók húsát, lehetséges, hogy a vizuális cselekmény csalta Meier professzor ajkára a szavakat:

- Igen barátom, a pokolban is!

A végítélet, amelynek imitációjára készülődtek a Nap túloldalán, valójában már elkezdődött a Földön. Vulkán, a Nap túloldaláról jött tudós, a fény- és az élő szervezetek kristályosításának atyja, valamint Wang, a kínai tudós, aki a fénykristályok előállításának tanulmányozásra csatlakozott a második expedícióhoz, majd Vulkánnal együtt visszaérkezett a Földre, hogy beindítsák a fénykristályok gyártására alkalmas üzem építését, az első napsugárból nyert, nagy méretű kristályokat már elhelyezték az atom- és egyéb villamos energiát termelő erőművekben. Ezzel egy időben megsemmisítették az előbbi energiaforrásokat, így tehát egyetlen kar le- vagy felhúzásával az egész Földön sötétséget vagy világosságot idézhettek elő. Na persze: az üzemek és háztartások működéséhez szükséges energiát megszakítás nélkül biztosították. Az

erőművek vezetői-dolgozói abban a hiszemben voltak, hogy minden a legnagyobb rendben működik, tulajdonképpen észre sem vették, hogy immár semmi közük - az élet bármelyik területét vesszük - a nélkülözhetetlen energia szolgáltatáshoz, teljesen egy, a Föld közelében keringő, láthatatlanságba burkolódzó, földönkívüli űrhajó parancsnokától függnék, aki az utasításokat fentről kapja...

A beüzemelést keletről nyugatra más-más időpontban, kontinensenként végezték el. A néhány perces áramkimaradás, mert anélkül azért nem ment, növelte az apokaliptikus állapotokat, ugyanis egy-egy erőmű szolgáltatásának kimaradását lehet magyarázni ezzel is, azzal is, egy kontinensnyi területen az összes erőmű egy időben történő leállítását azonban nem, tehát volt alapja a találgatásoknak, melyek a már beindult forradalmi folyamatoknak újabb lökést adtak. Azt gondolhatná az ember, hogy a közeli veszély érzete összébb húzza az emberi társadalmat is, mint a birkanyáját. Sajnos nem így van, mert az embert a kilátástalanság inkább vadítja, s még az is, aki előtte birka türelemmel viselte a megpróbáltatásokat, leszámolást követel. A gazdagok vagyona mindig a szegények munkája nyomán halmozódott. Mennél több jutott az egyiknek, annál kevesebb a másiknak! Ez a változtathatatlannak hitt gyakorlat szinte dogmaként szállt generációról generációra, egészen a híradás-technika legújabb vívmányáig, amely már láttatja is az óriási ellentétet. A gazdagság még hagyján: aki nem szokta, nem is óhajtja, ellenben a lekezelés, a semmibe vétel, a munka - akár szellemi, akár kétféle gyakorlóinak kiutálása azonban már tűrhetetlenné vált. A robbanás immár elodázhatatlan: vagy megvalósul az egységes társadalom, vagy egyik oldalnak pusztulnia kell, s hogy melyik oldal lesz a vesztes? Nem kétséges, de persze a győztes sem vigadozhat. Vulkánnal és lányommal Grétával, a Balaton melletti családi otthonunkban vitattuk az éppen soron következő teendőket. Túl meleg volt számomra a mánauszi nap és addig-addig győzködtek, ráálltam, hogy hazajövök velük körülnézni, maradt-e valami a nagy reményekkel induló beruházásokból, vagy elsöpörte a menekültáradat. Útközben sok minden megfordult fejemben, de arra, amit érkezésünkkor találtunk, még véletlenül sem gondoltam.

Többször átrepültünk egészen alacsonyan az épülőfélben hagyott város felett, de talán jobban illik rá a félig kész jelző, mert a bazilika, a kórház, az iskolák kivételével a többi épület éppen csak tető alatt volt, vagy részben felhúzott falak... Ezt, a kivételesen tökéletes tervezésű komplexumot karolta át a piros tetejű, kis családi házak szedett-vedett anyagból, rendszer nélkül épített csoportja. Azért írom, hogy átkarolták a városközpontot, mert a régi kastély, amelynek anyagát a háború után széthordták, egy harminc hektáros park közepén állt, mellette a kis templom a parókiával. Még szép, hogy a templomot és a parókiát éppen hagyták. Már az első körnél meglepő volt, hogy sehol nem tapasztaltunk mozgást. Nemcsak az emberek hiányoztak, kutyákat, macskákat sem láttunk semerre, pedig Vulkán alaposan forgatta a radart.

- Azon nem csodálkozom - mondtam kísérőimnek -, hogy barmok, s egyéb jószágok nincsenek, azokat már ittlétem alatt felélték, vagy elhajtották, de hogy a kutyák, macskák is elvándoroltak volna? Hol vannak a falu törzslakói? Azok is elmenekültek volna? Merre? Hová? Hiszen több ezer kilométeres körzetben pusztít a halált okozó sugárzás.

- Meghaltak volna? - lányom tette fel a kérdést, és mindjárt válaszolt is: - Ha meghaltak volna, akkor sem a sugárzás által, az lassú haldoklással jár! Talán éhen haltak De akkor is kellene legalább holtakat vagy friss sírokat találni.

- Ne találgassunk - szólott Vulkán -, leereszkedünk a kastély parkba és majd úgy nézünk körül. Ezzel a radarral nem látunk a föld alá, pedig a válasz valószínűleg ott van.

De nem ott volt a választ, hanem... Azt már fentről is láttuk, hogy az általunk újjáépített kastélyból csak a falak maradtak meg, a bazilika plexi kupolája leégett - úgyszólván le volt tarolva a jobb sorsra érdemes, fejlődő városka, s már azt hittük, hogy teljesen kihalt, kipusztult minden, amit életnek nevezünk, távozni akartunk, midőn a kastély alagsora felől hangokat hallottunk... - Ráismertem:

- Ez a pópa lesz - mondtam -, betartotta a szavát? - A felelet egyúttal kérdés is volt: de hogyan? Milyen áldozatok árán? - Gyerünk - folytattam - nagyon kedves emberek! Megígérte, hogy nem megy tovább, de hogy miképp maradhattak meg ilyen körülmények közepett?

A romos épülettől vagy százötven méterre értünk földet, az értelmetlen pusztítás annyira elkésérített, hogy elakadt a szavam, egyetlen szó nem jött ajkamra, amíg át nem léptük a kastély alagsorának küszöbét. A félhomályos helyiségben, ahol nem sokkal előtte még - de lehet már vagy húsz éve is, hiszen ebben a földi káoszban időérzésem kihagyott és egy év elröpült, akárcsak előtte egy nap - Xénia, az öreg Pisti kedvese tervezte csodálatosan szép, modern mozaikjait láthattuk, csupán a kandallóban lobogott gyengécske tűz, szagáról ítélve már a fiatal tujákat égették, de - hogy miért ott? Hát az egyetlen kémény volt, amely bár félig ledőlt állapotban, üzemképes maradt. A hosszú tervezőasztalt vagy fél tucat megvénült gyerek ülte körül, mindegyikük kezében egy-egy darab inkább füstös, mint sült húsos csontocska, apjuk a pópa, legény fiával - mikor utoljára láttam még csak karon ülő volt - kutyát nyúzott a sarokban, anyjuk, aki gyönyörű zongorajátékával feledtette velem a súlyos gondokat itthon létem idején, a másik sarokban, rongyokba csomagolt csecsemőjét szoptatta.

- Istenem! - kiáltottam fel, talán a kintinél is szörnyűbb állapotok láttára megjött a hangom -, valóban nem érdemlünk kegyelmet! Ha a történetek után is megkönyörülsz gyalázatos fajtámon, akkor azt már nem is szeretetnek, hanem az ember iránti beteges hajlammak tulajdonítom.

- De apuka - Gréta lányom belém karolt, mert mint később mondotta: egyensúlyomat vesztettem, s tartott attól, hogy felbukom -, ne lény igazságtalan fajtánkkal szemben, hiszen a Földön csak csekély hányada él az embernek!

A pópa felfigyelt a hangra és otthagya a félig nyúzott állatot, felénk rohant:

- Uram! - Kisasszonyom - akkor már javakorabeli asszonyka, de a regenerálás folytán megőrizte fiatalságát. - Hát mégis csak van Isten! Már kezdtem elveszíteni hitemet, hiszen állatok módján élünk! Ne botránkozzanak meg a látottakon, de tartottam magam ígéretemhez, nem mentem tovább a többiekkel és már az utolsó hűségesebet, Hektort nyúzzom, ha nem jönnek, nem tudom mivé lennének? Mindent feléltek az átvonulók! Akik a faluban maradtak, éhen haltak! Amíg erővel bírtuk, eltemettük a halottakat, később a kutyák, macskák falták fel őket, azokat pedig mi, ezért élünk még!

A pópa szinte földig hajolva előttünk, lábszárunkba kapaszkodva hadarta kicsit talán eszelősen, a fájdalom és láttunkra a felcsillanó öröm vegyülékében. Felemeltem és átölelve tartottam.

- Jól tetted barátom, hogy maradtál. Bármily nehéz körülmények közepett, de életben maradtatok, míg azoknak, akik továbbmentek, legnagyobb részük elpusztult! A hűség jutalma a biztonság lesz: szedjétek össze magatokat, aztán menjetek lányom után. Az úrhajóban, amellyel jöttünk, minden a rendelkezésükre áll. Ne vigyetek magatokkal semmit, sőt: hátra se nézzetek, nehogy valamelyiktek Lót feleségének a sorsára jusson. Mi - Vulkán felé fordultam - körbetekergünk kicsit - a csodával határos módon, épen maradt kis templomban nyugvó szeretteimet akartam meglátogatni - addig helyezkedjétek el.

Átmentünk a letarolt parkon, nem az úton, hanem a csonkolt tuják, levágott fenyők, nyír, tölgy, platán és egyéb lombhullató fák tuskói között, megcélozván a kis templom tornyát. Nem sokat beszéltünk, csupán Vulkán jegyezte meg:

- Az az érzésem támadt apuka, hogy fajunk Földre szakadt ága jelenleg távolabb van a civilizációtól, mint a Nap túloldalán nemrég fellelt szárnyas rokonaink.

- Nem jársz messze az igazságtól, fiam - ki tudja hány százezer, vagy millió évvel előbb született nálam, de csakúgy, mint rajtunk, rajta sem fogott az idő - ennyit mondtam, nem többet, de szükség sem volt rá, mert a magyarázat a maga rideg valóságában terült elénk a templom bejáratánál. A főbejárat ajtaja tokostól hiányzott, a padsorok szétverve, vagy félig égett állapotban a templom csarnokának közepén nagy halom hamu fölött, de nem kímélték a szentélyt sem, felborított oltár, üres tabernáculum. A fa részek kiszakítva. - Valószínűleg a kriptá sem néz ki különül - folytattam -, de azért nézzünk le, hiszen azért jöttünk! Már bánom, hogy nem hagytam elhamvasztani szeretteinket Janzen temetéséről jövet, de hát ekkora barbarizmusra álmomban sem mertem volna gondolni.

A kriptá vas ajtaja is ki volt feszítve, de csak résnyire hagyták nyitva. Emberek elől nem, állatok elől azonban védve volt, mert a nehéz vasajtót nem volt könnyű mozgatni, de hogy nem inkább azokat tarthatnánk-e állatoknak, akik fölfeszítették? Kitártam és elindultam lefelé a lépcsőn, mögöttem Vulkán, de alig haladtunk néhány lépcsőfokot, rothadó hús szaga csapott orrunkba.

- Menj vissza - mondtam -, elég ha egyikünk lesz tanúja annak, amit a fentiek után ítélve lenn maguk mögött hagytak a betolakodók.

- Dehogy hagylak magadra, apuka - mondta ő. - Tudjuk, hogy Vulkán Földre érkezésétől kezdődőleg lányom élettársa volt, család, gyermek azonban, tán éppen a regenerálás folytán, nem adatott nekik. - Inkább talán csak én mennék, mert lenn még szívbemarkolóbb látvány tárulhat elénk.

- Nem tudnék eltávozni innét, amíg nem láttam szeretteim hamvait - mondtam -, és indultam lefelé. A bűz egyre erősebb lett, de már szégyenszemre sem fordulhattam vissza, különben csak néhány lépcsőfok volt hátra. A kriptában persze sötét volt, Vulkán zsebében azonban mindig készletben tartott néhány kisebb kristályt, és a nyitott ajtón át betüremkedő világságot vakító fény váltotta fel. A fény természetesen bevilágított a kriptá belsejébe, s mielőtt leléptem volna az utolsó lépcsőfokról, már láttam, amit előtte csak sejtettem, de annál is többet: a fiatal pap ruhátlan, megcsonkított teteme búzlótt lábaim előtt, a koporsók feltörve, szeretteim hamvainak éppen maradt csontjai nagy összevisszaságban - még antropológus lányomnak, Fannikának is nehéz lett volna különválogatni. A halottgyalázók, talán, mert egymást akarták előzni a zsákmányszerzésben, mégis otthagyták a számukra legértékesebbet: Edina barátnóm aranyszelencébe zárt szívét. Természetesen a szelencére gondolok, hiszen Edina szívéen kívül a kriptá volt nyughelye két hites feleségemnek és egy élettársamnak, Viktóriának, Viktória lányom édesanyjának és hát - miért is sorolnám a többi kedvest.

- Nézd meg fiam - szóltam hátra -, ott, a ruha alatt csillog valami, a fény éppen rávetődik. Emeld fel, de ne nyisd ki, mert valaminek nagyon drága, ami benne van, ismered Antit, a világhírű balettművészt, az Ő édesanyjának a szíve. Bizonyára nagyon megörül neki.

Vulkán elém lépett és lehajolt, hogy az egymásra hajigált ruhanemű alól kiemelje a szívet tartalmazó szelencét.

- Remekmű - mondta, miután megforgatta kezében, majd így folytatta: - Mivel ebben az állapotban nem hagyhatjuk, szeretném javasolni apuka, hogy ne nyúljunk semmihez, hamvasszuk el mindazt, ami itt található, a szelence tartalmát is, helyébe tegyünk az itt keletkező hamuból, ami aztán ereklyeként biztonságba helyezhető.

- Nem bánom fiam - mondtam -, szerintem is ez lesz a legjobb megoldás. De a keletkező hamut sem hagyhatjuk prédául, el kell tisztességgel hantolni.

- Bízzál bennem - volt a válasz -, ha el tudom hamvasztani, akkor el is tudom hantolni, persze nem visszük sehová, itt helyben, bár máától kezdve ténylegesen is poralakban, folytathatják örök álmukat. Te azonban hagyj magamra, menj vissza a templomtérbe, ha végeztem, lejöhetsz elbúcsúzni tőlük.

Háta mögé kerültem és elindultam fölfelé, de még jóformán föl sem értem, utánam szólt:

- Visszajöhetsz, apuka! Befejeztem.

Már nem volt számomra semmi sem csoda, a földönkívüliek és általuk mi is szinte korlátlanul rendelkezünk a természet erői fölött, mégis egy pillanatra elszörnyedtem, ugyanis hirtelen az a gondolatom támadt: mi történne a világgal, ha ezeket az erőket a gonoszság szelleme tartaná kézben? De vajon nem rendelkezik-e máris felettük? Tört része is elegendő ahhoz, hogy az uralkodó rendből káosz legyen! És vajon minek nevezhetnénk azt, ami ma a Föld kétharmadán végbemegy, ha nem káosznak? Ez a gondolatsor azonban csak néhány pillanatra tarthatott, mert Vulkán szólítására megfordultam, és ismét lefelé indultam, de nem értem végig, a legelső három fok előtt megálltam, ott várt rám Vulkán kezében a szelencével, de már nem a szív volt benne, hanem maréknyi por, az elhunytak hamvainak keverékéből.

- Parancsolj apuka - mondta -, meg is csókolhatod, mert lefertőtlenítettem, a többi pedig íme!
- maga elé mutatott - elhantolva! Eloszthatjátok magatok között, a lényeg egyetlen porszemben is benne van!

Lenéztem a kriptába - sehol egyetlen szálla az előbbi rendetlenségből, szinte tükörfényes volt mennyezettől a padlózatig. Nem szóltam semmit, csak megszorítottam Vulkán kezét, aki látván ellágyulásomat, szintén hallgatott, kissé később pedig:

- Induljunk apuka - mondta -, itt bevégeztük! Még hátra van az ajtó ráhegesztése a tokra, úgy nehezebben lesz hozzáférhető, amíg vissza nem települünk, mert ugye nem megyünk el örökre?

Felmentünk, egy félig égett paddal betámasztottuk az ajtót, majd Vulkán a kezét lézerpisztolyként használva kétszer is végig ment a széleken:

- Így ni - mondta - a végítéletig is kibírja, utána pedig gondoskodunk arról, hogy a hamvak kiengesztelődést kapjanak a gyalázatért. De van itt még valami, valami, ami a betévedő vándort emlékeztetni fogja arra, hogy a technikai robbanás korának tragédiába torkolása előtt békés, civilizált emberek hajléka volt! - E szavak elhangzása után felemelkedett a mennyezetig, és a mindig oldalán lógó, szárnyas gyíkbőrből készített, inkább szatyor, mint táskából, előkotort egy nagyobb kristályt, majd feltapasztotta a mennyezetre.

- Mondd, fiam - fordultam feléje elmenőben -, mi adta a fény kristályosításának a gondolatát, mert ugye ember ennél nagyobb zsenialitásra még nem volt képes?

- Tudod - válaszolta szerényen -, ha meggondolom nem is olyan zseniális, csupán a Kozmosz keletkezésének Földön is tévesen elfogadott elméletét fordítottam meg: a világosságot helyeztem a sötétség elé! A fényben a Kozmosz valamennyi eleme a legtisztább minőségben van jelen! A fény a szülője tulajdonképpen mindennek, az eddig titokként kezelt életnek is,

akár fizikai, vagy szellemi minőségben vesszük. Én abból indultam ki, hogy amit fel tudunk fogni, azt sűríteni is tudni kell! A többi - hosszú kísérletezés eredménye!

- És a Kozmosz erővonalainak gyakorlati alkalmazása? - nem hagyta befejezni a mondatot, közbeszólt:

- Azt már előttem ismerték és alkalmazták, minden valószínűség szerint a Föld első telepesei is! Feltételezem, hogy még az angyali generáció idejében szortírozták az általunk is ismert égitesteket rendeltetésük szerinti felsorolásban. A katasztrófák kiváltotta szellemi és testi degeneratív hosszú időszaka után a különböző erővonalak gyakorlati alkalmazásában már a földi tudósok is szép eredményeket értek el még ideérkezésem előtt.

- Nem időszerű most a kérdés - folytattam -, de hová sorolod a Teremtőt? Ma, amikor a különböző szellemi tevékenységeket kívánság szerint tudjátok az ember koponyájába helyezni, az ott nem kívántakat kiemelni, megszüntetni, sőt: a központi agy fényéveknyi távolságból képes az egyes személyeket figyelemmel kísérni, velük kommunikálni, szükség esetén akaratumkon kívül is beavatkozni, de nem is sorolom tovább, hisz...

- Nos, egészen röviden válaszolok kérdésedre: minden a fényből eredeztethető! Hogy ősforrása öröktől való vagy időben keletkezett-e, nem tudjuk! Azt azonban igen, hogy belőle, vele együtt árad szét a Kozmoszban minden, amit energiának nevezünk, vagy amiből energiát nyerünk. Közéjük sorolva magunkat is! A tudat, amelynek személyiségünket köszönhetjük, a fény legtisztább energiája. Ha pedig magunkat személyiségnek, gondolkodó lénynek tekintjük, akkor a Kozmoszban uralkodó, rendet teremtő, fenntartó tudatot, érthetőbben: tudati összenergiát, sokkal inkább tarthatjuk személyiségnek láthatatlan minőségében is! Mi következik ebből?

- Azt hiszem egyértelmű a felelet: a Teremtő személyiségét nem kérdőjelezhetjük meg! Ő, s Vele a Kozmosz is: végtelen! Tehát reális a mindenütt jelenlévő, mindent tudó Istenről alkotott felfogásunk! Ha így van, akkor mivel magyarázod a káoszt, amelyet jelenleg a Földön tapasztalunk?

- Ami nekünk káosz, apuka, az Neki kísérleti állapot! Neki a káosz olyan, mint az embernek - nevezük szobrásznak: a gránit, vagy a tuskó, vagy festőnek a vászon! Ő, a káoszból rendet, az ember pedig a különböző anyagokból művészi alkotást hoz létre.

- Azt már sokan leírták, hogy gondolatainkat csak mi és a nálunk magasabb dimenzióbeli lények tudjuk rendszerezni, a világban végbemenő folyamatok ok és okozati összefüggései révén a nyersanyagból újat létrehozni, hogy mindennek a fény és a benne rejlő energia mennyisége határozza meg létezésének jogosultságát, ezt tőled hallom először.

- Pedig így van, apuka! Ha földi testvéreink is azt teszik, amit mi, hogy a természet alkotó elemeiből mindig tökéletesebbet hozzanak össze, akkor már rég találkozunk, s ma nem kellene egymást riogatni, erőnek erejével vezetni vissza a helyes útra.

- Egyetérted veled, fiam - mondtam, s mivel már az űrhajó közelében jártunk, még megkérdeztem: mi a szándéka, merre indulunk vissza dél-amerikai támaszpontunkra, ahol családunk nagyobb része tartózkodott. - Merre induljunk? Szeretnék ugyanis alaposabban körültekinteni szülőházamban, mi maradt az egészből, utána pedig...

- Ezt majd együttesen megbeszéljük, apuka! Az utasítás szerint fel kell mérnünk a föld lakott területein uralkodó állapotokat! Az invázió előtt tökéletes képet kell alkotnunk mindenről. Ellenőriznünk kell a szondák által felküldött anyag helyességét is, mert előfordulhat, hogy a földi hatóságok félrevezető csapdákat állítanak fel. A titkos anyagok kiszivároztatása gyanakvóvá tette Őket. Hisz - ha nem akarnánk mindent a jelenlegi állapotában megőrizni a későbbi

korok számára, könnyen térdre kényszeríthetnénk a még mindig gáncsokodókat, de a lehető legkisebb áldozat, vagy anélkül szeretnénk elérni célunkat.

- Igyekeztek, apuka! - Gréta lányom az űrhajó ajtájából sürgetett bennünket. - Pável, a pápa szerint oda sem kellett volna mennetek, hiszen fel van forgatva minden. Különből olyan nagy itt is a sugárzás, hogy kell legalább ötszáz év ahhoz, hogy újra alkalmas legyen a terület emberi lakhatásra. Itt, de gondolom egész Közép-Európában, meg van fertőzödve minden, és a még életben lévőköt sürgősen regenerálni kell, majd áttelepíteni az ázsiai vagy amerikai kontinensekre.

- Helyesen látod kedves - szólott Vulkán -, ekkora tömeg regeneráláshoz azonban kevesen vagyunk. Kérünk kell fentről segítséget, néhány kizárólag erre a célra épített űrhajót és elegendő kezelő személyzetet. A kérést mindjárt továbbítom, előbb azonban döntsük el merre induljunk vissza a dél-amerikai támaszpontunkra. Véleményem szerint Nyugat-Európáról elegendő felvételt készítettünk ahhoz, hogy értékelni lehessen az ottani helyzetet. Keletnek induljunk, mert ott még van mit megvédeni. Nem engedhetjük meg, hogy egyes hatalmi csoportok az európaihoz hasonló katasztrófát provokáljanak ki.

- Csatlakozom véleményedhez - mondtam -, ugyanezt akartam javasolni, mert nagyon szeretnék már találkozni Viktória lányommal is. Némileg megnyugtattatok azzal, hogy a bázis nagyon is leköti, nincs ideje sóvárogni férje, Lehel után, valami mégis azt duruzsolja a fülemben, hogy nincs rendben minden nála, szüksége van rám. Aztán azért nem árt, ha kínai barátainknak is a füle mögé nézünk - igaz társadalmi felépítésük elvileg hasonlít a miénkhez, gyakorlatban azonban még csak közelítenek hozzánk. Továbbá - onnét tovább menve Óceánia is figyelemmel kísérendő. Az ottani népek nem ismerik a bezárkózást, de nincs is okuk rá, mint például a nyugat-európaiaknak.

- Nekik sem volt sok értelme, apuka! - Gréta lelépett mellénk és hogy a bentiek ne hallják, úgy súgta: - Úgy esznek szegények, mint a kiéhezett vadak! - hangosan pedig ennyit mondott: - Hiába robbantották be a csatorna alagutat, hiába a szigetország partvonalának a megerősítése, a menekülők nem, a halált okozó sugárzás azonban őket is elérte, féltő, hogy az egész Földet megfertőzi, és abban az esetben a végítélet valóságos, nemcsak imitáció lenne. Lehetséges, hogy az egész Földet el kell hagynia az emberiségnek, a vízőzön helyett tűzőzön elől kell menekülni. Noé bárkája helyett a mi űrhajóinkkal egy másik bolygóra.

- Ne rémítsük egymást, kedves! - Vulkán átfogta Gréta vállát -, ennyi embert mi is csak kristályosítás útján tudnánk átszállítani egy másik bolygóra, történetesen hozzánk. Talán sikerül más megoldást találni: már jó ideje kísérletezünk a radioaktív sugarak kiszűrésével., előbb a légkörből, majd a szilárd anyagból. Amennyiben sikerrel járunk, a tűzőzöntől és minden velejárójától megszabadulunk. Persze a Föld biostruktúrájának megmentésére gondolok, ami nélkül elképzelhetetlen lenne a Föld további hasznosítása. Mert hiába tudjuk gyógyítani a betegeket - betegségeket, ha szennyezett körülöttünk a levegő, a víz, az élelmet termő talaj, értelmét veszíti mindenfajta erőlködés, akkor inkább hagyjuk, hogy a természet megújítsa önmagát, mi pedig szedjük a sátorfánkat és vissza se nézünk. Ha egészen őszinte véleményt akartok hallani tőlem: A földiek jelenlegi magatartásuk miatt, nem sok kíméletet érdemelnek! Mi azonban jó testvérek vagyunk, készek minden áldozatra, hogy a túlélést biztosítsuk. Hozzá teszem: mindenre azért mi sem vagyunk képesek, ezen kívül szükséges az is, hogy a földiek ha mással nem tudnak, azzal, hogy nem akadályoznak, hozzájáruljanak a segítségnyújtáshoz. De induljunk! Egyelőre nincs mit keressünk itt, beszélgetni pedig útközben is tudunk!

- Igen! Szálljunk fel - mondtam - sajnos a sugártechnológia visszájára fordult - az atomerőművek energiatermelését elkésve helyettesítettük a környezetbarát kristályokkal, s amitől tartottunk, bekövetkezett. Itt egyelőre nincs mihez kezdhetnénk, de mint már mondtam: szeretnék még egyszer körülnézni Budapesten, meghagyták-e a Hidegkúti úton lévő házunk kertjében a tölgyet, amely alatt életem legszebb pillanatait éltem! Még egyszer körülsétálni emlékeimet, aztán akár a világ végére is mehetünk!

- Kérésed természetesen szent számunkra, apuka! Budapestig alacsonyan repülünk, hiszen egyetlen lepusztult helységről még nem szabad általánosítani. Addig, és majd ott, amit tapasztalunk azonban már elegendő lesz hozzá!

Vulkán ezeket az utolsó mondatokat már menet közben, a Balatont körbepelve mondta. Utóbit Gréta kívánságára tettük. Lányom, a múzeummá átalakított hajót kereste, amelyhez viszont neki fűződtek legszebb emlékei, de hiábavaló volt a keresés, a hajó eltűnt, úgy lehet elégett, vagy víz alá merült az emlékekkel együtt. Ezután megcéloztuk a fővárost és csak a Kossuth téren, az Országházzal szemben ereszkedtünk alá, majdnem a kupola magasságáig, így jól láthattuk szabad szemmel is, ami ott érkezésünk pillanataiban zajlott.

A volt Földművelésügyi Minisztérium árkádjai alól egy csapat óvodás korú gyermek, bár kinézetükből ítélve: összeaszott, csont-bőr volt valamennyi, lehettek tíz évnél idősebbek is - bukkant elő, szakadt ruhájú fiatal - vagy ki tudja - nőt cibáltak magukkal, alig-alig fedett testrészeibe: kar, comb, fenék, bele-belekapva, farkaskölykök sem tették volna különbul!

- Szegénykék! Bizonyára ki vannak éhezve, s jobb híján megennék óvónőjüket - Gréta lányom szavai voltak ezek. - Hozzuk fel őket! De ne ereszkedjünk le egészen, majd kézen fogva! Nem tudhatjuk, hogy rajtuk kívül kik vannak még a közelben és különben sem csúfíthatjuk el a teret, esetleg az Országház is megsérülhetne a felemelkedésnél.

- Semmiképp nem hagyjuk itt Őket, kedves - mondta Vulkán, s máris nyitotta az ajtót, látván azonban, hogy én is készülődöm, rám szólt. - Te maradj apuka, elegen leszünk ketten is! Nem hagyhatjuk magukra ezeket a kedves, de elvadult embereket - a pópák még mindig ettek, a sok kutyahús után nem bírtak betelni az ízletes, vitamindús ételekkel. De - különben segíts Grétának a gyerekek felszállításánál, én megvizsgálom a hölgyet, s ha van még élet benne, felhozom őt is. Utána, ha kívánod, körülnézhetünk, előbb azonban őket kell biztonságba helyezni. Szeretném tudni, hogy maradhattak életben épp a legkisebbek, a legsérülékenyebbek.

A szót tett követte, s másodperceken belül a gyerekek mellett termettünk, akik előbb szétfutottak, egyenként kellett összefogdosni őket, majd - mivel a rájuk is ható energia egymáshoz láncolta őket - lányomat kezdték volna cibálni, ám a gyenge áramütéstől visszarettentek, s megadták magukat sorsuknak. Néhány percen belül pedig már az úrhajó egyik tágas helyiségében püfölték a válaszfalakat. Na persze a pápa és a felesége is felfogták, hogy mi történik körülöttük és segítségünkre siettek, a vadócok megzabolázásában már inkább ők vették ki részüket. Vulkánnak, aki a még mindig a mozdulatlan, véresre mart női test mellett térdelt, Gréta sietett segíteni.

- Van még benne élet? - kérdezte a férfit.

- Az élet és a halál küszöbén lehet - mondta Ő -, még nincs odaát, de már itt sem! Kapaszkodj a kezembe és koncentrálj! Ha az élet szikráját fel tudjuk csiholni - tudunk kellő mennyiségű vért átsugároztatni, akkor rendbejön! Jó lenne a gyerekek miatt is, felvilágosítást tudna adni, miért jutottak idáig. Érzésem szerint itt közel s távol rajtuk kívül élőlény nem létezik! Nos, figyelj rám kedves, kezdjük!

Három, négy percig tarthatott ez az állapot, Vulkán is, Gréta is beleélték magukat az önátadásba: nemcsak érezték, hallották, mint távozik ereikből az életet jelentő friss vér a sápadt, idegen testbe, mint telítődnek a sejtek, színesedik, dagad a ványadt bőr, s egyszer csak kinyílnak a szemek, ajka mosolyogni próbál, de valahogy elsőre nem sikerül. Másodjára igen:

- De szép volt! - suttogja, majd hirtelen felugrik: - Kik vagytok? - kérdi - hol vannak a gyerekeim? - rémült kiáltást hallat: - Istenem! Hát ezért áldoztam fel mindenem? Meghaltak, ugye? Éhen haltak? Legalább ők maradtak volna életben - úgy látszik hiába volt minden!

- Dehogy volt hiába, kedvesem - Gréta hozzáhajolt, át akarta ölelni, a lány azonban ellökte maga mellől és:

- Magyarázatot kérek - mondta szinte magán kívül -, nagyon-nagyon sokáig vigyáztam rájuk a minisztérium alagsorában. Akik rajtunk kívül még odaszorultak be, valamennyien meghaltak, mert a kicsik kedvéért lemondtak minden fellelhető éleletről. És most egy sem maradt életben? Ezerszer átkozottak legyenek, akik miatt ránk tört a vad horda és elvitt mindent, ami felhasználható volt. Ami itt történt, tíz tatárjárással felér.

- Hallgass meg kedves - mondta neki Gréta -, nincs értelme sopánkodásodnak, nem tudom hány gyereked volt, de akik téged idehurcoltak, mind élnek, már bizonyára le is fürdették őket, s most ott ülnek az ebédlőasztal körül, mert farkaséhesek, hiszen ha nem találunk rátok, téged falnak fel - de felesleges minden további szó, fogd meg a kezem és gyere!

- Nincs más választásom - mondta, majd elkapta lányom kezét -, rád bízom magam, vigyél hozzájuk!

Gréta előbb a fürdőbe vitte: egészségét visszaadták, a szétmajszott vér azonban rajta maradt és nem hagyhattuk, hogy úgy csatagosan mutakozzon a gyerekek előtt.

A kis, koravén, összeaszott gyerekek nekiláttak az evésnek, valósággal falták, amit az úrhajó parancsnoka eléjük rakott, de említésre méltó még, hogy a pápa gyerekei, akik ekkorra teletömték ugyan bendőjüket, azonban új barátaik étvágán felgerjedve újra kezdték az evést, de nem csak ők, apjuk, anyjuk is. Istenem - gondoltam - van-e nagyobb kényszer az éhségnél? Hány embert öltek már meg a kenyérért és hányat fognak még addig is! Gyorsabban lehet végezni 50-500 millió emberrel, mint kenyeret adni szájukba, pedig - ha a háborús technológiát élelmiszertermelésre állítanák át, de ez már a mi dolgunk lesz: ágyú helyett kenyeret. Elmélgésem nem tarthatott soká, mert beléptek az ebédlőbe: Gréta és az óvónő a fürdő felől, Vulkán pedig a vezérlő teremből, ahol az út további részét vitatta meg a kapitánnyal, akit eddig csak futva említettem, pedig nagyszerű ember: több százezer égítést erővonalai között égi taxiként lavíroz, mikor melyikre van szüksége, hajtó energiaként alkalmazva azokat. De lássuk hogyan viszonyultak a gyerekek óvónőjükhöz, aki - mondhatjuk saját testével táplálta addig Őket - azért saját testével, mert azt az élelmet is közöttük osztotta fel, amit életben maradásához neki kellett volna elfogyasztania. Első pillanatokban mintha észre sem vették volna, s később is csak felületesen fordultak feléje. Hiába hajolt fölénk, vagy szólították őket, nevükön nevezve mindegyiket.

- Hagyja őket kedvesem - szóltam hozzá -, időbe telik, mikorra az élelmen kívül mást is felismernek. Mi azonban beszélgethetünk, ha nem esik nehezére. Maga, vagy ha megengeded Te, bizonyára nagyon nehéz napokat éltél át gyermekeiddel, de persze csak arról, ami nem tépi fel a röviddel ezelőtt behegedt sebeket. Azt mindenesetre tudnod kell, hogy lányom és ez a csodálatos fiatalember - Vulkánra mutattam - saját vérüket áramoltatták át a már teljesen legyengült, agonizáló testedbe. Az egyelőre a mi titkunk marad, hogy miképp nyerhetted vissza tragédia előtti állapotodat, ellenben, hogy mi váltotta ki ezt az állapotot, szívesen meghallgatjuk. Mindezek előtt szükségesnek tartom, hogy bemutatkozzunk: az atya - pápa -

családjával együtt Ukrajnából menekült a második hullámmal. Eddig a mi Balaton melletti házukban húzták meg magukat, semmivel sem jobb körülmények között, mint ti, mert a harmadik hullám, amely rázúdult az országra, letarolt, felégetett mindent vidéken is. Mi többiek egy családhoz tartozunk, rólunk egyelőre csak annyit, hogy egy nagyon erős földönkívüli társdalommal léptünk szövetségre, a Föld lakosságának megmentése érdekében. Jelenleg egy űrhajóban tartózkodunk, útban egy általunk alapított város felé, az Amazonas vidékére. Keletnek megyünk, mert ázsiai bázisunkat is meg akarjuk látogatni, de lehet, hogy többhelyütt is megállunk, hogy felmérjük a károkat, s azokhoz mérten tegyünk meg a beavatkozáshoz szükséges előkészületeket. Ennyi gondolom elegendő, hogy bizalommal légy hozzánk. A kicsikre, de rád nézve is páratlan szerencse, hogy talákoztunk. Most pedig hallgatunk, de mint mondtam: nem erőltetjük, foglalkozz a gyerekekkel, a lányom és Maruszja - a pápa felesége - is készségesen segítenek, hogy mielőbb visszanyerjék egészségüket. A helyről, ahol rátok akadtunk - ítélve nem egyszerű szülők gyermekei.

- Szabadna egy megjegyzést, apuka? - Vulkan szólt közbe.

- Kettőt is fiam!

- Nem lenne okos dolog elmenni - mondta -, valósággal bűzlik a levegő a sok temetetlen hullától. Szinte csoda, hogy ezek a kis emberkék ezidáig nem hullottak el. Bizonyára vannak még élők, de mi kevesen vagyunk ahhoz, hogy keresésükre induljunk, és ez az űrhajó sem alkalmas arra, hogy átvilágítsuk a házakat, benézzünk az alagsorokba, pincékbe, a metró mellett kialakított menedék szállásokra stb. Ha kívánod, ide rendelek egy kutatóhajót, mi azonban induljunk tovább, hogy mielőbb otthonra leljenek a gyerekek.

- Értelek fiam - mondtam -, ebben az esetben azonnal tovább indulhatunk, persze - ha találkozunk hasonló helyzetben lévőkkel, azokat felszedjük, hiszen bőven van még helyünk.

- Ez egészen természetes apuka! Tehát indítunk! - ez utóbbi két szó a kapitánynak szólt, aki a műszerterem ajtajában várt az utasításra.

- Nos? - az óvónőre tekintettem. - Tiéd a terem, hagyd a kicsiket, hadd csámcsogjanak, majd ha már a test kielégül, a lélek is megnyílik.

- Helyesen állapította meg uram - kezdte a lány - ezek a gyerekek a minisztérium főtisztviselőinek a gyermekei. A kelet felől menekülők második hullámát követően a szülők a minisztérium épületén belül biztosítottak egy helyiséget óvodás korú gyermekek számára, de hogy hivatali teendőik mellett ne kelljen velük is bajlódniuk, szerződtettek engem, hivatásos óvónőt, aki a pesztrálás mellett kellő oktatásban is részesíthetem őket, hogy szellemileg le ne maradjanak. Kivételesen, magyaron kívül idegen nyelveket is beszélnek. Mivel számítani lehetett újabb menekült hullámra, az alagsorban megfelelő mennyiségű élelmiszert halmoztak fel. Hogy ne legyen könnyű prédá, egy részét befalazták, ennek az előrelátásnak köszönhetjük életünket, mert midőn a szinte népvándorlásszerű menekülés harmadik hulláma is elérte a fővárost, egyszerre több millió ember, valószínűleg a szétszaladt hadseregek alakulatai, mert el voltak látva fegyverrel, s kíméletlenül kezdtek rabolni, gyilkolni, a kicsikkel és aki még idejében csatlakozni tudott hozzánk, az élelmiszer raktár mellett húztuk meg magunkat. Nagyon sokáig elő sem bújhattunk, a szellőzőnyíláson keresztül kaptunk levegőt is. De ahogy fogyott az élelem, fogyott a létszámunk is, mert egymás után tűntek el az apák, az anyák, hogy a gyerekek minél tovább életben maradhassanak. Hogy mi lett velük? Bizonyára meghaltak, ki éhen, kit meggyilkoltak, mert egészen addig, még az éhségtől annyira le nem gyengültem, hogy eszméletemet vesztettem, hallottam a puskaropogást kintről. Nem tudom mennyi idő telhetett el azóta, azt sem, hogy a kicsik hogyan vészelték át mostanáig, mert hiszen valamennyien megvannak! Tény, hogy huzamos ideig a csapból csöpögő vizen tartottam fenn

magam, mert én sem akarhattam, hogy helyettem egy is meghaljon közülük. Persze ha Önök nem jönnek, hiába lett volna a sok áldozat, utánam ők is elpusztulnak! Ennyi! Különbösen Dórának kereszteltek, és nagyon hálás vagyok mindenért, amit értünk tettek. Merem remélni, hogy hasznomat veszik, ha másutt nem a gyermeknevelésben, mert ahhoz értek. Anyanyelvünkön kívül beszélek angolul, németül, franciául, ezért is nyertem el az állást.

- Jól van kislányom - mondtam. - Akkor már az Uralnál, azaz fölötté repültünk, és hirtelen felvillant előttem Batu Kán alakja. Eszembe sem jutott, amit a lány mondott a tatárokról, azt hiszem helyesen aposztrofálta a jelenlegi állapotokat, midőn tíz tatárjárásnál is súlyosabbnak minősítette. Bizony igaz! 1242-ben a tatárok csak a Kárpát medencéig jutottak el, most azonban az Atlanti óceán sem állította meg őket, már amelyik élve eljutott odáig, mert amit maguk mögött hagytak az apokalipszis lovasai sem végezhetnék különbül: halál, pestis, éhínség...

- Ha kérhetlek apuka - szólalt meg a lányom -, vidámabb dolgokról beszéljete! A kicsik bármilyen állapotban vannak, megragad bennük minden szó. Ők, mivel az átlagosnál fejlettebbek, előbb visszazökkennek a tragédia előtti állapotba, és nem kell, hogy magukkal cipeljék halálukig az elmúlt hónapok, talán évek szenvedésének traumáját. Úgy látom kezdenek érdeklődni egymás iránt. A sugdolózás annak a jele, hogy agyuk kezd megvilágosodni. Meglátjátok nem sok idő telik bele, és futnak az óvónőjükhöz. Arról pedig, ami várni fogja őket a mi otthonunkban, Mánauszban, azaz a Paradicsomvárosban...

- Figyelem, figyelem! Készülődjenek a leszálláshoz! A bázis felett vagyunk! - a kapitány szavai, melyek a szócsöből felerősítve érkeztek az ebédlőbe, váratlanul érte a gyerekeket, s helyükről felugrálva, egymás mellé húzódtak, még mindig zavarodott tekintetüket körbe jártatták, s talán éppen a meglepetés hatására, bár nem egyszerre, de egyik a másik után felismerte óvónőjét és hozzá futott, néhány pillanattal később pedig már úgy csüngtek rajta csomóban, mint a rajzó méhek.

- Ha életünkben semmi jót nem tettünk volna ezen kívül, hogy felszedtük a gyermekeket, na és persze téged - szólott az óvónőhöz -, akkor is mondhatnánk: nem éltünk hiába. - Ezt a kijelentésemet már leszállás közben tettem, de folytatása már nem volt, mert földet értünk, s Vulkán átvette tőlem a szót:

- Azt hiszem apuka, jobban tesszük, ha a kicsiket itt hagyjuk a hajón, természetesen óvónőjükkel és a kedves családdal. Majd a kapitány gondoskodik arról, hogy ne unatkozzanak. Ugye jól mondom? - de ezt már a kapitányhoz, aki, miután kinyitotta a hajó ajtaját, az óvónőn csüngő gyermekboly mellé lépett.

- Minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy helyre billenjen náluk az egyensúly - mondta. A pópához pedig: - Jöjjenek atyám maguk is velünk, megmutatjuk az úrhajó belsejét, mert eddig csak az ebédlőhöz volt szerencsénk.

- De hála az égnek és Önöknek is fiam, mert erre volt nekünk is, meg a kicsiknek is legnagyobb szükségünk! Persze örömmel veszünk részt a számunkra felfedezés számba menő bejárásán, hiszen ez a hajó az emberi agy csodával határos teljesítménye.

Ennyit hallottam beszélgetésükből, közben szedelőzködtünk - számítva a kínai útra, felpakoltam az ajándékaimat Viktória lányom, fogadott lányaim: Irmácska és Fatima, valamint Csia és Tamás gyermekei részére. A szülőket előző könyveimből már ismerjük. Gréta egy ideig türelmesen várakozott rám, hogy előre engedjen, de türelme fogytán, szinte úgy ugrott ki a gépből, s futásban is közelített a fogadóbizottság felé. Vulkán azonban megvárta, és segítette kivinni a sok cuccot. Hanem részemre is meglepetéssel szolgált a bázis: a fogadóbizottságban, közvetlenül Viktória mellett a bázis legfőbb irányítója, férje, Lehel távollétében Katinka

professzornőt pillantottam meg, a Baseli Rákkutató-Gyógyító Klinikánk professzorát, aki nem volt ugyan feleségem, ennek ellenére semmivel sem volt távolabb tőlem náluk. Többes számban, mert többen voltak.

- Hát te? Hogy kerülsz ide? Mánauszba nem voltál hajlandó követni, ide viszont..., csak nem zúgtál bele valamelyik sárga barátunkba? - Kérdésemre kérdéssel válaszolt:

- És téged ki vagy mi űzött ki a zöld pokolból? Ha lányaink nem lennének itt, biz isten nem gondolhatnék másra, mint a sárga tenger világszép tündérére.

- Bármennyire szeretnék mosolyogni szavaidon, mondtam, csak fanyarul sikeredne. Voltunk ugyanis otthon Magyarországon kedvesem, és bizony nagyon siralmas állapotokat találtunk!

- Add már nekem is apucit Tantika! - Viktória szavai voltak ezek - vagy ki akarod sajátítani magadnak? - miután pedig Katinka átengedett: - Ennél nagyobb öröm nem is érthetett volna apucika! Egyelőre nem is engedlek haza Mánauszba, ott együtt van a család kétharmada, itt viszont..., azért hívtam Katinka Tantit is, hogy legalább ő legyen mellettem a bázison. Baselban hasonló helyzetet teremtettek a sugárfertőzés elől menekülők, mint bárhol másutt Európában, itt viszont minden rendelkezésére áll legújabb kísérleteihez.

- Miféle kísérleteket folytat? Gilisztahormonokra már nincs szüksége, hiszen a rákot rá-nézéssel gyógyítja, mint mi is!

- Igaz apucika! Katinka Tanti azonban ennél sokkal nagyobb, az emberiség jövője szempont-jából, egyenesen korszakalkotó kísérleteket folytat: a DNS-t keresztezi már a spermában olyan sikerrel, hogy a fentiek is felfigyeltek rá, sőt külön hajóval küldték a szárnyas férfiaktól lefejt spermát. Amennyiben a keresztezés velük is eredményes lesz, akkor a végítéletet levezénylő angyal sereget nem kell fentről ideszállítani, itt is létrehozható,

- De mikorra, gyermekem? Máris késő lenne!

Már indulóban voltunk az irodaépülethez, s Katinka, aki Vulkánt és Grétát karolta közvetlen mögöttünk, meghallotta és előre szólott:

- Nem is olyan távoli jövőbe kedvesem! Muslica módjára fognak szaporodni elsőként az angyalok, utána következnek a zsenik, a kivételes szellemi tehetségek, a természet még ismeretlen titkainak megfejtésére, például Vulkán te is sorra kerülsz, mert szüksége van az emberiségnek nagyon sok, hozzád hasonló szervező tehetségre is.

- Lebénulok! - mondtam - Szavaid fellelkesítenek, de egyúttal megrémítenek! Hát kell több annál, hogy szükség szerinti memória egységeket tudnak agyunkba elhelyezni, vagy egyetlen élő sejtre rá tudják építeni a többit, vagy a napsugár, az élőlények kristályosítása... - soroljam még, hogy mit tudnak fenti testvéreink?

- Nem szükséges kedvesem - volt a válasz -, ellenben zseniket előállítani tömegével, vagy a külső formát kívánság szerint alakítani, ezeket szolgálják az én kísérleteim. Már a spermában vagy a női petesejtben keresztezni, oltani, miként azt a növény- és az állatvilágban tesszük.

- És mi történik velük, ha már nem lesz rájuk szükség?

- Kristályosítjuk őket, majd szükség szerint életre keltjük! - ezt azonban már Vulkán mondta, majd így folytatta: - Nem kellene nektek mondanom, csak a téma kedvéért, a jelenleg élő emberi társadalom a Kozmosznak csak akkora területét lakja, mint egyetlen porszem. Lehet és kell is terjeszkedni, amelyik bolygó jelenleg alkalmatlan a letelepedésre, azt alkalmassá tenni. Hiábavaló dolgok nincsenek világunkban. Mindennek megvan a rendeltetése, s amit még nem tudunk, azt meg kell fejteni. Ehhez kellene a különleges koponyák, s hogy felgyorsítsuk az

előrehaladást, meg kell sokszoroznunk a lángeszű emberek számát. A memóriaegységeket be tudjuk ugyan táplálni a koponyákba, a bennük tárolt, vagy tárolandó tudomány azonban hosszú, és gyakran nagyon is veritékes munkának az eredménye. A genetikai kódok keresztezésével Tantika olyan módszert ad az emberiség kezébe, amely előbbre viszi a mi fény-, illetve sugárbiológiánknál, úgy szólván a lehetetlent teszi lehetségessé. Jelentősége azonban akkor válik igazán kimagaslóvá, ha a zsenik sokszorosított hasonmásai új és még nagyszerűbb tettekre lesznek lehetségesek. De bocsássatok meg, nekünk most éppen csak annyi idő áll rendelkezésünkre, hogy körülnézzünk, hogy mennek a dolgok. Olyan rakományunk van, aminek a kikapcsolása nem tűr halasztást.

- Megtudhatnám miféle rakományról van szó? Vagy titkos? - Viktória tekintete kérdés nélkül is kicsalta volna belőlem a vallomást.

- Ha tudni akarod kicsim, akkor menj vissza az űrhajóhoz, s míg Te a különleges rakománnyal leszel elfoglalva, én kibeszélgetem magam Katinkával. Beleegyeztek? - a kérdés természetesen Grétához és Vulkánhoz volt címezve.

- Részünkről nincs akadálya apuka - válaszolt Vulkán. - Kérésünk, hogy Viktórián kívül más ne közelítse meg a hajót.

- Erre mérget vehettek, mondta Viktória, de nekem is van egy kérésem: tegyetek le arról, hogy apuci veletek indul vissza Mánauszba. Néhány napot velünk kell töltenie, s ha majd más nem, akkor én repülök vele a család jelenlegi otthonába. Távollétemben Katinka Tanti helyettesít. Nem is hiszitek, hogy mekkora becsben tartják őt a bázison.

- Mi nem állunk útjában kérésednek, de ha apuka jönni akar? - Gréta kérdő tekintetét nem hagyhattam figyelmen kívül.

- Halasszuk el a döntést a látogatás végére, kislányom! Te indulj Vikihez, elégítsd ki a kíváncsiságodat, Te pedig - szolt Katinkához - gyere mellém, addig is, míg felérünk az épületbe, közelebb leszünk egymáshoz. Nekünk már tovább tart a feltöltődés, mint a fiataloknak, aztán munkára fel!

Viktória siető léptekkel igyekezett az űrhajóhoz, mi pedig tovább haladtunk. A kíséret többi tagja, mivel tőlünk kissé távolabb, szintén egymás között, beszélgetve igyekezett az épületek felé, nem hallhatta a mi társalgásunkat, ezért egészen közel húzva magamhoz az idősödő professzor asszonyt, halkán kérdeztem:

- Hiányoztam? Három nap elég lesz?

- Te bolond - felnézett rám -, egy egész élet is kevés lenne!

Kínában éjszaka volt! A keleti oldalán fekvő támaszpont mégis nappali kivilágításban ragyogott: a felette stabilizálódott mesterséges égitest, óriás kristálya nappal feltöltődött, s mint kimeríthetetlen fényforrás szolgálta a bázis biztonságát. Ki gondolta volna, csak néhány évvel korábban, hogy a kultúra valamint a technikai haladás, amely keletről indult hódító útjára, a végső kifejtettségére is itt készül fel!

A szárnyas emberekkel való találkozás, a Földön kialakult helyzet, a magyar származású, svájci kutató orvosnő: Katinka genetikai bravúrja, mely a már ismert sugárbiológia és sejtmutáció révén lehetővé tette a szárnyas emberek, majd a kimagasló tehetségek sokszorosítását, de nem utolsó sorban a Tejútról visszatérőben lévő Kozmosz-expedíció gyorsította mind a Földön, mind pedig a Nap túloldalán a nagy találkozó előkészítését. A kínai bázison belül, ezért ott, mert ember alapanyag szempontjából kimeríthetetlen a sárga fajta, épült fel az

embergyár. Persze a félreértés elkerülése végett előrebozsátom: a gyárnak csak az érett, egészséges lányok fogamzóképes petéire volt szüksége, amelyet megtermékenyülés után kiszippantottak - minden további műveletet automata gépsorok végeztek, egészen a futószalagról lekerülő késztermékg. Bocsánat, de valójában mi is csak termékek vagyunk, ki silányabb, ki tökéletesebb. Vigaszként pedig: a gyárból selejt nem kerülhetett ki! Aki adott magából, az hasonmásként, ha több nem is, kevesebb sem lehetett, miután sorozat gyártásban lekerült a gépsorról. A kutatókat persze ez az eredmény nem elégítette ki - a mennél tökéletesebb, mennél zseniálisabb gondolatokat szülő elmék előállítására törekedtek, hiszen értelme csak ebben az esetben lehetett a különböző lángelmék sokszorosítással együtt végrehajtott keresztezésének.

Első sorozatokban - mint már volt róla szó - a földönkívüliek odisszeát járt tudósainak, valamint a szárnyas férfiak és a kínai lányok keresztezéséből létrejött angyal ármádiák gyártása indult be. A mechanikusan gyártott angyalok abban különböztek földönkívüli szárnyas rokonaiktól, hogy a szárnyak végére markolni tudó ujjakat képeztek, erre a lézer pallosok és a harsonák kezelése miatt volt szükség. Aztán meg kell még említsem, hogy függetlenül a sejtek - egészében: az ember mechanikus felépítésétől, már a keresztezés pillanatától kapcsolat teremtdött a hasonmások sorozata és a központi agy között, s általa a sokszorosított személy birtokában lévő erők felett is rendelkeztek. A már rendelkezésre álló angyalsereget a többezer négyzetkilométerre kiterjedő bázis egyik sarkában helyezték el, és célirányos gyakorlatok mellett, röviddel az evilági ismerkedés után átvették a gyártásukra szerkesztetett, majd Földre küldött különleges űrhajók kezelését. Az embergyár tulajdonképpen ezeknek a különleges űrhajóknak a bonyolult szerkezetéből állt össze. A késztermékek memóriaegységeit már a gyár és a bázis szükségleteinek szolgálatára táplálták be, s nem telt bele sok idő, teljesen kicserélődött a bázist kiszolgáló személyzet is. Az űrhajókat kiszolgáló földönkívüliek, valamint Viktórián és Katinka professzoron kívül csak a család beavatott tagjai előtt volt szabad ki- és bejárás. A kínai kormány sem tudott az embergyárról, a kapcsolatot Lí professzor, a kormány főtanácsadója és lánya. Csia, a bázis jogásza, mindketten családtagok, tartották fenn, s a kormány - mindenkori - bizalma irántuk kezdettől töretlen maradt. De ha a bázis teljes leblokkolása ellenére, esetleges véletlen folytán látótávolságba kerültek volna e különleges lények, nem okozott volna nagy meglepetést, mivel a megtermékenyített peték kínai lányoktól származtak, s így az angyalsereg nagyobb részének bőre sárga színt örökölt. Legfeljebb földig érő szárnyuk lett volna feltűnő, de azt is elfedte a bő lebernyeg.

Katinka elemében volt! Álmában sem gondolt Baseli Klinikáján arra, amit a kínai bázison művelt: keze alatt valóssággá vált az igazán kiváló, kivételes tehetségek életének, képességeinek továbbvitele, esetlegesen: tudományos eredményeinek hatványozása.

- Mondd Tántika - szólt egyik nap Viktória Katinkához -, a gépsorról lekerült férfiak képesek önállóan is újabb egyedeket nemzeni? Érzésvilágunkat is öröklük? Képesek például szeretkezni, sírni, örülni valamin, valaminek?

- Látod - annyira beletemetkeztem a munkába, hogy eddig erre nem is gondoltam. De nagyon egyszerűen meggyőződhetünk róla: tégy kísérletet valamelyikkel - hajolj közel hozzá, hogy mellbimbóid érintsék a bőrét, s ha felcsillan a szeme, akkor helyben vagyunk, a további attól függ: akarjuk-e mi is? Vagy csupán kíváncsiságból tesszük? Kár lenne a homokosokat szaporítani, hiszen lassan valamennyien azok leszünk mi is!

- Nagyon is fejen találtad a szöveget, Tántika - Viktória egészen belepirult, - ha nem biztosítanak arról, hogy rövidesen visszkapom férjem, akkor semmi sem gátolhat tovább abban, hogy a munka mellett az élet örömeire is gondoljak.

- De hiszen úgy tudom eddig sem nélkülözted! - Katinka Viktóriára meresztette szemeit -, vagy tévednék? Ennyi ideig egészséges szervezet, mint a tiéd...

- Fölösleges folytatnod Tántika - válaszolta Viktória -, nem dicsekszem sem ezzel, sem azzal, az igazság pedig, hogy engem ez idáig teljesen lekötött a munka, mellette a gyermeknevelés is már plusz volt, s ha nagy néha kezdett bizseregni bennem a kisördög, elintéztem magam. Most azonban engedek a kísértésnek, de csakis a meggyőződés kedvéért. Természetesen önmagamot akarom meggyőzni, aztán majd meglátjuk. Tudhatod: nem ismerem a prudériát.

- Remélem megosztod velem tapasztalatodat! - Katinka elmosolyodott.

- Miért oszتانám meg? - Viktória arca is kivirult -, még neked se késő! Ketten több tapasztalatot szerzünk, s akár kettővel is kezdeményezhetünk - egyik lehet szárnyas, a másik hozzánk hasonló.

A szót tett követte: Csia hivatalos ügyben Pekingben tartózkodott, Tamás pedig a műszerteremben - mind az öt kontinensről ide futottak be a jelentések, és innét röpítették a szélrózsa minden irányába az utasításokat, a fentieket is. Többnyire azokat, mert a földönkívüliek a magát szétzüllesztő földi társadalomtól átvették az irányítást. Az amerikai forradalom és az európai - inkább tragédia, mint dráma után Tamás mellé és általában - a bázisra érkező és onnét kiinduló kommunikáció összehangolására a vének tanácsa útnak indította Mú-t, a királynő apját, Wanda élettársát. Hogy miért éppen Őt? Lehetséges, hogy Wanda és a Kerub bimbózó szerelme láttán a vének okosabbnak vélték a két férfi egyikét a Földre küldeni, s mivel Mú már fent is a kommunikációs folyamatokat irányította, rá esett a választás. Mú és Tamás tehát ugyancsak el voltak foglalva, Viktóriának nem kellett tartania attól, hogy meglepik, feltűnés nélkül - mintha csak át akarna menni egyik teremből a másikba, benyitott a tervezőkhöz és hanyag kíváncsisággal az egyik általuk alkotott konstruktőrrel szemben ráhajolt a tervezőasztalra. Nem szólt hozzá, úgy tett, mintha teljes figyelmét a rajzon legettetné, közben úgy intézte, hogy a férfi akarva, akaratlan szemügyre vehesse szabadon hagyott, átlagosnál nagyobb, négerbarna kebleit. Kis idő múltán azonban hirtelen felkapta a fejét, tekintete rászégeződött a konstruktőrre, aki ahelyett, hogy elszégyellte volna magát, fél szemét továbbra is keblein legeltette.

- Bocsánat - mondta rövid habozás után, felnézve az asszonyra -, nálunk nincsenek ilyen gyönyörű, kifejtett keblek, talán egyedül az anyakirálynőé hasonlít a tiédhez.

- Nálunk? - Viktória elképedt. - Hol nálatok, hiszen itt születél a bázison!

- Azt csak ti gondoljátok, mivel látható formát és öntevékeny életet adtatok. De tudnotok kell, hogy mi már kezdettől létezőnk, s számunkra csak ajtót nyitottatok a világra. Én különben részt vettem az első bolygóközi űrhajó szerkesztésében is, űk-űkapám jóvoltából, aki csakúgy, mint nagyapám, vagy apám, űrhajó konstruktőr volt.

- Tudod mit - most ne bonyolódjunk bele a teremtés mitológiájába - mondta neki Viktória -, inkább gyere velem, szeretném tudni van-e különbség az anya által szült és a gépsorokról lekerült, mechanikusan gyártott férfiak között.

- Előre megmondhatom, hogy nincs - válaszolta a férfi -, az élet folyamatosságát egyetlen élő sejt biztosítja. Abban tulajdonképpen benne van az egész ember, állat, vagy növény, a többi anyag ráhordása már végbe mehet az anya méhében, vagy mint itt is történik: mechanikusan. Mi valamennyien a valamikori őssejt leszármazottai vagyunk, és a sejtosztódásnak soha nem lesz vége, végtelen, mint a világegyetem. Tudatunkat, tulajdonságainak a környezeti ráhatások változtatják, a lényeg azonban marad.

- Félsz talán tőlem, hogy húzod az időt - Viktória kiegyenesedett -, nem hiányos ismereteimet akarom gyarapítani, hanem tudni akarom, miként viselkedtek szexuálisan. Ha gyönyörűnek tartod kebleimet, bizonyára másra is kíváncsi vagy! Gyere velem! Nem zárkozom el egy kis gyönyör elől!! Ha terhes maradok általad, már néhány órán belül csókolhatod gyermekedet.

Átment az asztal másik oldalára, kivette az írót a férfi kezéből, majd mintegy maga előtt tolva az elnöki iroda felé indult. Az irodán áthaladva pedig a pihenőül szolgáló fülkébe értek.

Viktória erős testalkatát, forró vérét vályogvető cigánylány anyjától örökölte, de nem különben bronzarany színben, szinte mindenkit elbűvölő szép arcát is. Hogy fogékony elméje kinek tulajdonítható? Tény, hogy a Sorbonon végzett, közgazdaságtanból diplomázott, s huszonöt évesen már hat nyelven írt és beszélt. E rövid nacionálé után már nem csodálkozhatunk azon, hogy racionális, határozott jelleme gyors cselekvőképességgel párosult, s a fülkébe érve gondolkodás nélkül lerántotta a gépsoron gyártott férfi irodaköpenyét, majd ugyanazzal a mozdulattal maga felé fordította. A férfi esetlenül állt előtt, rövidnadrágjának dudora azonban nyilvánvalóvá tette, hogy ami mögötte van, az nagyon is ki-, illetve bekívánkozik!

- Ereszd le a nadrágot - szólt rá az asszony -, aztán feküdj hanyatt, a többihez hozzásegítelek. Nem mondom, nem sajnálták az anyagot a fütykösödre.

- Apámé sem kisebb - mondta a megszólított, de akkor már hanyatt feküdt a széles, két-személyes heverőn.

- Tehát volt kitől örökölnöd! Eszerint igaz, amit mondtál - szólt ismét az asszony -, hogy egyetlen kromoszómában benne van az egész ember, a többi anyag ráhordása csupán számviteli feladat. Amit a te felépítésed tökéletesen igazol. De, hogy ti is képesek vagytok-e az élet tovább adására, természetes úton, arra most teszünk kísérletet.

Viktória mondta a magáét, közben elhelyezkedett a férfi felett, aki - nem csoda, hisz először pillantotta meg a teremtés miniatürizált vörös kohóját - ügyetlenül izgett-mozgott alatta. A fürge ujjak azonban nem hagyták magára, s pillanatok alatt utat nyitottak. Hanem, ami ezután történt... A szériában gyártott ember még nem ismerte a gyengédséget és olyan erővel látott hozzá, hogy Viktória fájdalmában felsikoltott, de akkorát, hogy az irodával szomszédos műszerteremben tevékenykedő Tamás és Mú is felfigyeltek:

- Nézd már meg - mondta Mú Tamásnak - mi történik nővérünk szobájában. - Viktóriát nővérukként tisztelték a földönkívüliek. - Én most nem mehetek, mert minden pillanatban szólíthatnak fentről, tudod, hogy a Kozmosz expedíciót várják, s ha megérkezik - gondolom Lehelnek első dolga lesz felvenni a kapcsolatot családjával.

Tamás persze kérés nélkül is felugrott volna, hogy Viktória segítségére legyen, de hogy mekkora volt a meglepetése, midőn a mindenki által szeretett nővért lovagló ülésben találta a konstruktőr felett?

- Bocsáss meg - szólt hozzá, de már fordult is vissza - azt hittük, hogy valaki megtámadott.

- Nem láttál semmit ugye kedves? - Viktória hátranézett, de mintha megszokott tornagyakorlatát végezné, nem változtatott testhelyzetén, arcán a fájdalom érzést a kék különleges kifejezése váltotta fel. - Különben - folytatta -, amit láttál, Katinka Tanti kísérlet sorozatának része! - Tamáshoz persze el sem jutottak Viktória szavai, de még át sem haladt az irodán, Mú jött eléje:

- Hívd azonnal nővérünket, férje van a monitoron! - Mivel az ajtók nyitva voltak Viktória is hallotta, s több sem kellett, orgazmusát megszakítva leugrott a férfiről.

- Maradj - mondta neki -, még visszajövök. - Majd rohant Tamás után a műszerterembe, amelynek egyik képernyőjéről férje, Lehel nézett szembe vele.

- Ó, Istenem! - sóhajtott hangosan az asszony. - Nem hittem, hogy valaha is viszontlátlak. - Kitárta karjait és úgy közelített a képernyőhöz.

- Kedvesem! - Lehel sem mondott többet, kitárta Ő is karjait, s mintha megszűnt volna köztük a távolság, mintha testközelen lettek volna, egymásba borultak. Beléptek volna a készülékbe? Nem, egyelőre még nem, ekkora távolságot még nem tudtak áthidalni, mint például a második expedíció alkalmával napközben egy tudóst belőttek a száguldó űrhajóba, de közel járnak a megoldáshoz. A hőforrás és a belőle áradó fény még sok mindent tartogat számunkra, ha ugyan nem az emberi önteltség sugallta rendeltetésünk meghatározását. A Kozmosz expedíció útja példa rá, hogy létezik demarkációs vonal a világot fenntartó agytröszt - nyugodtan nevezhetjük Istennek és kicsinyített hasonmásának - az ember birodalma között. Ez persze nem jelenti, hogy az ember saját felségterületén szabadon garázdálkodhat, hiszen az az egésznek nagyon is körülhatárolt része, és szabadsága is csak látszólagos, mert számadással tartozik az agytrösztnek, nevezzük: Istennek! De ne bonyolítsuk az amúgy is bonyolultat, gombolyítsuk inkább tovább a fonalat, az erővonalak: megannyi idegszál - belőle indulnak és hozzá vezetnek, csak ne kapkodjunk, mint Bálám szamara tette.

Elsőnek Lehel nyelve oldódott:

- Hosszú volt a várakozás ugye, édes? Milyen szerencse, hogy Távolságon Keleten építettük ki a bázist - Wandától hallottam, hogy Európában mekkora a felfordulás. Rövidesen találkozunk, sok mondanivalóm van számotokra. Azért használok többes számot, mert már a gyerekek is nagyok! Jól vagytok édes? Gréta és Vulkán, akik jelenleg is veszélyeztetett területen tartózkodnak, jelentették, hogy a római pápa a haldoklók sokaságára való tekintettel engedélyezte az utolsó kenet feladását bárki által, s balzsam híján közönséges vízzel. Itt most gyorsított ütemben haladnak az utolsó ítélet imitációjának próbái: a szárnyas népség kitartóan gyakorolja a harsonázást, a lézer kardok forgatását. Alig ismerünk rá központi telepünkre, már beszéltem neked a bazalt palotáról. Itt minden és mindenki a végítélet sikerének érdekében tevékenykedik, gondolom nálatok is!

- Igen, igen kedvesem! Az angyalsereg széria gyártása már befejeződött! Már csak az igazán kiváló tudósok, kivételes tehetségek sokszorosítása folyik. Fantasztikus eredmények születnek Katinka génebérszete, valamint a fentiek által szerkesztett, s a sejtek évtizedeken át tartó növekedését percekre leszűkítő embergyárakban! Lehet, hogy százezer éveket léptünk előbbre az által, hogy rátaláltunk nálunk sokkal fejlettebb testvéreinkre. Ha nem találkozunk, ha expedíciód nem jár sikerrel, valószínűsíthető, hogy többet lépünk visszafelé, ha egyáltalán megmaradunk.

- Kedvesem! Expedíciós utunk, amelyről imént érkeztünk vissza, az ember világunkban való megjelenésének sok olyan titkáról lebbentette fel a fátylat, amelyeket az itteniek is csak sejtettek. Ma már biztosra vehetjük, hogy fajrokonaink a naprendszer vonulásával ellenkező irányban szóródtak szét. Azt is tudjuk, hogy megjelenésének időpontját hiába kutatnánk, mert a bolygó, melyen megszületett, már rég visszazuhant a teremtés kohójába, azt is tudjuk, hogy fejlődése folyamán elsőbbséggel szárnyakkal rendelkezett, de már kultúrlényként. Múltunk ismeretében, de elsősorban megmaradásunk érdekében, minden rendelkezésünkre álló szellemi és anyagi eszköztárunkkal a jövőre kell koncentrálni, ugyanis nem zárható ki, hogy el kell hagynunk a Földet. Legalábbis addig, amíg fennáll a sugárfertőzés. Persze elsősorban én is szűkebb családomra gondolok, mert annyi űrhajónk nincs és soha nem is lesz, hogy a Föld valamennyi lakóját átszállítsuk ide, de már gyártják, a meglévőket pedig készenléti állapotba

hozzák, elsőnek a kristályosításra alkalmasakat. Várj! - A közvetítés megszakadt, majd néhány másodperc múlva: - Sajnos kedvesem abba kell hagyjuk, de biztosítalak, hogy az első géppel indulok hozzátok! Addig is - ha módomban lesz jelentkezem! Csókollak mindnyájatokat! Nagyon vigyázzatok magatokra!

- Siess drágám! - ezek voltak Viktória utolsó szavai, de hogy Lehel hallotta-e? Már harmadik ízben szólították, a vének tanácsa összeült, hogy meghallgassa beszámolóját az expedíció útjáról.

Viktóriát kicsit feldobta, hogy végre bizonyosságot kapott férje felől, kielégítetlenségét azonban növelte férje képi megjelenítése és az előbbinél is nagyobb vehemenciával folytatta az abbahagyott kísérletet. Mi azonban ne kövessük őt, hiszen nem ismeretlen előttünk a fel-fokozott szexuális vágy, csapódjunk inkább Lehel nyomába, aki az anyakirálynőbe, azaz: Wandába karolva a hegyoldalba vágott lift-aknához igyekezett, hogy a trónteremben összegyűlt vének tanácsa előtt: akadémikusok, a különböző tudományok, a technológiai kutatások kiemelkedő személyiségei - magyarázatot fűzzön az expedíciós út során felhasznált, s előről levetítendő filmtekercsek anyagához. De addig is, míg a lifthez érünk, tartsunk egy kis terepszemlét: mi változott, vagy változott-e egyáltalán valami a szárnyasok átköltöztetése óta? Elsősorban is szembetűnő a monumentális torony: amely a híradás-technika céljára épült, s ahonnét Lehel kilépett a rá várakozó Wanda mellé. De nem kevésbé szembetűnő változás tapasztalható a bazalt palota főbejáratának erkélye felett lezúduló vízesés két oldalán is. A régi, kopott lépcsőket fényesre csiszolták, részben újakkal pótolták, s minden harmadik lépcsőn egy óriásnak tűnő szárnyas, a szárnyak végén lévő karmos csonkjaik vagy három méterre kinyúló harsonákon, de akkor éppen hallgatták a próbát levezenylő Kerub utasításait, s hasonlóképpen azok is, akik a palotahegy felett láthatatlanul lebegő űrhajó erővonalain egyensúlyozva villogtatták ugyancsak nagyra méretezett lézer pallosaikat.

- Ti sem loptátok a napot - mondta Lehel Wandának, - szárnyas rokonaink sok mindenre alkalmasak lesznek a végítélet imitációjának befejezése után is. Sokat törtem az agyam azután, hogy rájuk akadtatok: mi módon kerülhettek ide a nagyon is távoli bolygóról. Az expedíció tagjainak egyöntetű véleménye, hogy csakis haszonállatként hozhatták magukkal az akkor már magas űrtechnikával rendelkező Ősök. Nem tudom miként cselekszenek, ha akkor tudják, hogy a szárnyak kivételével semmiben sem különböznek tőlük. Lehetséges azonban, hogy nagyon is tudták, de az élelem szempontjait minden más elé helyezték. Itt mindenestre már kár volt értük, hiszen a sárkánygyíkok bőségben vannak még ma is!

- Bizony kár volt értük - válaszolta Wanda -, nagyon is tanulékonyak és a tudományok ismeretanyagának birtokában többre lehetnek képesek mint mi. Ezért úgy határoztunk, hogy földiek megrendszabályozása után a szárnyakat alkotni tudó kezékké változtatjuk. A kannibalizmusnak mindenkorra vége! Ha ti a Kozmoszban kavargó porból naponta friss élelmet tudtatok előállítani, akkor a jövőben bárhol képesek leszünk arra a hozzávaló gépezet birtokában. Lám, itt is, a Földön is a szériában gyártott emberek -, de erre még visszatérünk! Látod, nemrég még problémás volt - tudósok százazrei törték magukat, hogy megismerjék az élet mibenlétét, ma egyszerű mechanikus folyamat.

- Na, bocsáss meg, de nem egészen így van - Lehel megállt, s elgondolkodva maga elé nézett.
- Az élet mibenléte mai is titok, kedves rokon. Keletkezéséről ma sem tudunk többet, s csak a már élő sejttel tudunk kezdeni valamit: megsemmisíteni, vagy tovább építeni! De merre tekereg az öreg Pisti, hogy megérkezésünk óta nem futottunk össze?

- Ó, ő nagyon elfoglalt ember lett, kedves - Wanda mosolygott. - Ő lett Regina, a szárnyasok királynőjének a férje. Dromedár alkata és az angyali generációtól való származtatása miatt

kiemelkedő tisztelet övezi. A vének tanácsa őt jelölte az Atya szerepére, aki majd megjelenik a Földön, és ítéletet mond élők és holtak felett. A földi emberiséget erre készítették fel, hát történjen minden valóságúen. Reméljük, hogy nem fog megorrolni ránk a Kozmosz mindenható Ura, aki benneteket visszafordított még mielőtt utasításunkat követve vesztetekbe rohanatok. Mivel szándékunk önzetlen és követendő: egyesíteni az emberi fajt, majd már együtt, egyetlen nagy családot alkotva kopogtatni az elveszett paradicsom kapuján, reméljük nincs akarata ellen.

- Miféle Paradicsomra gondolsz? - Lehel mintegy megütközve Wanda felé fordult. - Nem volt elég az ámitásból? Paradicsom nincs és nem is volt soha!

- Hát dehogyan, kedves - volt Wanda válasza. - Csak nem egy elvont, láthatatlan lelki birodalom, hanem a földön és a földönkívüli bolygókon élő emberi társadalmak még romlatlan, a testvéri szeretetet és az együvé tartozást minden tekintetben, s mindennél fontosabbnak tart közössége, mint például a miénk!

- De hiszen a szárnyas emberek esete? Az angyali generáció szárnyas utódainak leigázása, majd használlatként tartása?

- Kedvesem, én a kezdetet, ami akár millió évekre is kiterjedhetett és a márt tekintem olyan alapnak, amire lehet és kell is építeni jövőnket. A paradicsom kapujában való kopogtatást én úgy értem, hogy mi teremjük meg a boldog, erőszakmentes jövőt itt, a Földön, és mindenütt, ahol megvethetjük lábunkat. Különböznél érdeklődéssel várom beszámolódat a hosszú, általunk eddig soha nem járt útról. Gondolom mekkorát néztetek midőn az emberi társadalom valaha volt telepeit megpillantottátok a zsugorodó bolygó belsejében. Aztán érdeklődéssel várom a magyarázatát annak, miképpen készítettetek a Kozmosz-ban kószáló porfelhőkből bécsi szeletet, vagy friss, vitamindús salátákat. De persze nem akarlak kétszer fárasztani, majd, ha senki nem vetné fel a tanácsstagok közül, én figyelmeztetlek, és akkor...

A liftaknához érve abbahagyták az eszmecesterét, de talán idejük sem lett volna kérdés-feleletre, mert pillanatokon belül a trónterembe érkeztek, ahol már várták őket. A trónszéken Regina ült, ölében az ifjú királynővel - az ilyenén való elhelyezkedést Regina szárnyai szükségelték - mindkettőjük homlokán ékköves diadém, azon kívül csupán ugyancsak ékköves sárkánygyíkbőr ágyéköv - e két állandó használati tárgy jelezte státuszukat. Az érdekeség kedvéért: a földről felszármaztatott idős Pisti bácsitól már egy rakás, egész iskolára való gyermek született, Regina azonban megismerkedésük kezdetétől egyszer sem maradt teherben tőle, még a Meier professzor által elvégzett mesterséges megtermékenyítés sem hozott eredményt. Az orvosi konzílium Reginánál meddőséget állapított meg, ami azonban különösebb megrázkódtatást nem okozott, hiszen immár mindkettőjüket sokszorosítani tudták, ezen kívül: a kétfajta népesség keveredése elkezdődött, és szükségtelenné vált az egyik királynői státusz. Regina nem is ragaszkodott a ranghoz, ahhoz azonban igen, hogy királynőjük az Ő védőszárnyai alatt gyarapodhasson, egészen felnőtté válásáig! Tette ezt részben Wanda iránti lojalitásból, aki úgyszólván minden idejét az előkészületekkel töltötte, pedig már jól látszott ismételt terhessége, de nem Mú, hanem Kerub által, aki mint tudjuk, a velük való találkozás előtt a szárnyas népség vezére volt. Akiben a mechanikusan kapott tudás mellett megmaradt az üzött vad elővigyázatossága újdonsült testvéreivel szemben. A királynő melletti állandó jelenléte népe, a szárnyasok biztonságát is szolgálta. Lehel, aki szemtanúja volt a zsugorodó bolygón végbement tragédiának, megpillantván Reginát, s rajta kívül még néhány idősebb szárnyast, mielőtt elfoglalták volna helyüket, odasúgta Wandának:

- Nem feszélyezi Őket ketrecekbe zárt őseik látása?

- Nem hiszem kedves - volt Wanda válasza -, a királynőt Regina bátyjának, Kerubnak a szárnyai segítették világra, hogy milyen körülmények között, majd elmondom, de nem most, különben, mint láthatod, Reginához jobban ragaszkodik lányom, mint hozzám. Kerubot pedig férjemmé tettem. Kell ennél nagyobb biztosíték arra vonatkozólag, hogy testvéreinkké fogadtuk őket? Azt hiszem számukra is, számunkra is nagy szerencse, hogy jelen voltam midőn egészen véletlenül összefutottunk, ellenkező esetben előfordulhatott volna az is, hogy befogják őket és őseik sorsára jutnak! De most rajtad a sor, mint narrátor, úgy forgasd a szavakat, hogy ne kelts bennük ellenséges indulatokat a nagy társadalom tagjaival szemben. Bár tudtommal erre a központi agy ügyelni fog! A képeket persze már látták, de azok nem beszélnek.

- Megnyugodhatsz, nem ismeretlenek előttem az üldözöttek érzései - mondta Lehel -, vigyázni fogok szavaimra, de persze jobb, ha a valós helyzetet ismerik meg, ezáltal még inkább értékelni fogják elsősorban is a te emberségedet.

Leültek a közepén üresen hagyott székekre, ugyanakkor Regina is felállt, de nem a számára is üresen hagyott helyre, hanem kifelé indult oldalán az ifjú királynővel, akit nap, mint nap, ugyanabban az órában meg kellett jelentetnie a vének előtt, részben, hogy kifejezzék iránta való hódolatukat, részben pedig, hogy szemmel kísérjék fejlődését. Hogy mennyire megbízott Wanda a szárnyas, királyi nevelőnőben az abból is kitűnt, hogy nem ment utánuk: miért a hirtelen távozás, pedig emlékezetes lett volna számára is a távozás oka: a királynő felnőtté válása! Hátraintett, hogy elkezdődhet a vetítés, az előtte, vagyis a keze ügyében lévő mikrofont pedig Lehel elé tolta. Mi azonban már szemtanúi voltunk a zsugorodó bolygó titkának, láttuk a kínai bázis sárga angyalait, láttuk hogyan készülődnek az angyali generáció természetes leszármazottai az egész Földre kiterjedő jelenésre, most térjünk vissza az amerikai kontinensre, előbb az északira, majd a délire.

Mary elnökségének első teendője volt az egész államra kiterjedően közös családi tulajdonná nyilvánítani az észak-amerikai gazdaság valamennyi ipari és mezőgazdasági szektorát. Továbbá: mivel a kontinens védelmét az űrben őrszolgálatot teljesítő űrhajók látták el, a hadiipar teljes telepítését, vagy békés célokat szolgáló üzemekké való átalakítását rendelte el. Egy világkomplexum, egy isten, egy család, ideológiai felfogását igazolandó: a földi adottságokhoz mérten, a Nap túloldalán már bevált társadalmi struktúrára való áttérést szorgalmazta a kormány szerepét betöltő vének tanácsában, de tiltotta az erőszak minden fajtáját. Elég volt az önpusztításból, vallotta - az évezredek-évszázados vallási és egyéb ideológiák követőit a meggyőzés erejével kell kiemelni a mesék világából! Amit a természet titkaiból ismerünk, azt bűn lenne hamis, elvont fogalmakkal félremagyarázni. Az élet minden területén ki kell küszöbölni a különböző vallások által is elfogadott egyenlőtlenségeket. A szellemi és testi javak minden embert egyformán megilletnek, azonban, aki bármilyen módon akadályozza az emberség fennmaradása érdekében hozott intézkedéseket, ha csupán a munka morál lazításával, az a legrövidebb úton kiiktatandó, de az erőszak mellőzésével. Az új struktúra ellenzőit egy körülhatárolt területre kell telepíteni, de alkalmat kell adni nekik arra, hogy megismerjék annak áldásait, s ha felismerték tévedésüket, nem zárjuk el előlük a visszatérés útját. Mivel minden emberben jelen van a jó és rossz iránti hajlam, addig is, míg a regeneráláson át nem esnek, ami előbb-utóbb bekövetkezik, fenn kell tartani az iskolarendszert az alapfoktól a felsőig! Minden fiatalnak huszonkettedik életévének betöltéséig kötelező az iskolák nappali tagozatának rendszeres látogatása. A renitenskedőket, iskolakerülőket, a családban alkalmazható szigorral kell fegyelmezni. A szülők és a pedagógusok munkáját megkönnyíti, hogy a tanintézeteknek egyetlen gazdája lesz: a család. A vallási, alapítványi intézmények csakis a családi intézményen belül foglalkozhatnak a felnövő generációval. A vallások, a külön-

böző szekták létjogosultságát egyébként is megkérdőjelezzik a természettudományok eredményei: a kristályokba tömörítés, majd a memória egységek mechanikus cseréje. E két titok megfejtése, majd proklamálása szükségszerűen megköveteli valamennyi eddig elfogadott tudományos vagy dogmatikus elmélet felülvizsgálatát. A nagy tömegre való tekintettel a Föld lakóinak regenerálása hosszabb időbe telik, arra azonban van mód, hogy a Nap túloldaláról kapott információkat, akár a memóriaegységek feltöltésével, vagy a magasan képzett pedagógusok sokszorosításával közvetítsük a tanintézetek hallgatói részére. A család szerető, mindenkire egyformán kiterjedő gondoskodása nem mindenkinen kelt lelkesedést, hiszen évezredek intézmény-rendszerei válnak feleslegessé, megnyugtatóra azonban: bármilyen ideológiát követtek is eddig, megtaláljuk a számukra megfelelő elfoglaltságot, olyat, ami a haladást előreviszi. Az élet megjelenésén kívül - legalábbis eddigi ismereteink szerint - a természet minden titka vagy dogmaként kezelt szelencéje felnyitható, mert mindennek van abszolút racionális magyarázata. Azoknak, akik a halál utáni ítélettel riogatnak bennünket, kicsúszott lábuk alól a talaj, sokkal fontosabb halál előtti megítélésünk, amely függvénye annak, hogy miként teszünk eleget az emberiség nagy családjára iránti kötelezettségeinknek. Az élőlények kristályosítása, vagy sokszorosítása, amelyhez elegendő egyetlen élő sejt, szélesre tárta előttünk a biológia eddig ismeretlen szféráit. Ha a Föld minden tartalékát takarékosan, de úgy osztjuk, szorozzuk, hogy minden embertársunk megelégedett és boldog legyen, akkor elmondhatjuk, hogy teljesítettük a természet ura és fenntartója által megszabott kötelezettségeinket.

Mary dolgát megkönnyítette, hogy a milliomos arisztokrácia északról Dél-Amerikába menekült, a közép és alsóbb osztályok pedig már csak azért is hittek neki, mert elsőként tette minden vagyonát Észak-Amerika nagy családi közösségének oltárára. Ez persze számára nem jelentett különösebb áldozathozatalt, szűkebb családjának azonban igen, de boldogan adtuk mindazt, amink csak volt, mert akkor már biztosak voltunk abban, hogy amit elkezdünk: az egész emberiséget egyetlen nagycsaládba tömöríteni, többé nem fordíthatja vissza földi hatalom. Az égiek pedig simítják előttünk az utat. Gréta és Vulkán mindenben Mary kezére játszottak, s ezért nem tudtak tőle olyat kérni, amit nem tudott volna teljesíteni. Azok előtt, akik a nagy forradalmat megelőzően szolgálaként, a bérrabszolgaságot értem, vagy éppenséggel koldusként, szabad ég alatt lakva, újságpapírral takarózva tengették életüket, ugyanolyan perspektívák nyíltak, mint forradalom előtt a pénzarisztokratáknak vagy a felső elitnek. A forradalom vezérkara - a vének tanácsát egyenlőre így nevezték - mindenkit igényei szerint kielégített, ha helytállt a számára kijelölt poszton.

De ne időzzünk itt sem tovább, mert lemaradunk Lehel előadásának számunkra is ismeretlen részletéről. Hogy oldották meg az expedíció tagjainak étkeztetését? Friss élelem utánpótlás nélkül ugyanis elképzelhetetlen évekig tartó, hosszú úrutazás.

- A klónozás módját már azok ismerték, fiam, akik a zsugorodó bolygóról ide és ki tudja még merre menekültek - az egyik kaporszakállas öreg szavai voltak ezek, aki előbb persze intett, hogy állítsák meg a filmet. - Tantikátok kísérlete az emberrel, csak a mi állatokkal végzett kísérleteink betetőzése volt, ami ugyan semmit nem von le munkájára iránt tanúsított elismerésünkből, de itt mindjárt megjegyzem: az angyal-sereg létszámának beteltele után a jövőben is csak a kivételes tehetségeket javallom ezzel a módszerrel megduplázni, mert átlag emberek elegenden vagyunk már eddig is mind itt, mind a Földön! Hanem az nagyon is érdekelne: miből, honnan vettétek ti a sejtek gyors felépítéséhez szükséges anyagot? Mert itt, és a Földön is rendelkezésünkre áll bőséges mennyiségben a csírára ráhordandó anyag, nektek azonban már az oxigén előállítás is bonyolult feladatot jelentett, hiszen az űrben, a beszipantott poron kívül, semmi nem állt rendelkezésükre.

- Ez így igaz - mondta Lehel -, de nem feledkezhetünk meg a burkolat hűtése folytán keletkezett páráról, na és a természetesen a porral együtt beszippantott fénylemek. E három tényező tartalmazta mindazon elemeket, amelyek az étkezési célra felhasználható állatok, növények előállításához szükségesek voltak. Itt sem eszünk jobb, ízletesebb falatokat, mint abból, amit a magunkkal vitt ősgyík egy-egy levágott, majd - többszörösen is - újra pótoló végtagja szolgáltatott. A változatosságot a Földről ide származtatott patkányok jelentették, mert - bár azok ránézésre nagyon csúnyácskák, két okból is hasznosak: eltakarítják a hulladékot, ugyanakkor húsuk csemegének is megjárja abban a környezetben. Fehérje- és vitamindús. A baj csak az volt velük kapcsolatban, hogy nem tartalékolhattuk őket, mert egymást is megették. Röviden szólva: egyáltalán nem koplaltunk, mert az űrhajóba beépített mini gyárkomplexum tökéletesen működött egész úton, a magunkkal vitt állati sejtek, valamint növényi csírák pedig egy bizonyos idő elteltével teljes mértékben alkalmazkodtak az űrhajóban uralkodó körülményekhez. Semmiben sem maradtak le tőlünk! Mindent egybevetve: jól kiégyesítettük egymást. Külön dicséretet érdemel a kapitány, aki valósággal bővölte az égitestek erővonalait. A nagy sebesség mellett úgy érezhettük magunkat, mint itt, vagy a Földön. Aztán - talán elsőnek kellett volna asszonyainkat említenem, akik a kísérleti munka, a gyerekeknvelés és a sok egyéb mellett az expedíció férfi tagjaiban ébren tartották a siker reményét, ugyanakkor az egymást váltó szoptató anyák tejfeleslegükkel nélkülözhetetlen fehérjékhez juttatták a legyengülteket, mert azért voltak ám nehéz pillanataink. Főképpen azután, hogy kikerültünk a központi agy hatósugarából. Bizony volt, aki összeroppant, jómagam és Tina is felkészültünk arra, hogy kristályosítás híján az Univerzum örök vándorai leszünk, na, persze megkövült állapotban, ha ugyan nem marad életben néhány patkány, és azok emésztenek meg. A legkritikusabb időben jött az Univerzum Urának figyelmeztetése, hogy ne merjünk tovább menni, mert abban az esetben, na nem is mondom tovább, hiszen olvashattátok a képernyőre írott szövegét.

- Bocsánat, hogy közbeszólók - szólalt meg az előbbi, már nagyon öregnek tűnő akadémikus -, többedmagammal napokig vitattuk a központi agy által hozzánk eljuttatott szöveget, és egyáltalán nem meglepő következtetésre jutottunk: ha a tudat, az energia legtisztább fajtája egyéniséggé avatta az embert, ugyanez az energia, természetesen hatványozott mennyiségben, miért ne szülhetett volna olyan egyéniséget, akinek a tevékenysége az egész Univerzumra kiterjed? Mi a már élő valamit tudjuk újra és újra termelni, lásd az ember, az állat, a növények sokszorosítását. Ő életet lehel az élettelenbe, ha ugyan nem minden élő, csak más-más dimenzióban. Tehát nincs okunk megkérdőjelezni hatásköri jogosultságát, hogy a mi kifejezett utasításunk ellenében visszafordítsa az expedíciót.

- Engedelmetekkel - Wanda felállt és szembefordult a tanács tagjaival, hogy felmérje szavainak hatását -, úgy gondolom elérkezett az a pillanat, amelyben a legnagyobb tisztelettel kifejezhetjük hálánkat az univerzum Urának, amiért nem hagyta, hogy expedíciánk a mi helytelen utasításunkat követve, a pusztulásba rohanjon. A képernyőre írott szöveg, amelyet a filmtekercs megörökített, bizonyosságául szolgál annak, hogy rajtunk kívül igenis léteznek, avagy csak létezik az Univerzumban nálunk sokkalta fejlettebb észlények, észlény, ha egyáltalán hasonlíthatjuk hozzájuk, hozzá magunkat! Persze jobb lenne, ha megmutatná arcát, de láthatatlanul is csodálattal és hálás szívvel kell fejet hajtunk előtte, mert mérhetetlen hatalmát nem alkalmazza öncélúan, megengedi, hogy a nála alacsonyabb rendű, vagy éppenséggel az általa létrehozott észlények is betekintsenek a nagy Mű titkaiba.

Wanda éppenséggel befejezte, midőn a trón mögötti fal vetítésre kialakított négyszögön a már ismert fényírással szöveg jelent meg: „Helyesbítenem kell szavaidat lányom, ugyanis nincs eltakarva előletek arcom, mert bármerre néztek, szembe találkoztok velem, de körül sem kell néznetek hiszen magatok is az én hasonmásaim vagytok! A különbség köztünk, hogy míg ti

látható alakzatban kötve vagytok térhez, időhöz, engem nem köt semmi, hiszen belőlem indult ki minden és ugyancsak hozzám tér vissza. Hogy én honnét lettem? Miképp lettem? Tulajdonképpen nem is lettem, öröktől fogva vagyok és soha nem szünök meg létezni! Ezt a kérdést tehát felesleges vitatnotok! Aztán az a megállításod is helytelen leányom, hogy nem vagyok öncélú, mert igenis az vagyok: örömeimet lelem mindenben, amit öröktől fogva létrehoztam, leginkább pedig az életben, ami a vita tárgyát képezte nemcsak imént köztetek, hanem az emberi lét kezdetétől! De helyben is vagyunk: hogy az általam kreált életet miképp adjátok tovább, nem kötöm feltételekhez, ha azonban ti is olyan tékozlóan bántok vele, mint a Földön tették eddig, akkor visszavonom bizalmamat és mindent, ami az élettel kapcsolatos, az élet továbbvitelének módját is - az eredeti szaporodási útravalón kívül - magamnak tartom fenn. Végül: amire készültök, hogy eljártsszatok a Földön az utolsó ítélet imitációját - áldásom rá! Tanítsátok meg azt a gyűlölködő népséget arra, hogy miként kell tisztelni önmaguk és mások életét is! Rántsátok le a pöffeszkedőkről, a haszonlesőkről a leplet, s tegyétek elérhetővé mindenki számára az emberhez méltó élet szükségleteit. Én nem rendelkeztem semmiféle rangsorolással és semmi sincs jobban ellenemre, mint az a megosztottság, ami jellemző a földi társadalmakra! A természet áldásai minden embert egyformán megilletnek! Hogy ki, hol, milyen körülmények közé kerül világra jöveletekor, az egyéni szerencsésjétől függ, az is, amit átöröklés folytán magával hoz, ami azonban születése után történik vele, azért már az egész emberi társadalom felelősséggel tartozik, végső soron nekem. Hogy mikor lesz a végső elszámoltatás, az maradjon az én titkom, előrehozott imitációjából azonban mindenütt, ahol az emberi faj megvetette lábát, okulhatnak. A ti példás társadalmi felépítésetek: az egyenlőség mellett mindegyiktek azt adja magából, amire képességei alkalmassá teszik. Általam is elfogadott és minden ember számára követendő lehet az eljövendő, de még meghatározatlan évezredekre! Áldásom kísérje lépéseiteket, és ne feledjétek: ha nem is látjátok arcomat, mindig, és mindenütt előttetek járok.

Az írás nem folytatódott. A kristályok letompított világítása felerősödött, de meg sem közelítette azt a vakító fényt, amellyel a számára csiszolt bazalt falra a szöveg íródott. A trónteremre nagy csend borult. A vének tanácsának tagjai néma főhajtással várták a következő mondatokat, ám a folytatás elmaradt, a fal elszürkült, s az ajtónyílásban megjelenő Kerub szinte megrendelésre érkezett, hogy feloldja a megilletődést. A hír pedig, amit hozott, egyszeriben megoldotta a nyelveket, voltak azonban, akiknek épp a hír fagyasztotta ajkára a szót:

- Az atya nincs többé! - jelentette be tömören Kerub az idős Pisti bácsi halálát.

- Hogyan történt? - tette fel a kérdést Wanda a feléje közeledő Kerubhoz.

- Nincs rá magyarázat - volt a felelet. - Első reagálásként a központi agy meghibásodására gondoltunk, azonban annak felülvizsgálata teljességgel kizárja, hogy önhibájából alkalmazott volna helytelen erővonalat, midőn az atya - az idős Pistit nevezték így főképp a szárnyasok - kilépett az úrhajóból a mesterséges felhők közé.

- És hol van most a férjem? Vezess hozzá kérlek! - az időközben visszaérkező Regina kérte bátyját. - Látni akarom élve, vagy holtan!

- Lehetetlent kérsz húgom! - Kerub a szárnyait Regina köré vonta, majd mély részvétellel hangjában folytatta: - Csak annyit láttunk mi többiek, akik feléje voltunk fordulva, hogy megjelenését hatalmas villámlás követte, a villanás után pedig egy izzó gömb, minden valószínűség szerint az Ő teteme egyenesen az erkély előtt elzúduló víztömegbe pottyant, s nyomtalanul eltűnt.

- Ne nyugtalankodj kedves - lépett melléjük Wanda -, eltűnt férjedet már többszörösen is visszakaphatod, hiszen itt elsőként Őt sokszorosítottuk. Ha férjed fiatalkori mását akarod, akkor abban a minőségben, de amennyiben a régihez ragaszkodsz, annak sincs akadálya!

- Ez a - közösségünkre nézve tragédia, gondolom jel akar lenni -, kritikus megjegyzései miatt Diogenésznek elnevezett tudós megjegyzése volt -, az iménti írás szerzője nem kívánja helyettesíttetni magát senkivel, de ez nyilvánvaló, hiszen - bár írásban, de értésünkre adta, hogy mindig előttünk jár. Ez a tény azt is jelenti, hogy jelen lesz a mi világvége imitációnkon, és az adott pillanatban esetleg felfedi magát!

- Egy véleményen vagyok veled - vetette közbe Lehel -, mindazonáltal ismételt vizsgálat alá kell vetni a központi agyat, mert a legcsekélyebb meghibásodása beláthatatlan következményekkel járna.

- Arra nem gondoltok - vette át a szót Wanda -, hogy az agy utasításait közvetítő úrhajón kell keresni a tragédia okozóját? Emberi mulasztás is okozhatta, de végkövetkeztetés előtt tegyünk egy újabb kísérletet, s ha az is kudarccal végződik, annak ellenére, hogy minden hibátlanul működik, akkor az atya jelenetét elhagyjuk, mert minden bizonnyal az Univerzum Ura, a mindenek atyja kíván szólni az utolsó szó jogán.

- Elfogadjuk javaslatodat! - a tanács doyen-je helyeslőleg bólintott, majd: - Rendelkezz kérlek, s mi megtesszük a szükséges intézkedéseket, de egyben jelöld ki a kísérlethez alkalmas újabb személyt is.

- Természetesnek tartom - válaszolt Wanda -, hogy Pisti bátyánk sokszorosított hasonmásai közül áldozunk fel egyet, a többit pedig bocsássuk Regina rendelkezésére.

- Nekem az eredetit adjátok vissza! Nincs szükségem fiatalabbakra! - Regina elrészélyenülve kapaszkodott bátyjába. - Wanda csak válláig ért, ezért csupán vigasztalással szolgálhatott.

- Sajnos kedvesem - mondta -, az eredetit nem tudjuk adni, tökéletes mását azonban igen! De őt persze előbb le kell gyártanunk! Az ember fizikai adottságainak legyártása rövid ideig tart, mivel azonban a megtermékenyülés pillanatában - akár természetes, akár mechanikus úton megy végbe, a léleknek elnevezett tudati energia is minden esetben öröklődik. A memória egységek kortól, előre meghatározott működési területtől függően történő belövése az agy megfelelő idegvégződéseibe már időigényesebb művelet. A fiatalkori Pisti érzésvilágát a hasonmások is birtokolták, Regina azonban nem ismerhette akkori énjét, s hogy elfogadja: fizikailag, tudatilag is a tragédia előtti állapotát kellett visszaadni.

- Köszönöm! Kedves vagy! Türelmesen várom - szolt a szárnyasok királynője - most visszamegyek királynő lányunkhoz, ha férjem elkészül, küldjétek hozzánk!

Regina ismételt távozása után összenéztek a tudósok. Mindenikük a másiktól várta a magyarázatát annak, hogy miképpen juthatott a láthatatlan kéz a trónterembe, valamint az írás és az idős Pisti tragédiájának az összefüggéseit, mert hogy a két, időrendben egybeeső történés között szoros kapcsolat van, az magától értetődő volt. Ha voltak is kételkedők a filmtekercs anyagával szemben, a falon megjelenő írás eloszlatt minden kétséget a tudati energia mindenhatóságát illetőleg, persze: a láthatatlan személyre vonatkoztatván. A tanácsülés végére pedig valamennyien elfogadták azt a végkövetkeztetést, hogy aki a száguldó úrhajó monitorán figyelmeztetni tudta az expedíció utasait a veszélyre, annak bárhol, bármikor módjában van kinyilvánítania akaratát. Pisti tragédiájával kapcsolatban pedig elfogadták Diogenész magyarázatát. Megnyugtatta őket az a tudat, hogy a nagy Ő-nek nincs ellenére a földi társadalmak megregulázása, sőt az események arról tanúskodnak, hogy Ő személyesen is részt kíván benne venni...

Most pedig, mielőtt megfújnák a harsonákat, látogassunk el a floridai öbölbe, a delfin farmra, ahol a család apraja nyüzsgö Lola és Nina, volt prímabalerinák, valamint Franz tengerbiológus és immár a sokadik delfincsalád társaságában. Ezt követőleg pedig nézzünk át a braziliai paradicsom nevű városba, ahol szintén nagy a nyüzsgés, de egészen más okból. A délre menekült milliomosok által felbérelt zsoldos sereg gyülekezik néhány kilométerre a város határától, hogy eltapossa a tőkés világrendszer nyomornegyedeiből menekültek, kasztok, osztályok nélküli, kizárólag emberbaráti szeretetre épülő társadalmát. A multik még mindig hittek a tőke, a pénz hatalmában, nem tanultak Európa lepusztulásából, s készek voltak mindenüket kockáztatni, hogy visszaszerezzék elvesztett egzisztenciájukat. Amíg pénzünk van, addig zsoldosok is akadnak, mondogatták egymást bátorítván, már pedig volt idejük vagyonuk nagy részét aranyba fektetni, a csillogó sárga ércért pedig - mint tudjuk - mindig készek voltak öltre menni az emberek. Rendelkeztek persze tömegpusztító fegyverekkel is, azaz - csak úgy tudták, hogy rendelkeznek vele, mert arról természetesen nem volt tudomásuk, hogy Vulkán és Wang kiszerelték belőlük a robbanófejeket, helyükre pedig ártalmatlan ködbombákat helyeztek, de egyébként sem volt szándékukban elpusztítani életterüket, hiszen abban az esetben a volt szolganéppel pusztulnak ők is! Megemlíthetjük még, hogy a Nap túloldaláról előre küldött űrhajók velük is elbánnhattak volna, mint az európai államok, vagy az Észak-Amerikai Államszövetség hadseregeivel, Vulkán és társai azonban tartalékkolták azokat a végső leszámolás idejére. Na és nem akartak több áldozatot.

- Nem öljük meg Őket! - továbbították fentről a vének tanácsának döntését. - Ellenben azokat, akik a finálé után is ellenállnak, kristályosítjuk, majd egy űrhajóba pakolva addig fognak bolyongani az Univerzumban, amíg a szívük helyén lévő kődarab dobogni nem kezd.

Ennyit előrebocsátva az induló fejezetből, helyezük magunkat kényelembe a vízre épített épület erkélyén és gyönyörködjük az önfeledten ficáncoló tengeri, s majdnem tengeri emlősök játékában. Azért majdnem, mert az ember lévén szárazföldi emlős, mégis - az öböl vizére emelt épület lakói a nap, de nem füllentünk nagyot, ha azt mondjuk hogy: a nappal együtt az éjszaka nagyobb részét is tengerben élő kisebb-nagyobb barátaikkal töltik.

Lola és Nina, akik fiatalabb korukat lesbosi szerelemben élték le, most versenyeznek a szülésben. Már mindeniküknek három gyermeke van és jelenleg is teherben vannak! Hogy ki az apa - találgassunk. Tény, hogy átvállalták Mary-től, aki az Egyesült Amerikai Államok elnöke lett, valamint Judittól, akit a betegek Dél-Amerika-szerte szent asszonyként emlegetnek, a szaporodással és a vele kapcsolatos gyermekneveléssel járó kötelezettségeket. Most éppen arról vitatkoznak Franz-zal: mi lehet a magyarázata annak, hogy bár Mary-hez hasonlóan mindent elkövettek a delfinekkal való kapcsolattartásban, még nem sikerült eddig megajándékozni Őt egy kis ember-delfinnel, pedig semmi nem okozna nekik nagyobb örömet.

- Hiába minden erőlködésünk - mondta Nina -, a minapi tükrözés ismét fiú gyermeket mutatott ki. Le kell mondanunk arról az ábrándról, hogy képesek vagyunk a két faj keresztezésére? Vagy még ne adjuk fel a reményt? - Franz felé pedig: Őszintén mondom, nem találkoztam mélyebb érzésvilággal megáldott észlénnyel.

- Való igaz - szólt közbe Lola -, annyira édesek, szerelmesek! Figyeljete Jónásra, úgy tekint Ninára, mintha értené szavait, a kicsik pedig - meggyőződésem, hogy kommunikálnak a mi gyermekeinkkel. Különben, ami a kereszteződést illeti, nálam sem mutatott ki a tükrözés jobb eredményt, csak most kislány következik.

- Azt hiszem tévedtünk - mondta Franz -, az átörökléshez nem elegendő egyszeri, vagy akár többszöri érintkezés, valószínűbb, hogy sok év, esetleg korszak szükséges ahhoz, hogy a fajok fejlődésében előre, vagy visszafelé beavatkozzunk, úgy értem: természetes úton.

- A szárnyas emberekkel való találkozás is bonyolítja az eddigi feltételezést - ismét Lola szól - , egyáltalán volt-e valami közös az ember és ezek között a kedves, okos lények között, mert mint tudjuk a szárnyasokkal minden beavatkozás nélkül, genetikailag velünk teljesen azonos egyedek születnek, a különbség csak az, hogy míg egyesek szárnyakkal, mások a miénkhez hasonló kezekkel jönnek világra. Nos, ha mindkettőhöz van valami közünk, akkor uszonyokkal vagy szárnyakkal rendelkeztek-e előbb őseink?

- Taposs bele kedves, mert elmerülsz - szólalt meg Franz -, de ha már szóbahoztad, minden bizonnyal előbb uszonyaik voltak! Ez egyúttal biztatás is részemről: ne adjátok fel! Főképp ha nincs ellenetekre az udvarlásuk. A vízi élethez már eléggé hozzászoktatok, a többi pedig... Én egyenesen csodállak benneteket.

- Ha te így vélekedsz rólunk, mi mit mondhatnánk rólad? Te sem állsz távolabb tőlük, mint mi! - Nina mosolyogva, de határozottan beszélt. - A süldő lányok anyjukkal együtt majd megvesznek érted, ha felmegy Mary-hez Washingtonba, nem találják a helyüket, bezzeg mihelyt közéjük mész, örömeikben bukfencet vetnek. Nézz magad köré, úgy várnak rád most is, mint zsidók a Messiásra. Nyugodtan elvonulhatsz velük a szokott helyetekre, mi majd tartjuk a frontot. Nem tudom tudják-e ott fent, hogy milyen előnyökhöz juttattak bennünket az átprogramozás által? Hogy a távoli égitest, amelynek erőforrásait birtokoljuk, mi mindenre tesz képessé velük kapcsolatban is?

- Bizony igaz - helyeselt Franz -, a cápák messze elkerülik az öblöt, s ha mégis közelünkbe merészkedik valamelyik, egy kézsuhintással végzünk vele, de megbocsássatok, tényleg nem kell, mert magam is látom, kezdik türelmüket veszíteni a rám várakozók.

- Nem tartóztatunk kedves - szólta Lola -, nélkületek is elegendő vagyunk. Ami pedig az udvarlást illeti, mi inkább éjszakai pillangók vagyunk! Különbö a mi legényeink szemérmesebbek a te asszonyaidnál.

- Kicsit különcök vagyunk, nem gondoljátok? A tudomány érdekében azonban, ha azzal az előrehaladást szolgáljuk, minden megengedett! Persze hozzá kell tennem: ameddig a természet körforgásában nem okozunk károsodást. Ha például sikerülne kétéltű utódokat nemzeni, azok segítségével az óceánok kincsesbányája könnyebben hozzáférhetővé válna. Nem a hullámsírba merült aranyrudakra, ókori kultúrák művészeti tárgyaira gondolok, hanem a szinte kimeríthetetlen fehérjetartalékra, amely hosszú évszázadokra, esetleg évezredekre megoldaná a szárazföldi termelés egyre súlyosbodó problémáit. De most már tényleg indulok, mert...

- Csak egy pillanatra még kedves - Nina sokatmondóan mosolygott -, ha sikerülne rábeszélni apukát, hogy vegyen részt ebben a kísérletsorozatban, neki talán több szerencséje lenne náluk is! - s a Franzra várakozó delfínekre mutatott.

- Nem gondolod komolyan - Lola és Franz is rácsodálkozva tekintettek Ninára -, hiszen apuka 96. évében van.

- Na igen - volt a válasz -, de 74 éves korában történt regenerálása óta az öregedés megállt nála. Ma is olyan kondícióval bír, mint egy középkorú férfi!

- Ezt ti tudjátok legjobban - mondta Franz, majd válaszra sem várva alámerült, s vele együtt eltűntek a rá várakozó delfínek is.

- Az az érzésem, hogy Franz professzor tévedésben van, vagy szántszándékkal fordított egyet a fejlődéstörténeten, mert tudtommal a cetek családja a szárazföldről húzódott a könnyebb megélhetést nyújtó vízbe. Tehát uszonyaik a szárnyakból alakultak át és nem fordítva. - Nina inkább csak gondolatait fejezte ki hangosan, Lola azonban értett belőlük és tovább fűzte a fejtegetést:

- Egyetértek veled kedves, de különben a szárnyas emberek valósággá vált legendája is téged igazol.

- Na és az angyali generációról szóló legenda? - Nina egész fellelkesült. - De ettől még rokonságban lehetünk a cetekkel is, tehát nem hagyhatjuk abba a velük való szerelmi nászt, lehetséges, hogy közel már a nap, amely meghozza a várva várt kételtű fiókákat. Lehetséges, hogy a professzor lombikjai, de az is lehet, hogy a mi méhünk lesz bölcsőjük!

- Anyuka! Anyuka! - a két asszony körül valósággal habzott a víz, a család valamennyi kis-korú gyermekét a delfin farmra zsúfolták össze Lola és Nina felügyelete alatt, de az emberpalántákkal együtt lubickoló nagy számú delfin bébi is fejtetőre állt örömeiben - megjöttek Tomi és Joy, gyereink elibük! - Tamás és Joy egyidősek voltak, huszonkét évesek. Tamás Judit idősebb fia, Joy, aki inkább Hurrikán névre hallgatott Mary-é. Mindketten a Miami egyetem tengerbiológiai tanszékének eminens tanulói, a forradalmi események óta Franz oldalán - Joy természetes apja - a gyakorlatban ismerkednek mindazzal, amit elméletileg tanultak. De persze tudnunk kell, hogy ők úgyszólván az öbölben nőttek fel és már az egyetemi évek előtt is bőséges ismeretanyaggal rendelkeztek. Most persze eltekinthetünk nacionáléjuktól, majd menet közben, ha lesz rá időnk, visszatérünk hozzá, most induljunk mi is a partra, ahol összetalálkoznak, és hallgassuk meg miféle hírral jöttek fiatal barátaink, hogy úgy feldobta valamennyiüket, a delfineket is, mert látván az emberpalánták örömeit, ők is bukfeneket vetettek.

- Elkészültek a konténerek Tantikák! - ezek voltak Tamás első szavai, majd: - Még ma ide indul a konvoj velük, és elkezdjük az összeszerelést, de van még egy jó hírünk: Irmácska és Fatima a változások befejeztéig átköltöznek Kínából hozzánk. Vulkán szerint a közeljövőben bekövetkező eseménysorozat miatt sehol másutt nem folytathatnának intenzív kutatómunkát, pedig annak percig sem szabad leállnia. Még ma ideérkeznek!

Itt meg kell említenem ismét, hogy mindketten fogadott lányaim, a szűkebb családhoz tartoznak, a Miami egyetem tengerbiológiai szakán végeztek, később pedig a pekingi kormányköröknek engedve, az ottani egyetemen tanítottak, majd függetlenítették magukat és a család által berendezett kutatóhajón, a Csendes Óceán vizein Franz-éhoz hasonló kísérleti kutatásokat végeztek. Mivel kisebb gyermekeik már régebből az öböl biztonságát élvezték, érthető, hogy az öröm tetőfokára hágott. Irmácska és Fatima a Balkán háborúk idején menekülteként kerültek a családhoz, és elég bőtermők voltak, ami mohamedán hívők lévén nem volt szokatlan, de térjünk a lényegre:

Franz professzor annak érdekében, hogy az ember és a delfin családok életét még közelebb vigye egymáshoz, a már meglévő épületet plexiből öntött, nagy méretű konténerek egymáshoz hegesztésével egészen az öböl fenekéig, tehát a mélyben való alkalmazkodás teljesebbé tételéhez kívánta beépíteni. Ennek az építkezésnek a technológiája már ismert Észak-Amerikában is, de főképp Japánban, ahol egész gyáratok süllyesztettek a part menti vizek mélyére. Itt azonban egészen különleges eljárással biztosítani kellett a lakhatóság mellett a szinte állandó kapcsolattartáshoz szükséges feltételeket is. A terveket a professzor maga készítette mindenre kiterjedő alapossággal, a konténerek elkészítésével sem volt probléma, csupán az összeszerelést végző brigád előállítását okozott fejtörést, hiszen Japánból kellett

volna átszállítani a floridai öbölbe. A szólás-mondás azonban itt is telibe talált: könnyű annak, akinek Isten a barátja! Még a japán céggel való szerződéskötés előtt befutottak Vulkán és Wang, tartalék kristályokat szállítottak a Niagara vízesés alatti elosztóhoz, s midőn Franz közölte velük aggályait, előbb jót kacagtak, majd felajánlották, hogy Ők ketten, plusz a farm lakóinak segítsége, egészen rövid idő alatt helyére teszik, sőt be is üzemelik a különben bonyolult víz alatti labirintust. A konténerek szállítására sajnos nem vállalkozhatnak, mert egyelőre nem fedhetik fel magukat, az pedig azzal járna. Tamás és Joy bejelentését követően, miszerint útban vannak a konténerek, jogos volt a kérdés Lola részéről:

- Mikor érkeznek Vulkánék? Nekünk is fel kell készülnünk a jövetelükre! - Mary dadája már rég meghalt. Ő ugyanis kimaradt a regenerálásból, helyette azonban többen is voltak, akiknek a dolga a nagyszámú család ellátása volt.

- Reméljük, hogy a szállítmány még ma megérkezik - szólalt meg Joy - ebben az esetben késlekedés nélkül hívjuk Vulkánékat és megkezdjük a munkát! - Joy, Mary, valamint Franz fia, ráragadt nevével - Hurrikán - ellentétben komoly, higgadt természetet örökölt szüleitől. Mindenkiel szemben, még delfin barátaival is - türelmes, szolgálatkész volt, mindamelllett jó felfogó képességű, kísérletező, mint apja, anyja. Tamás is jó fej volt, szorgalmas, érdeklődési köre azonban inkább a természet egészének logikai összefüggései felé hajlott. Most arra gondolnak ugye, hogy miért nem teszek említést a család többi, tamással és Joy-val majdnem egy időben született, s már ugyancsak felnőtt korban lévő, a regeneráláson még át nem esett tagjairól? Röviden: Loláé és Nináé Brazíliában, a többiek pedig - vannak jó néhányan - a kínai egyetemeken tanulnak. Azért e két helyen, mert a család legfőbb bázisait e két országban építette ki. De lépünk tovább: Joy válaszával egy időben egy teherszállító helikopter közeledett, majd rövid kör után leereszkedett az épülettel szemben lévő, nemrég felújított reptérre. A helikopterből elsőként a gondnok - még a régi - szállt ki. Már több mint harminc esztendeje tölti be ezt az állást a farmon, túl a hatvanon, eléggé elkoptatott, fehér hajú férfi. Franz egy alkalommal Vulkán és Gréta előtt felemlítette, hogy szeretné, ha a farm hűséges alkalmazottját nevezzék a szűkebb család tagjai közé, és ha alkalom adódik újabb regenerálásra, az elsők közé sorolják be.

- Már eddig is hozzánk tartozott - volt Gréta válasza -, csak sajnálni lehet, hogy velünk együtt nem rögzítették huszonöt évvel ezelőtti állapotát.

- Még most is idejében van - mondta Vulkán. - Ez a beszélgetés még a kínai bázison létesített embergyár leszállítása, majd üzembe helyezése előtt volt, de azóta sem érkeztek a farmra, hogy a gondnokot magukkal vigyék, s a bázison, mert csak ott volt rá lehetőség, regenerálják. Nina, megpillantván őt, kapott az alkalmon, hogy előhossa a problémát.

- Remélem Vulkán nem mulasztja el magával vinni Georg-ot - a gondnok neve - jobb lett volna, ha fiatalon regenerálják, mint minket, de hogy őszinte legyenek hozzátok: még most, ezzel a fehér hajjal is pompás férfipéldány!

- Csak nem - Tantika? - Tamás nagy, olajbarna szeméit Ninára meresztette. - Eszerint apuka lekopott volna rólatok? Vagy minden jó, ha a vége jó?

Nina csak később válaszolhatott, mert a gondnok dzsipjével melléjük járt, és felszólította Őket, hogy amennyiben hajlandók segíteni neki az építmény felszerelésének a helyszínre szállításában, akkor kövessék.

Na, persze, a felhívás csak a felnőtteknek szólt, a kisebbek - úgymond - csak hátráltatnák a munkát. Nina szeme felcsillant, s lábujjhegyen pördült egyet örömeiben - piruett - még mindig tökéletes mozdulat volt, pedig már elszoktak a dobogótól.

- Néhány percet tud várni ránk ugye, Georg - mondta -, átöltözünk és mozgósítunk mindenkit. Maga addig idejárhatna értünk a teherautóval!

- Úgy lesz asszonyom - válaszolt a gondnok -, de lehetőleg ne nagyestélyiben jöjjenek, mert munka végeztével nem ismernének rá.

- Hadd menjünk mi is, mamika! - Nina kilenc éves fia dörzsölődött anyjához -, mi is tudunk segíteni valamit, hiszen erősek vagyunk!

- Ti maradjatok kicsinyem! Kis barátaitok nem jöhetnek ki a vízből, ellenben veletek együtt, a vízben ők is segíthetnek az összeszerelésnél. Menjetek szépen vissza hozzájuk, s majd küldöm az egyik ápolót, aki távolétünkben vigyáz rátok.

- Én maradok velük - szólt közbe Lola -, elegen lesztek ti és a bentiek. Legalább megmozgatják ők is elpuhult izmaikat. Induljatok, öltözzetek át, én amúgy sem emelhetnék már nehezet.

- Igaz - hagyta helyben Nina -, neked már vigyáznod kell a kicsire! - A megjegyzés Lola előrehaladott állapotára vonatkozott.

Miután pedig Lola a gyerekhaddal vissza - befelé indult a vízbe, Nina belekarolt a két fiatalemberbe - mellesleg legidősebb fia hasonló korú volt, s mivel Ők úti ruhában voltak, elindult velük át a hídon, a lakóépülethez. - Egy kis kerülő - mondta mintegy magyarázatképpen, ha esetleg félreértették volna a fiúk a gondnokkal való szemezését - ugye nem kell mondjam.

- Apuka rendkívüli ember - kezdte -, nagyon szeretjük őt! Ha ő megalkuvó lett volna a sorssal szemben, és több ízben is nem tör ki az okkal, ok nélkül rádobott hálóból, ma nem tartanánk ott, ahol tartunk, de nemcsak mi - joggal mondhatjuk, hogy az egész emberi társadalom! Nélküle esetleg soha nem találkozunk földönkívüli barátainkkal, akik nemcsak technikájukat hozták el hozzánk, hanem általuk igazolást nyert, hogy az a családi perspektíva, amelyet apuka a gyakorlatban kívánt megvalósítani, nemcsak egy szűk csoportra alkalmazható, mint például a miénk, alkalmazható nagy nemzetközösségeken belül is. Sőt, az egyetlen együttélési modell, amely az egész emberiséget kiragadhatja a már szinte állandósult háborúskodások poklából. Ne csodálkozzatok tehát azon, hogy annyi más asszonytársunkkal együtt Lola és én is ráakaszkodtunk, gyermekekkel ajándékoztuk meg, de úgy érzem éppen ideje félreállnunk, hogy hátralévő éveit Judittal - Tamás felé - anyukáddal, nyugalomban tölthesse.

- Ti pedig Georggal, ha sejtésem nem csal! - Tamás szavaiban a gúnynak szikrája sem volt érezhető -, de miért éppen Georggal? Ti olyan szépek, fiatalok vagytok, mint huszonöt évvel ezelőtt, mikor apukámmal megismerkedtetek. Bármelyik fiatalembert boldoggá tennétek! De ha már itt tartunk, megmondhatod azt is, hogy ki tartasz születendő gyermekek apjának? Megérted ugye, hiszen számomra nem közömbös.

- Megnyugtatlak, apukán kívül eddig nem ismertem más férfit és bizton állíthatom, hogy Lola sem! Most is kizárólag az Ő érdekében kívánunk félreállni az útjából.

- Nem félrelépni? - Tamás elmosolyodott, majd: - Bocsáss meg, ha nem tudnám, hogy féltésőim mamája vagy, istenuccse lecsapnálak Georg kezéről.

- Nem sikerülne kisfiam - mondta Nina, majd halkán hozzátette még: - de fenébe is, apuka 96 éves, mi közel járunk a hatvanhoz, nem tudhatjuk mikor gondol egyet a központi agy és tartalékra tesz bennünket. A kristályállapot azért nem ugyanaz, mint amik jelenleg vagyunk.

- Egyenlőre, de a közeljövőben nem kell attól tartanunk, hogy lapátra tesznek bennünket - szólalt meg az addig hallgatag Joy. - Ha a földön beszűkül az élettér, a Nap túloldalán még nagyon sokan elférünk, s időközben újabb letelepedésre alkalmas bolygóra találunk. A kristályosítást kitolhatjuk időtlen időkig. Tehát nagyapa is jelenlegi állapotában marad, s ha eddig

olyan kapós volt asszony körökben, ezután is az lesz. Nem kellene nektek sem másnál keresni a kielégülést, hiszen mindkettőtöknél - ha igaz, hogy tőle van - útban van a negyedik gyerek. Változatosság kedvéért pedig ott vannak a delfinek! Vagy a velük való barátkozás csak kamuból történik? Ebben az esetben tisztességtelen játékot űztök a papámmal, aki meg van győződve arról, hogy anyuka - Mary - méltó követői vagytok a delfinekkal való keresztezés természetes úton történő kísérleteihez.

- Mi szívvel-lélekkel azon vagyunk, hogy a kísérletek sikerrel járjanak, fiacskám. Nem rajtunk múlott, hogy az eredmény eddig anyukádéhoz hasonlóan nulla volt - Nina megszorította Joy karját, mintegy a nyomaték kedvéért, majd így folytatta: - Mi valóban szeretjük ezeket a kedves, intelligens, rokon lényeket, s a köztünk lévő barátság egyáltalán nem erőszakolt, vagy tettetett. Semmi nem indokolná a kísérletekben való részvételünk abbahagyását, de ellentétben az általad kihangsúlyozott gyakorlattal: nekünk a delfinek mellett a férfi jelenti a változatos-ságot!

- Azt hiszem nincs okunk kétségbe vonni Tantika szavait - mondta Tamás -, és nincs is időnk a mérlegelésre! Továbbá - Vulkán szerint a szerelmet és a kölcsönös vonzódást a központi agy sem akadályozhatja, s még vértestvérek esetében is csak a genetikai kód alkalmasságát vigyázza. Ez ténykérdés még a kínai bázisunkon mechanikusan gyártott emberek esetében is. A minap beszéltem Viktória nővéremmel, aki meggyőzően bizonyította, hogy a gépsorokról lekerülő emberek, ugyanúgy, mint a természetes úton fogantak, magukkal hozzák örökletes tulajdonságaikat. A különbség köztünk, hogy ők már a fogamzás pillanatától a központi agy ellenőrzése mellett végzik feladataikat, hozzátok hasonlóan - Ninához -, akik már regenerálva lettek. Nekünk - Joy-hoz fordulva - nincs is illetőségünk a regeneráltak felett ítélni, és most - még mielőtt átöltöznénk, keressük meg Vulkánt, mert mint látom, feltűnt a tréler konvoj. Jó lenne, ha indulni tudna, mert az űrhajó nélkül a konténerek leemelése problémás lesz.

- Talán inkább a helyükre emelése - javította ki Joy -, leemeléshez elegendő lesz a velük érkező daru!

- Okos fiúk vagytok ti regenerálás nélkül is! - Nina magához ölelte a két fiatalembert. - Egyenlőre tegyük talonba ezt a nagyon is aktuális témát a víz alatti telephely elkészülte utánra. Most ti beszéljétek Vulkánnal, én pedig mozgósítom a ház alkalmazottait a pakolászáshoz. Vulkánnak megmondhatjátok, hogy csak a konténerek helyükre emeléséhez vesszük igénybe segítségét. Az egymáshoz rögzítést, majd a belső tér kialakítását és szerelvényezését már házilag meg tudjuk oldani. Ebben vízben élő barátaink is segítségünkre lehetnek.

Hogy mire alapozta Nina kijelentését? Hát ők, mármint Lola és Nina, valamint Franz is rendelkeztek a központi agy közvetítése útján az Univerzumból érkező erők felett: csupasz kezük elegendő volt az egyébként ötven tonnás konténerek mozgatásához, majd összehegesztéséhez, a szerelvényezéshez pedig a vízi élethez szokott delfinek alkalmasabbak voltak a küldönc szerepére, és az egymás közötti kommunikációt is megkönnyítették, hiszen a farm lakói szinte valamennyien értették nyelvüket. Értem alatta: a delfinekét. A vízben többnyire az ő nyelvük-höz alkalmazkodtak. Most azonban, mivel a pakolászás már nem annyira érdekes, az össze-szerelés azonban igen, majd a szerelvényezés kezdetéig kövessük figyelemmel a braziliai eseményeket.

Ott ugyanis napról-napra, óráról-óra egyre feszültebbé válik a Paradicsom várost körülölelő zsoldos hadsereg és a csupasz kézzel védekező városlakók között a viszony. Nem mintha a család tagjai nem tudnák megvédeni magukat, hiszen mindazon erők felett rendelkeztek, amelyek az európai, majd az amerikai félelmetes haderőt megsemmisítették, hanem azért,

mert fentről olyan utasítást érkezett, hogy kerülendő mindenfajta véres összeütközés, s csak olyan eszközöket alkalmazhatnak, amelyek nem tesznek kárt emberéletekben az ellenség soraiban. Az erőfölény nem jogosít fel bennünket további pusztításra, és különben is: a népek egymásra találása után nekünk kell azokat helyreállítani. A városállam, mert már egy egész megye területére kiterjed, áldozat nélküli megvédéséről folyt éppen a vita, midőn Tamás rádióhívása megérkezett.

- Nagyon sajnálom, de most semmiképp nem indulhatok hozzátok - válaszolta Vulkán -, itteni testvéreinknek sokkal nagyobb szüksége van most itt rám! Ha nem tudnátok várni, akkor egy helikopter is elégséges a konténerek helyükre emeléséhez, s Franz professzor semmivel sem kisebb erők felett rendelkezik, mint én vagy akár a két Tanti, de persze a professzor jobban tudja miképpen akarja kialakítani a víz alatti telepet, tehát neki kell a levegőbe emelkednie, s helyükre vinni a konténereket. A többi pedig - nem ismétlem, de helyesen mondtad, hogy a delfinek is segítenek! Átadom apukának, Ő az illetékes végső soron eldönteni, hogy melyik feladatot illeti meg az elsőbbség.

Nos - az utóbbi fejezetekben igyekeztem háttérbe húzódni, de akarva-akaratlan minduntalan előrángatnak valamiért, még ha sürgősségtelen, mint jelen esetben is, hogy tanácsot kérjenek, vagy kikérjék véleményemet. Ugye, mennyire más ez a gyakorlat, mint a legújabb kor szakadék szélén táncoló társadalmáé. Az idősebb generáció véleményének semmibevétele! Az ifjú titánok nem tiltakoznának, ha a munkában elfáradt generáció nyugdíj helyett a krematóriumba vonulna. Na persze - már csak múltidőről beszélhetünk, mert a jövőre vajmi kevés befolyással lesznek: a földönkívüliek hagyományos családi perspektívája fog Földünkön is kiteljesedni. Mivel tehát már úgyszincs értelme azon meditatálni, hogy min kell a jövőben változtatnunk, hiszen előbb-utóbb valamennyiünk agya regenerálva lesz, foglalkozzunk a jelen aktuális problémáival.

- Vulkán az igazat mondta, fiam! Itt most sokkal nagyobb a tét és nagyobb szükség van jelenlétére. Talán a prelúdium prelúdiuma játszódik le a következő órákban! De mindennek-előtt csókollak mindnyájatokat! - szoltam a készülékbe, miután azt átvettem Vulkántól.

- De apuka - Tamás szavaiból mély aggodalom áradt -, ha annyira veszélyes a helyzetetek, miért nem jöttök át hozzánk, legalábbis addig...?

- Fiacskám - mondtam -, hogyan szökhethétek meg innét, mikor mi vagyunk a város alapítói? Miattunk különben se aggódjatok, megoldjuk, mint máskor is a problémákat. Vulkánra és az itt tartózkodó egyetlen úrhajóra szükségünk lesz - lehetséges, hogy már a következő percekben, tehát oldjátok meg ti is nélküle a konténerek le- illetve helyükre emelését. Persze gondolom - a néhány napos késedelem nem okozhat behozhatatlan mulasztást a kísérletek előrehaladtában. Öröm számomra minden pillanat, amelyet veletek tölthetek, még ha csak rádió útján történik is, de most abba kell hagyjam, Vulkán eltűnt mellőlem, azt hiszem kezdődik a tánc.

De mennyire, hogy elkezdődött: Vulkán eltűnésével majdnem egyidőben ösztüzet zúdítottak a város peremkerületeire. Valóságos lánggyűrű vette körbe a hacienda központi bázisát, ahová már előbb bemenekítettük a város lakóit. S hogy nem vették észre? Nem, mert miután vettük a vének tanácsának üzenetét, hogy áldozatok nélkül kell kivédenünk az ellenség támadását, a rendelkezésünkre álló úrhajó négy óriás kristály felhasználásával valóságos tükörfalat húzott a város külső kerületei köré, s míg a támadásra készülő hadsereg minden oldalról önmagát látta a tükörben, a fal mögött zavartalanul ment végbe a veszélyeztetett területek kiürítése. Ez a manőver persze csak arra volt jó, hogy időt nyerjünk egy másik, már csak a városközpontot védő lézerpajzs kialakítására, amelyhez a szükséges energiát szintén a város felett táborozó

űrhajó közvetítette. De nem a kristályok, hanem Vulkán névadójának erővonalai: azaz az Univerzum Vulkán névre keresztelt kvazárja szolgáltatta. A lézerpajzs már nem volt ártalmatlan, de kellő távolságot tartva tökéletes biztonságot nyújtott mind a mögötte, mind az előtt lévők számára. Midőn a zsoldossereg látta, hogy a városközpont megsemmisítését célzó lövedékek a cél előtt kámforrá válnak, egyszerűen felszívódnak, anélkül, hogy bármiben is kárt tennének, a lángtengeren pedig lehetetlen az áthatolás, zűrzavar keletkezett, egyesek mindent elhajítván maguktól, eszeveszett futásnak eredtek hátrafelé, mások pedig - és ezek voltak többen - hasra vetették magukat, holtat színelve. A rémületet csak fokozta közöttük, hogy a szentnek tartott barát-csuhás feléjük tartva úgy sétált a magasban, mintha csak a földön járt volna, csuhája szétnyílt, az övként szolgáló, csomózott kötél pedig fenyegetőleg suhogott kezében. Az egyébként inkább babonás, mintsem mélyen vallásos közkatonák Isten ostorát vélték a magasban közeledő barátban felfedezni, miért is handabandázó tisztjeiket magukkal sodorták, vagy lerántották maguk mellé a földre. Midőn az inváziós sereg hátvédje látta, hogy hangszóróik hiába harsogják: Előre! Előre! A katonák egymást taposva törtetnek hátra, golyózáport zúdítottak a menekülőkre, azzal egy időben a barátira is, de eredmény semmi, mit tehettek? Megindultak ők is hátrafelé, ahol megbízóik - mint már volt rá példa - a győzelem reményében dorbézoltak. Azt a mérszárást, amit a menekülők a pénzarisztokraták között rendeztek, már nem befolyásolta sem a vének tanácsa, sem mi, ennyivel kevesebben lesznek a finálénál - gondoltuk -, megkapták, amit kerestek, s ezt megerősítendő a barát is: - Nem mi, Ők maguk akarták! Lelkiismeretünket nem terheli gyalázatos halálukért büntudat!

- Mi a véleményed - tettem fel a kérdést neki -, ezek az önmagukért mindent feláldozni kész, mosott kezű banditák is jogosultak az örök életre?

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezett vissza.

- Csak azt - válaszoltam -, hogy eddig mintha csak a jól fizető hívekért imádkoztatok volna ti is!

- Kedves testvérem - mondta -, az örök életre mindenki jogot formálhat, aki e világra született, mert ki így, ki úgy, de végigjárja a természet örök körforgásában számára kijelölt utat. Tovább megyek: érdemeitől függően mindenki többször is visszatérhet a fizikai létbe, mert az egyéniséget meghatározó tudati energia nem szűnik meg létezni, legfeljebb átalakul, mint az anyag, vagy átmegy egy másik dimenzióba. Hogy mikor és milyen formában jelenik meg újra? Az evolúció törvényei előre is, meg hátrafelé is irányadóak. Azaz - csak voltak, mert ma már nekünk is van beleszólásunk: korrigálhatjuk a természet mulasztásait, irányítani tudjuk az evolúciós folyamatokat. Példa erre kínai bázisunk.

Kicsit előre mentem, de talán ennek tudatában jobban megértjük azt a különös, de már nem első ízben történő cselekményt, hogy az elhajigált fegyverek, mintha egy óriás kéz markolná őket össze, önmaguktól elindulnak a megsemmisítésükre kijelölt helyre. Na persze nem csodaként kell felfogni, a természetben semmi sem csodaként megy végbe, csupán engedelmesskednek, mint ahogy jelen esetben is, az űrhajó által közvetített elektromágneses tér erővonalainak. Visszakanyarodva a barát válaszára: ami a kínai bázison történt, azt teljes titoktartás övezte. Nekem ugyan említette Katinka professzor, hogy képes sokszorosítani az embert, és én az elsők között leszek, de mivel csak rövid ideig tartózkodtam a bázison és ritkán futottunk össze, kellemesebb időöltést választottunk. Miután pedig visszatértem Braziliába, a család többi tagja, köztük a barát is, hitetlen mosollyal fogadták a korszakalkotó hírt. A barát hivatkozása az evolúciós folyamatokba való beavatkozásról, nem meggyőződésből fakad, pedig akkor már igencsak utolsó stádiumban voltak a Föld előzőnlésére hivatott előkészületek, mind a Nap túloldalán, mind a kínai bázison. Hogy azonban lássuk: a végítélet imitációja után nem egy utópisztikus, hanem nagyon is realitásokra épülő korszak kezdődik

életünkben, és ez minden vonatkozásban értendő, az ökológiára is. Mivel a folyamatosságot a tengerfenékre épülő kísérleti telep lakóinak szorgos munkája legszembetűnőbben vetíti elénk, figyeljünk oda tehát ismét. Miként építi ember és állat a közös jövőt. Állatnak neveztem ezeket az okos, érzékeny lényeket, holott egyre bizonyosabb, hogy közös őseink együtt henteregtek valaha a tengerparti homokban. Hogy aztán egyesek a víz felé, mások a szárazföld felé indultak el megélhetésüket biztosítandó? Véleményem szerint csupán a véletlenül múltott, hogy nem mi lubickolunk a vízben, hogy a szárazföld felé indulókból ember származott! Ez a feltételezés azonban semmit nem von le abból az ugyancsak feltételezésből, hogy egy másik bolygón már a mostaninál sokkalta magasabb kultúrával rendelkezünk! Ha elvándorlásunkat másik bolygóról tényként ismerjük el, az sem változtat egyes állatfajok és az ember rokoni kapcsolatán, mert az átköltözés alkalmával lombikba zárva egész állatseregletet magukkal vihettek, avagy hozhattak. A tudati energia kiteljesedése pedig a különböző adottságok függvénye volt mindenkor és mindenütt. Nyilvánvaló, hogy más irányban fejlődik, tágul szárazon és vízen, mint ahogy más-más alakzatot vesznek a létfontosságú végtagok is. A mi kezünk, lábunk, nagyban hozzásegített bennünket ahhoz, hogy alkotni tudó egyéniségek lettünk, míg a delfin uszonyai kizárólag a vízi élethez alkalmazkodtak. Az egyoldalú alkalmazkodásból adódóan nyilvánvaló, hogy tudata, agymérete ellenére sem vetekszik a miénkkel, de a különbözőségek ellenére sem zárható ki, hogy a fejlődési folyamatokban bekövetkezett változások áthidalhatóak, és a már közeli időben megjelenik a ma még csak regényekben létező kétlábú ember! Aztán ki tudja mire lesz hasznos még a különböző életformákhoz alkalmazkodó végtagok esetleges kombinációja? A közös nyelv elsajátítása - természetesen a telep lakói alkalmazkodtak tengerben élő rokonaikhoz - máris lehetővé teszi a velük való kommunikálást, ha pedig a szárnyas emberekhez hasonlóan ők is befogadják az ember memória egységeibe sűrített, eddig elért eredményeit, akkor alapjaiban megváltozik az élet az Univerzum valamennyi elérhető, civilizációra alkalmas bolygóján.

De hagyjuk a távlatokat - lehet, hogy közeljövő - lássuk a delfin farm lakóit munka közben: a konténereket már beemelték a vízbe, most az egymáshoz illesztés, egyúttal egymáshoz rögzítés van soron. Mivel előre elkészített tervek szerint gyártották le őket és már a beemeléskor is ügyeltek arra, hogy minden egyes darab a helyére kerüljön, gyorsan haladnak. A rögzítést, majd hegesztést megkönnyítendő, peremmel látták el az egyes oldalakat, s miután a professzor az egyik idősebb hím segítségével az egymás mellé illesztést elvégezte - a szerencsétlenül járt Napsugár leszármazottja, szintén Napsugár névre hallgat, s Nina iránti szerelme a gondnokénál is erősebb. Emiatt ha kell, ha nem folyton mellette sündörög, most is inkább miatta igyekszik segíteni Franznak, kezek, lábak helyett a fejét és uszonyait használva - Ninának csak azt kellett tennie, hogy élére állított tenyerét végighúzta az egymáshoz illesztett perempáron, s a központi agy által irányított, testén áthaladó feszültség, tökéletes egybeolvadást eredményezett.

- Nem hittem volna, hogy ilyen rövid idő alatt elkészülünk - mondta Franz elégedetten végigsimítva az utolsó munkadarabot. - Na persze ketten, bocsánat - hárman egy egész gyári kollektívát képviselünk, s az eredményhez csak annyi közünk van, hogy testünkön áthaladva hatnak a munkához szükséges energiaforrások. Az érdem nagyobb része földönkívüli barátainkat illeti.

- Nem kétséges - jegyezte meg Nina -, de ki tudja? Nélkülünk eljutottak volna valaha is a Földre, és egyáltalán, ennek a magas technikának a tudósai, mint például Vulkán, megszabadultak volna-e kristályosított állapotukból, ha nem indítjuk Nap-expedíciókat? Azért legyünk kicsit büszkék önmagunkra is, hiszen sok földi tudós életét áldozta a természet titkainak felderítése közben.

- Ez igaz kedves, de ne feledd, hogy tudósaink közül kevesen haltak meg a közjóért, ellenben annál többen egymás elpusztítását célzó fegyverek kikísérletezése közben. Egyáltalán nem vita tárgya, hogy a Földre a rosszabbik testvér családja költözött, kérdéses, hogy a meggyőzés erejével sikerül-e átszarmaztatni hozzánk a Nap túloldalán meghonosodott, egyetlen nagy családon belüli versengést az Univerzum uralmáért. A békemisszió azonban nem a mi dolgunk lesz, mi igyekezzünk, hogy mire megérkezik hozzánk a delfinek regenerálására szolgáló szerelvény, elkészüljünk a telep víz alatti konstrukciójával. Azt ugye nem kell mondjam, milyen izgatottan várom az eredményt: befogadják-e delfin barátaink is az ember számára kifejlesztett memóriaegységeket? Ha igen, akkor a többi már csak kizárólag türelem dolga lesz.

- És nem utolsó sorban a szimpátiáé - tette hozzá Nina, közben a hegesztést végző kezével átkarolta Napsugár fejét, mintegy az iránta való gyengédségét bizonyítandó, ám mindkettőjük vesztére, mert a testén áthaladó feszültség egyetlen pillanat alatt Napsugár halálát okozta.

A döbbenet akkora volt, hogy percekig egyikük sem jutott szóhoz, majd amidőn az élettelen test merülni kezdett, Franz elkapta egyik uszonyát, s nem éppen gyengéden rászólt Ninára:

- Fogd meg a másikat és vigyük a partra!

- Ne haragudj, kedves - volt Nina válasza - de hogy a kedves alatt melyiket értette? - Nem tudhattam, hogy munkavégzés közben nem érintkezhetek élő szervezettel. - Bizonytalanul izgett-mozgott kis ideig, majd: - Hogy fognám meg - folytatta - hiszen akkor Téged is agyonvág a bennem lévő feszültség!

- Nyugodtan megfoghatod. A központi agy automatikusan lekapcsolja rólad a feszültséget, mielőtt megszakitod a munkafolyamatot. Nekem kellett volna figyelmeztessenek, ne hibáztasd magad.- Franz próbálta nyugtatni Ninát, s közben magukkal cipelve az élettelen testet felszínre jöttek, ahol a többiek Lola felügyelete alatt labdajátékot űztek. A tragédiát semmiképp nem titkolhatták el, hiszen nyilvánvaló volt, hogy a rangidős, nagy tisztességnek örvendő hím sorsa beteljesült, ezért Franz őszinte részvétét fejezve ki Napsugár háza népének - szinte pillanatok alatt körük gyűlt kicsi, nagy az öböl legtávolabbi pontjáról is - könnyekkel küszködve elmagyarázta a szerencsétlenség okát.

- A hűség, a segítőkészség és nem kevésbé Ninához kötődő barátsága okozta halálát - mondotta többek között, majd figyelmeztette hallgatóságát, mihez tartsák magukat, hogy hasonló eset ne ismétlődhessen meg.

Láttatok-e már síró állatokat? Itt aztán egyformán könnyezett a kétlábú észlény és az uszonnal bíró tengeri emlős, ami ugyancsak kétség kívül igazolja az egy töről való származást, hiszen a könny a láthatatlan tudati energia látható kicsapódása: harmata!

- Nem adhatjuk át az enyészetnek anyuka jelenléte nélkül - szólalt meg Joy - Hurrikán - tudjátok, milyen szoros kapcsolat volt közöttük!

- Drága fiam - Franz kezébe vette fia jobbát -, hogy tarthatnánk igényt anyuka jelenlétére? Neki egy percnyi szabad ideje sincs jelenleg számunkra. Nagyon jól tudod, hogy a közép- és észak-amerikai államok egyesítése mennyi halaszthatatlan problémát hozott magával és ő, mint a konglomerátum feje, semmit nem akar elmulasztani, ami népeink boldogulását eredményezi. Amíg a központi agy nem ellenőrzi valamennyiünk tevékenységét, nagyon észnél kell lenni, hogy ne másutt kössünk ki, mint ahová indultunk.

- Mindenben egyetértek veled apuka - mondta Joy -, de Napsugár éppúgy a családjához tartozik mint Te, vagy én, vagy itt bármelyikünk. Értelmetlen lenne a lassan fél évszázados kísérlet velük, ha oktalan állatként kezelnék Őket. Ha életükben életünk részei voltak, halálukban sem tagadhatjuk meg a nekik is kijáró tiszteletet.

- Ne húzzátok az időt - szólt közbe Lola -, mi gondoskodunk Napsugár lefagyasztásáról, Joy hívja Mary-t, Tamás pedig apukát! A temetést tegyük talonba addig, amíg ők nem határoznak mikéntjéről. Még az is lehetséges, hogy állami temetést rendelnek el, hisz meghatározó szerepe volt a kísérletekben éppúgy, mint a két lábuakra egyáltalán nem jellemző, önmagát is feláldozni tudó szeretet kialakításában. De azért is, hogy a miénkhez hasonló regenerálása előtt a tudomány áldozataként távozott.

- Tudjátok mit? - ismét Franz vette át a szót. - Ma, amikor az emberiség sorsfordulója előtt állunk, amikor apukáék, s családjuk nagyobb része élet-halál harcot vív a mundérba bújtatott kapitalizmussal, tényleg nincs időnk szertartásos aktusokra, de ellentétben Lolával: adjuk meg a végtisztességet Napsugárnak, aztán folytassuk, ahol abbahagytuk. Ami itt történt, nem egyedülálló eset. Nem lehet akadály a további munkának. Majd, ha elkészülünk itt is az élőlények sokszorosítására alkalmas komplexummal, akkor az arra érdemesek élete időtlen időig kitolódhat, természetesen magunkra is gondolok, addig azonban, bocsássatok meg! - Tenyerének élével megcélozta Napsugár alatt a talajt, a finom-szemcséjű homok olvadni kezdett, majd a ránehezülő testtel egyre lejjebb süllyedt, s midőn a megfelelő mélységet elérte, egy újabb mozdulattal lezárta. - Így ni - mondta -, nyugodjék békében, mi pedig térjünk vissza a vízbe gyermekeinkhez, szép számmal vannak! Ő tulajdonképpen nem is távozott el közülünk, mert gyermekeiben tovább él!

Elindultak a víz felé, de a viharjelző automata szirénájának sikítása megállította őket:

- Nagy vihar van készülóban - mondta Franz, mintegy folytatásaként előbbi kimagyarázkodásának. - Vigyétek a kisebbeket magatokkal, s merüljenek alá - az asszonyokhoz pedig így szólt: - Én a fiúkkal a felszínen maradok, hogy szükség esetén megtörjem a vihar erejét. - A hurrikán vagy 100 kilométeres sebességgel vágatott az öböl irányába, mintha egyenesen azt célozta volna meg, hogy kitombolja magát. A hatalmas tölcsér előtt nyargaló hullámok nekiveselkedtek a fenékhez erősített épületeknek. Azok megrázkódtak, a vastag drótkötelek azonban nem hagyták magukat.

- Apuka - szólalt meg Joy -, ha nem teszel valamit, néhány másodperc és felszippant bennünket.

Franz nem válaszolt, ellenben ismét élére állított, nyújtott tenyérrel a feljüket száguldó tölcsért középen keresztbe vágta. A tölcsér alsó fele valóságos vízesést zúdított rájuk, míg másik felét átrepítette felettük a szerencsére ritkán ismétlődő szélroham.

- Feküdjete gyorsan hasra! - kiáltotta Franz. - A figyelmeztetés azonban felesleges volt, mert akkorra hason feküdtek valamennyien. A hullámok magasba csaptak felettük, s a levegő is szinte tengerré változott.

- Valami nagy dolog készül apuka - szólalt meg Joy, aki közvetlenül apja mellett vágta magát hasra -, nem emlékszem, hogy az óceán így ránk telepedett volna.

- Volt ennél erősebb vihar is fiam, de te akkor még nem voltál - Franz Joy keze után nyúlt, s közelebb húzta magához fiát, hogy hallja amit mond: - Akkor még nem rendelkeztem a regenerálás során kapott erő felett és a vihar valósággal szétzúzta ezt a farmot. Akkor még csak olyan kezdetleges volt, és szinte újra kellett építeni mindent. Napsugár apja mentette meg akkori feleségemet, Szidóniát, aki lezuhant a helikopterrel.

- Csodálatos lények ezek, apuka - mondta Joy, akkor már szemben álltak egymással. - Nem jönne számra állatnak nevezni őket! Sokkal tartozunk nekik!

- Helyesen mondod fiam, ha azonban tervünk sikerül velük kapcsolatban, akkor egyenlítőnk! De tényleg valami nagy dolog lehet készülöben, mert délelőtt tizenegy óra és szuroksötét van. Ha kristály nem világítana, egymást sem látnánk. Nem jeleztek napfogyatkozást - vagy igen? Vagy talán elérkezett volna a szelektálás ideje?

Bizony elérkezett! Közel tízezer űrhajó hagyta el a Nap túloldalát megpakolva aranyporba mártott szárnyas emberekkel - angyalal! Már földközben jártak! Hogy az egész Földön egy időben menjen végbe a finálé, sötétítőt húztak a Nap elé ott, ahol a Földön nappal helyett éjszakát kellett rögtönözni. Nem mintha nappali kivilágítást nem tudtak volna létrehozni, már bőségben volt raktáron óriás kristály, a napfogyatkozás azonban, még ha mesterségesen történik, mint esetünkben, akkor is figyelemfelkeltőbb. Már pedig a végítélet imitációja a földi emberiség számára új korszak kezdetének, teljes struktúraváltásnak az ígérete!

És most, mielőtt rátérnénk a cselekményekre, mert ugye nem parádézni jönnek barátaink, lássuk miként alakultak a dolgok Földünk öt kontinensének - a hatodikat elhagyhatjuk - kultúr szempontból fontos területi egységein? Egy-egy kontinensen ugyanis nem egyformán ment végbe, például Európa nyugati vagy keleti felén, de az északi és déli felén is eltérő a legújabb kori népvándorlás pusztítása. Kezdjük kelettel, ahol az előregedett atomeróművek, egyszerre több is felrobbant, s ezt követően hatalmas területekről elindult a menekülők áradata. Kelet felé nem mehettek, mert már évtizedekkel előtte elkezdődött a sárgák beszivárgása Közép- és Nyugat Európába, ugyanis a kínai birodalom már nem bírta a nagy szaporulat eltartását - hiába volt a szigorú születésszabályozás - a nagy tömeg szétfeszítette a határokat. Az életteret kereső sárgák tehát csak növelték a sugárzási zónákból menekülők számát, ily módon a sárga veszedelmet előre vetítő jövendölésből majdhogynem észrevétlenül történelmi tény lett, s ha nincs a tragédia, abban az esetben a nyugatiak nem is nagyon tiltakoznak, mert velük feltöltődik rohamosan fogyó lakosságuk. A láthatatlan, színtelen, szagtalan halál elől menekülők számára maradt tehát Nyugat-Európa, de mint már láttuk, ott is csak üszkös romok, kutyák, macskák után rohangászó csont és bőr emberek jelzik, hogy tenyéryi hely sem maradt érintetlenül. A földönkívüliek beavatkozása, hogy mentjük, ami menthető, nem járt sikerrel. A megvadult emberhordák azt is elpusztították, amit előtte tiszteltek, mint például a római Szent Péter Bazilikát. Nem kötötték be Michelangelo műremekébe a vörös lovakat, de levágták őket, s a felapított padsorok parázsán sütötték porhanyóssá. De a többi nyugati főváros sem néz ki különbül, a kisebb települések pedig még úgy sem. A három irányban előrenyomuló több tízmilliós tömeg letarolt, elpusztított mindent, ami valamire is használható volt. Európa visszasüllyedt a történelem előtti korba, s hogy kifogja-e valaha is heverni? Felvirágozik-e ismét, csak néhány romos épület marad emlékeztetőül, mint a görög vagy a római kultúrából? Semmi kétség ez iránt, de ez már egy egészen más kultúra lesz: az emberiség egységes, nagy családjáé! Egyenlőre azonban korai a jóslgatás, haladjunk tovább! Európa megérdemli sorsát, magának köszönheti - ha legalább katonai, s azzal együtt gazdasági potenciáikat egyesítik a különböző fejlettségi fokot elért népek, de nem - még mai is, négykézláb mászva is nagyobb a széthúzás, mint az összetartás. A kutyák rága kutya-csontokért is egymásba marnak. Amerika lakóinak, bár nagyobb részt Európából származnak - már egy évszázaddal ezelőtt is több eszük volt és most is megelőzték az általános lepusztulást. Bármennyire is szerették volna, nem ment vér nélkül, s csakúgy, mint a múlt században a polgárháború idején, vagy még előtte az államok egyesítése idején, jónéhányuknak életébe került, néhány ezer milliomosnak sikerült életével együtt a vagyont is kimenteni, a többiek azonban megértették az idők szavát és beálltak a sorba. Talán a visszamaradt multik könnyebb

szívvel áldoztak a forradalomnak, mint a tudományos sikereire büszke értelmiségi elit. Pedig, mint már volt róla szó: az ember társas lény, s mint az órában a legkisebb fogaskerékre, az emberi társadalomnak is szüksége van a kézre, éppúgy, mint a fejre. Hogy az északi államokban könnyebben és gyorsabban ment végbe a családi struktúra elfogadása, abban nagy szerepe volt Mary-nek, aki az egyik leggazdagabb amerikai család tagjaként a forradalom zászlóvivője volt, s mint ilyet választották elnökké. De Grétának, valamint Vulkánnak is nagy szerepe volt abban, hogy a forradalom elsöpörte a pénzarisztokrácia császárait, s helyükbe azokat ültette, akik nem osztályok, vagyoni állapotuk, szellemi kapacitásuk szerint, de vallási hovatartozásuk szerint sem, kizárólag emberiségükkel emelkedtek társaik fölé. Mert úgymond: akinek kevesebb adatott meg a földi, vagy szellemi javakból, az is ember, mint, ahogy a veréb is madár! Észak és Közép-Amerika népei tehát már a finálé előtt átlépték annak a bűvös ezer évnek a határát, amelyet az emberi elme - véleményem szerint az ember tudati energiájának utóérése szükségel létének célja: az anyagi világ birtokbavételéhez. A dél-amerikai földrészt, s azzal együtt az afrikait egyelőre ne firtassuk. A minden ízükben korrupt demokráciák, alkotónai junták szoroson tartott gyepőlőjét bízunk a finálé lebonyolítására érkező szárnyas emberekre, mivel a hozzávalók adottak, történjen minden az írás szerint: és eljövén az Úr anygali, hogy szétválasszák az ocsút a búzától! De lépünk tovább - a Csendes óceán szigetvilágain is, hiszen az előbbiekhöz hasonlóan babonás hiszékenység, nem pedig tudatos cselekvőkészség jellemző lakosaira, az észak-amerikaihoz hasonló cselekvőkészség - tudatos - inkább csak Japán, Kína, az újra egyesített Orosz birodalom és az ötödik kontinens: Ausztrália lakosaira jellemző, de csak részben: ott, ahol a mi családunk kezében volt a gazdaság, s részben a politika irányítása. Aztán az a tény sem mellőzhető, hogy ezeken a területeken nem volt olyan mély a szakadék ember és ember között. Különbö meggyőző baráti viszonyról sehol sem beszélhetünk, ugyanis a kommunális kapcsolatokat minimumra csökkentették az elektronikus készülékek. Mivel az abszolút bizalmatlanság légkörét a Föld keleti felén is csak részben sikerült fellazítani, az egészen szűk családi körhöz tartozókon kívül senki nem tudhatott a földönkívüliek szándékáról, a meglepetés tehát teljes, de be is fejezem a rövid helyzet ismertetést, már egyébként sem lenne értelme, de idő sem arra, hogy bármin, bárhol változtassanak, mert elkezdődött emberré válásunk középső szakaszának utolsó felvonása.

A Franz által napfogyatkozásnak nevezett koromsötétséget hirtelen soha nem tapasztalt földöntúli ragyogás váltotta fel! A két óriás, egymásra borított tükör-tölcserben elhelyezkedő Földet a földönkívüliek olyan megvilágításba hozták, hogy minden egyes pontjáról tisztán látni lehetett a felszínen zajló eseményeket, az egyesülési ünnepekre való készülődést csakúgy, mint a több helyütt is véres tragédiákba torkolló leszámolásokat. Az emberek egy része ijedtében önmagával végzett, mások egymás ellen fordították fegyvereiket, az angyalok megjelenése azokat is meggyőzte az eladdig láthatatlan világ létezéséről, akik azt meggyőződéssel tagadták. Mivel az űrhajók - a távol-keleti égbolt kivételével - a felszín közelében láthatatlanná váltak, a földről nézve úgy tetszett, mint az angyalok egyenesen az égből szállnának alá. Az aranypor, amelyben az űrhajból kilépve megmártóztak, olyan szikrákat vetett, hogy a földi világításhoz szokott szemek egyetlen rápillantásra bepárasodtak, ezért inkább térdelve, lehajtott fővel várták az ítéletet. Itt meg kell jegyeznem, hogy mindenütt csak a látóhatáron belül történeteket láthattak, ezért mi is szorítkozzunk az utolsó idők legkritikusabb - válságoktól terhes területeire, köztük is elsősorban a braziliai Paradicsom városban történetekre, ahol még füstölögtek a külvárosok romjai. A hevenyében felhalmozott tömegsírokon azonban már kinyíltak az első virágok!

- Mennyivel más itt minden, mint nálunk Európában - mondtam Vincenzó atyának, akivel ellenőrző körúton voltunk, ugyanis tartanunk kellett attól, hogy a sok, még mindig temetetlen hulla fertőzést okoz és magunk akartunk meggyőződni arról, hogy minden a megfelelő helyre kerül-e?

- Ahogy itt is jelenleg kinéz minden, nem hinném, hogy a növénykultúrán kívül másban is különböznénk - válaszolt a barát, majd így folytatta: - Mekkora barom is az ember, egy ideig, sok esetben vért izzadva küszködik, hogy életét könnyebbé tegye, amikor pedig már kar-nyújtásnyira van az óhajtott céltól, mindent elkövet, nehogy valaha is elérje.

- Okosan beszélsz testvérem - mondtam -, mindig akadt egy örült, akinek a kezében kibomlottak a romlás virágai: a spártai, a hellén, a római stb. kultúráknak csak a romjai maradtak meg, s most úgyszólván az összes európai civilizáció pusztulása, de reméljük utoljára, mert a jövőben másként lesz. - Tovább nem jutottam, mert hirtelen előttünk termett egy jól megtermett szárnyas, s az atya, ő sem volt beavatva a titokként kezelt fináléba, hátrahőkölt, ha nem fogom fel, ijedtében hanyatt esik, de jó magam is, bár tudtam jövetelükről, meglepődtem.

Az angyal széttárt szárnyakkal közelített felénk, majd beérve minket, összecsapta mögöttünk:

- Ne féljeteK - mondta tiszta angolsággal -, a nagy társadalom üdvözetét hozom! Kerub vagyok, az anyakirálynő első férje! A vének tanácsa engem szemelt ki, hogy úgy is mint az angyali generáció késői leszármazottja, s úgyis, mint a mai ember gondjainak, bajainak egyik legképzettebb ismerője, felkészítselek benneteket a nagy találkozóra. Eredetileg Kína lett volna kijelölve a központi kormány székhelyéül, de ott a várakozásoktól eltérően szétlőtték első, leereszkedő űrhajóinkat. A tények ismeretében olyan döntés született, hogy itt, a Paradicsomról elnevezett városotokban, természetesen a ti hozzájárulásotokkal fogjuk megrendezni az ünnepélyes testvéri találkozót. Ezt követően pedig itt fogunk berendezkedni a Földön is bevezetésre kerülő családi struktúra megvalósítását elősegítő intézmények alapjainak a lerakásához.

Miközben beszélt, leeresztette szárnyait, pallosát, melyből időnként messzire nyúló lángnyelv csapott ki, már előzőleg a földbe szúrta, valójában úgy festett, mint egy nyolc láb magas, széles vállú aranyszobor, szárnyai röptében vagy húsz lábnyiak, ágyékövén kívül teljesen mezítelen, izomerőtől duzzadó ijesztő külsejét azonban barátságos, barna, majdnem gyermeket ártatlanságot sugalló szemei egyenesen vonzóvá tették.

- Hogy találtál ránk - kérdeztem, miután levegőhöz jutottunk.

- Nagyon egyszerűen - válaszolta -, mielőtt kiléptem volna az űrhajóból, erővonalaimat összekötötték a tiédde, de különben szűkebb családod tagjai egyazon energia forrástól kapják a földiekét meghaladó erőt, s én élettársammal együtt hozzád tartozom.

- Örömmel hallom szavaidat fiam, s ha megengeded, ezentúl így szólítalak - mondtam. - Apai csókot is adnék, ehhez azonban fel kellene állnom valamire. Ígérem, ha adottak lesznek a hozzávalók, pótolni fogom, de hol van most lányom, meg hát - gondolom a vének sem maradnak távol a soha meg nem ismétlődő testvéri kéznyújtásról.

- Mint mondtam apuka - a szárnyas ember ismét ölelésre tárta szárnyait -, a találkozás nagy pillanatai Kínában játszódtak volna le. Az eddig baráti politikát folytató kormányzat azonban minden tájékoztatást mellőzve baráti fogadtatás helyett utasította a hadsereget az űrhajó bázis lerohanására. Viktória lányodat és a királynőnk apját, valamint a bázis irányító személyzetét túszként őrzik az igazgatóság épületében. Csak abban az esetben lennének hajlandóak elengedni őket, ha rendelkezésükre bocsátják az élőlények, köztük az ember mechanikusan történő gyártásának technológiáját.

- De hiszen már eddig is túl sokan vannak, még mesterséges úton is növelni akarják fajtajuk létszámát? Kétszínű játékot űztek volna velünk - mondtam - és ti hagynátok, hogy kivegyék kezeteiből a kezdeményezést?

- Nem apuka, erről nincs szó - válaszolta Kerub -, de erőszak helyett meg kell győznünk őket viselkedésük hiábavalóságáról, bosszú lenne elpusztítani őket, ebben az esetben azonban mi sem lennénk különbek náluk. A vének tanácsa szerint Te állsz hozzájuk legközelebb, Te tudsz hatni rájuk leginkább, ezért magammal kell vigyelek, hogy megkísérelj szép szóval elérni tervük feladását. Én látatlanul melletted leszek mindvégig és megakadályozom, ha téged is a tűzok közé akarnának zárni. Persze magad is meg tudnád akadályozni, de ez az a pillanat, amikor nekünk szárnyasoknak kell színre lépni, hogy megjelenésünkkel bizonyítsuk: valóban létezik az általuk mennynek nevezett másik világ, amelyben egymás eltaposása nélkül, a szeretet által vezérelve, minden ember a neki legjobban megfelelő foglalkozást űzheti. Ahol a múlt ismeretanyagának birtokában kizárólag azon kell munkálkodnunk, hogy soha többé meg ne ismétlődhessen a tudattal rendelkező ember lealjasodása vérengző fenevaddá. A természet törvényeinek ismeretében odáig jutottunk, hogy semmi sem akadályozhatja többé a végső cél elérését: egyetlen nagycsaládként a Kozmosz birtoklását. Most pedig engedelmekkel - kapaszkodj a szárnyamba - Krisztina névre hallgató ifjú királynőnk, lányod az anyakirálynő, a vének tanácsával együtt közvetlen felettünk várakoznak rád egy számodra nem ismeretlen úrhajóban.

- Nem jöhetne velünk a páter is? - tettem fel a pillanathoz nagyon is aktuális kérdést, de mindjárt visszakoztam is - a baráthoz. - Bocsáss meg, de Te itt kell maradj, hiszen Te vagy a legalkalmasabb földönkívüli testvéreink fogadására és persze arra is, hogy felkészítsd a mieinket. Nem tudom elégséges lesz-e a katedrális, vagy inkább a szabadban állítsuk fel a dobogót?

- Nincs szükség színpadra - szólt közbe Kerub -, a fentiek nem hagyják el az úrhajót, azonban a burkolat átláthatósága lehetővé teszi, hogy mindenki által érzékelhető legyen, ami az úrhajóban történik. De ne késlekedjünk, induljunk apuka, hogy mielőbb szabaddá tegyük a tűzokat.

Belekapaszkodtam az angyal egyik szárnyába, a biztonság kedvéért azonban saját erőforrásomat is igénybe vettem, másra nem is tudtam volna gondolni, mert szinte egyetlen pillanat alatt beröppentünk az úrhajó nyitott ajtaján. Hanem, ami ott élém tárult! Egyenesen Wanda kitért karjaiba estem, mert a Kerub az ajtón belül félreállt, s így igazából csak azután nézhettem körül, hogy másodkézből kapott lányom karjai közül szabadultam. Hiába - a húszegynéhány év alatt felgyülemlett érzelem hullám hatására kis időre lebéultunk - midőn pedig felengedett belső feszültségünk, kézen fogva sorra bemutatott a Tanács tagjainak, néhány szóval megemlítve az általuk betöltött tisztségeket is. A sor legvégén az öreg Pisti állt, két oldalán hozzá hasonló, csak más-más korú férfival. Az egyik középkorú Pisti negyvenöt éves volt, amikor megismerkedtünk, a másik húsz-harminc közötti, tekintete azonban érettségéről tanúskodott. Tudtam, hogy Pistinél az öregedés, regenerálása után megállapodott, nem csodálkoztam tehát azon, hogy szinte olyannak látom, mint elutazása előtt, azon azonban igen, hogy nem sietett élém, mint régen tette, kedvét lelvén abban, hogy ölelés közben kedvére ropogtathatta csontjaimat.

- Pisti bátyánkat jól ismerted, apuka - súgta felé Wanda, hangjában némi mélabúval. - Ő azonban végzetes balesetet szenvedett az egyik próba alkalmával. A Teremtőt kellett volna alakítania, amint kilép a felhők mögül, de eddig megmagyarázhatatlan ok miatt lezuhant és szörnyet halt. Akit most magad előtt látsz, még a tragédia előtt sokszorosított Önmaga. Három személy tulajdonképpen egy, csak életének egy-egy szakaszát külön személyben örökítettük meg.

- De hát - hogy van az, hogy nem ismert fel - mondtam -, hiszen én már amidőn Téged öleltelek a hátad mögött szemeztem veled.

- Hát azért némi különbség van az eredeti és köztük - válaszolt Wanda -, neked kell felnyitni a veled kapcsolatos emlékeit. Most előbb üdvözöld, majd emlékeztess egy számára is jelentős momentumra!

- Üdv pajtikám - mondtam, kézfogás közben egyenesen a szeme közé néztem, s midőn húzta volna vissza nagy lapát tenyerét, nem engedtem el: - Neked való terep lehet ott fenn, hogy nem vágyódtál vissza hozzánk. Pedig szegény Xénia még mindig vágyakozik utánad. Emlékszel arra az éjszakára, amelyet a parókián töltöttünk el? Hogy álmodban, életed első gyónását végezvén, angyali külsőt öltvén magára a pap, utánad lépett, s maga alá gyűrve elégtételt akart venni tőled bűneid bocsánataért.

Idős barátom mechanikus úton gyártott mása néhány pillanatig maga elé meredt, majd az egész helyiséget betöltő kacajra fakadt, mondván:

- Már hogyan emlékeznék - kisvártatva pedig, még mindig csukladozva: - Meg akart erőszakolni az a bak angyal, hogy aztán sikerült-e neki, nem emlékszem. Nekem azonban sikerült száznál is több angyalkát nemzenem odafent nem álmodban, a valóságban és még meg is köszönték hozzájárulásomat fajtájuk fennmaradásához. Ott a szerelem, a gyönyör, az élet természetes velejárója. Te sem hagyhatod azokat a gyönyörűséges szárnyas leánykákat...

- Igen, igen apuka - szólt közbe Wanda - kis időre át kell ruccannod hozzánk, de nemcsak a lányok miatt, hanem belőled is szükséges néhány példányt reprodukálnunk, hogy ne csak itt a Földön élvezhessék jelenlétedet, hanem a Kozmosz valamennyi bolygóján, ahol jelenleg emberek élnek, vagy a jövőben élni fognak. Akarva akaratlan, de Te voltál, aki elindítottad azt a folyamatot, amelynek köszönhetően az ember, ki tudja hányadszor már, ismét rátalált Ariadné fonálára. Most olyan helyzetet kell teremtenünk, hogy soha és senki ne tudja összekuszálni a sok áldozattal kikényszerített család-egyesítést. Reméljük, hogy közbenjárásoddal sikerül kínai barátainkkal is megértetni, hogy nélkülünk nincs feltámadás, önmagukban nem jutnak semeddig.

- Sajnálom lányom ami történt, és főképp azért, mert szűkebb családon belül is vannak közülük - mondtam, majd sorolni kezdtem a neveket: - Lí professzor a lányai és hát Wang, vagy Te...

- Nem, nem apuka! - kapta el a szót Wanda. - Ők hűségesek maradtak hozzánk mindvégig! Most Te kivételével - Wangot nem számítom, mert itt van veletek - ők is a túsok között vannak! Kár, hogy a kormányból is nem regeneráltunk néhány tagot, mert abban az esetben behatolhattunk volna az agyukba, ellenőrizhettük volna gondolataikat, irányíthattuk volna cselekedeteiket. Jelen esetben is bizonyosságot nyert, hogy a tudati energia szabad akaratként ismert funkciója nem függetleníthető a központi agytól, hogy minden áruulás, az Univerzum Ura ellen is, a kötetlen szabad akaratnak tulajdonítható. Nem kétséges, hogy a bázis valamelyik bennfentes dolgozója tájékoztatta a kormányt a bázison folyó előkészületekről. Még szerencse a szerencsétlenségben, hogy a szárnyasokat sokszorosító úrhajók időben felvették a már akcióra kész angyal ármádiát - és felemelkedtek az űrbe, ott várva be minket. Ha nem járnál sikerrel, és Téged is a túsok közé akarnának lökni, akkor Kerubbá, mert Ő is veled megy, akcióképtelenné teszitek, majd felhózzátok az úrhajóra azokat, akiknek felhatalmazásuk van a velünk folytatandó tárgyalásokra. A többi már a Vének Tanácsa, valamint a központi agy feladata lesz! Emberéletek kioltásával járó erőszakos cselekményeket mindenképp mellőznünk kell! Most pedig kis időre átengedlek Pisti bátyánknak, hogy kedvetekre kibeszélhessétek magatokat még Kínába érkezésünk előtt, továbbá, hogy bemutassa feleségét, aki

másod uralkodóként a lányom, Krisztina királynő nevelője. Velünk jöttek ők is, s a trón-teremmé átalakított szomszédos helyiségben tartózkodnak. Persze sok időtök nem lesz az ismerkedésre, mert máris feleúton vagyunk, de majd pótoljuk, legalábbis reméljük.

- Gyere partikám! - Pisti karon ragadott és elindult velem a szomszédos helyiség felé. - Regináról ugyan lemondtam középső énem javára, mert ha mint mondd, Xénia még mindig vár rám, én itt maradok vele, Te azonban jobb, ha már most megnyered szimpátiáját, ugyanis az ő befolyása Krisztinára mindenkinél nagyobb. Aztán meg kell ismerkedned középső énemmel, mert Ő lesz a kalauzod a földönkívüli birodalomban, egy kissé csapongó természetű, de nyugodtan rábízhatod magad. Különb. felesleges minden szó, hiszen együtt jártatok a lányokhoz a budai légópincébe. Elbeszéléseimből legénykori éneket is ismered, eléggé hirtelen természetű, de alapjában nem rossz. Bomolnak utána a lányok. Vigyáznotok kell rá, nehogy másodsorra is asszonygyilkos váljék belőle.

Pisti mondta a magáét, közben persze összeölekeztem másik két énjével is, Ők is örömeiket fejezték ki találkozásunk felett és biztosítottak barátságuk felől. A kimagyarázkodás azonban csak néhány szóra terjedhetett, mert csak néhány lépésnyire volt a szomszédos terem ajtaja, amely mögött az emberiség földi és földönkívüli társadalmának jelképes hatalmasságai trónoltak, vagyis - egy fenét: játszottak! Még hozzá önfeláldozóan, néhány pillanatig tudomást sem véve jelenlétünkről.

Regina, természetén kívül semmiben sem különbözött a mi asszonyainktól, szárnyait kezékké fejlesztették, a királynő pedig elragadó ifjú hölgy, szalmaszöke hajjal, csak a hajukhoz csatolt szikrázó diadém jelezte társadalmi rangjukat társaikhoz képest, mert rajtuk kívül még több hasonló korú nőnemű személy volt jelen a teremben.

- Bocsánat drága királynőm - Pisti, egyszerre mindhárom személyében térdre ereszkedett Krisztina előtt, míg Regina felé csak fejet hajtottak. - Engedelmetekkel kedveseim - folytatta az öreg -, szeretném bemutatni földi barátomat, aki annak idején mindenkinél többet jelentett nekem.

A helyzethez illően térdre ereszkedtem én is, majd előbb a királynő, utána Regina felé mélyen meghajtottam magam:

- Sajnálom úrnőm, hogy üres kézzel jöttem, de néhány perccel ezelőtt még fogalmam sem volt arról, hogy kikkel hoz össze sorsom. Kérem, hogy most fogadjátok hódolatomat, amelyet a földi békére és nyugalomra vágyó embertársaim nevében is közvetítek, s majd ha küldetésünket szerencsésen befejeztük, az ajándék sem fog elmaradni.

- Gyere közelebb - szólalt meg Regina -, férjem barátja az enyém is! - Tettem két lépést feléje, Ő csak egyet felém, ami kitett kettőt is, s máris karjaiban voltam.

- Nagy boldogságot jelent számomra - folytatta -, hogy jelen lehetek szépséges uralkodótársam mellett a két társadalom egyesítésénél. Férjem, a te barátod elmondásaiból tudom, milyen nagy a különbség az itteni és a mi életvitelünkben. Hogy míg nálunk a mindenki által követhető, egyben kötelező morális szempontokat már a megtermékenyülés pillanatában útravalóul kapja az ember és meg sem kísérli eltérni azoktól, itt rendkívül bonyolult törvények hivatottak, azaz csak voltak, az egyén és az állam jogait és kötelességeit szolgálni. A gyakorlatban azonban egészen más törvények szabtak határt, férjem szerint majd mindig az erősebb oldalán álltak.

- Mondhatod magyarul - szólt közbe Pisti -, az erősebb kutya -, na mégse illik az alkalomhoz a durva szólás-mondás, hisz - királynő... - bocsánat drágaságom - szemeit esdeklőn függesztette Krisztinára...

- Szép tőled, hogy fegyelmezed magad pajtás - mondtam -, egyúttal azonban örömmel tölt el vaskos kiszólásod, mert arról tanúskodik, hogy memóriaegységeidben kezd derengeni régi éned. Azt azért előrebocsátom: jó ha felkészül előre, mert manapság a kutyák is kiveszöben vannak. Sokaknak azok jelentették az utolsó esélyt az éhenhalás elől.

- A kutyahús sem lehet rosszabb a sárkánygyíknál, de ez a pillanat igazán nem arra való, hogy a gasztronómia fortélyain vitatkozzunk, mi marad a tudósoknak, ha mi oldjuk meg az élet különböző területein jelentkező problémákat? - Pisti mondta a magáét, miközben Krisztina mellé farolt, s egyik pillanatról a másikra ölbe kapta az egyébként sudár termetű lányt: - Gyere kicsim - mondta, majd felém fordulva: - Tudod ki ez a földi varangy?

Krisztina kis ideig mustrálgatott, majd egyenesen a nyakamba ugrott:

- Hát persze - kiáltotta, arca szinte sugárzott az örömtől -, ki lenne más, mint a földi nagyapa! Mondd, hogy eltaláltam, ne okozz csalódást! - mivel Krisztina svéd nyelven beszélt hozzám, én is svédül válaszoltam:

- Eltaláltad királynőm! Nem jutok szóhoz a boldogságtól, hogy elveszettnek hitt lányunk gyermekét ölelhetem magamhoz.

- Neked csak Krisztina vagyok nagyapa - sietett a válasszal, s a nyomaték kedvéért még erősebben szorított.

- Beszélj tán az én nyelvemen is kicsim - kérdeztem -, vagy melyik a kedvesebb nyelv számodra?

- Nekem tökéletesen mindegy nagyapa - mondta, s egészen arcomhoz simult -, a legkedvesebb azonban ősi kultúránk nyelve, amely talán az akkor még egységes emberi társadalom anyanyelve volt! Meg kell jegyeztem, hogy ez a szeretetre méltó behemót, nővérem férje, csak magyarul volt hajlandó velem társalogni, és mivel sok érdekes, mulatságos tréfát tud, sokat tartózkodtam a társaságában.

- Nincs is más a fejében Pisti bátyádnak, kislányom - mondtam -, persze azért udvari bolondnak luxus lenne alkalmazni, ámbár - egy pillanatra elhallgattam - itt a Földön most nagy-nagy szükség lenne nevetteőkre!

- Nem fogjuk megsínyleni, ha itt marad az öreg - szólt közbe Pisti középső énje -, a tudomány már odáig jutott, hogy akár az egész Kozmoszt benépesíthetjük vele. De - gondolom - egy-egy bolygón egy is elegendő lesz belőle. Azokat kell sokszorosítani, akiknek az agya újabb ismeretekkel tudja gazdagítani társadalmunkat.

Wanda lépett a terembe - még mindig karomban tartottam Krisztinát - átölelt mindkettőnket, majd:

- Örülsz nagyapának királynőm, drágaságom? - csókkal illette Krisztina kezét, ezt követően homlokát - az első a méltóságot illette, a második a gyermeket -, egyenlőre sajnós be kell fejezzétek kedveseim, mert megérkeztünk a tetthelyre! - Reginához fordulva: - Csak apukára van szükségünk, ugyanis Ő lesz a parlamenti részünkről - visszaérkeztéig szórakoztassátok egymást! - Krisztinához fordulva pedig így szólt: - Nem kell búsulnod kicsim, mert hazafelé menet nagyapa velünk tart és gondom lesz rá, hogy minél hosszabb ideig élvezhesd jelenlétét.

- Rendben van anyuka - mondta Krisztina -, átengedem nagyapát nektek, de nagyon vigyázzatok rá!

- Vigyázunk kicsim, nagyon vigyázunk rá! Kerub is vele megy a földi sárkányfészekbe, s ha rosszat akarnának ellene tenni, Ő kivédi, bármi legyen is az.

E szavakat követően visszamentünk a vénekhez, akik Kerub és még néhány szárnyas ember megfigyeléseit tárgyalták, Ők ugyanis láthatatlanul felderítést végeztek a bázis területén, ahová a kínai kormány napokkal előbb áttette a székhelyét, abban a tudatban, hogy a bázis tulajdonlása egyben az ismert világ feletti uralmat is jelenti.

- Készen vagy a feladatra? - kérdezte tőlem a Tanács doyen-je, majd karon fogott és maga mellé ültetett. - Úgy gondoltuk, hogy te bonyodalom nélkül rá tudod venni őket, mármint a legfőbb vezetőket, hogy adják fel a már eleve kudarcra ítélt terveiket. Ezért is határoztunk úgy, hogy Kerub egyedül fog elkísérni. Előre küldött felderítőinktől azonban olyan híreket kaptunk, amelyek szerint valószínűtlen, hogy a rábeszélés elegendő lesz, ezért változtattunk eredeti tervünkön: egy száz fős - angyali - akcióbrigádot csatlakoztatunk mellétek, természetesen láthatatlanná téve őket, s amennyiben a tárgyalás során kilátástalanná válik a meg egyezés, akár kompromisszum árán is, csak intened kell, s az angyalok lefegyverzik és felhozzák őket ide, a többi már a mi dolgunk lesz. Nagyon kell vigyázni, hogy a támadás csak néhány másodpercre korlátozódjon, hogy ne legyen idejük még rádió útján se felrobbantani az épületet a túszzokkal együtt, ugyanis nagy mennyiségű robbanószert helyeztek el az épület alagsorában. Pótolhatatlan kárt okoznának, ha - akár a sejtek manipulálásával történő sokszorosítás gyakorlati alkalmazója - Katinka professzor asszony, akár a bázis többi vezetője áldozatul esne. Még szerencse, hogy a sokszorosításra szolgáló berendezésekkel felszerelt űrhajók időben felszálltak. Nehezen érthető, hogy a professzor asszony saját magát és közületek a fontosabb személyeket ezidáig miért nem sokszorosította. Az egyesülés ceremónia után első dolgunk lesz ezt a mulasztást pótolni. Most pedig indulhattok! Te ismered a vezérigazgatói rezidenciát, ott találjátok a hadvezetőséget túszaikkal együtt. Ami a legfontosabb: jelen van az elnök is, aki ismereteink szerint, de ezt Te jobban tudod, nagy tiszteletnek örvendő népe körében. Végezetül, abban az esetben is felhozzátok őket, ha sikerül a meggyőzés, s akkor is, ha erőszakot kell alkalmazni. A legfontosabb, hogy emberáldozat nélkül végezzétek el a feladatot.

- Tökéletesen értelek - mondtam -, de előadódhatnak váratlan fordulatok is! A végítélet napján is az angyalokra hárul a nem éppen szimpatikus feladat, legalábbis a mi szentírásunk szerint. És most - Kerubra tekintettem -, indulhatunk fiam, de te is csak akkor mutatkozz testi mivoltodban, ha tárgyalás helyett engem is a túszzok közé akarnának zárni.

Néhány másodperccel később egy szakasz kínai katona által közre fogva az aláaknázott épület felé tartottam. Megjelenésem komoly pánikot okozott, mert a többszörös záró gyűrű miatt elképzelhetetlennek tartották a bázis területére való bejutást, én pedig mintha az égből pottyantam volna - ami igaz is volt - testet öltött szellemként éppen a legforgalmasabb helyen értem földet. Az őrzőparancsnok tiszt kérdésére: honnan jöttem, ki vagyok, mi a szándékom, röviden válaszoltam.

- Az űrből jöttem, a bázis tulajdonosa vagyok, a túszzokért cserébe kért sokszorosító gyárakról szándékozom alkut kötni a kormány tagjaival.

- Tudod magad igazolni? - volt a következő kérdés.

- Hogyne tudnám, különben személyes jó barátságban vagyok az elnökkel és a kormány tagjai is ismernek. De - parancsoljon kérem -, s átnyújtottam az adataimat tartalmazó kártyát. Nagyon fontos - tettem hozzá, hogy mielőtt találkozhatnék a barátaimmal, elkerülendő a földi eszközökkel kivédhetetlen angyali inváziót.

- Ha az a három lelőtt űrhajó is az angyali invázió része volt, akkor nincs félnivalótok - válaszolt a tiszt -, az általad félelmetesnek tartott angyalok helyett csak néhány marék kristályt találtunk rajtuk. Mindenesetre jelenteni fogom meghallgatásodra irányuló kérdésedet.

- Köszönöm barátom, nem fogja megbánni - mondtam -, de ha megmondhatja indiszkréció nélkül - az sem közömbös az ügyben, hogy hol raktározták el a kristályokat.

- Ezt majd kérdezd meg barátaidtól, ha ugyan valóban azok - mondta a tiszt, de olyan hangsúllyal, hogy szinte biztos voltam benne: Ő is zsebre tett néhányat. Ezért nem is firtattam tovább, de időm sem lett volna rá, mert megérkeztünk az elnök és a kormány ideiglenes tartózkodási helyéül szolgáló épületszárnyhoz. Ott átadtak a kapuőröknek, akik a túsok közé akartak irányítani, szerencsére azonban még mielőtt útnak indítottak volna az épület oldalsó szárnyához, ahol a túsokat tartották fogva, a lépcsőfeljáró felső szintjén vagy tucát, magas rangú katona kíséretében megjelent az elnök, s meglátva engem összezsápta két tenyerét:

- Hát te? Mi szél hozott ide, és hogy jutottál be?

- Hozzád indultam - szóltam -, katonáid azonban nem voltak hajlandóak kérésemet továbbítani. Ellenkezőleg, a túsok közé akartak csapni, pedig nem közömbös számotokra amiért jöttem, hogy úgymond: a sárkány barlangjába.

- Na hát? Részemről igazán szerencse, hogy itt talállak - mondta az elnök, hiszen ki más lenne alkalmasabb parlamenten nálad. Köszönöm az elővigyázatosságot - a katonák felé: - de tőle nem kell félni. Engedjétek fel hozzám! - Én ugyanis a lépcsőfeljáró aljánál, a kapus fülke mellett vártam sorsomra.

Ezután már gyorsan peregtek az események. Felballagtam az elnökhöz, aki baráti csókkal illetett, majd - miután bemutatott a vezérkarnak - többüket régebről ismertem, s vissza indultak, de már velem együtt a sebtiben elnöki rezidenciává átalakított vezérigazgatói lakosztály előcsarnokába.

- Nos - mondhatod barátom -, mi járatban vagy a lányod, és hát családod itt található többi tagjának sorsán való aggódásodon kívül? - E kérdés előre bocsátásával egy időben székkel kínált az elnök, s időközben besündörögtek az eléggé nagy méretű terembe a kormánytagok is - Őszinte leszek hozzád - folytatta -, mi nem akarjuk elveszejteni Őket, hiszen nélkülük mit sem kezdhethénk akkor sem, ha értük cserébe kapnánk az élővilág sokszorosítására szolgáló eszközöket. Szeretnénk, ha családod együttműködne velünk azután is, hogy a földönkívülieket likvidáltuk.

- De kedves barátom - mondtam - az én családommal nem sokra mennének, hiszen ők a földönkívüliek technológiája nélkül sehol sem lennének az élővilág még mindig csak kísérleti stádiumban lévő sokszorosítása terén. Aztán, miért pusztítanátok el a földönkívülieket, mikor azok a legbékéesebb szándékkal közelítenek felénk? Nekik nem kell terület, a számarányukhoz mérten óriási felesleges élettér áll rendelkezésünkre, amelyet hajlandóak megosztani velünk, amennyiben mi is mint jó testvérek közelítünk hozzájuk.

- Miért kellene elhinnünk, hogy Ők békés szándékkal jönnek - mondta ő -, ebben az esetben nem kellett volna előttünk titkolniuk a bázison már legyártott, s lézer fegyverrel felszerelt szárnyas-angyalsereget, s főképp elmenekíteni előlünk. Ha ők maradnak, mi nem lőjük le űrhajóikat, melyeket valószínűleg csak figyelemelterelő műveletnek szántak, ugyanis sem halottakat, sem sebesültet nem találtunk a roncsok között. A használhatatlanná égett műszerek között csupán néhány marék kristály volt szétszóródva. Egyébként tudtunk a végítélet imitációjának tervéről, remélem nem akarod azt állítani, hogy a Föld elözönlése a miénknél is sokkal tökéletesebb fegyverekkel testvéri látogatás csupán. Tudjuk, hogy fegyvereik milyen pusztítást vittek végbe, hogy az európai, de az amerikai hadipotenciált is percek alatt semmisítették meg. A három űrhajó lelövése talán elegendő annak felismerésére, hogy mi sem vagyunk lemaradva tőlük. Sőt - hála nektek, elegendő támadó űrhajóval rendelkezünk mi is ahhoz, hogy felvegyük a harcot szükség esetén. Ha a velük való kapcsolatotó révén eléred,

hogy harc nélkül átadják sokszorosító gépeiket, arany betűkkel írjuk be neved Kína történelmébe, és természetesen a túsokat is szabadon engedjük. A likvidálásról egyelőre lemondanánk, Ők hazamennek, mi pedig örök időkre berendezkedünk a Földön. A lepusztult Európa elegendő életteret biztosít számunkra, később pedig, majd meglátjuk! Vállalod? - szeméit fürkészve legeltette rajtam, majd, mivel nem válaszoltam azonnal, kihúzta az előtte lévő íróasztal egyik fiókját, és egy maréknyi, opál színű kristályt rakott elém. - Csodálatosan szép kövek - folytatta -, ezeket családod hölgyeinek küldöm, kérlek add át nekik mély tiszteletem jeléül.

- De kedves barátom - mondtam - a kövekhez persze hozzá sem nyúltam -, engem Ők kértek fel, hogy próbáljalak meggyőzni, mennyire rosszul tennétek, ha testvéri közeledésüket ellenséges lépésként fognátok fel. Ők megerősíteni jöttek a régóta fennálló barátságot, s hogy őszinték ebbeli szándékukban, semmi sem bizonyíthatná jobban, mint az a tény, hogy ellenszolgáltatás nélkül átadták a napsugár kristályosításának technológiáját. Az úrhajók bolygó közti utaztatásához az anyag és energia szükséglet mibenlétét, évmilliók gyakorlatát a bolygók erővonalainak hajtóenergiaként való alkalmazásában - de nem is sorolom tovább, hiszen, ha az eddig felsoroltakat nem akceptáljátok méltóképpen, akkor úgyis hiába való további erőlködésem, pedig Ők még az úrhajók lelövésétől is hajlandóak eltekinteni a régebbi, meghitt barátság kedvéért.

- Mi mindezekért hálásak vagyunk, és ismétlem: elsősorban nektek tartozunk vele. A sokszorosítón kívül nem is kérünk mást. Ha azt megkapjuk, hajlandóak vagyunk újragondolni, ártékelni a tőlük való félelem miatt kialakított stratégiánkat. Aztán az általam említett likvidálást se megsemmisítésként értelmezd, próbált meg elérni, hogy vezetőik elfogadják meghívásunkat, és majd közösen kialakítunk valamilyen kompromisszumot.

- Sajnálom - válaszoltam, az elnök meghívását sem elfogadni, sem elutasítani nem akartam -, barátaink ugyanezt kérik tőletek, ugyanis véleményük szerint az erőszakkal szerzett békediktátumnak előbb-utóbb ismét háborúskodás a vége. Már pedig ők a további haladás érdekében az örök béke hívei. Nekik is csak egyetlen kikötésük van, elkerülendő az összeütközés: engedjétek el a túsokat és velük együtt induljatok a közelben horgonyzó úrhajóhoz, ott meggyőződhetek kompromisszum készségekről. Figyelmeztetek: amennyiben elutasítanátok ajánlatukat, arra sem lesz időtök, hogy kezeteiket mozdítsátok, kiszabadítják a túsokat és lehetőleg a legkisebb áldozattal megsemmisítik támadó fegyvereiteket.

- Sajnálom barátom - válaszolta az elnök -, megtisztelő számunkra az ajánlatuk, de nagyobb biztonságban vagyunk itt, mint az úrhajón, nekik viszont, ha olyan csodálatos fegyvereik vannak, nincs félnivalójuk tőlünk.

- Ha tehát ti is, ők is, készek vagytok akár kompromisszumok árán is az összemberiség boldogulásáért újbóli kézfogásra, akkor vállalom a közvetítést köztetek, de nekem is van egy feltételem, és pedig - felemeltem a karom, jelezvén, hogy a magam részéről végeztem, s akcióba léphetnek az angyalok, azaz: a szárnyas emberek. Amit kézmozdulatom eredményezett, azon magam is elámultam, csoda-e, hogy az elnök és a magabiztosnak mutatkozó kormánytagok hasra vágta magukat: az történt ugyanis, hogy az asztalon heverő kristályok fénye felerősödött, dagadni kezdtek, s néhány pillanat múltán nagy alakokkal telítődött a fogadó szoba. Elsőnek persze Kerub vált láthatóvá, s bár hatalmas teste, mint már volt róla szó, ártatlanságot sugárzott, gyengédséget, a kínai vezetők - akik azért fél szemmel odafigyeltek a történetekre, előbb még magabiztos kiállását merő félelem váltotta fel, hallani lehetett az egymáshoz verődő fogak vacogását.

- Itt vagyunk apuka! Parancsolj, mi légyen velük? - de hogy azok is megértsék, akikre vonatkozott, kínai madárnyelven.

- Te velem jössz a túsokat kiszabadítani - mondtam -, ti pedig - az angyalokhoz fordulva: - vigyék az urakat az úrhajóra! Az okvetetlenkedőket bénítsátok le, de ne öljetek meg senkit. Mutassuk meg nekik, hogy mi nemcsak valljuk az ember fiának szavait: ha megdobnak kövel, dobd vissza kenyérrel - aszerint is cselekszünk!

- Könyörülj rajtunk! - sopánkodott az elnök - a természetben mutatkozó baljós jelek megzavarták elménket. A Föld elözönlésére vonatkozó világvége imitációját mi barátságatlan lépésként fogtuk fel, s mint ők is, mi is ezt a bázist tartottuk legfelkészültebbnek egy világméretű akció elindításához. Mi különben nem angyalokat gyártottunk volna a sokszorosító üzemekben, hanem létszükségleti cikkeket, főképp azok részére, akik Európa lakatlanná vált vidékeire indulnak. Nem mi pusztítottuk ki Európa lakóit, bűn lenne, ha a mieinkkel feltöltenénk? Olyan világot akarunk, amelyik kizárólag a miénk! Megtűrjük a különböző fajtákat, de a sárgának kell uralkodóvá válnia, hogy egyszer, s mindenkorra kiküszöböljük a fajták közötti torzalkodásokat.

- Remélhetőleg lesz elegendő időnk, barátom - mondtam - kielemezni, hogy miért határoztátok el magatokat önálló lépésre, de ha úgy van, amint mondtad, akkor nem sok a különbség elérendő céljaink között. Azt azonban előre közölhetem veletek, hogy a mi jövőképünkben az ember szinte egyáltalán nem mérvadó - a lényeg: ami emberré tesz bennünket, ami egyéniségünket meghatározza, a tudat. Hasonló adottsággal a természetben semmi és senki nem rendelkezik. Persze csak a látható, érzékelhető világunkra értem. Egyetlen töről való származásunk nem vitatható, s ez a tény meghatározza egymás iránti kötelezettségeinket, bármilyen színben, bárhol léptünk is a világ színpadára. Minden hasznosítható anyagi és szellemi termék az emberiség nagy családjaé! Az enyém, tiéd szó kitoröltetik a szótárából, s helyükbe minden vonatkozásban a miénk lép. De kisebbség, vagy többség sem alkalmazható a használatban: egység és egyenlőség minden tekintetben, aki pedig kilóg a sorból, nem alkalmazkodik az általános elfogadott együtt élési normákhoz, annak nincs helye a jövő szuper-modern társadalmában. Remélem veletek nem lesz nehéz megértetni, hogy nincs más út, és ez a nagy tehetséges, szorgalmas nép élen fog járni a természet még ismeretlen törvényeinek megismerése terén. Most pedig álljatok fel és induljatok szárnyas testvéreitek oldalán. Meneküléssel ne próbálkozzatok, mert őket úgy sem tudátok lerázni, osztódnak, mint a bacilusok, avagy a baktériumok!

Kerub, akinek memóriaegységeit az orvostudományok ismeretanyagával töltötték fel, mosolyogva fogadta utóbbi megjegyzésemet:

- Nem túloztál kicsit, apuka? Ezeknek a fenekébe babszemet se lehetne most bedugni, úgy összeszorult. - A kérdés és a felelet persze azután hangzott el, hogy a fő-fő kínai vezetők az - angyalok társaságában elvonultak, mi pedig útban voltunk az épület azon szárnyához, ahol a túsokat őrizték.

De minő változás mindenütt: a szolgálatot teljesítő katonák a helyükön álltak, de lefegyverezve, folyosó szerte angyalszárnyak suhogtak, az ablakokon át hajigálták kifelé a megsemmisítésre szánt fegyvereket. A legjobban azok a katonák lepődhettek meg, akik titokban zsebükbe tettek néhány csillogó kristályt, hogy is gondolhatták volna, hogy angyalok kelnek ki belőlük, ha nem velük történik, bizonyára el sem hiszik. Nem kellett tartani attól, hogy bármit is kezdeményeznek vezetőik védelmére, legtöbbször el sem mozdult őrhelyéről, megmerevedett az angyalok láttán. Hasonlóképpen jártak a túsok őrzői is - Viktória lányom és bezárt társai félúton már jöttek elénk.

- Apuka drága - borult nyakamba lányom -, tudtuk, hogy jönnek felmentésünkre, de hogy éppen te, erre egyikünk sem gondolt. - Olyan erősen szorított, hogy Katinkának úgy kellett lefejteti őt rólam:

- Ne légy önző - mondta Viktóriának - sokan vagyunk még mögötted, akik üdvözölni akarjuk megmentőinket.

- De nehogy kiszorítsátok belőlem a szuszt - szóltam közbe, mert jöttek át sorban: Csia, Tamás, Lí professzor, aki Csia, Lia, Wang apjaként az elsők között velem egy időben lett regenerálva, s már közelebb van a százhoz, de jobban bírja magát, mint a hatvanegynéhány éves elnök.

- Sajnálom - mondta vállamra borulva -, hogy nem sikerült jobb belátásra bírnom őket. - Lí professzor családjunk kínai tagjaként a kínai kormány egyik fő tanácsadója volt, s mivel tiltakozott a kormány és a hadsereg expansionista tervei ellen, belökték a bázison dolgozó gyermekei mellé.

A professzor után Mú következett, Wanda első élettársa, a fiatal királynő apja, aki a híradástechnika tudósaként a bázison teljesített szolgálatot:

- Képzelted - mondta -, mekkora önmegtartóztatás kellett ahhoz, hogy túrjuk az erőszakot, amikor egyetlen kézmozdulattal megsemmisíthettük volna őket.

- De nem tettétek fiam és ez így van jól - mondtam. - Mi most egy új évezred alapjait rakjuk le és nem mindegy, hogy áldozatokkal, vagy azok nélkül tesszük. Köztetek van az áruló is? - fordultam kérdéssel Viktóriához - vagy nem tudjátok ki informálta a kormányt a végítélet imitációjának nevezett akcióról? Jó, hogy ártani nem tud, mégis, amíg bele nem rázódunk a minden vonatkozásban újnak nevezhető életkörülmények közé, jobb ha kiemeljük közületek, mert gondolom csakis belső ember tehetette, más nem juthatott hozzá a bizalmas információkhoz.

- Az erőátviteli részleg egyik kínai mérnöke volt apuka, de magamra vállalom a felelősséget - szólalt meg Tamás bűnbánóan -, nem vettem észre, hogy a közelemben várakozik, midőn Lehel közölte az akció kezdetének időpontját. De az igazat megvallva, annyira meglepődtem a hírre, hogy elszóltam magam. A sokszorosításról pedig tudott, mert belőle is van már vagy egy tucatnyi, ugyanis mint feltaláló sok újdonsággal gyarapította ismereteinket.

- Hol tartózkodik most? - kérdeztem. - Remélem a bázis megszállása nem járt együtt rongálásal.

- Itt vagyok uram! - az égitestek erővonalainak alkalmazását kutató két kínai mérnök egyike, alacsony termete miatt feje fölé emelte kezét. - Nem történt bántódásom, mint ahogy én is inkább hagynám két szememet kiszúrni, mintsem ezt a ragyogó kollektívát veszni hagyni. Ezért is maradtam velük bezárva. Akik itt most Önt körül vesszük, egytől egyig egy-egy fogaskerék vagyunk a kozmikus térség meghódításáért folyó harcban. Különben - nem tartom magam árulónak azért, mert felfedtem népem vezetői előtt a bázis területén folyó, előttünk is sok tekintetben titokként kezelt kísérleteket. A földönkívüliekkel való technikai együttműködésről mi kínai tudósok, vajmi keveset tudtunk, s a szárnyas emberek sorozatgyártása, valamint a mi sokszorosításunk egyszerűen megrémített, ezért kértem soron kívüli kihallgatást az elnöktől anélkül, hogy tudattam volna társaimmal. Hogy népem sorsa feletti aggodalmam vezetőinket irreális, expansionista lépésre ösztönözte, arról sajnos csak a bázis elfoglalása után vettem tudomást. A hadsereg által okozott károkért természetesen én tartozom felelőséggel, nem Tamás. Ő nagyon is diszkrét volt az invázió időpontját illetően, hogy egybe esett az expanzióval az csupán az én következtetésemén múlt.

- Elfogadom magyarázatotod barátom - mondtam -, mindazonáltal te és Mú velem jöttök az űrhajóra! Te - Kerubhoz fordultam - lányommal, valamint a jelenlévő családtagokkal készenléti állapotba hoztátok a bázist. A további teendők mikéntjét bízzuk a vénék tanácsára. Készüljetek fel arra az esetre is, ha úgy határoznának, hogy elhagyják az űrhajót és megtekintik a bázist, ne érjen váratlanul benneteket.

- Túsztartóink nagyon is vigyáztak a bázis berendezésére, apuci - szólt Vikim, mint mindig most is apucinak szólított -, mostantól pedig, mint látom nem kell tartanunk attól, hogy bárki is megzavarhatja a bázis normális üzemelését.

- De ezúttal nem szöksz meg - Katinka szakította félbe Viktóriát, s rátapadt, mint aki hosszú időre búcsúzik -, elsőként fogunk sokszorosítani, mert ha netán valami nem kívánatos dolog történne veled, mint szegény Pistivel...

- Ne folytasd - mondtam -, Pistiből már válogathat Xénia: van belőle egy hasonló korú, mint amikor itt hagyta, vagy egy középkorú, és egy még legénykori! Ha mindenképp akarod, akkor engem is hozzá hasonlóan, hogy válogathassatok - mikor, melyik alkalmasabb, úgymint felmegyek egy időre Wandáékkal, de ne tartsatok vissza, várnak bennünket az űrhajón, különben még ma úgy is találkozunk, de Kerub addig is tájékoztat benneteket minden fontosnak számító kérdéstről.

Az űrhajóhoz visszafelé menet azokkal a katonákkal találkoztunk, akik az épület bejáratához kísérték - persze az épület előtti térséget is az angyalok uralták, a katonák fegyvertelenül egy magasra nőtt kínai fenyőt támasztottak, a benutság már megszűnt bennük, s tárgyilagosan tárgyalták az angyali inváziót:

- Hogy a fenébe álltunk volna ellen - mondta egyikük a másik kijelentésére, miszerint gyáván viselkedtek -, hiszen egyik pillanatról a másikra elkezdett dudorodni a zsebem és egymás után jöttek elő belőle az angyalok, gondolom csakis a kristályok változtak át, mert az angyalok megjelenése után egyet sem találtam belőlük.

- Igaz, igaz - hagyta helyben a másik -, eszerint zsebünkben hoztuk be az ellenséget. De minő fegyverzettel vannak felszerelve. Nevetségesnek tűnik, mégis messze fölötte lehet a miénknek - egyikéhez véletlenül hozzáért a puskám csöve, mire abból egy fénycsík csapott ki, s a puska vasszerkezete egy pillanat alatt szétfolyt. Szerencsémre a puska tusa fából van, és perzselésen kívül nem okozott nagyobb bajt. Nézd! - egyik tenyerét a másik felé tartotta.

A mondat végéig megálltunk mellettük, mert rámismertek, sőt a kiszabadított túsókra is, de megszólítani már nem volt bátorságuk, nekünk pedig csevegésre időnk, miért is tovább léptünk.

- Életemet tettem fel az űrutazások biztonságos lebonyolítására, bolond lettem volna hagyni, hogy tönkre tegyék, de nem is volt szándékukban. - A kínai mérnök inkább csak saját magát győzködte, majd így folytatta: - Hanem, hogy ilyen simán lerohanták Önök a bázist, még előttem is fantasztikus teljesítmény volt.

- Előttem igen - szólalt meg Mú -, előttünk azonban egyszerű szintézis: a három lelőtt űrhajó legénységét robbanás előtt sikerült kristályosítani, és így a roncsok között kutató katonák részben a zsebükben vitték be a bázis területére az angyalokat.

- Előttem is szemfényvesztésnek tűnt - mondtam -, mivel azonban a kristályok átalakulása szemem láttára ment végbe, nincs okom kételkedni. Az ember, s ugyancsak a természetben létező élővilág üzemileg történő sokszorosítása már létező folyamat, de hogy mi jöhet még? Talán a legjobb kifejezés erre, hogy semmi sem lehetetlen! De megérkeztünk! Fogd meg a

kezem - szóltam Mú-hoz, te pedig az övét, most repülni fogunk! Ez sem kisebb technikai bravúr.

A mérnöknek arra sem volt ideje, hogy mukkanjon, berepültünk az űrhajó nyitott ajtaján. A tanácssteremben - már amennyire annak lehet nevezni az űrhajó szűkre szabott fogadószobáját - a kínai elnök éppen a hadsereghez, valamint a néphez való proklamációt olvasott be a mikrofonba: - Földönkívüli barátaink nem ellenségként jöttek - mondta többek között -, hiú ábránd volt részünkről, hogy Európából, valamint Ázsiából egy összefüggő, egységes birodalmat alakítsunk ki! Barátaink mérhetetlenül erősebbek nálunk, mégsem meghódítani akarják a Földet, céljuk csupán azt, hogy régtől ideszakadt testvéreiket kivezessék az előrehaladást mindig romlásba torkolló ördögi körből. Mivel az összemberi társadalom érdeke a Földön és a Földön kívül azonos, előbbi nacionalista terveinkkel ellentétbe elfogadjuk a baráti jobbot, amely előttünk is utat nyit a Kozmosz valamennyi, emberi lakhatásra alkalmas bolygója felé. Nincs többé értelme kicsinyes gazdasági előnyökkel kecsegtető, ugyanakkor mérhetetlen szenvedésekkel, élet áldozatokkal járó háborúskodásoknak. Barátaink előrehaladott technikai sikerei meggyőzték arról, hogy egyetlen út vezet csak töretlenül előre: az ősi, családcentrikus, egymást segítő, testvéri együvé tartozásra épülő! - Hogy szavainak nyomatékot adjon, figyelmeztette honfitársaikat arra, hogy ne akadályozzák az angyali tevékenységet, mert a jelenlegi földi eszközökkel lehetetlen lenne legyőzni őket. Kövessék utasításait és figyeljenek az égi jelekre, hogy el ne mulasszák meghallgatni az ígét.

Ej - na - gondoltam - minek köszönhető ez a gyors változás az elnök ideológiai felfogásában? Hová tűntek a sárga fajta mindenhatóságába vetett nacionalista eszmék? Nem szóltam, fejemen biccentettem a tanács doyen-je felé, aki megértette, magához intett, majd fülembe súgta:

- Ő már átesett a regeneráláson, a többiek most sorakoznak. Nézd az ifjú királynő trónszékét áthoztuk a szomszéd szobából - akkor éppen a már szintúgy regenerált hadügyminiszter mondta esküjét -, Krisztina már az összemberi társadalom érdekében kifejtendő áldozatos munkára veszi esküjüket.

- Nem akadékoskodtak? - kérdeztem. - Ott lenn ugyanis még nem nyilatkozott ilyen egyértelműen az elnök sem.

- Velük gyorsan megértettük magunkat - mondta a doyen -, ellenben fővárosunkban, valamint a nagyobb városokban harcok keletkeztek az angyali légió és a hadsereg között, ugyanis a hadsereg főtisztjei megtagadták az engedelmességet. A mieink vesztesége persze nulla, a kristályosítás tökéletesen működik, az övék azonban tetemes. Mi sajnos nem tudjuk befolyásolni őket, s még nem lehet tudni, lesz-e fogantja az elnök felhívásának, de vigaszként megjegyezhetjük, hogy ez az utolsó generáció, amelyben a halállal, mint valóságos állapottal kell számolnunk. Az egyesülés után a regeneráció, majd a sokszorosítás folytán időtlen időkig kitolhatjuk a valóságos élet tartamát! De itt Kerub majd rendet teremt, nekünk azonban indulnunk kell vissza a dél-amerikai földrészre. Vulkán már jelezte, hogy minden elő van készítve az egyesülési ünnepségekre. Továbbá az ifjú királynő és édesanyja is türelmetlenül várják a találkozást a földi rokonsággal.

- A bázison is türelmetlenül várják őket - mondtam. - Nem nézhetnének előbb be hozzájuk? Itt is felkészültek a fogadásotokra. - Wanda, aki addig lánya mellett az újonnan regeneráltakkal foglalkozott, mellénk lépett:

- Fülhegyel hallottam apuka, szeretnéd, ha lemennénk Vikiékhez. Én is szeretnék már most lemenni hozzájuk, de nem tehetjük, mert: egyrészt itt még labilis a helyzet, időt kell hagynunk Kerubéknak a rendcsináláshoz, továbbá nem várakoztathatjuk meg a Paradicsom-városbelieket sem! Mi ugyan nem ragaszkodunk semmiféle szabályzathoz, mint a földi hatalmasságok

tették, az adott szóhoz azonban igen, s mint láthatod elegendő okunk volt arra, hogy áthelyezzük Brazíliába az ünnepélyes kézfogást, végül pedig: már a Csendes óceán felett járunk, s percekben belül megérkezünk a helyszínre.

- Bocsáss meg kislányom - Wanda nem sokkal látszott idősebbnek lányánál -, nem vettem észre, hogy elindultunk.

- Ilyen sebességnél nem is csoda, apuka! Vikiékkel kapcsolatban megnyugtatlak, hogy még ma, az ünnepség után visszajövünk. Magam is nagyon várom a vele való találkozást, hiszen nem múlt el egyetlen nap sem, hogy ne gondoltam volna rá. Addig is örülünk mi egymásnak, látom befejezték a regenerálást, s Krisztina is az esketést, aminek itt a Földön oly nagy jelentőséget tulajdonítanak, pedig legtöbb esetben csak formalitás...

- Gyere! - megfogta a kezem és húzott Krisztina után, a másik terembe, ahová érkezésemkor bevezettek -, felkészítésüket - a kínai vezetők felé intett - majd befejezik a tudósok. A királynői méltóság itt nálunk is csak a hagyomány mélységes tisztelete, a beiktatásokon kívül minden más a tudós testületre tartozik.

- Ez bizonyára így van jól, kislányom! - mondtam. - Krisztina mától a Föld királynője is! Elegendő munkája lesz! - Krisztina az ajtónál bevárt bennünket, belém karolt Ő is és megerősítette szavaimat:

- Helyesen mondod nagyapa! Eddig is éppen elegendő munkát kaptam, ezután még több lesz, de én örömmel vállalom. Azon leszek, hogy a Földön élő testvéreink is mielőbb átessenek a regeneráláson, és az emberi tudást valóban az élet szebbé, boldogabbá tételére alkalmassáák. Nincs alantasabb cselekmény, mint az ember legcsodálatosabb tartozékát olyan eszközök gyártására alkalmazni, amelyeket emberi életek kioltására használnak fel. Lám, a mi népeink még időben felismerték, hogy semmi jó nem származik az egymás elleni gyűlölködésből, s a szeretet jegyében valóra váltják a testvérek közötti egyenlőséget.

- Bizony-bizony gyermekem - mondtam -, mennyi szenvedés, kín származott eddig a mindegy, hogy miért való szembenállásból: szeretet, szerelem-féltés, vagyon, ideológia, vallás, stb.

- Ezután másképp lesz itt is nagyapa: a regenerálással az egymással szembeni viselkedési szabályok mellett, kinek-kinek egyéni hajlama, adottsága figyelembe vételével a tudást készen kapják, mint nálunk. Természetesen csak az ismert tudományokat tudjuk beprogramozni a memóriaegységekbe, a még ismeretleneket pedig keressük. Azt ugye nem kell mondjam, hogy amiért évmillióig küzdöttek ott fent tudósaink, az a földieknek mondhatjuk úgy is: ölébe hull. Ami pedig ebből következik: gondolom nem nagy áldozat, ha részben kényszer hatása alatt megbecsülik. Azt ugye tudod, hogy a központi agy a legtitkosabb gondolatainkat is regisztrálja, tehát olyan, mint szabad akarat, az eddigiekből okulva a jövőben ellenőrzött lesz!

- Ha minden tekintetben biztonságban tudhatjuk magunkat, kislányom, akkor nincs is szükségünk arra, hogy fondorlattal jussunk hozzá bármihez is. Előbb-utóbb a földi ember természetéből is kimosódik a rosszra való hajlam.

Az utóbbi két mondatot már a félig nyitott ajtó mellett mondtam. A szobában, bár nagyságra az úrhajó méreteihez viszonyítva elég tekintélyes volt - az öreg Pisti búcsúzkodott Reginától, két másik énje pedig Krisztina barátnőivel szórakozott. Wanda javaslatára a vének tanácsa úgy határozott, hogy az idős Pistit hátrahagyják Xénia boldogítására. Elvégezte, amit vártak tőle, hátralévő életét - persze sejtmnipulációval végtelenségig nyújtható - földi szerelmének oldalán, kiérdemelt nyugalomban töltheti. Regina mellett helyét középső énje tölti be, míg

fiatalabb énje szabadon választhat akár földi, akár földönkívüli társat. Krisztina Pisti könnyei láttán elengedte a karom:

- Bocsánat drága nagyapa - mondta, majd az idős Pistihez lépett: - Ha sajnálsz itthagyni Reginát, nem kell hátramaradnod, tatus. Fent alig vártad az indulást, hogy viszontláthasd gyönyörűséges, éjfélete hajú kedvesedet, most pedig hullajtod a könnyeid? Árudd el nekem, örömdben vagy bánatodban?

Válaszra már nem került sor, legalábbis az úrhajón, mert egészen gyenge rezdülés jelezte, hogy földet értünk. - Majd visszatérünk a témához, tatus - ezt azonban már inkább felém fordulva mondta Krisztina - most pedig kövessük nagyapát, ez az Ő birodalma és az előrejelzések szerint nem olyan fogadtatásban lesz részünk, mint Kínában.

De mennyire, hogy nem! A Bazílió hacienda vágóhídjának daraboló asztala helyén felépített ökumenikus bazilika előtti térség közepén landolt az úrhajó. A daraboló asztalon kinyújtózott Bazílióval történt a csoda, hogy a Miami melletti delfin-farmon tartózkodó Judit - feleségem - a regenerálással kapott erőforrásai útján életre keltette a már másfél napja halottnak hitt földbirtokost. Hálából előbb kápolnát építtetett, vagyis inkább csak kápolnává alakította át a helyiséget, később pedig, miután csatlakozott családjához, a kápolna helyén az oszthatatlan egy Isten ökumenikus bazilikáját fehér márványból építtették a város lakói, a Balaton melletti mintájára. A kupola központi részén elhelyezett óriás kristály fényében csiszolt gyémántként csillogott az építmény, s emberi szem csak pislákolva bámulhatta. De nem kevésbé volt látványos az úrhajó körüli virágszőnyeg: az egyenlítő vidékének szinte valamennyi fajtája megtalálható volt közöttük. Az egzotikus virágok pompáját azonban felülmúlta Krisztina megjelenése: Wanda és Regina által közre fogva jelent meg az ajtónyílásban, apró kristályokból szőtt palástja második napként ragyogta be a teret. Persze a légtérben láthatatlanul lebegő úrhajóláncolat közvetítése útján, s nem kevésbé a két egymás fölé borított óriás tükör-tölcserből, az egész Földön valamennyi égre tekintő szempár ugyanúgy láthatta, s ahogy kitérte, majd lassan ölelésre hajlította karjait, meggyőző jelét mutatta annak, hogy visszafogadja és magához öleli, a ki tudja mióta tévelygő, Földre szakadt embert. A jelenetből immár letagadhatatlanná vált, hogy az asszony, a fejlődés során megelőzte társát, a férfit.

- Kedveseim - az erősítőlánc az egész Földön hallhatóvá tette a királynő szavait -, nem hódítani jöttünk! A mi repülő eszközeinkkel már eljutottunk a Kozmosz központi magjának szélső határáig. Nincs tehát szükségünk a Földre, mint élettérre. Azonban, mivel technológiai és úgyszólván minden más tudományos területen messze elöttetek járunk, jövetelünk célja kizárólag az emberhez méltatlan életkörülmények megszüntetése és a mi eszközeinkkel, a miénkhez hasonló életmód kialakítása, természetesen számításba véve a földi adottságokat is! Segítőkészségünket táplálja az a mélységes hála, amelyre kristályba merevedett társadalmunk életre keltésével pionír társaitok köteleznek minket. Ha ők nem vállalkoztak volna az akkor még ismeretlen veszélyekkel teli útra, minden bizonnyal mi ma nem lennénk itt, s valószínűsíthető, hogy ti sem! A Földből, mely az élet születésére, majd fenntartására hivatott, ti halált gyártottatok, s ha nem találkozunk, ti elpusztítjátok egymást, mi pedig, ki tudja még meddig, egyrészt a Kozmosz vándorai leszünk, másrészt pedig - ha véletlen nem jön közbe - még hosszú-hosszú időnek kellene eltelnie, míg a kristályosításkor hátrahagyott örültek utódaiból ismét kultúrlények lesznek. Tehát a találkozás mindkettőnk számára hasznos volt! Nem tagadom: évekkel ezelőtt a Földön történő szörnyűségek hallatára büntető expedícióra készültünk. Feltett szándékunk volt eljátszani a végső ítéletet, s a gonoszokat kiemelni és megsemmisíteni. Ma azonban, mivel a regenerálással meg tudjuk változtatni az ember természetét is, a megsemmisítésről lemondunk, a fő-fő bajkeverőket azonban összeszedjük és

magunkkal visszük! Egyetlen kérésünk van hozzátok: ne akadályozzatok bennünket, engedjétek, hogy segítsünk. Az angyali armada tudja és végzi a dolgát, azt is látják, amit ti nem! Az emberi élet kioltása csak abban az esetben engedélyezett, ha más mód nem áll rendelkezésükre testük megóvása miatt. Hogy az átrendeződés zavarmentes legyen, a regenerálás befejeztéig, a minket is irányító központi agy ellenőrzése mellett végezhető általuk is mindennemű művelet. Mivel az angyali armada tudati erővonalai a központi agyhoz kapcsolódnak, intézkedéseiben tévedés teljesen kizárható. Tehát minden jóakarátú ember teljes biztonságban élheti megszokott életét. A regenerálás után pedig az inspirációt is tőle kapják. A műveleten minden embernek át kell esnie, mert jelenleg ez az egyetlen módja annak, hogy a rossz iránti hajlamot az ellenkezőjével váltsuk fel. Ennyit előrebocsátva, mielőtt tudós barátaink összeülnének, hogy lefektessék a két társadalom egyesítésének főbb kritériumait, kezdjük meg a barátkozást, de nyomatékosan kérlek benneteket, kerüljétek minden fajta alakoskodást, úgy öleljétek keblükre egymást, mint az elveszettnek hitt testvért.

A szót tett követte: Krisztina lefelé indult, de még le sem tette a földre a lábát Jennett, nagyanyja, Wanda édes mamája valósággal úgy ragadta keblére sosem látott unokáját, majd a melléjük lelépő lányát Wandát, aki kézen fogva húzta maga mögött Mút, a királynő vér szerinti apját.

- Húzódjunk kicsit félre drágáim - mondta Wanda miután kibontakoztak egymásból -, ne álljunk el az utat a többiek elől! - Persze nyomakodtunk valamennyien előre, s elkezdődött a majd vég nélküli ölekezés, valóban úgy festett az úrhajó körül zsbongó, egymást gyengéden szorongatók sokasága, mintha messzi útról hazatért kedvest fogadnának.

Jómagam szűkebb családommal utat törtem a múzeummal alakított haciendához, különben az örömmámor hevében, csupán szeretetből, kinyomják a szuszt a vének tanácsának tagjaiból. De még fele úton sem járhattunk, midőn előttünk termett a barát egy angyal társaságában és megállítottak bennünket:

- A körszínházat készítettük fel az egyesülési ceremónia lebonyolítására - mondta a barát -, a hacienda egy tizedét sem tudná befogadni a meghívottaknak.

- Rendben van - válaszoltam -, de hogyan jutunk oda? Lehetetlen odáig taszigálni az amúgy is izgatott tömeget.

- Nem kell taszigálnotok senkit - szólalt meg az angyal -, kivételesen nőnemű - Íme! Szálljatok fel és hipp-hopp ott termünk, mint a mesékben. - Egy kisebb méretű úrhajó ereszkedett alá, a báméskodók szétugrottak, de egy újabb jelenség minden addigi történésnél jobban magára vonata a figyelmet, a miénket is, mert nem szerepelt az egyesülési aktus forgatókönyvében.

A napot helyettesítő kristály mögül előbb csak kisebb gomolynyi, majd egyre növekvő, opálszerű köd ereszkedett alá, s amint közeledett, erősödő harsona hang rezgettette meg dobhártyánkat. Arra sem volt időnk, hogy szót váltsunk egymás között, figyelmünket teljesen magára vonta az egyre közeledő nagy számú angyalsereg. Az angyalok alkotta felhő közép-pontjában volt legfényesebb, egy egyelőre kivehetetlen, fényéről ítélve azonban legtekintélyesebbnek tetsző személy körül.

- Szent Isten! - akaratlanul hagyták el ajkam a szavak - csak nem a tényleges utolsó ítélet szem- és fültanúi leszünk? - a felelet nem váratott magára:

- Ne féljétek! Hívatlanul jöttem, de nem büntetni, mert mint látom, azt magatok is elvégzitek. Nyugodtan rám emelhetitek tekinteteket, mert a belőlem áradó fény az élet, nem pedig a halál eszköze. Szörny sem vagyok, akivel riogathatnátok egymást és gyermekeiteket, mint

eddig tettétek. Sem szebb, sem csúnyább nem vagyok nálatok, csak míg benneteket az általam kreált érzélenyekkel való kereszteződés avatott emberré, én az össz-tudati energia birtokosaként mindenkinek felett állok! Eddig elvont fogalomként kezeltétek, pedig miként belőletek, a tőlem származó szikrányi tudati energia folytán egyéniség lett, én sem lehetek más, csak tökéletesebb kivitelben! Mivel anyagmentes, tiszta tudati energia vagyok, mindenben, mindennütt és mindenkor jelen vagyok, de láthatatlanul. Érzékelhetitek jelenléteimet, testi szemetekkel azonban nem láthattok.

Önkéntelenül felemeltem a fejem és - majd meghültem - az angyalsereg közepén, már egészen közlelről, az eredeti Pisti barátomat pillantottam meg, de mielőtt bármire is gondolhattam volna, az Ő hangján, az Ő metóduzában folytatódott az égi szózat:

- Most, mivel hogy elszántátok magatokat visszatérni az általam számotokra kijelölt útra, látható formát öltöttem magamra, s hogy a legkisebb kétség se maradjon bennetek irántam - nemrég elhunyt testvéreitek porhüvelyében jöttem. Szándékomban áll megújítani a szövetséget veletek, s ezt időszerevé teszi, hogy a regeneráció és a sokszorosítás tényének felismerése folytán okafogyottá vált a testi halál további alkalmazása. E pillanattól eltörlöm a büntetést, melyet eleitekre róttam ki, emberré válásuk hajnalán elkövetett bűneikért. De különben sem állt szándékomban örök időkre kitolni, mint az elődeitek dogmája állítja. Eddig elhunyt testvéreitek megítélése marad az én gondom, s ez egyben azt is jelenti, hogy eddig is csak testi halál létezett! A mai naptól azonnal és azt kell büntetni, aki ténylegesen vétkezik akár velem, akár veletek szemben! Megerősítem döntéseiteket a kártékony személyek eltávolítására vonatkozólag, s mint látom alapos munkát végeznek angyalokká avatott testvéreitek. A büntetés meghatározásának, valamint kiszabásának jogát rátok ruházom át, míg magamnak csak az ellenőrzés jogát tartom fenn! Ez azt is jelenti, hogy azt, aki igaztalanul ítél el másokat, hatáskörömnél fogva a saját ítéletével sújtom!

- Végezetül pedig, hogy megjelenésemet emlékezetessé tegyem, engedjétek meg nekem, hogy kiemeljek közületek három fiatal párt, akik már eddig is bebizonyították, hogy elkötelezettjei a békére és szeretetre épülő, általatok aranykornak, általam pedig a teremtő erő és a teremtmény közötti meghitt kapcsolatnak. Együvé tartozásukat személyesen áldom meg, továbbá képessé teszem őket, valamint utódaikat arra, hogy az emberré érés hajnalán általam kitűzött célba ne bukácsolva, megszakításokkal, hanem töretlenül vezessék népeiket. De ismerve az emberi természetet, hogy ismételen ne következzen be szakítás közöttünk, hogy el ne puhuljatok, hogy az elért sikerek ne tegyenek benneteket gögössé, önelégültté, hogy ne higgyétek soha: már nélkülem is boldogultok - ezért továbbra is arcotok verítékével keresitek a mindennapi kenyeret, s minden előbbre lépésért meg kell küzdenetek, mint eddig a velem való szakítás után. Az állandó elfoglaltság: küzdelem a természet erőivel azért is szükséges, hogy ne válhasson terhevé számotokra az örök élet. A világ, csakúgy, mint az élet, tulajdonképpen végtelen, s az állandó mozgás mellett, az állandó kísérletezés színtere. Nem kell attól tartanotok, hogy beleuntok az ismétlésekbe, mert én mindig előttetek járok és gondoskodom elegendő megoldásra váró problémáiról.

Ne feledjétek, okosabbak lehettek embertársaitoknál, kivételezettek azonban soha! Téves az a hiedelem köztetek, hogy az univerzum magasabbrendű, hozzám hasonlóan számotokra láthatatlan érzélenyei hierarchikus társadalomban élnek. Nincs náluk sem rangsorolás, a nálatok is bevezetendő tradicionális családi állapot a jellemző. Most azonban ők is látható formát öltöttek részben azért, hogy besegítsenek a közösségre ártalmas elemek összegyűjtésébe, részben pedig, hogy jelenlétükkel igazolják, miszerint rajtatok kívül még számtalan láthatatlan és látható formában létező érzéleny népesíti be az univerzumot, s ne lepődjétek meg, ha

kijelentem: veletek együtt még mind-mind kísérleti stádiumban van! Most pedig - ölelésre tárta karjait - gyertek gyermekeim ide, egészen közel hozzám!

Meglepetésemben ismét csak egyetlen szó, az is tagoltan hagyta el ajakamat: - Is-te-nem! - hozzám egészen közlelről Krisztina és Dávid fiam, kissé távolabbról Gréta lányom és Vulkán, még távolabbról pedig Csia és Tamás emelkedtek a tömeg fölé, majd szinte egy pillanat alatt előtte termettek arcukra borulván.

- Emeljétek fel fejetekeket és vegyétek áldásom! Tudom, vannak köztetek akiket nevemben már egymáshoz kötöttek, vagy közvetítők nélkül esküdtetek hűséget egymásnak, de olyanok is, akik eddig soha nem találkoztak, s most mégis együtt dobog a szívük - felemelte jobbát -, mindezek figyelembe vételével megáldalak és megerősítelek benneteket a belőlem átáramló energiatöbblet befogadására. - Ezután külön-külön mindenikük fejére helyezte kezét, néhány pillanatig ott tartotta, majd föléjük hajolva súgott valamit a fülükbe, de hogy mit, azt soha nem árulta el egyikük sem. Azt azonban már hangosan mondta: - Úgy vezessétek embertársaitokat, hogy a jövőben töretlenül élvezhessék az életet, még abban az esetben is, ha akadályokba ütköznek a kitűzött cél felé vezető úton. Mert bármilyen nehézség elviselhető, ha féltékenység, irigység, önteltség helyett szerető aggodalommal, segítő szándékkal kísérik munkánkat, s ez rám is vonatkozik.

E szavak után, mintha csak látomás lett volna, eltűnt, s vele együtt az Őt körülvevő angyali armada. Hogy azonban valóság volt a felettünk lezajló esemény, nem szemfényvesztés, azt bizonyította a három fiatal pár együttes, majd egyenkénti vallomása, a Nagy Tanács előtt - az egyesülés után ezt a nevet kapta az egyesült világrendszer kormányzó szervezet - továbbá a Föld több, más-más pontján rögzített felvétel. Az eseményt, mint már volt róla szó, a technikai bravúrnak köszönhetően - vagy tán anélkül is - látni lehetett a Föld mindkét felén. De bizonyította még a kártékony elemeket gyomláló, közöttünk s felettünk röpdöső angyalok megnövekedett serege is.

- Másképp képzeltük el a világvégét, igaz? - a kérdést Wanda vetette fel, aki nem tudnám megmondani miképpen, de az égi jelenés végére mellém került. - Ki gondolhatta volna, hogy a mindenható magára az emberre, azaz ránk bizza az igazságtevést!

- Ő bizonyára tudja, hogy mi miért - válaszoltam. - Egymás ellen, s ellene is mi emberek vétkeztünk, magától értetődőnek tartom, hogy nekünk kell rendet teremteni házunk táján!

- Osztom a véleményedet nagyapa - mondta az éppen földet érő Krisztina -, mielőtt azonban bármihez is kezdenénk gratulálhatnátok frigyünkhöz, amelyet személyesen a Mindenható áldott meg! Vagy talán kételkedtek abban, hogy amit láttatok, hallottatok valóság volt? Nézzetek ránk! - a melléje érkező Dávid nyaka köré fonta karjait - soha nem láttuk egymást, s most mintha együtt nőttünk volna fel! - Dávid arca hirtelen kipirult, szemei valósággal perzselték a lányt, majd:

- Talán így is volt - mondta, s átfogva a lány derekát szorosán maga elé húzta -, az idő és a tér a múlt emberének volt színtere, mi az örökkévalóság számára születünk, s előttünk a végtelen.

- Drága gyermekeim - mondtam meghatódva -, ha meg tudnám hosszabbítani a kezem, de várjatok csak - magam köré néztem -, fogjuk meg egymás kezét és vegyük körbe őket! Így egyszerre, valamennyiünk jókívánságát csatolhatjuk a Mindenható áldása mellé, mert hogy is kételkedhetnénk mi az Ő szavaiban, hiszen irántunk való szeretetén kívül semmi sem készíthette személyes és látható formában történő megnyilatkozásaira.

- Én már semmiben sem kételkedem - szólalt meg mögöttem Pisti barátom, hasonló korú reinkarnációja -, az azonban felettébb izgató, hogy miért éppen az én porhüvelyemet választotta megjelenése tárgyául?

- Nem ő, mi választottuk - adta meg a választ Wanda -, mi jelöltük Pisti bátyánkat az utolsó ítélet imitációjában a legfőbb bíró szerepére. A mindenség urának választása figyelmeztetés is lehet felénk: ember nem helyettesítheti Őt, ha nem rendelkezik azzal az energiatöbbséggel, amelyet, mint imént tapasztalhattunk, csak az általa kiválasztott személyek birtokolhatnak. De ne merüljünk fejtegetésekbe, a Mindenható miértjeire nekünk csupán sejtéseink lehetnek. Öleljük keblünkre kiválasztottjait, aztán irány a körszínház! Ne várakoztassuk a meghívottakat!

A hosszan tartó ölelkezés, a jókívánságok szünni nem akaró, változatos kifejezései után a vének doyen-je fűzte tovább Wanda magyarázatát, de már a légi buszban, útban a körszínház felé:

- Persze nincs okunk kételkedni abban, hogy a tudati energia egy mindenképp felett álló személyiséggé érett, aki képes világrendszereket létrehozni, hisz - mint mondotta - a belőle származó szikrányi tudati energia, amihez mi az ősi legenda szerint az angyalokkal való kereszteződés folytán jutottunk - minket is képessé tesz arra, hogy ízekre szedjük azokat, feltárjuk a rejtett törvényszerűségeket, majd a már létező forrásokból az éppen szükséges eszközöket állítsuk elő. Vagyis - ez lett volna a dolgunk, hogy eleget tegyünk a ránk szabott követelményeknek. Mi azonban ehelyett egymást pusztítottuk! Szerencsénkre, mint most a földiek esetében is tapasztalhatjuk - Ő nem fogja elpusztítani művét, legfeljebb átrendezi, vagy átrendezteti, s hogy miért éppen velünk? Erre imént, barátunk - felém - már megadta a választ.

Már nyelvemen volt: az egyáltalán nem biztos, hogy csak velünk. Le kellett azonban mondanom arról, hogy kiigazítsam az öreg állítását, mert leereszkedtünk a körszínház körül ölelő, parkosított térre és azon melegében, hogy kiléptünk az égből, összetalálkoztunk menyemmel, Mary-vel, aki velünk egy időben érkezett a helyszínre:

- Még az égi jelenés előtt érkeztem - mondta -, de Washingtonból, az itteni leszállópályáig nem tartott annyi ideig, mint onnét idáig. De honnan ez az óriási tömeg, mikor az összeütkezés során, mint a képernyőn is megmutatkozott, hulla-hulla hátán szinte hegyeket alkotott?

Mary mondta a magáét, de eközben már Wandát szorongatta: - Istenem, nem hittem, hogy valaha még találkozunk. Húszegynéhány évesek voltunk mindketten akkor, s most túl az ötvenen! És Ő? A lányod? Csak egyet szültél? Nekem már négy gyermekem van, de sajnos egyik sem hasonlít delfinhez. Gyere drága - Krisztinához -, mint látom te vagy a királynő és a jövőben a miénk is! Jól választott az Úr, hogy Dávidot adta melléd! De ez mindkettőtökre vonatkozik! Hadd öleljelek magamhoz így egyszerre valamennyiőtöket, hogy átadhassam az amerikai kontinens népeinek jókívánságait. - A szót tett követte, s egy ismételt, az előbbinél is több érzellemmel áthatott ölelkezés következett. Aztán bevonultak a hatalmas, amfiteátrum-szerű épületkolosszusba, amelynek belső terét bevilágította a nyitott tetőszerkezet fókuszában elhelyezkedő óriás kristály.

- Talán itt lenne az ideje, hogy kiszabadítsátok börtönéből a Napot - mondtam az éppen mellém kerülő Vulkánnak - már régtől vejemként tartottam számon, igazából azonban csak a Mindenható áldása folytán lett azzá -, az úgynevezett utolsó ítélet, hasonlóan a teremtéshez egy véget nem érő folyamat, az imitációja befejezettnek tekinthető. Az angyalok napvilágnál is folytathatják a válogatást.

- Ez eddig rendben is lenne apuka - mondta Ő -, a távolságok áthidalásához azonban szükséges a Napot beborító ernyő. Az egyesüléssel kapcsolatos problémakör a Föld minden lakóját érinti, ezért a meghozandó döntéseket teljes nyilvánosság előtt kell lefolytatni. Az égi jelenéshez szükségtelen volt a Nap elfedése, nekünk azonban szükséges ahhoz, hogy a Föld mindkét felén látható, hallható legyen még a mozdulat, a legkisebb szófoszlány is abból, ami döntő befolyással lesz az emberiség jövőjére.

- Igaz, fiam, bocsáss meg! Látod mit tesz a megszokás: eddig hozzám jöttetek minden kezdeményezés végső kialakítása előtt, ezért a helytelen okoskodás részemről.

- Ami a jövőt illeti, egyáltalán nem helytelen apuka okoskodása - volt Vulkán válasza -, mesterségesen eszközölt napfogyatkozással, majd a tömörített napsugárból nyert kristályok alkalmazásával a végítélet imitációját kívántuk helyzetbe hozni a Föld minkét felén. Mint mondtam: a Mindenható szempontjából szükségtelen volt, a mi szempontunkból azonban a szükséges mellett tanulságos is, mert hasonló energia koncentrációra a jövőben is szükség lehet. - Aztán - ha már létrehoztuk, ne hagyjuk kihasználatlanul: az ernyőről egyszerre kapja valamennyi készülék az információkat, tehát senki sem hivatkozhat tájékozatlanságára.

Amíg én Vulkánnal szót váltottam, a többiek elhelyezkedtek kijelölt helyeiken. A többiek azonban nem szó szerint értendő, mert még jócskán voltak, akik az ismerkedésnél tartottak, így a frissen regenerált kínai elnök, valamint kormányának tagjai Csia és Tamás társaságában a senkit sem mellőző Mary kezét rázogatták. Menyem már a találkozás előtt is személyes, jó barátságban volt a kínai vezetőkkel, s mint az amerikai kontinens északi és középső részének egyesülése folytán létrejött államszövetség elnöke, megrökönyödéssel fogadta pálfordulásukat, azaz: szembefordulásukat a földönkívüliekkel.

- Megkönnyebbültem - mondta az elnöknek -, midőn fülembé jutott rádiószózata. Eleve kudarcra ítélt kísérlet volt a nacionalista fellángolás ma, amikor az emberiség újbóli egymásra találásának pillanatait éljük. Nincs szándékomban értelmezni az égi jelenség szavait, számomra Isten valóságos lény, de a jövő perspektíváját csak egységes emberi társadalom képes megvalósítani.

- Sajnálom és megbocsáthatatlan lépésnek tartom kedves elnök asszony, ami nálunk történt, de talán a tőlünk való félelem, hogy felduzzadt emberanyagunkkal elárasztjuk a Földet, késztetett bennünket arra, hogy elzárkózás helyett toljuk ki határainkat, amíg az európai népek fel nem ocsúdnak kábulatukból. Jelen pillanatban sem tartom károsnak a lepusztult területek betelepítését a mieinkkel, de persze az erőszak mellőzésével. A jövőben már nem fordulhat elő hasonló elhibázott lépés, erre biztosíték lányunk, Csia és családjának jelenléte a kiválasztottak között. A jövőben már az összemberi követelményeknek megfelelően születnek döntések. Egyik embertípus sem részesülhet előnyben a másik kárára. A látottak és hallottak után merem remélni, hogy a sárgák és a feketék esélyei megegyeznek a fehérekével, az egyesült világrendszeren belül.

- Nemcsak azoké, bátyám! - Csia közeli rokonságban áll az elnökkel - ezért a közvetlen megszólítás -, a mechanikusan gyártott emberekre is ugyanazok a jogok és kötelezettségek vonatkoznak, mint a természetes szaporodás folytán létrejöttékre. Tömörebben: a jövőben, a különböző formátumú emberi lények egységes társadalmában, egyetlen adottság lesz mérvadó: memóriaegységeik befogadják-e az eddig felgyülemlett ismeretanyagot, s képesek-e azt tovább fejleszteni!

- Gondolom nem akarhatjátok a továbbiakban is gépsoron gyártani az embereket, - az elnök megfogta Csia két vállát -, kár - mondotta -, hogy nem olvashatunk egymás gondolataiban. Sok félreértés elkerülhető lenne. Az ember mechanikus gyártása az előrelépés mellett sokfajta visszaélésre is alkalmat ad - most nincs időnk arra, hogy felsoroljam.

- Kedves bátyám - Csia elmosolyodott -, nem kell féltened a férfinemet, mert ezután is a természetes szaporodás lesz az irányadó, és hát nekünk asszonyoknak sem mindegy, hogy gyönyörrel vagy anélkül.

- Az sem mindegy, hogy kivel - vágott Csia szavába Mary -, de hogy megnyugtassuk barátunkat: a jövőben csak a különleges tehetségeket fogjuk megduplázni, de talán arra sem lesz szükség, hiszen az öröklétben, mint a felettünk való is mondta, elegendő időnk lesz mindenre. Hanem foglaljuk el helyünket, mert kezdődik az előadás.

A nézőtér közepén emelkedni kezdett a süllyesztett színpad, s lassítva, hogy tényleg még a mozdulat is érzékelhető legyen, mikrofonnal a kezében Krisztina királynő emelkedett felszínre, hogy mindenki által látható legyen. A meleg miatt kristály palástját elhagyta, méltóságát csak a fejét ékesítő diadém emelte ki. Sudár, a skandináv szépségekre jellemző testét lenge, de nem átlátszó arany ragyogású ruha fedte - nem állítom, de ismerve a fentiek előrehaladott technikáját: napsugárból is szőhették. Pózolás nélkül, a maga természetességében kitérte karjait, mint érkezéskor az úrhajó ajtajában tette, fejét meghajtva megfordult maga körül egyszer, kétszer, időt hagyva az egybegyűlteknél, hogy alaposan szemügyre vehessék, aztán hirtelen kiegyenesedett, s gyengéd szavakkal üdvözölte a jelenlévőket mindazokkal egyetemben, akik látják őt és hallják szavait:

- Testvérként köszöntelek benneteket, benneteket, akik méltók maradtatok arra, hogy velünk együtt megérjétek az öröklétbe való átmenetet. Közületek csak kevesen tudnak rólunk, mi azonban tökéletesen tisztában vagyunk mindazzal, ami veletek az utóbbi három évtizedben történt. Ismerjük nyelveteket, szokásaitokat, több ezer éves történelmeteket. Tudjuk, hogy az első emberek földre érkezése óta itt, a mai napig az ökológia uralkodott. Ennek az emberiség fennmaradása miatt mindenképpen véget kellett volna vetni, s úgy is indultunk, hogy a lehető legkisebb áldozattal az összemenni társadalomra kiterjesszük a nálunk már régtől gyakorlattá vált, vagy tán kezdetektől máig tartó családi szerkezetet. Anélkül ugyanis ez a mostani akár így, akár úgy kiterjedő béke, megint, mint már annyiszor, felkészülés lenne az újabb háborúskodásokra, és a Mindenható által felkínált öröklét újból kitolódna, esetleg soha nem kapnánk még egy lehetőséget. Tehát, mivel a perspektívát most is az Úr, a mindenek felett álló adta, a mi dolgunk annyi, hogy azt elemeire bontsuk, majd területi felosztásban - de nem fajták szerint - egészen az egyes emberig meghatározni a teendőket. Mivel emberré válásunk alkalmával ajándékba kapott szabad akaratunkat eddig többször mint nem, rosszra való hajlandóságunk irányította, szükségesnek tartjuk, hogy gondolatainkat a nálunk már régtől üzemelő központi agy megsűrje. Tekintettel arra, hogy a Föld lakossága a katasztrófák ellenére is tetemes, előbb a vezetők tudati energiáját kötjük össze vele, majd folyamatosan, megállás nélkül a többi testvérünkét. A regenerálás folytán már eddig is képesek voltunk a fizikai lét határát messze a régi átlag fölé kitolni, a továbbiakban erre nem lesz szükség, gondolataink kordában tartására azonban igen. S erre a célra a nálunk üzemelő központi agy tökéletesen megfelel, mert a legkisebb változást is érzékeli bennünk, és képes mind testi, mind szellemi fogyatkozásainkat korrigálni. A Mindenható szeretetének újabb megnyilvánulása mellett tehát már mi is rendelkezünk olyan technológiai ismeretekkel, hogy bármily nehézséggel megbirkózunk, csupán arra van szükség, hogy egyet akarjunk valamennyien! Most pedig előbb - természetesen csakis közös elhatározással - kimondjuk az egyesülést, majd javaslatot teszünk a Föld északi, déli, keleti, nyugati szektorra osztására, továbbá a szektorok

vezetőinek személyi állományára. Ha van közületek valakinek ellenvetése, készséggel meghallgatjuk és figyelembe vesszük.

- Választhatnánk mást is? - az orosz föderáció elnöke: Iván Ivánovics emelkedett fel helyéről.
- Esetleg javasolhatnánk más alternatívát is? - Krisztina elmosolyodott:

- Eddig kellett volna a helyes úton járatok, akkor már közelebb lennénk a célhoz, kevesebb fájdalommal járt volna, és nem hullott volna annyi könny hiába. Van még másnak is kérdése? Nincs? Ebben az esetben kérem tegyék meg javaslataitokat mind a szektorok vezetőire vonatkozólag. Megjegyzem még, hogy az egyesülési nyilatkozat megszövegezését a velem együtt érkező, s az itt jelen lévő, valamint a közületek beválasztandó tanácsstagok fogják elvégezni, miért is első teendők az egyesült emberi társadalmat irányító Nagy Tanács tagjainak a jelölése, majd megválasztása. Mivel nálunk ez már megtörtént, most rajtatok a sor. A magam részéről csak egyetlen kikötésem van: azokat, akiket a Mindenható felkent, minden további magyarázkodás nélkül a Nagy Tanács tagjainak tekintsétek. Most pedig ti következtek! Hallgatlak benneteket.

Mary állt fel elsőnek:

- Mély tisztelettel köszöntelek valamennyiőtöket, de elsősorban is a messze távolból érkezett testvéreinket, akiknek érdemei okot szolgáltattak arra, hogy a megváltás misztériuma valósággá váljon a földi ember számára is. Mint tudjuk, számtalan hamis próféta járta már a Földet, de zavaros elméleteken kívül mást nem adtak. Ma pedig - szemünkkel láttuk, fülünkkel hallottuk, hogy maga a Mindenható adta áldását messziről jött testvéreink segítő kéznyújtásához, amellyel bennünket is az igazak táborába vezetnek. Szívemből kívánom, hogy fáradozásuk, természetesen a mi közreműködésünkkel, teljes sikerrel járjon, s az átokkal sújtott Földön ismét paradicsomi állapotok alakuljanak ki. E cél érdekében, eleget téve a felkérésnek, a nyugati szektor kivételével, engedelmetekkel az alábbi személyeket javaslom a Nagy Tanács tagjai közé választani: Odint az északi, Wótant a déli, Lí papát pedig a keleti szektor élére. Előbbi kettőt nem azért, mert a régi pogány istenektől kapták nevüket, hanem, mert nálunk képzetebb személyeket erre a célra keresve sem találunk, Lí papa pedig a Föld legnépesebb családjának tagjaként, már eddig is kimutatta erényeit. Nem rajta múltott, hogy a nacionalisták pillanatnyi előnyhöz jutottak, persze erről már csak múlt időben beszélhetünk. Továbbá: az említett három személy nemcsak képzettségét tekintve emelkedik fölénk, emberségből is jól vizsgáztak a nehéz időkben.

- Engedelmeddel nővérem - Gréta állt föl, s Mary felé fordulván -, te a nyugati szektor kivételével mindenki által elfogadható személyeket javasoltál, én annyiban egészítem ki, hogy a nyugati szektor részéről senki sem lenne alkalmasabb nálad, hiszen már több, mint negyed százada irányítod eredményesen a forradalmaktól ugyancsak megtépázott Észak-, valamint Közép-Amerika államszövetségét.

- Már megbocsássatok - Iván Ivanovics, aki már Krisztinát is zavarba akarta hozni, ismételten szót kért, s kapott -, nem hajlik egy kicsit magatok felé a kezetek? Eddig, mintegy követve az égi jelenés példáját, mindketten a szűkebb családokhoz tartozókat jelöltétek, pedig rajtatok kívül is akadhat még jó néhány alkalmas ember a Földön.

- Valóban még sokan vannak, akiket nyugodtan javasolhatnánk a Nagy Tanács tagjai közé választani - Kim, a dél-koreai asztronauta, aki Lehellel együtt csak nemrég tért vissza csillagközi űrutazásáról energikusan közbeszólt -, de nem szabad szem elől téveszteni, hogy ennek a családnak köszönhetjük a sok egyéb mellett, hogy egyáltalán maradt még ember a Földön. Meggyőződéssel vallom: ha a családhoz tartozók nem cserélik ki a nukleáris robbanófejeket az egymással szembeállított ballisztikus rakétákból ködbombákra még idejében, akkor

ma már holdbéli állapotok uralnák Földünket. De nemcsak megmaradásunkat köszönhetjük ennek a családnak - azzal együtt először az emberiség történetében meg is valósították az Isten és ember előtti egyenlőséget az élet minden területén.

Mivel tartottam attól, hogy az orosz küldött mellőzöttségét megorrolandó, meddő vitát kezdeményez, felálltam, hogy megnyugtassam miszerint az egyes szektorok vezetői mellett népes tanácsadó csoport ügyködik, s rá, mint szociológusra bizonyára számítanak, ám váratlanul olyasmi történt, ami feleslegessé tette kimagyarázkodásomat, egyúttal elejét vette minden további ellenvélemény nyilvánításának. A magasból - mint tudjuk a harmonikaszerű tetőszerkezet le volt eresztve, egy óriás termetű szárnyas angyal ereszkedett alá, egyenesen az orosz küldött fölé, lába hegyével éppen csak érintette nevezettet, majd vele együtt felemelkedve elszállt. Az egész jelenet szinte néhány pillanat alatt ment végbe, s talán ezért is volt olyan nagy a döbbenet, még számomra sem közömbös, pedig már jó néhányszor átéltem hasonló történéseket a földönkívüliekkel való ismeretségünk óta. De miért éppen Őt? A válasz nem késett, mert valójában még meg sem fordult agyamban a kérdés, a Krisztinával érkezett vének doyen-je, aki közvetlenül mellém került a helyosztás során, fülemhez hajolt és:

- Nyugtasd meg a jelenlévőket testvérem - mondta. - Azoknak, akiknek szíve a mindenki számára boldog jövőért dobog, nem kell tartaniuk attól, hogy a láttakhoz hasonló módon kiragadják közülünk. Iván áruló volt! A Távol-Kelet felett cirkáló űrhajónk az orosz föderáció területéről érkező jeleket fogott, amelyek a kínaihoz hasonló összeesküvésről szolgáltattak adatokat. Nem tudván, hogy kiszereztek rakétáikból a nukleáris robbanófejeket, támadást készítettek elő a légtérben állomásozó űrhajóink, valamint a nyugati félteke ellen, s Ivánnak kellett volna megadni a jelet. Az összeesküvés főbb irányítóit már összegyűjtötték. Ivánt utolsónak vitték az elszállítandók közé. Mivel a történetek után nem hiszem, hogy akadna még hatalom a Földön, amelyik önerejére támaszkodva megkísérelne szembeszállni velünk, folytassuk az egyeztetést törvényeink összehangolására, vagy amennyiben elfogadjátok a mi, tisztán családi hagyományokra építkező jövőképünket, úgy ahogy azt a mindenek felett álló urunk és parancsolónk is vázolta, akkor erősítsük meg szent esküvel és máris befejezettek tekinthetjük az egyesülést. A többit rábízhatjuk tudósaink eddigi legnagyobb teljesítményére: a központi agyra, amely rendelkezik az összes eddigi ismerettel és a már regenerált személyeket nemcsak ellenőrzi, irányítja is, sőt - a törvények ellen vétőkkel szemben automatikusan alkalmazza a kiszabható büntetést.

Intettem, hogy megértettem, majd elkezdtem, amit már a doyen figyelmeztetése előtt magamban megfogalmaztam:

- Testvéreim! Ne pazaroljuk időnket értelmetlen szócséplésekre. Nem az a fontos, hogy ki honnan jött, hanem az, hogy ki merre tart. Az emberiség egyetlen családból fejlődött társadalommá és elérkezett az ideje annak, hogy a sok viszontagság után visszanyerje emberré válásának ősi fészket, azt a társadalmi szerkezetet, amely egyedüli biztosítéka annak, hogy az értelem és szabad akarat ellentételezéseként szabott feladatot immár ki tudja hányadik neki-futásra teljesíteni. Fejlődésünk történetét végiglapozván tudhatjuk, hogy a bölcs ember megjelenése előtt és utána is, egészen a mai napig, a génjeinkben egymással viaskodó állati ösztönök akadályozták előbbre jutásunkat. Az igazi bölcs ember tudja, hogy társas lényként egymást segítve, nem pedig egymást akadályozva vihetjük többre. Az egyesülés létrejöttével megszűnnek a határok világrészek, államok, de a bolygók között is! A népek nem azért fognak küzdeni, hogy melyikük tud nagyobbat kanyarítani magának a meglévő, vagy szerzett javakból, hanem azért, hogy mielőbb megvalósuljon a mindenkit kielégítő, mátol örökké tartó, szeretetre és tudásra épülő családi szerkezet, amely mint már többször is kihangsúlyoztuk - az örökké való áldását is bírja! Iván szerint az én szűkebb familiám előjogokat élvez. Ez a

feltételezés a régi farkastörvények hordalékának még itt-ott fellobbanó zsarátnoka! Én, szűkebb familiámmal együtt valamennyiőtöket testvéremnek tekintettek eddig is, ezután pedig ha akarnánk sem tehetnénk másként. Van azonban egy eddig jól bevált gyakorlatunk, amely ezután valamennyiünkre kötelező érvényű lesz: mindenki a számára megfelelő poszton, szívvel-lélekkel szolgálja testvérei érdekeit, továbbá, hasonló módon munkálkodik az örök-kévalótól kapott feladat megoldásán. Most pedig szavazzunk: vagy elfogadjuk földönkívüli testvéreink és már szűkebb családom által is gyakorlatba vett struktúrát, annak minden elemével, s kiterjesztjük a Kozmosz egész területére, vagy aki a célba vezető közelebbi utat tud javasolni, az egymást segítő testvéri szeretetnél, az ne szégyelljen kitárulkozni velem!

Még mondtam a magamét, midőn Kung Fu-ce, a nagy kínai filozófus késői származottja, a már regenerált kínai elnök megelőzve a többieket, felállt, megvárta míg befejezem, majd szinte minden szavát kihangsúlyozva beszélni kezdett:

- Testvéreim! Eddig is regisztráltuk a különböző jogokat, kötelezettségeket, azonban a céltól eltérően: a jogokat a kiváltságosokra, a kötelezettségeket pedig a pór népre alkalmaztuk. Én, mint a föld legnépesebb nemzetségének vezetője, azt javaslom: ne csűrjük-csavarjuk tovább népeink egyesülési procedúráit, hiszen földönkívüli testvéreink már régtől az egyedül üdvözítő utat járják, s mint tapasztalhatjuk, olyan eredményeket értek már eddig is el, amelyekre mi az eddigi húzd meg, ereszd el gyakorlással soha nem lennénk képesek. Tehát, fogadjuk el az Ő gyakorlatukat mindenfajta betoldás nélkül! Köszönjük meg, hogy ismervén a mi testvérgyilkos ösztöneinket, felajánlkoztak, hogy azt egyszer és mindenkorra kiirtják belőlünk. Ami nekik jó, az nekünk is jó lesz! Az egyenlő bánásmód mellett tökéletesen mindegy, hogy öt vagy öt milliárd főből áll a család! Ha teljesíteni akarjuk a Kozmosz Urának parancsát: a fizikailag létező természet birtokba vételét és hasznosítását, akkor ötször öt, de százszor száz milliárd értelmes fő is kevésnek bizonyulhat. Amit földi álmodozóink leírtak, az most valósággá válhat, de csak egységes társadalomban! Anélkül élhetünk a jövőben örökké, a belénk rögződött gonosz indulatok miatt csak föl-le taposunk a létrán, de soha nem jutunk a tetejére. Esküdjünk meg, hogy elfogadjuk a testvéri jobbot annak minden kötelezettségével, hogy esküinktől számítva az időt, egyetlen családként kívánjuk építeni az emberiség boldog jövőjét!

Mintha rugó pattant volna az egybegyűltek feneke alatt, felugrottak helyükről és ki-ki a maga nyelvén kiáltotta:

- Esküszünk! Esküszünk! Esküszünk!

Mivel már jómagam és a kínai elnök eléggé világosan magyarázatát adtuk az eskü mibenlétének, csak annyit fűzök még hozzá, hogy az egyesülést kimondó eskü elhangzása után a doyen még hozzátette:

- Mivel megtiszteltetek bennünket bizalmatokkal, én külön esküvel fogadom, hogy soha nem fogunk visszaélni erőfölényünkkel. Azon leszünk, hogy a Föld minden lakója mielőbb átessen a regeneráláson, hogy senki ne legyen híjával az általunk már ismert tudományoknak, elsősorban is a közös nyelvnek! Hogy mindenki képességeihez mértén megkapja azt az alapot, amellyel elindulhat saját és testvérei kiegyensúlyozott, boldog jövője felé. De midőn egymásnak hűséget esküszünk, nem szabad megfélemlenünk egyetlen pillanatra sem hálánkról a mindenség Ura iránt, aki, mint a minálunk megtalálható könyvek bizonyítják, a tudat birtokában lévő angyalainak hűségük jutalmául engedélyezte, hogy a szép, formás, de ösztönös állat - ősanányaink méhében látható, öröklődő testet öltsenek magukra. Ugyanakkor hűséggel tartozunk mindenkori királynőnknek, aki a látható formát csak ritkán öltő Mindenható Urunk látható szeme!

- Én pedig esküszöm, hogy mindaddig, amíg nálam méltóbb személy nem kerül a királynői trónra - Krisztina már kislánycént is kiváló szónoki képességgel bírt, mintegy pontot téve az egyesülési ceremóniára, válaszolt az öreg doyen megjegyzésére -, nemcsak a Mindenható látható szeme, hanem egyben a Kozmoszban létező valamennyi emberi lény irányítúje és szolgája leszek!

Vulkán, ezentúl már igazi vejem, a doyen beszéde közben hátam mögé sündörgött, majd fölém hajolva fülembe súgta:

- Apuka! Most van itt az ideje, hogy kiszabadítsuk börtönéből a Napot! Vagy várjunk még?

- Nem! - válaszoltam -, azt hiszem itt végeztünk fiam!

- Kezdheted! - Vulkán utasítására a napkristályok földi üzemének irányításával megbízott Wang egy gombnyomással megszüntette a mesterséges kristályok világítását, majd egy elektromos kar elmozdításával megszüntette a Földet befogó két, fenékkal egymáshoz illesztett tölcserít, amelynek belső fala a Föld minden pontjára tükrözte a rajta és felette végbemenő eseménysorozatot. A leomló függöny mögül valóságos zuhatagként törtek elő az addig elzárt napsugarak, fényözön árasztotta el a körszínház belsejét, s ebben az arany ködben Vulkán mellé settenkedő lányom, Gréta immár hivatalosan is Vulkán felesége, halkán duruzsolva, de hallhatóan suttozta:

- Nem tagadhatjuk, valóban csodás külsővel köszöntött ránk az aranykor! Ezt álmodni sem mertük volna, ugye drágáim?

- Úgy bizony kislányom - mondtam feléje fordulva -, csak a tartalma is ilyen legyen!

Itt tulajdonképpen be is fejezhetném a könyvet, ám akkor jó néhány jelentős momentum nyitva maradna. Márpedig a földönkívüliekkel beígért távozásom előtt szeretném úgy elrendezni földi dolgaimat, hogy senki ne mondhassa: megszöktem a nehézségek elől - mert bizonyára lesznek ezután is nehézségek, vagy amikor majd visszatérek a szülőföldre, mivel a szívem ebből a földből vétetett, ne érezzem magam kivetettnek. Kezdem tehát először is a delfin öbölben történetekkel, ahová a küldöttek nagyobb csoportja elkísért bennünket - értem alatta szűkebb családomat, amelyhez immár Krisztina királynő is tartozott, és hát természetesen a Nagy Tanács földönkívüli tagjai.

A társaság nagyobbik része a játékos delfinekkal hancúrozott a vízben, néhányan, mint Krisztina és Dávid, Xénia és a Pistivel egykorú hasonmás, bevették magukat a farmhoz tartozó, elbokrosodott narancsligetbe, míg a Nagy Tanács elnöke - a doyen-t a küldöttek egyhangúlag választották elnökké - Franz fiam, valamint jómagam az erkély óceánra néző sarkán az ember és a delfin rokonságát vitattuk.

- Én egyáltalán nem osztom fiam, sem a menyem meggyőződését a delfinekkal való rokonságunkkal kapcsolatban - mondtam többek közt -, de nem szállhatok vitába velük, hiszen egyik lányom, aki az antropogenezissel foglalkozik, Őket igyekszik igazolni több évtizedes munkásságával.

- Fannika eredményei vitathatatlanok apuka - mondta Franz -, ha visszafelé vizsgáljuk a fejlődéstörténet folyamatát! Nagy kár, hogy a halált okozó sugárzás elől menekülők tönkretették a berendezést, így csupán sejtéseink lehetnek a fejlődéstörténet jövőjére vonatkozólag, pedig véleményem szerint az robbanásszerűen fog bekövetkezni.

- Kedves fiam - így a doyen -, már bekövetkezett! Mi ismerjük az anyag természetét, az antianyagét is! A látható és láthatatlan világ mibenléte előttünk már nem titok. De mint

hallottatok a mindenek felett álló szavait: a tudati energián kívül minden kísérleti stádiumban van, nem fogunk unatkozni mi sem, mert mindig lesz min törjük a fejünket. Ami pedig a delfínekkel való rokonságát illeti, tegyünk egy próbát velük! Be lehet fogni ezeket a kedves állatokat úgy, hogy ne veszélyeztessük életben maradásukat? Mert ha igen, akkor néhánynak a memória egységeit feltöltjük az ember által már hasznosított tengerbiológiai ismerettel, azután majd meglátjuk mit eredményez. Ha siker koronázza kísérletünket, akkor az emberéhez hasonló mechanikus módszert bármelyik fajtánál alkalmazhatjuk.

- Ez a tény fölöttébb megnyugtat engem - mondtam -, az emberiség élelmezését ezzel a módszerrel megoldottnak tekinthetnénk! Föld, víz, levegő, napfény nem szennyeződik tovább, az energia pedig - gondolok a Kozmosz erővonalaira - kifogyhatatlan. De lássunk akkor hozzá, s ha úgy van, amint mondod, sikerülnie kell! Már azon sem csodálkoznék, ha a semmi-ből is elő tudnátok varázsolni valamit.

- Nem barátom - a doyen szigorúan végigmért -, mi nem tudunk újat teremteni, csak a már létező valamire, például élő sejtre, ráépítjük a többit. Különben tudnotok kell, hogy minden egyes sejt a világegyetem miniatürizált változata. Bizonyára vannak még kihasználatlan memória egységeitek, s akár ittlétünk alatt is feltölthetjük a látható, fogható, továbbá a látható, érzékelhető, de nem fogható, vagy a láthatatlan, de érzékelhető világjelenségek összefüggéseinek általunk ismert anyagával. De tényleg - előbb lássuk mit tudunk kihozni ezekből a fürge és kedves - már nem is nevezem őket állatoknak - élőlényekből?

Mivel az épület alatti óriás konténerekben, félig zárt környezetben folytak a szerelmi légyottok, Lola és Nina, valamint Mary és Franz közreműködésével rövid úton, egy direkt befogásra készített kisebb konténerbe csaltak egy akkor éppen szoptató anyát, Sárát - többségük már a farmon született és emberi nevet kapott - a kicsi persze anyjával tartott, s hogy meg ne riadjanak Lola is beült közéjük. Ő ugyan elvégezte a tengerbiológia szakot az egyetemen, de, mint mondotta: ismeretei elég hiányosak, neki sem árt, ha feltöltődnek memória egységei, meg aztán könnyebben megérti magát Sárával és a kicsivel, ha ismereteik azonosak.

A konténert lift hozta felszínre, vagyis inkább az épület tetejére, amely az átépítések után helikopterek landolására is alkalmas volt. Onnét - már a tetőről - helikopter vitte Őket partra. A levegőben való himbálózás egy kissé idegessé tette Őket, Lola jelenléte nélkül Sára igencsak nekivadul. Úgy hozzásimult az ugyancsak gyenge, vagyis inkább a folyamatos balett gyakorlatoktól hajlékony csontozatú asszonyhoz, mintha egy test lettek volna - két fejjel. A kicsit pedig látni sem lehetett.

- Ez eddig rendben lenne - mondtam -, de ezután jön a neheze: miként fogják beemelni az űrhajóba, majd a regeneráló helyiségbe?

- Volt már ehhez hasonló művelet - adta meg a választ a doyen -, ezért a regeneráló fülke úgy készült, hogy az űrhajó alján, légmentesen záró, automatikusan nyíló ajtón keresztül eltávolítható, majd visszahelyezhető. - További magyarázatra nem szorultunk, mert Kim a konténer fölé emelte az űrhajót - a kabin leengedése, majd abba a konténer behelyezése szintén teljes automatizálással pillanatok műve volt, ami pedig a továbbiakat illeti: oly boszorkányos gyorsasággal történt, hogy szabad szemmel nem is követhettük. Miután a fülke visszakerült a helyére, majd becsukódott mögötte a fenéknyílás, az űrhajó néhány méternyi emelkedés, s azzal együtt távolodás után vissza, leereszkedett előbbi helyére.

- Bámulatos - mondtam - de hát ennél talán többet is tudunk mi földiek, különben hogyan jutottunk volna fel hozzátok? Ellenben a regenerálás - a beteg és fáradt szervek felfrissítése, avagy pótlás, az élő szervek atomjaira bontása, majd újra egyesítése, továbbá - a Kozmoszt

betöltő égitestek erővonalainak hajtóerőként való alkalmazása, ezek már igencsak meghaladják a mi tudásunkat!

- Ne szerénykedj! - a doyen megragadta karomat -, az igaz, hogy az általunk gyártott űrhajóval, s az égitestek vonzási erejének alkalmazásával járták be részben a ti, részben a mi gyermekeink a Kozmosz emberileg elérhető területeit, állandóan friss élelmiszerüket azonban a ti Katinka professzorok oldotta meg! A sejtráépítés mechanikus megoldása minden eddigi ismeretünket meghaladta. Tulajdonképpen ő jött rá arra, hogy a természet élővilága - közte az ember is - a legegyszerűbb organizmusok szövvényéből épül fel. A kozmikus porban jelenlévő organizmusok tették lehetővé az űrhajóban naponta elfogyasztott állati és növényi élelmiszerek újratermelését. Az a felismerés, hogy a DNS-ben jelen van mikroszinten minden, ami a kérdéses élő szervezetet alkotja, vezette rá Katinkátokat a sejtek sokszorosítására, ami által az élet időtlen időig való meghosszabbítása már eddig is adva volt.

Nem tudom meddig jutottunk volna eszmefuttatásunkban, ha az űrhajó hirtelen fel nem emelkedik, hogy megismételje a regeneráló kabin és a benne lévő konténer földre juttatását.

- Mennyi fáradságos munka előzte meg ezt a nemrég még csodaszámba menő ténykedést, s ma egyszerű rutinfeladat! - A kijelentés Franztól származott, aki mélyen elgondolkodva bámult a kabinból kigördülő konténer felé.

- Igaz! - a doyen folytatta Franz gondolatmenetét - de tulajdonképpen már előtte is adva volt minden. A mi munkánk abból áll, hogy a természet alkotó elemiből kiszűrjük a több milliárdra tehető organizmus egyedeinek összetevőit, s mivel azok, mint előbb már említettük, a kozmikus porban is megtalálhatók, csoda nélkül, csupán egyetlen élő sejtre is ráépíthető a szükséges többi. Természetes úton sem történik másképp, csak hosszabb időt vesz igénybe. Gondoljunk magunkra! Itt említem meg, hogy szándékunkban áll Katinka professzort is magunkkal vinni. Nálunk jóval kedvezőbb műszerezettség mellett az eddigieknél is eredményesebb munkát végezhet. Persze ez nem jelenti azt, hogy ott kell maradnia, mert mihelyt végeztünk a Föld lakosságának regenerálásával, s nem kell többé tartani attól, hogy a fejlett technológiát egymás ellen fordítják, itt is rendelkezésre áll majd minden szükséges a kutatásokhoz.

Itt tartottunk, midőn a helikopter magasba emelte a konténert, hogy visszahozza az épület tetejére, a további utat a lifthez külső segítség nélkül tették meg, az automatikát Lola a konténeren belül kezelte. Mi természetesen otthagytuk megfigyelőhelyünket, s a konténerrel egyidőben érkeztünk a lifthez, hogy lehetőleg semmit ne mulasszunk el észrevételezni az állatok megváltozott magatartására vonatkozólag. Néhány pillanatig - mielőtt elindult volna a lift a mélybe - gyönyörködhattünk a napfényt áteresztő plexiüveg tartályba sütkérező barátaink tökéletes vonalaiban. Sára szemmel láthatóan megnyugodott, s csillogó szemmel tapadt Lolára, aki ugyancsak pucéran, igazi nimfaként ölelte magához, míg a kicsi hol az egyikhez, hol a másikhoz csapódott.

- Bocsánatot kell kérnem tőletek - fordult felénk Franz -, de nem szabad megbotránkoznotok Lola mezítelenségén. Ezeket a kedves jószágokat nem öltöztethetjük és az igaz barátság kedvéért nekünk kell alkalmazkodnunk hozzájuk.

- Nem kell feszélyezned magad fiam! - miközben a doyen beszélt, a lift elindult lefelé -, nem az erkölcs, hanem a számára kellemetlen éghajlati viszonyok készítették az embert arra, hogy testét befedje. Nálunk nincsenek divatházak, az egyszerű bőrelőkét bárki elkészítheti, mégis sokkal kiegyensúlyozottabbak erkölcsi normáink, mint itt voltak. Hozzá kell tennem, hogy nálunk nincs is miért befedni testünket, mert elsősorban is: csak minden tekintetben egészséges, formás újszülöttek kapnak jogot az élethez, ezen kívül: a klíma nem is túrná az

öltöztetést. De különben szerintem téves az a felfogás, hogy a ruha teszi az embert, másokkal inkább a nálunk már általánossá vált testvéri együvé tartozás, az egymás iránti tisztelet, továbbá: a tudat pallérozottsága. Mostantól már módunkban lesz előre megtervezni a születtendőket és nemcsak a formát, a tudatot is befolyásolhatjuk. A Mindenható feltárta előttünk a titkok titkának ajtaját, de ugyanakkor szörnyű felelősséget is rakott a nyakunkba. Rövidesen tapasztalni fogjuk, hogy a gyakorlat igazolja-e szavaimat.

Mintegy pontot téve a doyen szavaira, a lift megállt, az épület alatti delfinárium fölé érkeztünk, s kiléptünk a delfináriumot körbefutó folyosóra. Lola szemmel láthatóan élvezte pillanatnyi helyzetét, kacéran, de ugyanakkor a végbement tisztulási folyamat - újszülöttjének ártatlanságával nézett szembe velünk, majd a csapóajtón áthaladva, a lifttel együtt alámerült. Nina és a farm gondnoka, Georg már várta őket, s néhány delfin társaságában a lifthez úsztak, hogy segítsenek, ha netán csődöt mondana a liftbe beépített hidraulika, amely a konténer oldalra fordítását végezte el. Mivel minden tökéletes biztonsággal ment végbe, Lola és az újdonsült regeneráltak kiszabadulván a szűkös tartályból előbb alaposan megrázták magukat, hogy izmaik visszanyerjék rugalmasságukat, amely a vízi élethez nélkülözhetetlen, majd a rájuk várakozókkal együtt elkezdtek vágtázni, már amennyire azt az épület alatti óriás konténer méretei lehetővé tették.

- Szokatlan ez a néma nyargalás - jegyezte meg Franz -, rendes körülmények között - mert máskor is előfordult, hogy kísérleti célból kiemeltünk közülük néhányat - soha nem tapasztaltam ehhez hasonló magatartást. Inkább mintha csak élvezték volna a kísérlet közben alkalmazott bánásmódot, véget nem érő ricsajjal magyarázták társaiknak a velük történeteket. Sára némasága nagyon is megrémít, érzi talán, hogy sorsuk korszakváltás előtt áll? Mert ugye mit is gondolhatnánk mást? Csak nem követtünk el valami jóvátehetetlen hibát, ami nyelvének lebénulását idézte volna elő?

- Nyugodj meg fiam! - a doyen hangja magabiztos volt -, semmi jóvátehetelent nem követtünk el, ellenben a memóriaegységeibe belőtt mérhetetlen ismeretanyaghoz a kifejezőkészsége még csekély. Különben, ha jobban odafigyelünk, beszélgetnek, mert tekintetük, amely gyakran szegeződik a fiatalasszonyokra, arról tanúskodik, hogy értik, amit azok magyaráznak, a maguk módján hozzá is szólnak, azonban egyelőre szavak helyett fejük ide-oda mozgásával fejezik ki véleményüket, közben azért hangosan is, de eddigi sajátságos nyelvükön, amit viszont, mint tudomásom van róla, te és a farm többi kétlábú lakója tökéletesen megértetek. Könnyebb helyzetben vagytok velük, mint mi voltunk makogó testvéreinkkel, amikor visszaérkeztünk önkéntes számkivetettségünkből, vagy első időkben a szárnyas rokonsággal.

- Igaz! - hagyta rá Franz -. évtizedek óta kommunikálunk velük, most azonban az a kérdés: befogadták-e memóriaegységeik a belőtt anyagot?

- Arra is választ kapunk fiam - mondtam -, nézz oda. - Lola és Nina kiléptek a konténerből, majd lerázva magukról a vizet, maguk elé kötötték a mindig kéznél lévő köténykét, s elindultak felénk. - Ők már ismerik az eredményt, s általuk hamarosan mi is ismerni fogjuk.

- Halló apuka! Halló kedvesek! - Lola hangja ünnepélyesen csengett, majd nyomba utána Nina is valósággal repesett az örömtől.

- Halló-halló drágák! Száz százalékos a siker!

- És miből állapították meg? - kérdezte bizonytalankodva Franz. - Nem láttuk, hogy egyetlen szót is kiejtettek volna.

- Hát - egyelőre nem beszélnek angolul - válaszolt kacagva Lola -, de még azokra a kérdésekre is tökéletes választ adott Sára, amelyekre eddig én sem tudtam a volna.

- Például? - Franz, a tudós kíváncsi tekintete Lolára tapadt.

- Például volt-e élet bolygónkon az óceánok keletkezése előtt? Vagy: miképp keletkezett a párafelhő a bolygó születése után? Vagy: kialakulhattak-e prototípusok a párafelhő lecsapódása előtt?

- Ezt hogy érted? - Franz izgatottan figyelt. - Már a párafelhőben?

- Igen, Már a párafelhőben, s előbb a lecsapódó harmattal, majd az össz páramennyiség lecsapódásakor keletkezett óceánokkal érkezett bolygókra az élet már akkor megszámlálhatatlan prototípusa.

- Érdekes - mondta Franz - ez utóbbiról még én sem hallottam, pedig valószínűsíthető.

- Nem csak valószínűsítő - szólalt meg a doyen - a mi napunkon még most is a pára lecsapódása táplálja a kisebb-nagyobb víztömeget, amely természetesen belőle keletkezett. Kell-e több bizonyíték az elmélet igazolására, mint a mi immár több millió éves állati, növényi kultúránk továbbá a földinél is jóval fejlettebb civilizáció? Bár a nemrég visszaérkezett űrexpedícióknak felfedezése folytán bizton állíthatom, hogy a mi civilizációnk már akkor fejlettebb volt a földinél, amikor egy másik bolygóról érkezvén ott letelepedett. Tudósaink szerint lehetséges, hogy a ti őseitek a mieinkkel egy időben hagyták el az idegen bolygót, csak itt másképp alakultak a dolgok, mint nálunk. Nálunk az egyre növekvő létszámot a családcentrikus erő alakította, míg itt, nálatok a testvérháborúk szétforgácsolták a letelepedés idején bizonyára egységes családot. Talán az itt talált gazdagabb természeti adottságok állították egymással szembe a testvéreket. De maradjunk csak a delfineknél - tehát szerintetek - Lolához és Ninához fordult - memóriaegységeik befogadták ismereteinket? Ebben az esetben a velük való rokoni kapcsolatunk bizonyossá vált! Az pedig már másodrendű kérdés, hogy itt vagy másutt ment végbe felfejlődésünk, hogy előbb az óceán, később a szárazföld vagy fordítva volt otthonuk? Az élet csírái már az ősködben is jelen voltak, az ősködben végbement robbanást követően pedig a később bolygókká váló gáztömegekben szétszóródtak a határok nélküli Kozmoszban, amiből következik, hogy mindenütt, ahol az evolúcióhoz megfelelő körülmények alakultak ki, megtalálhatóak. Lehelék felvételei, amelyeket bolygóközi útjuk során a zsugorodó bolygó belsejében megkövesedett fejlett emlősökről készítettek, világos bizonyítéka annak, hogy az ember mai felépítését többféle átmenet előzte meg és a különböző átmenetek példányai, mint nálunk a szárnyasok, vagy itt a delfinek, ma is léteznek. Mivel pedig az ősmag szívóhatása következtében a robbanások ismétlődnek, a bolygók születése, majd halála az egész természetnek, benne az életnek körforgását biztosítja! Még csak annyit: a történetek után nincs akadálya a tudós delfinek mechanikus úton való szaporításának. Ők hozzásegítenek bennünket az óceánok kíméletes kiaknázásához, talán az is lehetséges, hogy egész korszakokat átugorva, fejlett szárazföldi emlősökké alakíthatjuk át őket, s ehhez nem lesz szükség az eddigi szerelmi légyottokra, elegendő lesz egyetlen sejt, hogy sejtmutáció révén a kívánt formátumokat hozzák létre biológusaink.

Véleményem szerint átküldhetnétek közülük néhányat a bázisra, hogy ott a tőlünk származó technikával elvégezzék a szükséges kísérleteket mielőtt beavatkoznánk természetes életfolyamataikba. Az már biztos, hogy fejlődésképes faj, tehát nem végezhetünk kontár munkát. Mindent egybevetve, mivel rövidesen indulnunk kell, jól jegyezd meg amit mondok - Franzhoz fordult: - semmi olyat ne tegyünk, ami károsan befolyásolná a természet rendjét! Ez a követelmény azonban nem hathat bénítólag ránk beavatkozásaink alkalmával. Gondolunk arra, hogy a természet látható és láthatatlan világában még sok átmenet lehetséges. A felfelé fejlődés soha nem fejeződik be. Kísérleteink közben tartsuk emlékezetünkben a Mindenható

szavait: Ma is kísérleti stádiumban van minden, tehát mi is! Semmi sem tilos számunkra, ha alázattal segédkezünk munkájában, ha tetteinkkel a világ szebbé, jobbá tételét segítjük elő!

A narancsos szélén Krisztina jelent meg, majd néhány másodperccel később Dávid bukkant elő. Az ipari televízió, amely éjjel-nappal pásztázza a farm környékét, elkapta őket és megjelentette a velünk szemben lévő laboratórium képernyőjén. A farmra érkezésük után Krisztina átöltözött - ha egyáltalán ruhadarabnak nevezhetjük azt a hazuról hozott hasogatott, gyíkbőr előkét, amelyet derekára csatolt. Szalma szőke haját összetartó, s egyben méltóságát jelző diadém persze továbbra is fején maradt, azon kívül azonban semmi. - Hibátlan, formás teste megtévesztésig összemosódott a gyíkbőrt tartó aranypánttal - önkéntelenül törtek elő belőlem a szavak:

- Istenem, milyen egyszerűnek tűnik! Szinte hihetetlen, hogy ez a tündérlány az ismert világ királynője, az pedig még inkább, hogy a mi naptól fiam felesége.

- Gyermeklánynak tűnik - jegyezte meg a doyen -, de valójában már anyaságra érett. Hasonló korú lányok nálunk már régtől többgyermekes anyák. Krisztina születésétől kezdve birtokában van a királynői méltóságnak, ugyanis szülőanyja már az első nap lemondott lánya javára a trónról. Nevelésére különösen nagy gondot fordítottunk. Memória egységeit szakaszos időközönként kizárólag a hatalom gyakorlásához szükséges ismeretanyaggal töltöttük fel. Attól kezdve pedig, hogy a szárnyas emberekre rátaláltunk, Reginának, a szárnyasok királynőjének, valamint a ti nagy öregeteknek, Pistinek az oltalma alatt állt. Férfi ember szexuális szándékkal nem is közelíthetett feléje, ezt én is csak akkor értettem meg hogy miért, amidőn a Mindenható elsőként adta áldását rá, s ezzel mintegy megerősítette őt a már eddig is gyakorolt hatalomban. Krisztina és a fiad ivadékai uralkodni fognak fajunk és családjá felett időtlen időkig! Összetartják az emberiség nagy családját, valamint öröködnék azon, hogy a Káinok és Júdások - vejed, Lehel elbeszéléséből ismerem történetüket - ne szíthassanak többé békétlenséget a Mindenek Ura, valamint testvéreik között.

A hangszóró a felszínre szólított bennünket. Nina már előbb elviharzott a gondnokkal. A magukra maradt delfinek látszólagos csendben szelték a vizet körbe-körbe, ki tudhatná mit forgattak agyukban, mire kapacitálta őket a szárazföldre szakadt testvérek tudománya?

A liftből kilépve szembe találoztunk Krisztinával és Dáviddal. A fürdőbe igyekeztek, de meg kellett állniuk, mert az öböl vizéből kikecmergőkkel: feleségem Judit, Franz mamája Margitka és hadd ne soroljam tovább, útjukat álltuk, s arcukat fürkésztük, vajon elégedettek-e egymással? Ők azonban nem jöttek zavarba, széles mosollyal átvették magukat a korlátot, s fürdő helyett az öböl vizében hűtötték le magukat. Szenvedélyesen úsztak, Krisztina megelőzte Dávidot, de még csak néhány méternyi előnyre tehetett szert, mert a kíváncsi delfinek elibe vágta, elállták az útját, majd midőn Dávid is beérte, mintha csak az ő figyelmeztetésére tennék, alábuktak, amit tiszteletadásnak is tekinthettünk, majd artista mód különböző mutatványokba kezdtek. Krisztina tapsolt, hol egyiket, hol a másikat ölelte magához, miközben taposta ő is a valósággal habzó vizet.

A játéknak az úrhajó ismételt kürtjele vetett véget. A nagy Tanács tagjai szedelőzködni kezdtek, s Krisztina és Dávid is abbahagyták a delfinekkal való szórakozást, visszaindultak az épülethez, de nemcsak ők, az épülettel oldalt fekvő narancsospól Xénia és az idős Pisti is futva igyekeztek, mintha attól tartottak volna, hogy lemaradnak az úrhajóról, pedig addig szóba sem jött, hogy ők is velem tartanak.

- Várjatok, várjatok! Mi is megyünk! - kiáltott át hozzánk Xénia -, Pisti meggyőzött: ott a béke, a szeretet, itt pedig még sokáig a jó és a rossz fog vetélkedni egymással. Nekem pedig, akinek a művészet a kenyerem, a béke az életemem! Tehát?

- Jöhettek! - kiáltott vissza a doyen - felénk pedig: - Igaz itt is szükség lesz minden alkotó kézre, de máttól a távolság, az idő is lerövidül és mikor, hol, kire lesz szükség, csak egy villanás és ott terem az illető!

- Jó ezt tudni - súgta a fülembe Judit, aki időközben mellém került -, felkészülhetsz arra, hogy alkalomadtán megleplek. Nem féltékenységből, hanem mert lehetséges, hogy Xénia telibe talált: itt az emberek halál helyett még sokáig öröklétre lesznek kárhóztatva!

- Nem hagylak itt szívem, magammal viszlek - súgtam vissza -, nem csak azért, mert már a valóságban is egy test, egy lélek lettünk, hanem gyermekeink személyében, akik közül Dávid, mint kiválasztott, velem tart, de azért is, mert a központi agy tekervényeiben azonos hullámhosszra vagyunk kötve. Ami pedig az öröklétet illeti: azzal együtt, hogy időmilliomosok vagyunk, saját erőforrásaink mellé önzetlen társakat kaptunk, akiknek a céljai azonosak a miénkkel. A verítékkal járó munka pedig örömforrás, nem átok többé! - Még bizonyára meggyőzőbb érveket is felsorakoztatok, de Judit figyelme az úrhajóból kilépő Ninára és a szoroson mellette haladó gondnokra terelődött:

- Mit kereshettek ezek ott? - kérdezte inkább magától, mint tőlem.

- Nina kérésére a gondnokot regeneráltattuk, szívem - mondtam -, hűséges társunk már évtizedek óta, annyit igazán megérdemel, hogy jó erőnléttel lépje át az új korszak küszöbét. Na és Nina is megérdemli, hogy...

- Jó, jó szívem! Mindenkinek mindent, részemre pedig a lemondás továbbra is! - Nyakamba borult, s bár látszott arcán, hogy küszködik, néhány csepp könny utat tört magának.

- Nyugodj meg szívem - súgtam a fülébe -, gondom lesz rád is!

Be kellett fejezzük, mert elkezdődött a beszállás. Utolsónak Krisztina, Dávid, Wanda, Lola és jómagam maradtunk. Judit és gyermekeink az úrhajóig kísérték, ott azonban gyorsan vége szakadt a búcsúzkodásnak, mert a türelmetlen Kim - az úrhajó parancsnoka - másodpercet sem volt hajlandó eltérni az előre meghatározott időponttól, részben ennek volt tulajdonítható azt is, hogy feleségemék még vissza sem érkeztek a farmra, midőn mi már a kínai bázisunkon landoltunk. Viktória, akit leereszkedés előtt hívtunk rádión keresztül, várt bennünket a leszálló pályánál. Kimondhatatlan örömmel fogadott, s mivel Katinka professzor asszony is odaérkezett, még mielőtt befelé indultunk volna a központi kísérleti laboratóriumokhoz, az Ő kérésére előbb azokat az űrobjektumokat tekintettük meg, amelyeket az angyal sereg szaporítására küldtek fentről, amelyeket még mielőtt a hadsereg elfoglalta volna a bázist sikerült az űrbe menekíteni, de persze a veszély elmúltával visszahozták őket és érkezésünkre már újból üzemképes állapotban voltak.

Nekem már eleve gyanús volt Katinka velem szembeni viselkedése: módfelett kedves volt hozzám, éreztem, hogy tartogat valami csemegét a számomra. Az a valami nem is valami volt, hanem valaki. Miután a többiek Viktória kalauzolásával szétszéledtek - egyébként sem volt számukra ismeretlen a sokszorosítók működése - Katinka megfogja a kezem és majdhogynem úgy húzott maga után egy különleges műszerezettségű helyiségbe. Ott egy rekeszből kivett egy címkével ellátott fiolát, majd miután lecsípte róla a címkét és gondosan belehelyezte egy polaroid szerű makrokazettába, s megszólalt:

- Most átmegyünk a szomszédos fülkébe, de készülj fel egy kis meglepetésre!

- Nem hiszem, hogy akadna még valami, amin meglepődhetnék - mondtam, de azért egy oldalajtón utána léptem. A látvány, amely néhány perc múlva eléem tárult, meghökkentő volt: az embermagasságú kazettaból kép helyett önnön magam, azaz: tökélyre sikeredett hason-

másom lépett elő. De tényleg csak pillanatig láthattam, mert a kazettától futószalag vitte tovább az ugyancsak zárt labirintusba. Egy pillanatra megtántorodtam, majd:

- Miért siettél annyira velem, hiszen tudtommal együtt megyünk, nem fogok hiányozni számodra.

- Tudom - mondta -, de azt akarom, hogy Judit és a többiek se nélkülözzenek. Bizonyára Ők sem fognak panaszkodni, mint ahogy Viki sem panaszkodik Lehel alteregójára. Meg van győződve arról, hogy férje immár végleg itthon marad. Majd tudatjuk Judittal, hogy megváltozott a terv, helyetted sokszorosított hasonmásod megy. A többit rábízhatod a központi agyra.

- Fantasztikus, amit ti itt műveltek - mondtam -, nem tartotok attól, hogy a Felettünk Lévo megsokallja?

- Nem, kedvesem! - válaszolt -, mi ugyanis semmi újat nem teremtünk, csupán a már létező valamit, vagy valakit szedjük ízekre és alkalmazzuk szükség szerint. Ténykedésünk tulajdonképpen része emberré válásunk miéértjének: asszisztálni a Mindenható mellett a teremtett világ, de szerintem helyesebb létező világnak nevezni - szebbé, tökéletesebbé tételében.

A párbeszédet egy kisebb csoport élén odaérkező Krisztina szakította félbe:

- Már indultunk keresésekre nagyapa! Mivel mindent a legnagyobb rendben találtunk, úgy határoztunk, hogy Mú és Kerub hátrahagyásával mi többiek hazamegyünk, mihelyt eleget tettünk kínai barátaink kérésének: megtekintjük közlelrol a fentről már megcsodált nagy falat, majd az agyaghadssereget. Te, a Kínából származó antropológusunk sokat emlegette ennek a népnek több ezer éves kultúráját. Azt is, hogy a Földön itt őrizték legtovább a családi hagyományokat, ami leginkább ösztönözte nagyapáékat, hogy ide telepítsék ezt a bázist. Úgy határoztunk, hogy fátylat borítunk mindarra, ami érkezésünk idején itt történt, és ezt a népet továbbiakban is az Őt megillető tisztelettel fogadjuk családi körünkbe.

- Ide már nem jövünk vissza - szólalt meg doyen -, ha professzorasszony hozni akarja jegyzeteit, itt megvárjuk, ti pedig lányom - Viktóriához - fejezzétek be az angyalgyártást, s álljatok át teljes gözzel a regenerálásra. Királynők helyesen mondta, hogy függetlenül fogadásunktól, ez a nép a legegységesebb a Földön, s annak ellenére, hogy számbelileg legnépesebb, családcentrikussága példamutató, tehát itt kezdjük a regenerálást. A viszonylag hosszan tartó műveletet Kerub és angyali fogják felügyelni. Rátok, - a körülötte tébláboló kínai vezetökhöz - a lakosság felkészítése vár. Az egyes tartományok lakóit úgy kell megszervezni, hogy az odaérkező regeneráló úrhajók nem álljanak kihasználatlanul. Az akadémikusokat meg kell győzni arról, hogy az örök lét csak abban az esetben jár boldogsággal, ha önmaguk és a közösség meglegedésére hasznos munkával töltjük ki. Mivel pedig ismerjük emberi természetünket, szükségesnek tartjuk, hogy a központi agy, a benne tárolt normatívák alapján, felügyeletet gyakoroljon felettünk, s ez csak abban az esetben lehetséges, ha össze vagyunk kötve vele.

Itt tartott a doyen, midőn megpillanthatta Katinkát kezében tömött kézitáskával kilépni az igazgatósági épületből.

- Nos - folytatta -, további útmutatást majd a felettünk való által felkentek adnak. Bennük nyugodtan megbízhattok, mert bennük Ő maga munkálkodik! Búcsúzzunk és kezdjük el a beszállást.

Úrhajónktól kissé távolabb leereszkedett egy, a miénkhez hasonló csak kisebb úrhajó. Valószínűleg Kim, úrhajónk kapitánya közölte hollétünket Vulkánnal, aki miután bejezódott Paradicsomvárosban a Föld jövőbeni kormányzását meghatározó, úgynevezett: globális

konferencia, Gréta, valamint Csia és Tamás társaságában utánunk jött, hogy távozásunkat követően kínai barátainkat állomáshelyeikre szállítsa.

Krisztina, anyja Wanda mellett szótlanul hallgatta végig a tudósok magyarázatait. Mintha egészen távolt járt volna gondolatban, kissé rádőlt az oldalán álló Dávid karjára, de nemcsak rádőlt, bele is kapaszkodott, nehogy elragadhassa látomása, amely hasonló volt a nap folyamán már látottakhoz: ragyogó angyalok körében az öreg Pisti, csak a fénypalást helyett a direkt rászabott, sárkánygyíkbőr előkében. Ő is csak nézett néhány szembe vele, Krisztina azonban olvasott tekintetében: Te légy szerény leányom! Azok ragyogjanak, akik rád vannak bízva! - Azon leszek minden igyekezetemmel - folytatta, magában továbbszöve a szavakat -, hogy megfeleljek várakozásodnak! - Hirtelen vonuló angyalcsapat tűnt fel, feléjük vetette tekintetét, ez a mozdulat azonban elégséges volt ahhoz, hogy látomása megszűnjön, ellenben a csak éppen földet ért űrhajóból kilépő Gréta, Csia, valamint Vulkán és Tamás nagyon is valóságghú megjelenésükkel visszarántották a Földre. Sűgött valamit Dávid fülébe, majd mindketten a jövevények elé indultak. Senki nem hallotta a néhány szót, amit váltottak egymás között, az a mód azonban, ahogy többször is átölelték és megcsókolták egymást, a látogatás végét jelentette. Miután pedig a fiatalok elköszöntek egymástól, az itthon maradók bennünket, földönkívüli útra távozókat búcsúztattak, Krisztina a kínai vezetőket figyelmeztette:

- Legyetek óvatosak a regenerálás folytán kapott energia alkalmazását illetőleg. Ti olyan erők felett rendelkeztek, amelyek nemcsak az ember, a természet féktelen indulatainak is gátat szabhatnak. Alkalmazásuk azonban csak akkor megengedett, ha más mód nincs a tragédia elhárítására. A központi agy, amely akarattunktól függően működteti ezeket az erőket, az ember eddigi találmányai közül a legmagasabb fokú, de mint minden más, az ember által szerkesztett műben, előadódhat benne is zavar, s ebben az esetben a kívánt eredmény helyett borzalmas kárt is okozhat. Hallgassatok minden esetben az Örökkévaló által felkent testvéreitekre, mert ők kizárólag népeitek javát szolgálhatják!

- Kedves lányom - a kínai elnök mélyen meghajolt, a mozdulatát követték társai is -, büntetni kellett volna bennünket, s ti ahelyett megajándékoztatok nemcsak barátságokkal, ember feletti erővel, s ugyanakkor népünket is, amely igaz számbelileg a legnagyobb, s talán azért elmaradottsága, a kritikus utolsó előtti helyről az élre soroltátok. Hálából, és azért is, mert érdekeink mától kezdve azonosak, esküszünk, hogy példamutatóan, mindvégig tartani fogjuk az első helyet! - Még mélyebbre akartak hajolni, de Krisztina nem hagyta, előbb szószólójukat, az elnököt, majd sorra valamennyiüket magához ölelte és csókkal illette, mondván:

- Mától ez legyen a tiszteletadás nálatok is, mert egyenlőknek nem illik egymás előtt hajlongani! - E szavak elhangzása után tenyerét ajkához emelve búcsút intett a négy égtáj felé, majd az űrhajóhoz indult, mi pedig, már akik vele tartottunk, követtük.

Kim már előbb bemelegítette a gépet, s amint becsukódott mögöttük az ajtó, máris emelkedtünk. Néhány pillanatig tiszteletadásként még megálltunk, majd egy fél görbületet véve, megcélozva a végállomást, belehasítottunk a végtelen térbe.

Aszód, 1998. szeptember 15.